

KARANLILIĞIN

GÖZLERİ

TRACY

*"Kâbus gibi! Gözlerinizi
ayıramayacaksınız."
- Shari Lapena*

SIERRA

Dışarıda kar fırtınası şiddetini artırırken iki küçük çocuğuyla evde yalnız olan bir anne, gece yarısı uyanan oğluna bakmaya gittiği sırada bir ses duydu. Ama sonuçta eski evler hep garip sesler çıkarırdı, değil mi? Ancak bu ses ürkütücü derecede tanındı: Merdivenden yukarı çıkan, alışılmadık derecede ağır ve yavaş ayak sesleri...

Koridorun sonundaki gölgelerin içinde bir adamın karaltısı belirlediğinde dehşete kapılan anne, çocuklarını korumaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Onları sessizce uyandırıp İç Savaş döneminden kalma evin en eski kısmına, "gizli oda"ya soktu. Adam onları ararken, çocukları çeşitli vaatlerle dışarı çekmeye, anneyi ise korkutarak teslim olmaya zorlarken orada, nefeslerini tutarak saklanmaktan başka çareleri yoktu.

Kadın, o boğucu karanlıkta sakin kalmak için canını dişine takarak bir plan yapmaya çalıştı. Bir silah mı aramalıydı yoksa kaçmayı mı denemeliydi? İyi de bu kar fırtınasında ne kadar ileri gidebilirdi ki? Derken, adama bir anlığına tekrar gözü takıldı. O yüz... O ses... Durumun korktuğundan çok daha vahim olduğunu anlamıştı. Çünkü onun tam olarak kim olduğunu –ve ne istediğini– biliyordu. Ve ona istediğini vermemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Eğer Stephen King ve Dean Koontz birlikte bir gerilim yazsaydı, sonuç tam da *Karanlığın Gözleri* gibi olurdu. Ürkütücü, heyecan verici ve elden bırakılması imkânsız, bu kitap uykularınızı kaçıracak." —**SARAH PEKKANEN**, *New York Times* çoksatan yazarı

"Beni bir anda boğazımdan yakalayan başka bir kitap düşünmeye çalışıyorum. Aklıma hiçbir gelmiyor." —**LINWOOD BARCLAY**, *New York Times* çoksatan yazarı

"*Karanlığın Gözleri* yoğun ve klostrofobik bir gerilim, dehşet verici ve elden bırakılması imkânsız." —**KARIN SLAUGHTER**, *New York Times* çoksatan yazarı

Karanlığın Gözleri ne bayıldım. Şimdiye kadar okuduğum en sürükleyici gerilim romanı." —**GILLIAN McALLISTER**, *Yanlış Yer Yanlış Zaman* kitabının New York Times çoksatan yazarı

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Karanlığın Gözleri
Tracy Sierra
Orijinal Adı: Nightwatching

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2024, Tracy Sierra

Çeviren: Seçil Ersek
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Zehra Uzun
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı:*Şubat 2026
ISBN: 978-625-8729-32-0

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah.*Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

KARANLIĞIN GÖZLERİ

TRACY
SIERRA

Çeviren: Seçil Ersek

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

Annem Catherine için...

“Burada, New England’da epey bir tanınırım.”
THE MAN, “YOUNG GOODMAN BROWN”,
NATHANIEL HAWTHORNE

Evde biri vardı.

Kadın oğlunun karanlık yatak odasında duruyordu. Odanın açık kapısından uzun koridora baktığında dik mutfak merdiveninin tepesinde kalan, prize takılı loş bir ışıkla aydınlatılmış sahanlığı gördü.

Çocuklar gece evde dolanırken önlerini görebilsinler diye koymuşlardı o ışığı. Su içmek, biraz sevgi görmek için ya da yataklarını ıslattıktan sonra odalarından çıkıp anne babalarının odasına giderken sessiz ve çaresizce düşüvermelerini önlemek içindi.

Eski ev, rüzgârın içinden geçip kaburgalarını çatırdatmasına izin veriyordu. Evin kendini fırtınaya karşı hazırlaması, düzensiz nefes alışları, hepsi tanıdıktı. Ama tüm bu seslerin arasından onu olduğu yere mıhlayan gürültüler duydu. Bunlar da tanıdıktı ama gecenin bu saatinde değil. Evdeki tek uyanık kişinin kendisi olduğu saatlerde değil.

Dondurucu rüzgârın kısa bir anlığına sustuğu sırada basamaklardan bir ağırlığın hırıltısı geldi.

Hayal görüyorsun.

Kızı yan odada uyuyordu. Oğlu da sadece birkaç adım ötede çoktan uyumuştı.

Bir an için bu sesin kocası olabileceği umuduyla heyecanlandı.

Kes şunu. Bu imkânsız.

Gerçi uykusunda dolaşan kızı olabilirdi. Kızın odasının eski ön merdivene açılan kapısına sürgü takmışlardı çünkü burası onun önünü görmeden dolaşması için fazla tehlikeli bir yerdi. Ama kızının yatak odasının diğer kapısından çıkmış olması da mümkündü. Kızın uyurgezerliğine ve mutfak basamaklarının tehlikesine rağmen kilitlemedikleri kapıdan. Gece tuvalete gidebilsin, artık kocaman bir kız olduğunu, ona güvendiklerini ve onun da kendine güvenmesi gerektiğini anlasın diye açık bıraktıkları kapıdan.

Evet, bu, sesi açıklar! Hem bebek monitörünün devreye girdiğini de duyamazdın.

Kocası kızlarını üç gece üst üste yataklarının baş ucunda, karanlıkta kıpırdamadan durmuş, uyur hâlde bulduktan sonra odasının dışına hareket sensörlü bebek kameralarından yerleştirmişti.

“Ne diyebilirim ki?” demişti kocası omuz silkerek. “Kameralar benim işim.”

Klik, vızz, biip! Yatak odalarındaki monitör canlanıverirdi ve kızları ekranda belirirdi. Gece görüşündeki bulanık görüntü, retinalarına hayvansı bir ayna ışıltısı verirdi. İçlerinden biri (ki bu hep o olurdu, kocası değil) yataktan kalkıp kendini kazara yaralamadan kızlarını yakalardı. Küçük kızını yatağına geri götürür, siyah saçlarını okşayarak boş bakan gözlerinin ve açık kalmış ağzının önünden çeker, başını yastığına geri koyana kadar kızının yanında otururdu.

Yine aynı şeydir muhtemelen. Uyurgezerlik.

Yine de yerinden kıpırdayamıyordu. Gözlerini ilerideki gece lambasından ayıramıyordu. Bir yanı, kızının merdivendeyken çıkardığı sesin farklı olduğunu hatırlıyordu. Bir yanı, küçük

kızının gece dolanırken asla basamaklardan inmediğini biliyordu. Oysa sesler tam da oradan geliyordu.

Kim bilir kaç kez okuduğu, bilinçaltına işlemiş o ninnilerden birinin o garip sözleri kafasında yankılandı.

Dilekler balık olsaydı kızartır yerdik onları. Dilekler balık olsaydı ölmezdik, yerdik onları.

Hafif bir güm sesi, bir duraksama. Aklından geçenler tamamen ve aniden değişiverdi.

Başını vurdu.

Bu, eski evin antikalıklarını bilmeyenlerin başına zaman zaman gelen bir şeydi. Mutfak merdivenini dönerken bir sekenden uzun olan herkes alçak tavana çarpmamak için başını eğmek zorundaydı.

Şimdi merdivendeki her kimse kendini toparlarken ince bir sürtme sesi duyuldu. Şahıs tekrar hareket etti.

Kadın, tırabzanı beyaz örümcek bacakları gibi saran parmakları gördü.

Hırsız kendini yavaşça çekip merdiven başında durdu. Hatları karanlık ve arkasından vuran gece lambasının ışığıyla görünmez hâldeydi. Bu silüete bakarken bir anlığına kocasını gördü. Ona seslenmek, eve nasıl geldiğini sormak için ağzını açtı.

Kocan olsa başını vurmazdı. O kadar uzun değil.

Bu düşünce her şeyi açıklığa kavuşturdu. Silüetin hatları bozuldu ve bir yabancıya dönüştü.

Bir adam bu.

Uzun boyluydu. Gövdesinin iki yanında sallanan kolları uzundu. Varlığı daha önce tadına baktığı ama adını tam koyamadığı, yanhş ve çürümüş bir şeyin aşına olduğu kokuşmuşluğunu yayıyordu.

Onu tanıyor musun? Kim bu adam?

Adam başını çevirip doğruca uzun koridorun sonuna, kadının gizlenip onu izlediği karanlığın içine baktı.

Objektif olarak, mantıken, adamın onu görmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Kim bilir daha önce kaç kez adamlarla aynı yerde, aynı şekilde durmuştu? Kim bilir kaç kez karanlığa doğru, eğimli sahanlıktan evin en eski bölümüne, oğlunun odasında durduğu noktaya bakmıştı? Gecenin bir yarısı acaba kapısı açık mı, acaba oğlu orada mı diye bakmış, bir kez bile karanlıktan başka bir şey görememişti. Çünkü sahanlıktaki gece lambası yere çok yakın ve loştu, lambanın hemen dibindeki alan dışında hiçbir şeyi görmesi mümkün değildi. Her zaman, her defasında, oğlunun mışıl mışıl uyumak yerine, yatağından çıkmış, sessizce onu izlediğinden emin olmak için neredeyse yatak odasının kapısına kadar gitmesi gerekmişti.

Işık adamın gözlerini kör etmiş olmalı; öyle olmak zorunda.

Adamın yüzü gölgelerden ibaret bir kafatasıydı. Gözlerinin olması gereken yerde zifiri karanlık vardı. Dudaklarına vuran ışık yüzündeki abartılı sırtışı kesiyordu. Adam, akıl almayacak kadar iri görünüyordu. O kadar ki sanki ağzı, burun delikleri, kulakları bile etliydi.

Nefes almakta zorlandı. Soluğunu kesen, adamın gerçekliği, insani detaylarıydı. Kısa, saman sarısı saçları tüm gece başını yastığına yaslamış bir çocuğunki gibi yan yatmıştı. Koyu renk gömleğinin yarısı pantolonunun dışındaydı. Adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Burnunun yanını kaşıdı, sonra başını vurduğu yeri ovaladı.

Adamı izlerken kadının gözleri kocaman açıldı. Kan beyine hücum etti ve kulaklarını sağır etti. Titrediğini fark etti, kendi bedenini kontrol edememesi bir an utanç duymasına neden oldu. Bu utanç hissini hatırlıyordu. Hafızasında linolyum bir zemin canlandı. Mücadelesiz, kıpırtısız, mutlak ve tir tir titreten bir hareketsizlik.

Bir de zaman. *Tik, tik, tik*, diyor olmalıydı bir yerlerde bir saat. *Tak, tak, tak*, sayılamayan saniyelerin geçişi.

Bir dakika mı, iki mi? On mu? Nefes al. Düşün. Seni görüyor. Seni görebiliyor mu?

Adamın iriliği ona ne kadar minyon olduğunu hatırlatıyor, ruhunu boğuyordu. Gece lambasının loş ışığı adamın gölgesini tavana dek uzatıyordu.

Adam evinde! Senin evinde!

Kulakları bu yüzden kanla sağır olmuştu. Dehşetin içini boşaltması bu yüzdendi.

O adımı atacak, o perdeyi kenara çekip atacak biri?

Ah, evet. Böyle biri ciddi olmalıydı.

Ama... Belki de gerçek değildir. Belki hayal görüyorsundur.

Bu düşünce eriyerek içine yayıldı. Adam çok gerçekçi bir kâbus olabilirdi. Ya da başparmağı ve işaret parmağı arasında ovaladığı korkulardan biri, uyku girmeyen gözlerini yatak odasının tavanına dikmiş, korkunç hayallerini süslemek için kö-rüklediği endişelerinden biri.

Böyle korkunç şeyler aklına nereden geliyor? Hepsi bu. Fazla aktif bir hayal gücü. Bir rüya. Bir-iki-üç, nefes al, nefes ver, gözlerini aç. Ve puf! Adam ortadan kaybolacak. Göreceksin.

Ama gözlerini zorla kapayıp açtığı anda adam ortadan kaybolmadı. Birden adamın ayağında spor ayakkabı olduğunu fark etti.

Derinde bir yerlerde bunun ne anlama geldiğini idrak etti. Kar fırtınasında o spor ayakkabılarla yürümüş olamazdı. Adamı alt katın girişindeki bankta otururken hayal etti. Kar botlarını çıkarırken. Onları yere düzgünce yan yana koyarken. Spor ayakkabılarını çantadan çıkarıp ayağına giyerken. Özenli bir misafir. Bir süre kalmayı planlıyor olmalı.

Bu adam çok ama çok ciddi.

Gözleri yana kayınca adamın üzerinden hâlâ dökülen kar taneciklerini gördü. Dışarıda gözün seçebildiği tek şey bunlardı, perdelerin arasından görünen pencereye değip dönerek uzaklaşan, düştükleri pervaz köşelerini yumuşatan tanecikler. Kuzeydoğudan esen rüzgâr başlamadan önce, en az otuz san-

tim kar birikmişti bile. Yatma saati geldiğinde altmış santime yaklaşmıştı. Şimdiyse... durduğu yerden göremiyordu. Ama evinin, çevresindeki arazinin, tüm dünyanın karlar altında olduğunu biliyordu.

Oğlunun yatağı camın yanındaydı. Küçük çocuk yatağına kıvrılmış ufacık, yumuşak, uyuyan bir kütleydi, nefes alışıyla göğsünün hafifçe inip kalkışı yeşil battaniyesinin altında belli belirsiz seçiliyordu. Karanlıkta görebildiği tek şey çocuğun bir tutam saç ve kulağının kıvrımıydı.

Oğlunun şekline bakınca kalbi öyle bir sevgi ve panikle sıkıştı ki neredeyse acıdan inleyecekti. Oğlunun yumuşacık, dolgun yanaklarını, çenesinin minik kemiğiyle birleştikleri noktayı düşündü. Küçücük varlığının tatlı, çizgi film karakterlerini andıran proporsiyonu. Yumuşak, göbekli, kavun gibi üst gövdesi. İnce kol ve bacakları, düz poposu. Ne kadar minik olsa da tam anlamıyla bir birey olan küçük, kusursuz oğlu. Her ne kadar burada yeni olsa da.

Peki şimdi?

O küçük insana şimdi ne olacak?

Kendini zorlayarak bakışlarını tekrar adama çevirdi.

On saniye? On dakika?

Adam sadece birkaç saniyedir oradaydı. Adam ezelden beri oradaydı.

Ama bu olamaz. Olamaz. Sana olamaz.

Böyle şeyler olur. Böyle şeyler her gün oluyor.

Senin suçun olmalı. Ne yaptın?

Çaresizlik boğazına bir yumru gibi çöktü.

Sen yanlış bir şey yapmadın, değil mi? Kapıları kilitledin. Pencerele de.

Bunu hak edecek ne yaptın?

Ama hak etmenin başına gelenlerle bir ilgisi olmadığını birçok kişiden iyi biliyordu. Başlarına gelen korkunç şeyler için kimseden izin alınmadığına emindi.

KARANLIĞIN GÖZLERİ

Adam cılız ışııkta sabırla bekledi. Korkunç, insanın sınırlarını zorlayan bir sabırla. Adamın ufacık bir yaşam belirtisi duymak için beklemesini izledi kadın. Adamın bir sonraki adımlarına karar verişini izledi.

2

Oğlunun karanlık odasında, arkasında evin ön tarafındaki merdivenin üst sahanlığına açılan kapının varlığını hissetti. Bir zamanlar evin tek merdiveni buydu. Sahanlığın diğer tarafında da küçük kızının yatak odası vardı. Hani şu kapısı güvenlik için dışarıdan sürgülenen oda.

Zihninde her birini bir şemanın bileşenleri gibi canlandırdı. Oğlu buradaydı, kızı odasında uyuyordu. Adam mutfağa inen merdivenin başında bekliyordu. Adam onunla eski evin arka tarafına sonradan eklenmiş modern bölümün arasında duruyordu. Yatak odası, ofisi ve garajla arasında kalan boşlukta bir yerde. Bu da yatağının baş ucundaki telefonu arasında durduğu anlamına geliyordu. Garajdaki arabayla da. Duvardaki kasanın içinde kilitli duran silahla. Kocasının dolabına gizlediği mermilerle. Adam onunla herhangi bir yardım, kurtuluş, iletişim ve güç ihtimalinin arasında duruyordu.

Bir şeye tutunma ihtiyacı hissetti.

Kıpırdama, kıpırdama! Görecek seni.

Terden sıırıslıklam olduğunu fark ederek hayrete kapıldı. Yüzergezer bir hayvanı andıran yapış yapış, akışkan teri, soğğun tenine canını acıtan bir baskıyla tutunmasına neden oluyordu. Teri şimdiden yatmadan giydiğı tişörtünü ve iç çamaşırını ısı-

latmıştı. Evin kışın değişmeyen soğuşundan korunmak için üzerine geçirdiği sabahlığı üstüne yapışmıştı.

Adam geniş göğsüne denk gelen cebinden bir şey çıkardı. Uzun, ağır bir objeye benzemesine rağmen elinde hafif bir şeymiş sallanıyordu.

ŞAK! Objeyi savurdu ve diğer avucuna vurdu. Elindeki silahın beklenmedik sesi, ağırlığı, gerçekliği ve ima ettikleri kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu ve ayakta durmak için mücadele etmesi gerekti.

Herkesin maske taktığı bu yeni dünyada adamın maske takmamış olması durumu daha da gerçeküstü kılıyordu. Orada durmuş, yüzünü göstererek bu işi yapıyor olması.

Ama eldiven takmıştı. Gece lambasının loş ışığında görünen beyaz, lastik eldivenler.

Parmak izlerinin önemi var ama yüzünü görmemizin bir önemi yok çünkü bizi öldürecek.

Başını öyle hızlı ve sertçe salladı ki kulakları uğuldadı.

Kes şunu! Saçmalama. Sakinleş ve sağlıklı düşün.

Hayır. Sağlıklı düşünüyorsun zaten. Bu iş ciddi. Tehlikedesin. Her şey tehlikede. Öyle değilmiş gibi davranma. Bak şu adama. Maske yok. Eldivenler. Kuru spor ayakkabılar. Silah. Adam hazırlıklı. Onlara zarar verecek. Sana zarar verecek. Geri kalan her şey bir hayal. Biliyorsun. Adam çoktan sınırları ihlal etti. İyi davranmakmış, pozitif düşünmekmiş... Hayır.

Bir anlık çaresizlikle her şeyin çoktan bittiğini anladı. Boyun eğip kendini başka bir yerde hayal etmekten başka ne yapabilirdi ki? Onunla mücadele etmesi imkânsızdı. Silahı yoktu, yardım edecek kimsesi yoktu. İki küçük çocuk ve ufak tefek, zayıf, pejmürde bir kadın. Kazanmak, kendini müdafaa etmek, korumak imkânsızdı. Hesabını yapmış, tüm seçenekleri değerlendirmişti; sonuç olarak bu işin altından kalkamayacağına karar vererek iki büklüm oldu.

Acının korkusuna, adamın yapabileceklerinin dehşetini düşünmeye katlanamadı. Donmuş bedeninde giderek artan panik onu açığa çıkmış fakat elektriğini boşaltamayan bir kabloya dönüştürmüştü.

Bu, filmin görmene izin verilmeyen bölümü. Az sonra olacaklar onları ekranı karartmaya zorluyor.

Adam geri eğildi ve yarışa hazırlanan bir koşucu gibi omurgasını çatırdattı. Tuttuğu garip silah, ağırlığıyla elini aşağı çekiyor gibiydi.

Adam geniş yüzünü öteki tarafa çevirip modern ek binanın koridoruna baktı. Ağırlığı ayaklarının altındaki zemini gıcırdattı.

Hâlâ ümit ederek, hâlâ içten içe aklını kaçırdığına, hepsinin bir hayal ürünü olduğuna inanmaya çalışarak kendi kendine, *Bu iyi bir dokunuş oldu, beynim. Orada zeminin nasıl gıcırdadığını hatırlaman...* dedi.

Adam bir adım attı, sonra bir adım daha. Kadın gözlerini hayretle kırıştıtarak adamın ondan uzaklaşmasını izledi. Saldırgan, yatak odasının kapısından girip gözden kaybolmak yerine önce ek bölümün koridoruna girmişti.

Adamın ona doğru gelmek yerine öteki yana dönmesiyle içinde kâğıt kesiği gibi incecik bir umut uyandı.

Bir şeyler yap.

Gecenin bir yarısı uyanık olmasının nedeni oğluydu. Onu her zaman son derece rahatsız edici bir şekilde uyandırırdu. Tırnağını göz kapağının üzerine sürterek. Başparmağını kulağına sokarak. Tek bir saç telini ustalıkla çekerek. Bu gece burnunu parmaklarıyla sıkmış, annesini soluksuz bırakıp ellerini acınası bir tavırla havada sallayarak uyanmasını sağlamıştı. Oğlunun zifiri karanlıkta güçlkle gördüğü ufak ve becerikli bedeninin peşinden koridorda ilerlemişti. Onu uyandırmasına neden olan kâbusun ne olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu. Oğlu neredeyse her seferinde kâbusunu unutmuş oluyordu. Geriye kalan tek şey bir dehşet hissi, bir tuhaflık ve başkasını uyan-

dırma ihtiyacı oluyordu. Bu gece de her zamanki gibi oğlunu yatıştırıp uykuya dalmasını sağlamak için başını okşamıştı.

Küçük çocuğun kâbusları sokağa çıkma yasağından birkaç hafta sonra başlamıştı.

Korkularınızı çocuklarınızdan sakladığınızı sanırsınız ama onlar kanınızı içlerine çektikleri gibi korkularınızı da içlerine çekerler.

“Bu evde uyku yüzü görebilen var mı?” diye söylenmişti kocası. Parmaklarıyla sayarak meseleleri sıralamıştı. “Uyurgezerlik, gece terlemeleri, uykusuzluk, kâbuslar, fazla sıcak, fazla soğuk, fazla ıslak, fazla susamış. Fazla yorgun!”

“Yani,” demişti kadın esneyerek, “en azından *sen* uyumakta zorlanmıyorsun.”

“Doğru,” demişti kocası. “Anne duvarı beni koruyor. Anne ayıyı uyandırmak varken neden sıkıcı, yaşlı babanı uyandırarsın ki? Ağır topu uyandırmak dururken?”

“Sen kime *ayı* diyorsun? Ayrıca ilk defa biri bana *ağır* dedi.”

Kocası o büyüleyici gülümsemesiyle ona bakmıştı. “Küçük anne olsun o zaman. Küçük, minik, *çekici* anneyi uyandırmak en iyisi.”

Oğlu kocasını asla uyandırmaz, hep onu uyandırırды işte. O da karanlıkta sessizce peşine düşer, onu yatağına yatırdıktan sonra, *Parla, parla küçük yıldız, nasılsın oralarda* ninnisini söylerdi. Oğlunun uzun kirpiklerine takılan, uykuya dalmış gözlerine düşen siyah saçlarını eliyle geriye tarardı. Çocuğun yatağının ayak ucunda uykusu açılmış bir hâlde oturur, genellikle olduğu gibi elini saçından çekince uyanıp uyanmadığına, aynı işlemi tekrarlamasına gerek olup olmayacağına bakardı. Sonra koridordan yavaşça süzülür, yatağına yatar, dünyanın tuhaf, yeni, korku dolu hâline hayret ederek tavanı izlerdi. Neleri yanlış yaptığını düşünürdü. İleriyi hesap etmiş olsaydı, yeterince dikkatli olsaydı kontrol edebileceklerini düşünürdü.

Olayların farklı cereyan ettiği başka dünyaları hayal ederdi. Daha iyisini. Daha kötüsünü.

Senin suçun değil.

Hepsi senin suçun.

Adamın yatak odasının kapısını örten görüş açısından çıkması küçük oğlunun rüyasından uyanması gibiydi. Yön değiştiren bir kâbus ve ardında bıraktığı esrarengiz hava.

Dün merdivende orada olmayan bir adamla karşılaştım.

Teni ürperdi. Çenesi gevşedi.

Ne yapacaksın?

Çocukları uyandırdığını, merdivenden peşi sıra indirip eski ön kapıdan kara çıktıklarını hayal etti. Biri beş diğeri sekiz yaşında, ikisi de yalınayak, üstlerinde sadece pijamaları olan çocukları, sabahlığı ve terlikleriyle kendisi. Çünkü ayakkabıları, montları, araba, her şey –her şey!– evin diğer tarafındaydı.

Bizi yakalar. Kolaylıkla. Ânında. Evin içinde de olsak yakalar, kaçmaya çalışırsak karda da yakalar. En yakın komşu bile çok uzakta. Sekiz yüz metre miydi? En az. En az! Hem de bu fırtınada. Bu rüzgârda. Rekor soğuklar, demişlerdi. Rekor kar yağışı.

Zaman yok, zaman yok. Bir şey yap.

Uzun zamandır ilk defa yaşadığını hissettiğini fark edince bir an şaşırdı ve daha da şaşırtıcı olan hayatta kalmayı çok ama çok istemesiydi. Fakat şaşkınlığına derin bir korku da eşlik ediyordu. Adamın hareketli şiddetinin korkusu. O tuhaf silahla yapabileceklerinin. Çocuklarının maruz kalacağı potansiyel enerjinin korkusu. Acının korkusu. Acıyla başa çıkmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Başa çıkabilen var mıydı?

Sonra, bir olasılık. Hayvani bir korku, adrenalin ve çaresizliğin girdabında birden gizli yeri hatırladı.

Sonradan bu ânı düşündüğünde bedeninin sanki ele geçirildiğini hatırlayacaktı. Adamın yatak odasının kapısından girdiğini gördüğünde, gizli yeri hatırladığında sanki kendi bedenini terk etmişti. Kendini dışarıdan izledi, kendi davranışları aklını karıştırdı. *Hey, şuna bak neler yapıyor?* diye düşündü. *Sen bunu yapamazdın.* Bedenini terk etmesine rağmen ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. Ağzında yakıcı bir korkunun tadı vardı.

Kendini, sabahlığının bir cebine gece oğlunun baş ucuna koyduğu su dolu alıştırma bardağını, diğerine de Tüylü Bebek'i koyarken izledi. Battaniyeyi dikkatle katlayıp uyuyan oğlunu kollarına alışını izledi. Oğlu önce biraz kıpırdandı, sonra gevşeyip kendini annesine bıraktı. Küçük, tombul bacakları boşlukta sallanırken başı annesinin omzundaydı. Annesinin tanıdık ter kokusunu içine çekip nefes verirken güven hissiyle kolları iki yanına düştü.

Oğlu salya gibi kokuyordu. Sıcaklık gibi. Hem benzersiz hem evrensel bir koku. Onu kollarında tutarken saçlarının arasına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kızının odasına doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Seni seviyorum."

Kızının odasının kapısına taktıkları uyurgezer kilidini açtı ve içeri girdi. Kızı horluyordu. Gözünde onun bebekliği, me-

lekleri andıran ufacık bir bebekten çıkan bir dizi osuruk ve gürültülü horultuyu dinlerken kocasıyla birlikte kıkırdamaları canlandı.

“Babasına çekmiş,” diye fısıldamıştı alaycı bir gülümsemeyle ve kocası ellerini beline koymuş, abartılı bir sesle horlayarak, “Emin olabilirsin!” demişti. Kadın aniden kahkahayı basınca az daha kızını uykusundan uyandıracaktı.

Kızının yatağına oturdu. Kucağında oğluyla, elini uzatıp kızının omzuna dokundu. Kızı hemen yan döndü, her zaman yaptığı gibi ellerini yumruk yapıp gözlerini sertçe ovaladı.

“Annecim?”

“Şşş, şşş, meleğim,” dedi, kızının saçını fazla hızlı, fazla hararetle okşayarak. “Sessiz ol. Lütfen. Yardımın gerek. Aşağı inmeliyiz. Ön merdivenden.”

Kızı şaşkın, sorgular gözlerini kocaman açıp ona baktı.

Ellerinde, sesinde teselli yok. Elinde değil.

“Neden, annecim?”

Neden, neden, hep neden, hep “Neden?” diye soruyorlar. Neden dediğini yapmıyorlar ki? Sözüünü dinleseler n’olur sanki?

Yalan söylemek için yanıp tutuşuyordu. Kızını korkudan korumak istiyordu. Gerçeğin ağırlığından. Ama ayağa kalktı, oğluna sıkıca tutundu ve kendini durduramadan, “Evde biri var. Kötü biri. Saklanmak zorundayız. Hem de hemen,” dedi.

Kız yüzünü buruşturup ağlayacak gibi oldu.

“Hayır, hayır!” Kızın omzunu tutmayı başardı. “Zamanımız yok.”

Kızı başıyla onayladı ve battaniyeyi kaldırdı. Uzun kırmızı geceliği üst bacaklarına kadar sıyrılmış, incecik bacakları ve dizleri açığa çıkmıştı. Kızın ayaklarında ve ayak bileklerinde pigmentlerin azaldığı yerlerdeki beyaz teni fırtınadan belli belirsiz seçilen ay ışığında bile parlıyordu. Ayağa kalkınca geceliği yine aşağı indi. Kız eskiyip püskümüş Pembe Tavşancık’ı göğsüne bastırdı.

Kızının güzelliğini görünce boğazına oturan taze korku yumrusunu yutkundu. Kızının çocukluktan çıkmaya uzanan o korkunç, sallantılı köprüünün eşiğinde asılı kalmış fidan gibi bir güzelliği vardı.

Bu bir sorun.

Bu yeni bir endişe değildi ama bu şartlar altında daha acil, belirgin bir hâl almıştı. Daha ürkütücü.

Büyük bir sorun.

Kızı onun peşinden sahanlığa çıktı ve odasının kapısını ardından yavaşça kapadı.

Kadın bu merdiveni çok nadir kullanırdı. Çünkü genelde çocukların odalarına gitmek için kocasının çalışma odasından ya da oyun odası olarak kullandıkları ön odadan geçmesi gerekmiyordu. Ama çocuklar yatak odalarından oyun odasına gitmek için genelde bu merdiveni kullanırdı ve her yere izlerini bırakmışlardı. Bulutların ardındaki ay ışığı merdivenin tepesinden ve alt kattaki kapının vasistaslı penceresinden içeri vurarak az da olsa etrafı görmelerini sağlıyordu. Bir Lego şövalyesi tırabzanlarda gururla dikilmişti. Peluş bir ayıcık belli ki pervazda uzandığı yerden yüzüstü bir köşeye düşmüştü. Tırabzanların arasına bir kurdele dolanmıştı. Bu eşyaları görünce sanki çocukları çoktan kaybolmuş, sanki onları koruyamamış da onlardan geriye yalnızca bunlar kalmış gibi bir bıçak sapladı kadının kalbine.

Merdivenden esen soğukla tüyleri diken diken oldu. Kar fırtınası alt kattaki eski kapıların arasındaki boşluklardan doluyor, ortamın buz kesmesine neden oluyordu. Kendini izlerken bu az kullanılan merdivenin her bir zayıf noktasının, neresinin ses çıkardığının hafızasının kıvrımlarına saklanmış olması onu çok şaşırttı. Kucağında oğluyla parmak ucunda basamakların güçlü noktalarına basarak, âdeta dans edercesine aşağı indi ve en gürültülü basamağı ustalıkla atladı.

Ne kadar acayip, ne kadar acayip, nasıl yaptın bunu? Senin yapabileceğin bir şey değil bu.

Ama kızının ayağı ilk basamağın tam ortasına bastı. Çıkan ses etraflarını sardı, kıyameti andırıyordu.

Sahanlığa açılan yatak odası kapıları kapalıydı, evin içinde rüzgârın hafif uğultusu vardı, belki de adam sesi duymamıştı? Şimdi aralarında ne kadar mesafe vardı? Evin diğer tarafında yatağının açılmış olduğunu ve içinde kimsenin yatmadığını, telefonunun da şarjda olduğunu hemen görmüş olmalıydı.

Belki de çoktan seni bulmak için bu tarafa geliyordur. Ya da koltukta uyuyakaldığını düşünüp alt katı arıyordur.

“Sessiz, çok sessiz, merdivenin yan tarafına, parmak ucunda bas,” diye fısıldadı kızına. “Merak etme, meleşim, yapabilirsin!”

“Tamam, annecim.” Küçük kız dikkatlice, basamakların ortasına basmaktan kaçınarak aşağı indi.

Evet. Ne akıllı bir çocuk. Ne kadar cesur bir kız. Dünyanın en iyi kız çocuğu.

Merdivenin bitiminde sağa dönüp kocasının çalışma odasına girdiler. Kocasının buranın karanlık kasvetli havasını severdi. O ise misafir odasının göz kamaştıran parlak tepe ışıklarının altındaki düzenini tercih ederdi. Hangi camdan baksa kar vardı. Uçuşan, savrulan, biriken kar.

Oğlunu yavaşça köşedeki sandalyeye yatırdı, çocuk uymaya devam ederken sıcacık bir top gibi kıvrıldı.

Karanlıkta şöminenin yan duvarında yer alan ve bastırınca içeri dönen paneli bulmak için ellerini duvarda gezdirdi.

Burada, değil mi? Dur... Daha aşağıda. Nasıl yapılıyordu bu?

Dizlerinin üstüne çöküp parmak uçlarını panelde gezdirdi, en sonunda doğru noktayı bulup bastı. Panel etrafı duvarla çevrili bir boşluğa açıldı.

Alanın çarpık bir şekli vardı. Taş fırın setinin arkasından başlayıp oturma odasındaki şöminenin arkasına doğru ilerliyor ve merdivenin altında bitiyordu. Hafızasında boşluğun haritasını

canlandırmaya çalıştı ama ebatlarını tam olarak hatırlayamadı. Genişliği bir metre ya var ya yoktu. Arka tarafın tavanı yüksekti, ön merdivenin altında kalan girişe yakın kısmı alçaktı. Belki iki metre seksen santim kadardı.

İçeri yalnızca bir kez girmişti. Evin eski sahipleri satışta anlaştıkları gün bu gizli yeri onlara göstermişti. Panelin sol alt köşesine sertçe basarak nasıl açıldığını göstermişlerdi. Sonra da sol üst köşedeki hafif eğimli kısma parmağını soktuğunda nasıl kapandığını. Özel, gizli bir armağandı bu.

Gizli bölmeyi görmek içini rahatlatmıştı. Evin neredeyse üç yüz yıllık o kısmında, matematik zekâsıyla odaları ölçmüştü ve hafif bel vermiş, hafif eğrilmiş yerler hariç hepsinin komşu odalarla bire bir aynı ebatta olduğunu fark etmişti. Odaların bu derece nizami hizalanmış olması birdenbire sinirini bozmuştu. Gizli bölmenin açıklanamaz ve ölçülemez oluşu, tüm o rasyonelliği irrasyonele yaklaştırmıştı.

Eski ev sahipleri paneli açtıklarında anlamıştı. Ortada kalan dev baca dağınık baca borularını bir insan kalbinin damar ve atardamarları gibi hünerli bir biçimde kollara ayırmıştı. Evi inşa eden, çoktan bu dünyadan göçüp gitmiş olanlar bu çirkin, şüphe çekici derecede hayvani anatomiye tuğlaların ardına gizlemişlerdi. Geriye göze hoş görünen, eşit bir kolonun arkasına gizlenmiş boş bir alan kalmıştı.

Tarih dersinde ilk Amerikalıların yerli, organik ve vahşi olan her şeyin köklerini kazıdığını öğrenmişti. Pequot Kızılderililerinin küllerini içlerine çekmiş, bunu kendi kutsanma törenlerinin bir hatırlatıcısı olarak görmüşlerdi. Cadıların eriyişini izlerken kendilerini haklı görmüşlerdi çünkü Tanrı onlara izin vermişti. Eski New Englandlılar verimlilik ve tasarrufu öğütlemişti ama bu idealler saflıktan sonra geliyordu. Saflık için de israf gerekirdi.

İşte bu Püriten duvarların ardında ölü bir alan bekliyordu. Eski ahşap panele vurunca titreşim sesini duymuştu. Sıvayı

kazımış, parmağını içeri sokmuş, hiçliğin içinde gezdirmişti. Ve evi inşa edenler o panelin ardında, merdivenin altında, bacanın birbirine geçmiş damarlarının etrafında, en gizemli yeri bırakmışlardı.

“Sizce bu odayı neden yapmışlar? Niye gizli bir kapı yapmışlar?” diye sormuştu kocası.

“Yeraltı Demiryolu ya da Kızılderililerden saklanmak için bir alan belki,” diye tahmin yürütmüştü evi satanlar. “Tabii çocuklarımız bu odanın lanetli olduğunu söylüyor.”

Korunmaya çalışan aileleri, etraflarını kuşatan Kızılderilileri, tetikteki ölüleri hayal edince kocasının gözleri parlamıştı.

Kendisi bir şey dememişti ama onlara katılmıyordu. Böyle bir alan, ihtiyaç durumunda tuğla ve harç onarımını kolaylaştırırdı. Evin tarihi Yeraltı Demiryolu’ndan eskiye uzanıyordu. Ayrıca New England’ın bu tarafında Kızılderililerle olan çatışmalar ev inşa edilmeden çok önce bitmiş, başka bölgelere kaymıştı.

Hayalinde, “Neden mühürlüyoruz?” diye soruyordu odayı inşa edenlerden biri. “Günün birinde işe yarayabilir.”

Eve taşındıktan sonra kocası sanayi tipi bir elektrik süpürgesi getirmişti. Odanın içinde sıva tozu, buruşturulmuş kâğıtlar, moloz ve kurumuş birkaç fare bulmuşlardı. Kendisi daha minyon olduğu için içeri girip çer çöpü süpürme görevi ona düşmüştü. Kocas da panelin menteşelerini sıkıp sağlamlaştırmıştı. Odaya girdiğinde ayakta duramadığını hatırladı ama elleri ve dizlerinin üstünde yürümesi daha kolaydı çünkü bacanın duman boruları ve çam ağacından yapılmış duvar panelinin pürüzlü yüzeyi arasında yeterince alan vardı.

Kocasına merdivenin altında kalan, kabloları eskimiş ve yanık izleriyle kararmış elektrikli ısıtıcıyı göstermişti. Kocas geniş omuzlarını zorlukla eğip bükerek gizli odaya girmiş, ısıtıcının kablolarını söküp atmış, bu aletin tehlike teşkil ettiğine dair söylenmiş, hakkında feveran edebileceği bir şey bulduğu

için mutlu olmuştu. Başkalarının sorumsuzluğu onu her zaman öfkeliendirirdi. Bir şeyi onarmak, güvenli hâle getirmek ona hep keyif verirdi. Sonuçta onları korumayı kendine vazife edinmişti ve amacına hizmet eden bu somut kanıt göz alıcı ve güzel bir şeydi. Sorunu tespit edenin karısı olması önemli değildi. Teşhisi koyanın o olması. Telefonda anne babasına gururla, “Merdivenin altından sökü� attığım yangın tehlikesini anlatsam inanamazsınız...” diyecek olan kendisiydi.

“Bu alanı ne için kullanacağız hiç bilmiyorum,” demişti kocası. “Taş fırını yaktığında bu tuğlaların nasıl ısınacağını düşününce, bilemiyorum. Belki de en iyisi kendi hâline bırakmak.”

Etrafı duvarla çevrilmiş bacanın yarattığı diğer gizli alanlar yüzyıllar içinde konforu artıran şeylerle doldurulmuştu. Su yolları, kablolar ve borular daha küçük, daha az gizli giriş kapılarında gözle görülebiliyordu. Tek istisna olan bu gizli alan dışında batıl inanç, spekülasyon ve hayal gücünün toplandığı tüm gizli alanların yerini kullanışlı dolaplar, raflar, sıhhi tesisat ve ışıklandırmalar almıştı.

O karlı gecede gizli bölme, içini temizledikleri o güneşli günden çok farklı görünüyordu. Açılan geçit zifiri karanlıktı. Öyle karanlıktı ki gece yarısı durup baktığı odadan bile daha karanlık bir çukur gibiydi. Çakmak taşından daha derin bir boğazı olan ölü bir ağız.

Bir şekilde, karanlığın derinliği odanın geri kalanını daha görünür kılıyordu. Oğlunun köşedeki koltukta kıpırdandığını gördü. Hızla öne atıldı ama ona ulaşamadan oğlu uyandı ve mızıldanmaya başladı. Eliyle oğlunun küçük ağzına vurdu. Oğlunun şaşkınlığı ve incinmişliği küçük bedeninden yayılan ve annesinin midesine bir utanç hissi oturtan elle tutulur bir şeydi.

“Şşşş, yok bir şey ama sessiz olmalıyız, sessiz! Bak, ablan da burada, gördün mü? Hepimiz cesur ve sessiz olmak zorundayız.”

Küçük çocuğun yüzü ekşimeye devam etti.

Ah hayır, hayır.

Çığlıkların, acı ve korku dolu yüksek çığlıkların ve haykırışın yolda olduğunu hemen anladı. Karanlıkta uyanmanın adaletsizliği ve annemin zalimce ağzımı kapaması, üşüyorum, neredeyim? Evet, bunların hepsi küçük çocuğun yüzünden okunabiliyordu. Elini daha sıkı bastırdı, oğlu bileğini yakalayıp tırnaklarını geçirdi.

“Sessiz olmak zorundayız,” diye fısıldadı. “Sessiz! Sessiz olmazsak canavar bizi yakalar!”

İki çocuk da bu sözler canlarını acıtmış gibi tepki verdi. Başka bir zaman söylemiş olsaydı içlerinden biri gülümseyerek, “Hayıır anne, bizimle dalga geçiyorsun! Canavar diye bir şey yok!” derdi. Ama ikisini de uykusundan uyandırıp alt kata indirerek oyun oynamalarının yasak olduğu çalışma odasına getirmiş, üstüne de oğlunun ağzını eliyle kapayarak sessiz olmaları için yalvarmışken çocuklar etraflarını saran karanlık, soğuk ve fırtınayla birlikte annelerinin korkusunu hissedebiliyorlardı. Bir annenin korkusu. Dehşet hissiyle birlikte duyumsadıkları bu korku onları irkiltmişti. Hâliyle sesleri kesilmişti.

Çok şükür. Şükürler olsun.

Elini oğlunun ağzından çekti, çocuğun sessizliği ve hareketsizliği onu boğmuş olabileceğine dair saçma bir korkuya kapılmasına neden olmuştu. Ama hayır, oğlu ufak ufak burununu çekiyordu.

Ardından iki çocuk da mızıldanıp ağlamaya başladı. Hüsranı uğramıştı.

Bunun için vakit yok.

“Hayır! Hayır! Bakın, işte saklanma yeri, buraya saklanıp güvende olacağız.” Açık paneli gösterdi. “Gördünüz mü? Bakın! İşte, gördünüz mü?” Battaniyeyi, koltuğun yastığını kapıp gösterdi. “Bunlara çok güzel sarılırız, değil mi? Tüylü Bebek’le Pembe Tavşancık da burada. Canavar gidene kadar buraya girip saklanacağız. Annenize sarılacaksınız. Tamam mı?”

Battaniye ve yastığı sımsıkı tutarak çocuklarının fal taşı gibi açılmış korku dolu gözlerine baktı.

Bu fikri satmak çok zor.

Adamı ilk gördüğünden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Dakikalar? Sadece birkaç dakika. Ama yine de epey olmuştu. Adam şimdi ne yapıyordu?

Harekete geç. Hadi! Saklanmak zorundasın.

Ne zaman sabırsız ve aceleyle hareket etse çocuklar şüphe ve yavaşlıkla karşılık veriyordu. Kendini onların gözlerinden gördü. Diken üstünde, fısıldayan, ter içinde, kontrolsüzce titreyen, onları pis ve yabancı bir yere sokmaya çalışan hâlini.

Yer minder ve birkaç peluş oyuncakla mı kandıracaksın onları? Sakin davran. Onları içeri sok.

Kocasının bilgisayarının çocukların arkasında, çalışma masasının üzerinde durduğunu gördü. Bu faydasız kütleye üzülerek baktı. Kocasını nedense bu bilgisayarın internet bağlantısını kesmişti. Aksi hâlde kablosuz internete bağlanıp sitelerde dolaşmanın, işlerini erteleme ve “iş modu” dediği kafadan çıkmanın çok kolay olduğunu söylemişti. Çalışma odasına cep telefonunu bile getirmezdi.

“Oraya girmek istemiyorum.” Kızı gizli odanın tozlu bir nefesi dışarı üfler gibi görünen açık ağzına baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendini ısıtmaya çalışıyor, yumuşak yerlerini koruyordu.

Ben de oraya girmek istemiyorum, çocuk, tanrı aşkına.

Hadi yürü, saklan!

Sabırlı ol. Sabırlı ve sakın davranırsan seni dinleyecekler. Bu iş böyledir.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama cesur davranmamız ve birlikte güvende kalmamız gerek, tamam mı?”

“Hayır, istemiyorum.” Kızı bir adım geriledi.

“Hayır,” dedi oğlu da ablasının bacağının ardına saklanarak. Odanın ağzına içeriden her an bir şey fırlayacakmış gibi bakıyordu. Onu yiyecekmiş gibi.

O anki çaresizliği ve sabırsızlığıyla, anne av hayvanlarının çocuklarını korumak için onları yeme içgüdüsünü anlayabiliyor, çocuklarını yeniden içine sokabilmek, onları bütün hâlinde yutmak için korkunç bir ihtiyaç hissediyordu.

Seni o kadar seviyorum ki yiyebilirim.

Sonra, aynı anda, üçü de tavana baktı. Yukarıdan şüpheye yer bırakmayacak ayak sesleri geliyordu. Evin içindeki tanıdık bir ses ama çarpık bir versiyonu. Çünkü bu ses aileden değildi.

Adam kızının odasındaydı.

Hepsi nefesini tuttu. Başlarını yukarı kaldırıp dinlerken gözlerini bile kırpmadılar, sanki bu sayede tavanın ötesini görebileceklermiş gibi. Ânın korku dolu gerçekliği karşısında üçü de donup kalmıştı.

İmkânsız olduğunu biliyordu ama parkelerin arasından sı-zan toz zerrecikleri gibi bir şey kesinlik kazanmıştı; adımların bir kişiliği vardı. Güçlülerdi. Sabırsız. Öfkeli. Kendisine mutlak kontrol vadedilmiş ve hak ettiğini alamamış birinin hareketleriydi bunlar. Gerçekten önemi olan şeylerle uğraşmak isteyen biri. Tehlikeli bir oyun oynamak isteyen biri.

Yere düşen –*fırlatılan?*– bir objenin çok küçük bir alanı kaplayan halıya çarptığında çıkardığı hafif takırtıyı duydular. Ardından metalik bir tıngırtıyla ahşap zeminde yuvarlanışını.

Ardından bir kükreme, gırtlaktan gelen bir öfke.

Çünkü kızının odası boştu. Çünkü küçük kızın yatağı hâlâ sıcaktı.

“İçeri girin,” dedi dişlerini sıkarak, “hemen şimdi.”

Çocuklar bu defa tereddüt etmediler.

Battaniye ve yastığı karanlık açıklığa fırlatmasıyla gözden kayboldular. Kadın da sürünerek gizli bölmeye girdi ve önce oğluna, sonra kızına yardım etmek için ellerini uzattı. Sessiz sessiz ağlayan çocuklara içeri doğru ilerlemelerini, paneli kapayabilmesi için alan açmalarını söylerken bir yandan da sessiz olmaları için delirmişçesine şışlıyordu. Paneli kapamak için elleri ve dizlerinin üzerinde döndü. Ama fazla hızlı dönüp kafasını göremediği bir şeyin köşesine çarptı. O kadar hızlı bir darbeydi ki bir an gözü kararacak sandı. Gözünde renkli benekler belirmesine neden olacak kadar şiddetliydi.

Öfke, nabız gibi atan bir öfke bedenine yayıldı. Parmak uçlarına sancı saplandı ve başını her çarptığında olduğu gibi omurgası zonkladı. Ya da ayak parmağını bir yere vurduğunda. Bacağına bir şey battığında. Kendi düşüncesizliği yerine bir şeyi, herhangi bir şeyi suçlama ihtiyacı. Acı için. Kendinden başka herhangi bir şey.

Lanet olası aptal... şey.

Harekete geçmelisin. Paneli kapamalısın. Dilini mi ısırдың? Hayır. O zaman dişlerin neden acıyor? Neden ağzında bakır tadı var?

Kendini korumak için bir elini alnının önüne koydu, bu defa daha yavaş hareket etti ve bir şeye çarpmadı. Paneli kapadı. Akıllamaz zifiri karanlığın içinde panelin doğru kapandığından emin olmak için parmak uçlarını kenarlarında gezdirdi, sıkıca yerine oturduğunu hissetti. Hiç beklemediği kadar kolay kapandığı için minnettardı. Paneli dışarıdan kapamanın ne kadar zor olduğunu hatırladı.

Artık görünmeziz.

Alnının hasarsız tarafını gizli kapının pürüzlü ahşap yüzeyine yaslayıp rahat bir nefes verdi.

Biraz dinlenebilirim.

Ne kadar zaman geçmişti? Zaman sanki uzuyor ve esniyordu.

İyice düşün bakalım. Adamı duydun, sonra bir dakika bile geçmemişken onu gördün. Belki iki dakika kadar sahanlıkta durduktan sonra diğer yöne yürüdü. Sen de gidip çocukları aldın. Belki aşağı inip onları buraya sokana kadar da iki üç dakika mı geçmiştir? Hepsi buydu. Tüm dünya on dakikadan az sürede darmadağın olmuştu.

“Neredesiniz?” diye fısıldadı kadın.

“Buradayız, anne.”

Doğrulmadan kolunu uzattı ve kendini ona zarar verebilecek başka görünmez şeylerden korumak için körlemesine havayı yokladı.

“Ayağa kalkmayın,” diye fısıldadı. “Hareket etmemeye çalışın. Birbirinize sarılın. Siz de anneniz gibi kafanızı çarpmayın. Alın, sıcacık battaniyemize sarılalım.”

“Sarılalım.” “Sıcacık.” *Evet, sakın, güvenli kelimeler. Bu kadar sessiz konuşurken nasıl duyulabilirsin?*

Çocukları ona sarıldı. O da kollarını çocuklarına sarmalayıp onları kendine çekti.

“Ah, annecim.”

“Özür dilerim, özür dilerim.”

Sakin ol, nazik ol, onları korkutuyorsun.

Zaten korkmuşlar, daha da korkutuyorsun.

“Anneniz burada, anneniz burada,” diye fısıldadı çocukları burunlarını çekerken.

Buradayım. Buradasınız. Bu gerçek.

“Artık fısıldamak yok, tamam mı? Ağlamak yok. Şimdi fareler kadar sessiz olmamız gerek.”

Tavan arasındaki kemirgenlerin çıkardığı *pıtır pıtır* sesler geldi aklına.

“Farelerden de sessiz.”

Üçü birlikte, duvarın ardına gömülüp birkaç asırdır boş olan bölmenin içine oturarak kulak kesildiler.

Kadın, etraflarındaki her şeyin yerli yerine oturmaya başladığını hissediyordu. Toz, ev, karanlık. İlk başta sadece kulaklarına pompalanan kanın *güm güm güm* sesi vardı, kafasında giderek hassaslaşan yumruya dolan kanın. Gözlerini kırıştırdı, göz kapaklarının altında beliren havai fişekler, gözlerini kapayıp açtığında daha fazla ışık olması kafasını karıştırdı. Aklına çocukken annesiyle birlikte gittiği, otoyolun kenarındaki bir ziyaret noktası geldi. O mağaranın içi. Rehber böyle bir karanlığın içinde ışığını söndürmüştü ve bir konuşma yapmıştı. Çok geçmeden, demişti, böylesi bir ışık yoksunluğu gözlerinizin ölmesine, retinaların kullanılmamaktan yok olmasına neden olur. “Siktir ordan,” diye mırıldanmıştı annesi zifiri karanlıkta. Annesinin ağzını bozması onu gülümsetmişti, kendini tam bir yetişkin gibi hissetmiş, rehberden çok daha zeki olduğunu düşünmüştü. Ama şu anda, bu odada, görme yetisini yitirmek ona kaçınılmaz geliyordu.

Üç kör fare, üç kör fare.

Başındaki sancılı zonklama dışarı doğru yayıldı ve şişkinliğe eliyle dokunmamak için kendini zor tuttu. Kanının sesi azalırken etraflarındaki sessizlik daha da derinleşti. Çocukların ağlama sesleri yavaşladı. Onları kendine doğru çekme dürtüsüne karşı koymak zordu, çok zordu.

Bebeklerim, benim bebeklerim.

Burası çok soğuk. Battaniyeyi çocuklara daha sıkı sarmam lazım. O çıkıntı ne? Cebindeki suluk, doğru, evet. Arkaya yaslanabilir misin? Etrafı biraz yokla. Zemin soğuk ama battaniyeyle...

Sonra ayak sesleri yeniden duyuldu. Üçü birden kaskatı kesildi ve nefeslerini tuttular.

Ayak sesleri ne zaman kesilmişti? Bunu nasıl fark etmedin? Adam sessizdi. Etrafı mı dinliyordu?

Oğlu kendini tutamayıp, "Anne!" dedi.

"Şşşş."

Küçük çocuk başını annesinin yumuşak havlu kumaştan, tanıdık sabahlığının içine gömdü. Annesinin kolu ve karnı arasında kalan boşlukta kendini sessizliğe bıraktı. Kadın, battaniyeyi oğlunun omzuna doğru çekti. Küçük oğlu belli ki annesinin onu koruyabileceğini düşünüyor, ona yakın olunca kendini daha güvende hissediyordu ama yanılıyordu ve bu da kadının kalbini sızlatıyordu.

Nasıl olur da senden başka hiçbir şeyleri olmaz?

Güm. Tıkırt. Uzun bir çatırtı arkalarından çıkıp yukarı doğru ilerledi. Evet, bu sesleri biliyordu. Her sesin kaynağı, her zayıf nokta aklında çok netti. Her gün duyduğu binlerce ses birer uğultuydu, son iki yılda çocuklarının odalarına yaptığı sayısız gece seferinde hafızasına kazınmışlardı.

Onları uyandırma. Oraya basma, kapıyı şöyle kapa, o menteşeye dikkat et, aman sürgüye dikkat. Onları uyandırırsan tekrar uyutman gerekecek.

Adam kızının odasından çıkmış, oğlunun odasına yürüyordu. Üst katta, oturma odasının tam üstünde kalan ve her zaman boş bir yankıya neden olan yamalı parkeye basmıştı. Sonra tek ayağını uzun, ince döşeme tahtasının üstüne koydu. Kadın holde bu parçaya her bastığında üç metre öteden çatırtısını duyardı. Kas hafızası yerine oturana kadar sırf bu yüz-

den kaç defa oğlunu uykusundan uyandırmışlığı vardı. Ev tarafından zayıf noktalarından kaçınma konusunda eğitilmişti.

Adamın hareketlerini bu şekilde takip edebiliyor olmak mide bulandırıcıydı. Ona ait olan şeylerin üstünde yürüdüğünü hissetmek, gıcırtiların ve bir annenin gece yarısı attığı yanlış adımların anılarını tetiklemesi.

Kızı her sesle korkudan küçülen, başını kademe kademe kabuğuna çeken bir kaplumbağaya daha da çok benziyordu.

Karanlıkta kızının kulağının olduğunu düşündüğü yere doğru eğildi ve sessizce, “Merak etme, çok cesursun,” dedi. Kızı ona sımsıkı tutundu. Burnunu kızının siyah saçlarıyla beyaz yüzünün kesiştiği yere gömdü. Kızının sevdiği ballı şampuanın kokusunu iştahla içine çekti ve saç köklerinde, yağ ve saç derisinin henüz yaşla silinip gitmemiş bebek kokusunu duydu.

Bu koku ne zaman azalıp gidiyordu? Belki de bir anne için hiçbir zaman. Oysa bu adam onu koparıp almak istiyor.

Ardından oğlunun odasının halı kaplı zeminindeki boğuk ayak sesleri işitildi, uzak bir deprem gibi titreşimi yayıldı. Havadaki o tuhaf değişim neydi, dolabı mı açmıştı? O takırtı, belki tek ayağı havada kalan sehpa çarpmasından gelmişti.

Dışlerini sıkıyorsun.

Ağrıyan çenesini esnetmek için ağzını kocaman açtı. Boyundaki giderek artan gerilimi boşaltmak için başını yana eğdi. Gözlerini karartan, başındaki zonklayan şişlikle bunun hiçbir faydası yoktu.

Uzak bir *vuuuş*. Belli belirsiz bir yuvarlanma sesi. Bu sesleri tanımlayamadı ve daha iyi duyup anlamaya zorladı kendini.

Kızı şimdi daha yavaş nefes alıyordu. Daha sakindi. Yukarı ve aşağı, içeri ve dışarı. Dinledi.

Burada, bu küçük sığınakta gizlendikleri için, aksi hâlde tam da şu anda kızı ve oğlunun tepesinde dikiliyor olacak adamın yanında olmadıkları için içine bir minnettarlık doldu. Adam o ne idüğü belirsiz silahı kullanıyor olacaktı. Diğer silahları.

Ama şimdi kapana kısıldınız.

Göğsü devasa bir el tarafından sıkıştırılıyordu sanki.

Onları kapana kısırdın.

Duvarlar üzerine geldi.

Başka şansı yoktu. Saklanmaktan başka seçeneği yoktu.

Vücudunu esnetti ve daha fazlasını duymaya çalıştı.

Belki de bir şekilde parkeler gıcırdamadı ve adam çıkıp gitti.

Odadan dışarı, evden dışarı, gitti, gitti, gitti.

Dilekler at olsaydı dilenciler at sürerdi. Dilekler balık olsaydı onları yer, ölmezdi.

GÜM.

Üçü de ürkek birer ceylan gibi irkildi, uzuvları kaskatı kesildi. Küçük kız hafifçe inledi, yüzünü annesinin sabahlığına daha sıkı bastırdı.

Adam hemen tepelerindeydi. Ses birkaç dakika önce kızı aşağı inerken gürültü çıkaran o basamaktan gelmişti. Bir ömür önce gibiydi. Gizli yerin içindeyken gıcırtı kılpayı kurtulunan bir gök gürültüsünü andırıyordu, fazla yakın ve sağır edici.

Acaba saldırgan, kızının iniltisini duymuş muydu? Adam çıt çıkarmadan durdu.

Ve sonra ışık geldi. Merdivenin başında asılı duran küçük avizenin tek ampülü yandı. Belki adam kafasını tekrar çarpmamak için ışığı yakmıştı. Belki de onun gibi merdivenlere aşina olmadığından, ona yol gösteren yalnızca bulutların arasında kaybolmuş ay ışığıyken, bu ilk gümbürtü adamı şaşırtmış, basamakların modernlikten uzak alçaklığı onu irkiltmişti.

Işık basamakların arasındaki ufak açıklıklardan içeri sızdı. Tahta parçaların arasındaki çatlaklardan girdi. En parlak ışık da kocasının gururla söktüğü tehlikeli, bozuk ısıtıcıya bağlı olan havalandırma deliğinden geliyordu. Kocasının basamakların arasında bıraktığı delik, çünkü neden olmasındı? Isıtıcı olmasa da bu delik gizli oda için bir tür pencereydi ve içeri hava girmesinde sakınca yoktu. Böylece bu işe yaramaz alan

küflenip bir sorun hâline gelmezdi. Mecbur kalmadıkça onarmaları gerekmeyecek bir baş ağrısına dönüşmezdi.

Işık ona korkunç, dünyanın sonunu getiren bir şey gibi göründü. Hızla açılan bir perdeyle uyandığında olduğu gibi ışık canını yaktı, siyah beyaz filmlerdeki vampirler gibi yüzünü koluyla kapadı. Az daha tıslayıp alev alacaktı.

Şimdi ışık yandığına göre her şeyi anlayacak mı? Bizi görecek mi?

Delikten giren dikdörtgen ışık battaniyenin ucuna dek ulaşıyordu. Yavaşça, elinin şiddetle titrediğini görerek battaniyenin ucunu hafifçe tuttu ve kendine doğru çekti. Şimdi ışık sadece tuğla ve tozu aydınlatıyordu. Hiçliği.

Kızının korkusunu, yumuşak sabahlığına yaslanıp susturduğu titrek nefeslerini hissedebiliyordu. Oğlunun kalbi tutsak küçük bir kuş gibi çarpıyordu. Ağlıyordu. Ama sessizce.

Yeterince sessiz miydi?

GÜM. GÜM. GÜM. GÜM.

Adam aşağı indi. Her adımını kadının kalbine, ciğerlerine basıyordu. Midesi büzüşmüştü, öyle yüksek sesle gurulduyordu ki onları ele vereceğinden emindi.

Tuvalete girmen gerek.

Ne saçma. Ne kadar acil. Tut şunu. Başka seçeneğin var mı ki?

GÜM. GÜM. GÜM.

Basamakların arasından üstlerine toz yağıyordu.

Hapşırma.

GÜM. GÜM.

Havalandırma deliğinden adamın spor ayakkabılarını gördü.

Adamın kısa basamaklara basan ayakları öyle büyüktü ki dik bir tepeden inen yaşlı bir adam gibi yan yan basıyordu adımlarını. Spor ayakkabıları hafif çatlamış ve rengi sararmıştı. Yan tarafında silik bir İngiliz bayrağı gördü. Sünmüş, grileşmiş bağcıklar.

Işık iyi bir şey olabilirdi. Adamı yeniden kör edebilirdi. Havalandırma deliğini fark etse, oradan içeri baksa dahi bir şey görmesi zor olurdu.

GÜM. GÜM.

Kadın kollarını çocuklara elinden geldiğinde nazikçe sarmaya devam etti, sırtlarını okşadı. Elleri öyle şiddetli titriyordu ki ondan bağımsız birer hayvan gibiydiler. Işıktaki çocukların titrediğini, gergin ve korku dolu olduklarını görebiliyordu. Önce birinin sonra diğerinin kulağına eğildi ve belli belirsiz fısıldadı.

“Şşşş...”

GÜM.

Adam alt kattaydı. Kadın, delikten adamı parça parça görebiliyordu. Koyu renk pantolon. Siyah bir üst. Soluk ten. Kafasının arkası, koyu sarı ve dağınık.

Yine beyninin derinliklerini bir şey eşeledi, adamın devasa cüssesinde, şeklinde tanıdık bir şey vardı, sanki adam uzun zaman önce tanıştığı biri idi. Sokakta yüzünü tanıyıp da bir türlü kim olduğunu çıkaramadığı birini gördüğünde kapıldığı o hisse kapıldı yine.

Montu nerede?

Adamı montunu çıkarıp kar botlarını bıraktığı yerde özenle askıya asarken hayal etti. Ne kadar da kibar.

Adamın yüzü havalandırma deliğinden öte yana dönüktü, evin ön tarafında kalan eski, iki kanatlı kapıya bakıyordu. Arka cebinde bir kabarıklık vardı.

Silahlı?

Parlak pembe, dikdörtgen.

Telefonun. Telefonun adamın cebinde.

Gerçek olduğunu hissetmek ister gibi ağzını, dudaklarını sıvazladı.

En azından gördün. En azından biliyorsun. Ya telefonuna koşsaydın, yatak odasında kaçacak yerin olmadan köşeye sıkışsaydın, üstelik kimseyi arayamayacakken?

Züğürt tesellisi.

Adam kıpırdamadan duruyordu. Muhtemelen çift kanatlı kapının kilitli ve içeriden sürgülü olduğunu fark etmişti. Ölü kapılar. Evin modern kısmındaki daha geniş giriş varken bu kapıların kullanışsız olduğu aşikârdı. Adam gürültülü bir şangırtıyla demir sürgüyü çekti. Eski kapı mandalını kurcaladı. Adamın normal ve insani bir tavırla sessizce küfretmesi kadının aklını karıştırdı.

Sorunu biliyordu tabii ki. Ev bir sürü farklı ve antika kapı sürgüsüyle doluydu ve hepsi de birbirinden sinir bozucuydu. Söz konusu çift kanatlı kapılar bir çiviye asılı olan küçük demir çubukla birbirine bağlanıyordu. Çiviye asılı çubukla uğraşmak her zaman sinir bozucuydu çünkü bir elinizle çubuğu havada tutup diğeriyle sürgüyü kaldırmazsanız çubuk düşüyor, küçük çivinin ucunda sallanıyor ve sürgünün önünü kapayarak kapıların açılmasını önlüyordu.

Adam yüksek sesle homurdandıktan sonra mekanizmayı çözüp kapıları açtı. Buz gibi hava delikten içeri eserek gizli odanın içine doldu, çocukları irkiltti ve titretti.

Adam fırtınaya doğru eğilirken etrafında kar tanecikleri uçuşuyordu. Sonra doğruldu ve kapıları kapadı.

Sürgü *klik* diye yerine oturdu. Kilit *çat diye* kapandı.

Kadın, işaret parmağıyla başparmağının etini hızlıca ve sertçe parçaladı. Midesi bulandı.

Kim bu adam? Bilemezsin çünkü onu göremiyorsun bile. Tam olarak değil. Yukarıda yüzünü göremedin çünkü karanlıktı.

Adam hareket etti, havalandırma deliğinin kadrından çıktı. Merdivenin yanındaki küçük dolabı açıp içini karıştırdığı duyuldu. İş bitmiş olacak ki sesler oyun odasına doğru kaydı. Kapının arkaya süpürdüğü binbir türlü Lego parçası yerlerdeydi. Işık *klik* sesiyle kapandı ve yine karanlıkta kaldılar.

Kadın kenara tekmelenen oyuncakların sesini tanıdı. Son iki aydır kendinde değildi ve evi temizlemek şöyle dursun, her-

hangi bir şeyi önemsemek bile içinden gelmiyordu. Çocuklara düzenli olarak oyuncaklarını toplatmaktan da vazgeçmişti. Sonuç olarak oyun odası olağan dağınıklığının çok daha ötesine geçmişti. Oyuncaklara basmanın, o odanın içinde yürümeye çalışmanın yarattığı sinir bozukluğunu bilirdi. Ama adamın çocukların alanından geçişi farklıydı. Kadın için bu kayıtsız bir sinir bozukluğuydu. Adam için şiddetli bir öfke.

Bir gümbürtü. Duvarda parçalara ayrılan bir objenin sesi. Parkenin üstünde çatır çatır ezilen başka bir şey.

“Benim eserlerim!” diye fısıldadı kızı.

Evet, muhtemelen.

Adam muhtemelen kızının odanın etrafına dizdiği özel, büyük boy Lego yapılarından birini ya da birkaçını parçalamıştı. Katlanıp açılabilen şato, fantastik yaratıklarla dolu gemi, kızının taburede parmak ucunda durarak erişebildiği kadar yükseğe tırmanan spiral gökkuşağı merdivenler.

Bu hayal ürünlerinin yerle bir olmuş hâllerini hayal etti. Kızının başını eğip dudağını çiğneyerek, sabırlı bir hayal gücüyle parçaları birleştirmek için harcadığı sessiz saatleri hatırlayınca aciz bir öfkeye kapıldı.

İnşa etmesi çok uzun süren şeylerin kolaylıkla yok olabileceğini bilmek daima tazeliğini koruyacak bir acıydı.

Çocuklara daha sıkı sarıldı.

“Onlar sadece eşya ve tamir edilebilirler,” diye fısıldadı.

“Tamir etmene yardım edeceğim. Şşşş.”

“Babam değilmiş,” diye fısıldadı kızı kendi kendine konuşur gibi. “Babam olabilir sanmıştım.”

Özlem ve kocasının bir şekilde fırtınayı aşıp eve dönerek onları kurtaracağına dair mantıksız bir umut yumru olup boğazına oturdu.

Ağlama.

“Baban değil,” diye onayladı.

“Kocaman bir adam bu.”

Midesindeki taş daha da derine oturdu. Hemen tuvalete gitmesi, her şeyi içinden atması gerekiyordu.

Kendini tek tanık olarak düşünüyorsun. Ama değilsin. Değilsin! Tavana bakışları, adımları takip edişleri... Gizli bölmeye nasıl atladıklarını hatırla?

Başından beri belki sadece delirmişimdir diye umuyorsun, bir yanın hâlâ aklını kaçırmış olmanı umuyor. Gözlerini kapayıp açtığında hepsinin yok olmasını.

“Merak etme,” diye fısıldadı. “Anneniz burada. Şşş.”

Haklı olmak yerine deli olmak ne güzel olurdu. Hepsinin psikotik bir kriz olması. Kocasının merdivenden inmesi. Kocasının şaşkın bakışları altında gizli odadan içi rahatlayarak –coşkuyla!– çıkardı. Birtakım açıklamalar gevelerken kocasının yüzünde beliren dehşet ifadesini izlerdi. Çocuklarını nasıl olur da duvarların arkasına kilitlerdi? Gecenin bir yarısı onları nasıl böyle korkuturdu? Bu sıradan, günlük sonuçları hayal ederken içi ısındı. Öfke ve psikiyatrlar ve boşanma ve duvarları yumuşak materyalle kaplanmış bir hücre. Aklını kaçırdığı ve kendisi dışında herhangi birinden gelecek bir şiddet tehlikesinin olmadığı bu alternatif gerçeklikte yaşamak ne kadar güzel, ne kadar huzur vericiydi. Ama bu düşük bir ihtimaldi! Hem de feci düşük.

Gerçek, rüyalardan daha akıl karıştırıcı olabilir.

“Anne?” Oğlunun sesi ıslaktı sanki, bastırdığı gözyaşları sesinden duyuluyordu.

Ne kadar cesur bir çocuk. Dünyanın en iyi çocuğu.

“Anne, canavar diye bir şey yok demiştin.”

Üstüne büyük bir ağırlığın oturduğunu hissederek başını eğdi. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Yalan söyledim.”

Kendi evinde duvarların ardında kapana kısılmak yeni bir gerçekliğe alışmak zorunda kaldığı, sorunun kendi beyninde olduğunu umduğu ilk sefer değildi.

Yaklaşık iki yıl önce, kocası anne babasıyla bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra ona, “Annem kansermiş,” demişti. Kadın bir an kendi bedenini terk etmiş gibi hissetmişti. Sersem sersem gözlerini kırıştırtarak kocasına bakmıştı.

Hayır, o kelime olamaz. Gaipten sesler duyuyor olmalısın. Hayal görüyorsun. Sende bir tuhaflık var.

“Ne? Annen... ne?”

Kocası uzun bir süre duraksamış, uzaklara bakarak, “Babam tam bir kâbus olacak,” demişti.

“Annen... Zavallı annen,” diye kekeleyebilmişti kadın.

Kocası başını ellerine dayamıştı. “Kâbus. Çamaşır makinesini çalıştırmayı bile bilmiyor.”

Kadının babası yalnız yaşıyordu. Annesi her zaman tutumlu olmakla övünür, komşuları ve arkadaşlarının bile bozulan ev eşyalarını, bilgisayarlarını ve bisikletlerini tamir ederdi. Ama o öldükten sonra babası karısının “Ziyan etme, tasarruf et,” öğüdünü yerine getirmeye âdeta kendini adanmış, bunu takıntı hâline getirmişti. Bozuk eşyalar toplamış, sanki doğru eşyayı,

kusursuz şekilde kusurlu olanı bulabilirse karısını geri getirebilirmiş gibi evini ağzına kadar bunlarla doldurmuştu. Yıllar içinde oluşturduğu parçalanmış hasır sandalyeler, kopuk kablolu hoparlörler, tozlu ana kartlardan oluşan duvarlar aşılamaz bir hâl almıştı ve çocuklarla birlikte babasını ziyarete gittiklerinde onun sevgili, küflü anıtları yüzünden eve giremediklerinden otelde kalmaları gerekmişti.

Ama en azından babası çamaşır makinesini çalıştırmayı bilirdi.

“Baban başarılı bir avukattı. Becerikli biri. Belki iş başa düşünce yapabilir?” Bunun yalnızca bir inkâr olduğunu biliyordu ve sesi titremişti. “Tabii annene yardım etmeyelim demiyorum.”

Kocası başını iki yana sallamıştı. “Babam parmağını bile kımıldatmaz.”

Kadın başıyla onaylamıştı. Biliyordu. Yıllarca sessizce kayınpederini gözlemlemiş, onu anlamaya, ruh hâllerinin iniş çıkışlarını anlamlandırmaya çalışmıştı. Yaşlı adamı âdeta mikroskop altındaki bir numune gibi yakından incelemiş, türlü uyaranlara verdiği tepkileri izlemişti. Ona uzaktan bakmış, bütün, teleskopik resmi görmeyi denemişti. Çocukluğuna, inançlarına dair sorular sorarak bazı deneyler yapmıştı. Yaşlı adam, anlaşılabilmesi için kesip parçalara ayrılması gereken, metal bir laboratuvar masasına serilmiş bir domuz ceniniydi sanki.

Kocası (o zamanlar erkek arkadaşıydı) üniversitenin dördüncü senesinde onu anne babasıyla tanıştırdığında, kalbi umutla kanatlanmıştı.

Gerçek bir aile. Anne, baba, çocuk.

Fiziksel açıdan kocası annesi gibi tıknaz ve esmerdi, uzun boylu, açık tenli ve zayıf babasına benzemiyordu. Ama o ilk tanışmada bazı net benzerlikler görmüştü.

İkisi de konuşkan. Atletik. Özgüvenli. Yüksek sesli. Güleç. En asık suratlı yabancıyı bile gülümsetebilir.

“Sende neyi seviyorum biliyor musun? İkimize de yetecek kadar konuşabiliyorsun,” diye takılmıştı kocasına ilişkilerinin ilk günlerinde.

Ama doğruydı. Sürü hâlinde yaşamayı seven kocasının yanındayken kendini bir şeylerin parçası gibi hissediyordu; sessiz olmasına rağmen. Kronik olarak iki çift laflamayı becerememesine rağmen.

Kayınvalidesi de sessizdi, yalnızca yemekleri övmek için söze katılırdı. Hava hakkında yorum yapardı. Kocasını ve oğlunu günlerinin nasıl geçtiğini anlatmaya teşvik ederdi.

Senin tam tersin mi? Yalnızca havadan sudan konuşabildiği için mi sessiz? Yoksa içgüdüsel olarak ketum biri olduğu için sana mı benziyor?

Kocasının onu anne babasıyla tanıştırmamasından birkaç hafta sonra, onun odasında ders çalışırken telefonda babasına hukuk fakültesine başvurmayacağını söylerken duymuştu onu. Hattın diğer ucundan yaşlı adamın beklentiler ve havaya savrulan paralar hakkında bağırıp çağırıp nasihatler yağdırdığını duyunca onunla ilgili o ilk yüzeysel, pembe renkli izlenimi *çatırt!* diye kırılıp gitmişti. “Tüm saygımı kaybettin! Kulüpteki adamlara ne diyeceğim ben şimdi?”

Bir ay sonra kocası babasına siyaset bilimi olan ana dalını fotoğrafçılıkla değiştirdiğini söylemişti; aslında bu kararı yıllar önce vermiş, durmadan sanat derslerinden krediler toplamıştı. Telefon aramaları düzenli bir hâl aldı ve telefon her defasında yaşlı adamın gazabıyla titredi.

“Gerçekten çalışmak nedir bilmiyorsun. Ne yani, ezik küçük sanat dünyasına mı adım atmak istiyorsun? Ünlü mü olacaksın? Utanç verici.”

Kocasını neden her defasında aramalara cevap veriyordu?

“Alışacak. O öyle esip gürler sadece. Kuru gürültü.”

Fakat babası okul harcını ödemeyi reddetmişti. Oğlu yine geri adım atmayınca, buna rağmen hukuk fakültesine gitmeye

razı gelmeyince ve okulun son senesinde harcı kendisi ödemek için kredi çekince, babası zehrini başka yere kanalizasyon etmişti.

“Seni böyle yetiştirmedim ben. Hayatın boyunca sen avukat olasan diye çalıştık. *O kızla tanışana* kadar hiç böyle davranmazdın. Tanrı aşkına. Tipsiz de bir şey!”

Kocası telefonu babasının suratına kapamıştı. Ama sinirden köpürmesine ve odada volta atmasına rağmen babası öfkeyle hemen geri aradığında telefonu açmıştı.

“Ne hakla telefonu yüzüme kaparsın?”

Eğer ailesi senin için böyle düşünüyorsa bu ilişki bitebilir. Babası onu yıldırabilir. Ya da seni. Hem hayatında böyle birini istiyor musun?

“Onlar benim ailem. Tek oğullarıyım. Para kazanmaya başladığımda rahatlayacak.”

Kocası haklı olmalıydı. Aile buna değerdi herhâlde. Hem o ne bilirdi ki? Annesinin hayatta olduğu, onu idealize ettiği, kusursuz bir ışık olarak gördüğü dokuz güzel yıl yaşamıştı. Ardından büyükannesinin onlarla yaşamak için Alabama’dan kalkıp geldiği, mutlak, sadık bir sevgi ve net beklentilerle dolu durağan yıllar başlamıştı. Ama büyükannesi öldükten sonra yalnız kalmıştı, babası da kendini asla onarmayacağı şeylerin kırık parçalarına adanmıştı.

Ne var ki babasıyla arasındaki bu anlaşmazlık kocasının ona olan bağlılığını iki katına çıkarınca şaşırmıştı. Sanki onun yeni belirmiş omurgasının sembolü kadındı. Kendi çekincelelerine rağmen, gözlerini kapayıp güzel bir gelecekte istekle beklediği bir aile hayal etti.

Her ilişkinin zorlukları vardır, dedi kendine, ki bu doğrudu. *Aile kazanılır*, dedi kendine, ki zamanla bunun daha karmaşık olduğunu öğrendi.

Hem her zaman kocası vardı. Alnını öpüşü. Karısının şakalarına güldükten sonra gözlerinin kenarını silişi. Karısının işiyle övünmesi, patent çizimlerinden en sevdiğini çerçeveletip

duvara asması. Kalabalık bir partiye gittiklerinde kolunu beline sarması ve ona *buraya aitim* diye düşündürmesi.

Kocası onu babasının çer çöpten kaleleri yüzünden yargılamıyordu. O hâlde neden kocasının babasının öfkeli iniş çıkışları yüzünden ilişkilerini bitirsindi?

Üniversite bittikten sonra baba oğul ateşkes ilan etmişti ve herkesin aralarında hiç çatışma yaşanmamış gibi davranması gerekmişti. Bu yaklaşım kendi babasıyla yaptığı açık sözlü tartışmaların taban tabana zıddıydı.

Kayınpederi ve kayınvalidesi her ziyarete geldiklerinde kocasıyla ikisi yağmur hakkında konuşmanın bayağılığını minnetle benimserdi. Golf turnuvası. Temizlik ürünleri.

En sonunda onların medeniyetinin sınırlarını içten içe anlamıştı. Kayınvalidesinin neden sadece havadan sudan konuşabiliyormuş gibi görüldüğünü, havadan sudan konuşmanın güvenli sınırları içine sığındığını. Kocasının fotoğrafçılıkta kaydettiği ilerlemeler konuşulmuyordu. Kendisinin patent çizeri olarak büyük bir şirkette iş bulması da yasaklı konulardandı çünkü oğlunun fotoğraflarını satma çabalarının yanında onun daha iyi kazandıran ve daha entelektüel bir kariyeri olduğu hatırlatıldığında kayınpederinin yüzü kaskatı kesiliyordu. Bu durum, yıllar sonra kocasının başarısı, havadan çekilmiş fotoğrafları ana gelir kaynakları olduğunda ve ona uzaktan bağımsız çalışma ve çocuklarını her gün okuldan alma olanağı sunduğunda bile dile getirilmemeye devam etmişti. Bu, yaşlı adamın yanılığının dokunulmaz kanıtıydı.

Bazen sohbet sırasında kazara mayın tarlasının sınırlarında dolaşırken bulurlardı kendilerini. Kayınpederi tanımlanamayan bir şeyin ondan yavaş yavaş çalındığından, belli belirsiz hortumlandığından emindi. Herhangi bir habere dair en ufak bir atıfta bulunulması, bazı insanların seslerinin nasıl da kabul edilemeyecek kadar çok çıktığı, aşırı erdemli, tutucu ve sapkın oldukları hakkında atıp tutmaya başlamasına yol açıyordu ve

genelde birbiriyle çelişen hüsnütabirleri sınırsız bir liste şeklinde uzayıp gidiyordu.

Adamın ruh hâli biraz kararmaya başladı mı kayınvalidesinin sesi teskin edici bir tını alıyordu. “Çok haklısın, canım. Elbette haklısın.”

Annesinin aksine kocası babasının öfke patlamalarına karışmıyor, sessizce gelmekte olan fırtınayı bekliyordu.

Onu görmezden gelmek, onunla tartışmaya çalışmaktan iyidir, değil mi? Neyse zaten kocan en önemli şeyler için savaştı. Partneri. Kariyeri. Hayatı.

Yıllar içinde aile ve kabul edilmeye olan özlemi, dalgalar tarafından aşınan bir kaya gibi kademe kademe azaldı.

“Bazen kuyuda su yoktur,” diyen büyükannesinin güney şiveli sesi yankılandı kulağında. “Kovanı alıp gitmen gerekir, tatlım.”

Kızı doğduğunda kayınvalidesinin sevinci, yaşlı adamın bebeğin ağlamasından, bebeğin varlığının onu sürekli rahatsız etmesinden duyduğu hoşnutsuzlukla gözle görülür şekilde gölgelenmişti. Torunlarıyla tanışmak için hastaneye yaptıkları yarım saatlik ziyarette kayınpederi tek kelime etmeden, bebeğinki gibi kıpkırmızı bir suratla koridora fırlamıştı ve kayınvalidesi de özür dileyerek onun arkasından koşmuştu.

“Onu daha hoş karşılamamız gerekirdi,” diye ısrar etmişti kocası.

Anca gider. O kuyuda kesinlikle su yok.

Oğlunun üçüncü yaş gününde kayınpederi torununun annesinin kollarında ona yaptığı komik suratlara başparmağını emerek gülmesini gözlerini kısarak izlemişti.

“Tam annesinin oğlu, değil mi?”

“Yani, evet,” diye homurdanmıştı. “Bebek o daha.”

Kayınpederi bilmiş bir ifadeyle kaşını havaya kaldırmıştı. “Onu kız gibi şımartamazsın. Oğlanlar ana kuzularının gözünün yaşına bakmaz.”

Parlak, ateş gibi bir öfke boğazından çıkacak herhangi bir yanıtı yakıp geçmişti.

Kocasını içini çekip, "Kimseyi şımarttığımız yok, baba," demişti.

Yaşlı adamın sözlerini ona bir bıçak saplamak üzere tasarladığını görebiliyordu. Bıçağı sokup çevirmişti. Daha da kötüsü adamın onun içinde sakladığı, kalbini içten içe kemirdiği için utandığı bir gelecek korkusunu yüzeye çıkardığını fark etmişti. Oğlu, doğduğu günden beri yumuşak ve çok uysaldı. Kolaylıkla meme emerdi. Annesine sokulurdu. Ona hayran gözlerle bakar, minik ellerini ona uzatır, küçük kolunu omzunun ardına atıp sarılırken başını huzurla ait olduğu yere, annesinin boynuna gömerdi. Ablasının ıskartaya çıkardığı oyuncak bebeklerden biriyle uyurdu. Onu her yere yanında götürürdü. Canı yanan birini görünce ya da annesi sesini yükselttiğinde ağlardı. Ana okuluna gittiği her sabah ağlar, annesinin gidişine üzülürdü. Ve o bunu seviyordu, gerçekten. Oğlunun açık sevgisini. Hassasiyetini. Yakınlığa olan ihtiyacından utanmayışını.

Ama onu endişelendiren dünyaydı.

Anasının kuzusu. Ezik. Gözünün yaşına bakmazlar.

Yaşlı adamın sözlerinin muhtemel doğruluğu karşısında öfkeden kudurarak başını onun o çökmüş, rahatsız edici yüzünden öte yana çevirmişti.

Seni tuzağına düşürmesine izin verme.

Fakat kayınpederi kanırtabileceği bir yara bulmuştu bir kere. Her ziyaretinde oğlunu yaşlı adamın çatallı sesinden, havada salladığı parmağından uzaklaştırmak zorunda kalıyordu. "Adam olacaksın. Ağlamayı kes."

Kafatasının içine çürüme gibi yayılan nefreti hissetti.

Seni kötü bir insana dönüştürmesine izin verme.

"Sen benim korkusuz küçük erkeğimsin. Hem naziksin de. Aynı anda ikisi birden olmak mümkün," derdi gözleri yaşlı oğluna, büyükbabası için kanırttıktan sonra.

Ziyaretleri arasındaki birkaç aylık süre, sanki yaşlı adam yokmuş gibi davranmasını sağladı, bu rahatlama hissi çenesindeki kasların gevşemesine ve nefretinin kurummasına yarardı. Fakat, “Dördüncü evre. Agresif ama ameliyat edilebilir. Biraz şans ve doğru bakımla birkaç yıl yaşayabilirmiş,” sözlerini duyduktan sonra mış gibi davranmak artık mümkün değildi.

Bu haber ağzında acı bir kızgınlığın tadını bırakmıştı. Çünkü aynı kocası gibi onun da ilk tepkisi annesini beklemekte olan acı, korku ve hatta ölümden duyulan endişe değildi. Hayır. Aklına ilk gelen kayınpederiyle, tüm yerçekimini kaçınılmaz olarak kendine doğru çevirecek olmasıyla baş etmek istemediği idi.

Bu onunla ilgili değil. Ya da seninle.

Kocasının ısrarıyla, anne babasının yaşadığı, banliyö ile kırsalın buluştuğu yerdeki huzurevlerinin yakınındaki evlere baktılar. Daha önce taşınmayı konuşmuşlardı –çocuklar büyüyordu, iyi okullar, oyun alanı– ama banliyöde gezdikleri, kurabiye kalıbından çıkmış gibi görünen evlerin hiçbirini onları şehirden taşınmaya ikna edememişti. Sonunda New England’da sık görülen türden on dokuzuncu yüzyıldan kalma çiftliklerin, 1980lerin kot farkına göre tasarlanmış evlerinin ve emlak piyasasındaki dibe vuruşun öncesinden kalma malikânelerin sıralandığı dolambaçlı bir yolda, 1722’de inşa edilmiş, etrafı ormanla çevrili beş dönümlük bir arazinin içinde kendi mezarlığı olan, bacası kararmış kolonyal bir ev bulmuşlardı.

Her şey orantılı ama kare biçimli hiçbir şey yok. Bulanık camlar doğa manzarasıyla su birikintisini birbirine karıştırıyor. Hiçbir ahşap parke birbiriyle aynı genişlik veya uzunlukta değil. Merdivenler eşit değil. Benzersiz, güzel, yıpranmış.

Tabii ki bu evi seveceksin. Senin gibi hasar izleri var.

Evet, ev gıcırdıyordu, kullanışlı değildi, ısıtması zordu. Evet, kocası da kendisi de onları bekleyen bakıcılık konusunda endişeliydi. Ama evin tarihinin bir parçası olma, kırık yerlerini

onarma düşüncesi ona kayınvalidesinin hastalığından uzaklaşmasını sağlayan bir amaç veriyordu.

Böylece evi satın aldılar. Taşındılar. Kendilerini bir yandan evi yavaş yavaş kendi evlerine dönüştürürken bir yandan da kayınvalidesine yardım etmeye adadılar.

Şimdiyse evin en iç tarafında kalan sığınağının ahşabı, tuğlası ve harcı onunla eve giren adam arasında duran tek şeydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kapının açılma sesi ve kızının yaptığı legoların yıkımından sonra adamın ayak sesleri duyulmaz oldu.

Kadının burnuna keskin bir soyunma odası kokusu geldi ve bunun kendi ter kokusu olduğunu fark etti. Bir yandan gizli odanın buz gibi soğukunda çaresizce titrerken bir yandan hâlâ terlemesi de bir diğer gerçeküstü durumdu. Dünyadaki tek sıcak şey vücutlarını ona sarmış olan çocuklarıydı. Sinekkuşu gibi çırpınan kalpleri minik göğüslerinin içinde titreşiyordu. Adamı kulağını duvara yaslayıp dinlerken hayal edince ağzı toz ve dehşet hissiyle doldu.

Çalışma odasında olabilir. Bu panelin hemen arkasında olabilir. Bunu bilemezsin, saçmala—

Sonra evin en zayıf ahşap parkesinin belirgin çatırtısı duyuldu. Yüzyıllar içinde parke öyle incelmmişti ki ayağını her bastığında, *Bu parkeyi değiştirmen lazım yoksa daha da kötüleşecek*, diye düşünürdü.

Bu parke çalışma odasının girişindeydi. Adamın görünmez varlığı kalbine, kanına yayıldı.

Bu duvar ne kadar kalın? Yalnızca basit, çam ağacından parçalar üzerine çivilenmiş dekoratif bir panel. Evet, gizli kapının çerçevesi belki iki buçuk santim kadardı.

Bizimle onun arasında iki buçuk santimlik bir tahta.

Bir adım daha, sonra sessizlik. Adamın ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Odanın detaylarını inceliyor olmalıydı. Nereye saklanmış olabileceklerini anlamaya çalışıyordu. Onu dosya çekmecelerini karıştırırken hayal etti. Kocasının meşe komodinde sakladığı fotoğraflara bakarken. Daha büyük fotoğraflar rulo hâlinde köşede duruyordu, çerçevelenmiş patent çizimleri ile boş otoyol ve boş şehir fotoğrafları duvardaydı. Belki de sandalyeye oturmuştu. Dinleniyordu. Biraz soluklanıyordu.

Tahta panelden içeri temiz, sıcak bir tıngırtı yayıldı. Adam, kocasının çalışma masasının yanında duran gitarının tellerine dokunmuştu. Kazara değildi, gitar çalmayı bilen birinin dokunuşuydu. Adamın düz başparmağını tellerin üstünde hayal etti. Yakınlığını. Gözlerini kapamak zorunda kaldı. Kocasının sert, güçlü ellerinin o tellerin üzerinde gezindiği, aynı sesleri çıkardığı binlerce mutlu anı geldi aklına ve bu adam gelmiş, hepsini ele geçiriyor, tüm o güzelliği altüst ediyordu.

“Merhaba?” dedi adam.

Çocuklar alışkanlık gereği cevap vermek istiyorlarmış ama kendilerini zor tutuyorlarmış gibi şaşkınlıkla kıpırdandı. Kadın şoktan az kalsın kendi tükürüğünde boğulacaktı. Düşünceleri panik hâlinde daireler çiziyor, kemikleri bir kuşunkiler kadar boş geliyordu.

Burada olduğumuzu biliyor!

“Merhaba?” dedi adam bu kez daha yüksek sesle.

Nasıl?

Çocuklara, “Şşşş,” derken sesi öyle alçaktı ki onu duyduklarından emin olamadı.

“Sizi görüyorum,” dedi adam mekanik bir tınıyla.

Hayır, hayır, hayır.

Kızı sabahlığın içine doğru sızlandı, sesi boğuktu. Oğlu sessizce ağlamaya başladı. Kadın onun sırtını sıvazlarken, Şşş, diye mırıldandı.

Tabii ki bizi buldu. Tabii ki burada olduğumuzu biliyor! Ön merdiveni görünce çocukların odasından buraya indiğimizi anlamış olmalı.

Çaresizlik başına saplanıp beynine doğru sızdı.

Her şey bitti yani. Birazdan başlayacak. Onları hayal kırıklığına uğrattın.

“Sizi görüyorum! Bu küçük oyuna son verme zamanı geldi.” Adamın sesindeki çocuksu tını, her şeyin öylesine, sırf eğlenmek için oluşu, kendi gerçekliğinin azabıyla öylesine alakasızdı ki tırnaklarını canını yakacak kadar avuç içlerine sapladı.

Bu gerçek. Sen buradasın. Nefes al. Hazırlanman gerek. Kendini tuğlalarla gizli kapı arasına sıkıştırman gerekecek. Bu, kapıyı açmasını neredeyse imkânsız kılar. Hem adam iri. Paneli parçalarsa dahi içeri kolay giremez. Onu mümkün olduğunca dışarıda tutmalısın. Kafasını tekmele. Hepsi bu, kalan tek çare bu. İçeri girerse gözlerini tırmala.

Ama hareket edemedi. Çocukları sabahlığından söküp nereye saklandıklarını ele verme riskini göze alamadı. Kaybettiklerinden emin olana kadar yapamazdı.

Adamın sesi, sevgili köpeğiyle konuşur gibi yumuşaktı. “Kimseye zarar vermek istemiyorum. Elbette hayır! Sadece küçük bir kuş bana evde bir kasanız olduğunu söyledi, hepsi bu. O kasayı açıp bana biraz para vermenizi istiyorum, ondan sonra gideceğim. Tamam mı?”

Bunun gerçekliğine –sadece para, hepsi bu ve güle güle– çaresizce inanmak istemesine rağmen uzun zaman önce evine hırsız giren bir çalışma arkadaşını hatırladı.

“Uyandığımızda dizüstü bilgisayarlarımız gitmişti,” diye anlatmıştı hikâyeyi dinlemek için toplanan gruba. “Cüzdanlar, reçeteli ağrı kesiciler bile gitmişti. Ama en korkuncu ikimizin de baş ucunda şarja takılı duran telefonları almışlardı.”

Evet, gruptaki herkes manzarayı görebiliyordu. Uyuyan, rüyaya dalmış yüzlerin yanından alınan objeler. O kadar yakın. O kadar korumasız.

Çalışma arkadaşı uzun saçını endişeli bir ifadeyle parmağına dolayıp, "Polis bize iyi ki uyanmamışsınız dedi. Asıl sıkıntının ev sahipleri uyandığı zaman yaşandığını söyledi. Hırsızlar eşyaları tereyağından kıl çeker gibi almak istermiş. Tanık bırakmak hoşlarına gitmezmiş. Düşünsenize. Düşünsenize ya uyansaydık?" Düşünen yüzler boş bir ifadeye bürünmüştü. Şiddetin hayali. "Bir bakıma," demişti çalışma arkadaşı, "şanslıymışız."

Onu gördüğümüzü biliyor olmalı. Yalnızca para istiyor olmaz. Öyle olsaydı yüzünü saklardı. Silahı olmazdı. Muhtemelen üst kattaki kasayı da gördü. Çok iyi saklanmış bir kasa değil. Onu bahane olarak kullanıyor.

Yalancı.

"Ufaklıklar?" dedi adam neredeyse yalnız, ağlamaklı bir sesle. "Çıkmayacak mısınız? Ben kötü bir adam değilim. Yalnızca yardıma ihtiyacım var. Sizin kadar şanslı değilim. Annem bana bakmadı. Annenizin bana para konusunda biraz yardımcı olmasını istiyorum, o kadar. Sonra gideceğim."

Sözcükler bedenine bir elektrik dalgası gibi yayıldı. Adam kocasının orada olmadığını biliyordu; yalnızca onunla ve çocuklarla konuşuyordu. Ama çocukların bedenleri biraz olsun gevşemişti. Muhtemelen onlar da annelerinin aklından geçen aynı umuda kapılmış, belki de bu adam bir canavar değildir diye düşünüyordu. Yalnızca istediğini aldıktan sonra çekip gidecek biri.

"Şşş," diye fısıldadı önce birinin sonra diğerinin kulağına.

Sonra köşede duran eski uzanma koltuğunun tanıdık gıcirtısı duyuldu. Yaylar, üzerine oturan adamın muazzam ağırlığı altında söylendi. Uzun bir duraksamadan sonra kasvetli bir sesle, "Artık buradan hoşlanmıyorum. Boş olunca insanın tüylerini ürpertiyor burası. Her odada çok fazla kapı var ve hiçbir merdiven eşit değil. Sesler, gıcirtılar duyuluyor ama etrafta

kimse yok,” dedi adam. Bir an bekleyip yüksek sesle ekledi, “Hakkım olanı alıp gitmek istiyorum.”

Uzun, sessiz bir aranın ardından adamın neredeyse dalgın bir sesle, “Böyle olmamalıydı. Şimdiye bu iş bitmişti,” dediğini duydu güçlükle de olsa.

Koltuktan bir hışırtı ve gıcirtı daha geldi, adam ayağa kalkmıştı. Odada aşağı yukarı yürürken hafif gıcirtılar duvardan içeri sızıyordu.

“Kötü adamı ortaya çıkarmamı istemezsiniz, değil mi?” Adamı başını yana eğip abartılı bir tavırla omuz silkerken gözünün önüne getirebiliyordu; çocuklara davranışlarının sonuçlarını açıklarken kendisinin yaptığı gibi. *Oyun molası vermek istemezsiniz, değil mi?*

“Mecbur kalırsam kötü adamı ortaya çıkarırım. İstemiyorum ama beni dinlemiyorsunuz.” Adamın sesi sanki bu onun elinde değilmiş de onların itaatsizliğinin kaçınılmaz bir sonucuymuş gibi kederliydi.

Çocukları titreyip sızlanarak ona sokulurken kadın, aklının derinliklerinden, *Çocukları korkutmakta çok başarılı,* diye geçirdi.

Adamın az sonra söyleyeceklerine karşı onları önceden tesselli edebilecekmiş gibi oğluyla kızına daha sıkı sarıldı. Bekledi, sessizlikte duymaya çalıştı. Adamın tekrar konuşması o kadar uzun sürdü ki zaman üzerine ıslak bir çarşaf gibi yayıldı, ahşap ve tuğlaların her bir çatlağını doldurdu, adamın gitmiş olabileceğine dair korkunç bir beklenti ve mantık dışı bir ümide dönüştü.

Sonunda, duvarlarına çok yakın bir yerden ve çocukları yavru geyikler gibi irkiltecek kadar yüksek sesle, “Çıkın, her neredeseyiz çıkın dedim!” diye bağırdı adam.

Sesi bir oktav kısılmıştı, sabırsızdı. O kadar farklı, o kadar acayip ve kötülük doluydu ki kadın birden bu sesin başka birine ait olduğu düşüncesine kapıldı.

“Çıkmak istemiyor musun, küçük domuzcuk? O kirli, yaşlı dişi domuzdan uzaklaşmak istemiyor musun?”

Korkusu bezelye büyüklüğünde katı ve yumuşak bir şeyi midesinden boğazına çıkardı. Onu geri yuttu ve ağzında safra tadı kaldı.

Lütfen, lütfen seslerini çıkarmasınlar.

Titrek elleriyle çocukların titrek sırtlarını hafifçe sıvazladı. İkisinin de kulaklarından birini gövdesinin bir yanına yaslayıp diğer kulaklarını koluyla kaparken onları bu yeni tuhaflıktan, o sesin iğne dişli dehşetinden korumaya çalıştı.

“Kendini beğenmiş yaşlı domuz.” Kulakları tırmalayan, folyomsu yeni ses. “Tıpkı diğerleri gibi. Önündekini göremiyorsun. Seni karanlık köşelerden izleyen biri yokmuş gibi. Güçlü bir adam köşeden izler. Her şeyi görür. Yumuşacık küçük domuz yavrusu. İki bacağının üstünde yürüyen yaşlı, benekli dişi domuz.”

Kızı, bu sözler canını yakmışçasına yüksek sesle sabahlığın içine doğru inledi.

Sonra kaygan, tekleyen bir ses, hastalıklı bir ciğerden yükselen bir kahkaha.

Büyükannesinin güneyle değişleri bir anda kadının aklına üşüşüverdi. *Adamın bir tahtası eksik. Adam kafadan kontak. Adam zırdeli. Kafayı sıyırmış.*

Evet, adam darmadağın olurken keçileri etrafına saçılıyor olmalıydı.

“Güçlü bir adam domuzcukların leziz olduğunu bilir. Kimin ne olduğunu görür. Zayıf arzuları olan zayıf adamlar. Elleri kolları bağlanmış. Yenik düşmüş. Medenileştirilmiş.”

“Medenileştirilmiş” kelimesinin üstünde çatal bir dil dolaştı.

“Zayıf adamlar en ufak kadın engelinde sızlanır. Kadını bitik bir hiçlikten fazlası zanneder.”

Kadın kendini teselli etmek için yüzünü önce bir çocuğun, sonra diğerinin kafasına gömdü.

Tabii ki deli! Başka kim buraya gelip böyle bir şey yapar? Aklından zoru olan biri dışında kim bizi avlamaya çalışır? Çarpık, sapkın ve tuhaf.

“Ama ya güçlü bir adam? Ezip geçer. Sizin o hanım evladı kurallarınızın üstünden geçer. Özgürdür. Bir centilmen? Ona vadedileni alır. Hak ettiğini.”

Sesin hareketini takip etmek için başını istemsizce döndürdü. Çılgına dönmüş, sahipsiz rotası duvarın bir orasından bir burasından, önce yüksek sonra kısık bir sesle giriyor, başını döndürüyordu.

Aşağı yukarı yürüyor, hepsi bu.

Sesin sarkmış dudaklardan döküldüğünü, buyurgan tonundaki acımasız zevkle uyumlu sabit ve anlamsız bir sırtışıyla taçlandığını hayal etti.

“Sırf beni yumuşatmak, beni bir koyuna çevirmek için yaptığınız, denediğiniz şeyler. İlacımı alıp bundan hoşlanacaktım. Hayır. Üstüne basarım. Bastım geçtim.”

Kuralların üstüne basıp geçmiş. Koyunlar ve domuzlar. Siz onun için bundan ibaretsiniz. Ah, Tanrım.

Sessizlik. Çocukların sessizliği, duvarın diğer yanında sessizlik. Başı acıyla zonkluyor, yönünü kaybetmiş gibi yüzüyordu. Kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyor, adamın dehşet verici sesi ve tuhaf sözleriyle uyumlu ne idüğü belirsiz bir yaratığa dönüştüğünü düşünmemeye çalışıyordu. Bu canavarın onu ve çocuklarını giderek daha yakından dinlediğini fiziksel olarak hissedebildiği düşüncesini aklından atmaya çalıştı.

Kes şunu. Sadece bir adam o. Seni korkutmasına izin verme. Ses çıkarman için seni korkutmaya çalışıyor.

“Küçük kı-ız? Küçük domuz-cuk?”

Kızı, onu çağıran sese yanıt olarak parmaklarıyla kolunu canını acıtacak kadar sıktı. Koruma hissi alevlendi ve adamın korkunç niyetinin, teninin altında kabartmalı harflerle belirmediğini hissetti.

“Minnettar olman gerektiğini bilmiyor musun? Başlayınca göreceksin. Senin doğanda var bu. Küçük domuzcukların tek amacının *leziz olmak* olduğunu bilmiyor musun?”

Adam “leziz” sözcüğünü öyle arzulu, ıslıklı bir sesle söyledi ki kadının yüreği sıkıştı. Yüzünü kızının güzelim yanağına gömdü, kokusunu içine çekti, küçücük kalça kemiğiyle titreyen, bir kuşu andıran uzuvlarına sarıldı. Kızının orada, gerçek, güvende ve hayatta olduğunu kanıtlamak için yumuşak ve kemikli vücudunu kendine çekti.

Belki delidir. Belki de değil. Kendimizi ele vermemiz için bizi korkutmaya çalışıyor. Ona izin verme. O bir canavar değil. Bir adam.

“Bu kadar sessizlik yeter.” Sesi alçak ve tehditkârdı. “Kadın boyun eğerek öğrenir. Seni bulacağım. Sen benimsin ve sadece bundan ibaretsin. Seni bulacağım. Çünkü bulmamı istiyorsun.”

Adamın sözleri öyle sakın, öyle kararlı bir yırtıcılıkla doluydu ki kadın gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Ağır ayak sesleri halıda ilerledi. Değiştirilmesi gereken parke gıcırdadı ve adam ofisten çıktı. Kadın, yanındaki çocukların sessiz, kısırtısız dikkatini fark etti.

Bunu nasıl açıklarsın? Bundan sonra onları nasıl sessiz tutabilirsin! Nefes al, nefes al.

Adamın duvarın öbür yanında durduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu. Onun şeytani gülümsemesini gözünde tüm netliğiyle canlandırabiliyor, insan dışı pis kokusunu alabiliyordu.

Sesi tekrar duyunca içgüdüsel olarak irkildi. Ama ses şimdi uzaktı; başka bir odadan geliyordu. Rahatlayıp kendini öne doğru bıraktı. Kulağına “domuzcuk” kelimesi geldi. “Leziz” kelimesi.

Kes. Onu bir tür yaratık olarak düşünmeyi kes. O bir adam. Bu daha kötü. Garip bir sesle konuşuyor. “Seni yakalayacağım güzelim!” “Neden bu kadar ciddisin?” “Güzelim.” Hepsi bu. Bu kadar. Kötü adam rolünü oynuyor. Çünkü kötü bir adam. Çok,

çok kötü. Mutfakta mı şimdi? Burada olduğunuzu fark etmemiş olması mümkün mü? Evin her odasında aynı lanet olası korkunç sesle konuşup dans ederek sizi korkutmaya mı çalışacak?

Evet. Çünkü nerede olduğunuzu bilmiyor. Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Ama duvarlar üstüne kapanıp da aklının korkuyla paramparça olduğunu, çocuklarla birlikte ne kadar ufak bir alanda, hiçbir kaçış noktası olmadan sıkışıp kaldıklarını, zamanın dehşet verici bir hisle uzadığını hissettiğinde hiçbir şeyin yolunda olmadığını anladı.

Bir daha hiçbir şey yolunda olmayabilirdi.

Kızı kolunu çekiştirdi. Kulağına, “Annecim, ne bu?” diye fısıldadı.

Kadın, adamı içini dışına çıkartıp keçemsi kürkü, sarı gözleri ve iğne dişleri belirirken canlandırdı zihninde.

Kes şunu.

“Sadece bir adam,” diye fısıldadı. Yanağını kızının saçına yasladı, oğlunu kendine çekti, onların o tatlı yakınlığını içine çekti. Oğlunun ıslak, akan burnunu sabahlığına sildiğini fark etti. “Sadece korkunç bir ses çıkaran bir adam.”

“Ama onu tanıyorum.” Kızının sesinden çaresizlik damlıyordu. “O sesi biliyorum. Köşedeki adam. Rüyalarımıdaki.”

Kadının başına bir ağrı girdi. Her ne kadar kendini mantıklı düşünmeye zorlasa da olayın kâbusumsu tuhaflığını ve fiziksel rahatsızlığını aklından çıkaramıyordu. O sesin tuhaflığı, kendisine vadedileni tarif edişi, yağlı bir streç film gibi üstüne yapışıyordu.

“Rüya mı?” diye fısıldadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sesi.” Kızı şimdi bileğini sıkıca kavramıştı ve dehşet, karanlığın içinde bulaşıcı bir hâl almıştı. “Köşeden izlediğini söyledi, anne! Rüyalarımıdaki adam gibi. Köşe adam.”

Rüyalar, tek bir rüya değil. Küçük kızını huzursuz eden, tekrar tekrar beliren o canavar.

“Ben de kötü rüyalar görüyorum,” dedi kendi kâbuslarını ve onu orada takip eden gölgeleri düşünerek. “Bazen hepimiz korkunç şeyler görürüz rüyamızda. Ama bu, bu sadece bir adam.”

“Hayır. Köşe... Sesi farklıydı.”

Kızı haklıydı. Köşe'nin tehditleri öncesinde konuşan sesin tuhaf çocuksuluğundan uzaktı.

Delirme, küçük bir kızın rüyalarına kendini kaptırma. Onu Köşe olarak düşünmekten vazgeç. O bir insan.

“Anne,” diye yavaşça inledi oğlu. “Anne, onu hiç sevmedim. Hayalet mi?”

“Şşşş, lütfen canlarım. Sessiz olmalıyız. Hayalet diye bir şey yok. Hayalet falan değil o. Kâbus da değil. Rüyalarındaki o Köşe bilmem neyi de değil. Sadece bir adam. Özür dilerim, bunu yaşadığınız için çok üzgünüm. Ama buradayız, birlikteyiz.”

“Canavar olduğunu söyledin ama,” diyerek burnunu çekti oğlu. “Canavar o.”

Bunu söylememen gerekirdi. Neden öyle dedin ki?

Doğru da ondan.

“Ben... O gerçek bir canavar değil,” dedi. “Kötü bir adam. Canavar gibi bir adam.”

“Köşede saklanıyor,” diye ısrar etti kızı. “Öyle söyledi. Onu tanıyorum. Uyuduğumu sanıp köşeden beni izliyor. Ben uyurken.”

Bunu sana daha önce neden söylemedi? Onu tanıyor olamaz. Ama sen onu tanımıyor musun? Tanıdık bir şey var, bir şey... ama ne? Yok mu?

Evet, Köşe adamı daha önce görmüş, o sesi duymuş olduğu hissi kumaşın içinde kalmış bir iğne gibi ensesine batıp duruyordu.

Sesin tanımlanamayan tanıdıklığı, karanlık oda, takip edilme düşüncesi ve durumun gerçek dışılığının dehşeti mide-

sini bulandırdı. Her şeyin kendi gibi olması ama aynı zamanda olmaması, tanıdık ama tamamen farklı, tıpkı rüyalarındaki gibi.

Rüya gibi. Ama gerçek. Hem de senin başına geliyor.

Ve onları sessiz tutmak zorundasın.

“Korkunç olduğunu biliyorum. Konuşan aynı kişi değilmiş gibiydi biliyorum ama öyleydi. O bir canavar ya da hayalet değil. Bu bir rüya değil. Köşe adam yok. O bir insan. Sinirli bir insan. Kâbuslar gibi korkunçtu ama sadece korkutucu bir sesle konuşuyordu hepsi bu.”

“Neden? Neden öyle yapıyor ki?”

“Tatlım, o kötü bir adam, kendi de söyledi. Bizi korkutmaya çalışıyor. Ses yapalım diye. O zaman bizi bulabilir. Sessiz kalmak zorundayız.”

Leziz.

“Bize zarar vermeye mi çalışıyor?” diye sızlandı kızı.

Gerçeği söylerse çocukların korkuya yenik düşmesinden ve kendilerini koyuverip ağlamalarından korkuyor, zifiri karanlıkta konuşamıyordu.

“Bize zarar mı verecek?” diye sordu kızı yine. “Annecim?”

Çocuklara yalan söylemek her zaman zordu. Kızı “diğer büyükanneyle” neden hiç tanışmadıklarını sorduğunda ve kadın da ona her şeyi açık açık anlattığında kocası çok kızmıştı. Çocuklar bebeklerin nereden geldiğini annelerinin detaylı tarifleriyle gamsızca anlattığı zaman daha da kızmıştı. Kocas, böyle soruları onunla hiç konuşmadan neden yanıtladığını, biri beş diğeri sekiz yaşında iki çocuğun arkadaşlarına bebekleri getiren leylekler hakkındaki gerçekleri ve büyükannenin vahşi ölümünü anlatma riskini neden göze aldığını ve diğeri yandan da Paskalya Tavşanı ve Noel Baba saçmalığını neden sürdürdüklerini anlamıyordu. Kadın da bunların nedenini açıklayamıyordu. Tek bildiği, böyle önemli meseleler hakkında doğrudan sorular sorduklarında o nazik, meraklı yüzlere yalan söylemeyi beceremediğiydi.

Ağzını sıvazladı, eli gizli odanın tozundan kir pas içindeydi. Evin başka bir tarafından, uzak olduğu için anlaması imkânsız sözcükler duyulunca çocuklar yine gerildi. Köşe yine yeni bir odaya geçmiş, onları korkutmaya çalışıyordu.

“Bize zarar vermeyecek çünkü bizi bulamayacak, tamam mı?” diyebildi en sonunda.

“Köşe adam benden mi bahsediyordu, anne?” Kızının sesi titriyordu. “Bahsettiği küçük kız ben miydim?”

Bunları düşünmemeli. O daha çok küçük. Çok küçük.

“Sanırım, aşkım.” Kızının sırtını okşadı. Sesindeki hıçkırıklar gizlemeye çalıştı. “Birlikte sessiz ve güvende olmalıyız. Biz bir takımız.”

Kızı bir an düşündükten sonra, “Peki, anne,” dedi.

Ne kadar da cesur bir kız. Ayrıca adam senin hakkında konuşuyordu değil mi? “Kadın engeli” dedi. “Yaşlı dişi domuz”. O da sensin. “Üzerine basarım,” dedi. İstedliğini elde etmek için üzerine basması gereken engellerden birisin.

Oğlunun sesi gözyaşlarıyla boğuklaştı. “Gitsin istiyorum.”

“Biliyorum, hayatım.” Titrememeye çalışarak elini oğlunun saçlarında gezdirdi.

Pencereler takırdadı. Fırtına güçleniyordu. Bacadan içeri buz gibi hava doluyor, etraflarını saran kâgir yapının içine toz yağıyordu. Sanki tüm çatı sallanıyor, etraflarını eski ahşabın üzerinde çalkalanan tuğlaların sesi sarıyordu.

Köşelerden izliyor. Kâbuslarda saklanıyor. Onu uyurken izliyor, öyle dedi. Elbette ona kâbus gibi gelir. Elbette korkuyor. Sen sakın kalmalısın. Bir sonraki adımlarını düşün. Onun kazanmasına izin verme.

Çocukları rahat ettirmelisin ki sessiz kalsınlar.

“Battaniyeyi çekeyim de sizi saralım,” diye fısıldadı. “Böylece uyuyabilirsiniz. Fısıldamayı kesmemiz gerek. Konuşmamalıyız.”

Onları yavaşça, kör gözlerle yönlendirdi. Dört ayak üstünde battaniyeyi gizli bölmenin en derin yerine çekti, havalandırma

deliğinden mümkün olduğunca uzağa. Bir eliyle de zonklayan kafatasını korumaya çalışıyordu. Battaniyeyi yaydı. Elleriyle yeri yoklayıp yastığı buldu ve yerine koydu.

Bölmenin oturma odasındaki şömineye dayanan kubbe şekilli taş fırınının ardında kalan yer iyice dardı. Parmak uçlarıyla yoklayarak çalışma odasının panel duvarı, fırının kubbesi ve bacanın yüksekliği arasında nerede kaldıklarına dair bir fikir edinmeye çalıştı.

Bir mağara, mezar değil. Mağara, mezar değil.

“Gelin buraya, sürünerek gelin, lütfen dikkat,” diye fısıldadı. Parmaklarını karanlığın içinde kıpırdatarak uzandı, en sonunda önce bir çocuğa, sonra diğerine dokundu. Onları battaniyenin ortasına almaya çalışırken birisi onu göğsünden tekmeledi, diğeri parmağını gözüne soktu. Gözünü kırptırdı. Acıyan memesini ovaladı.

Çocuklara dokunmadan duramıyordu. Saçlarını okşuyor, ellerini sıkıyordu. Kolu birinin omzunda, alınlarını öpüyordu. Sessizlik, karanlık öyle mutlaktı, onları öyle görünmez kılıyordu ki çocuklarına dokunmazsa ortadan kaybolacaklarından korkuyordu. Yenmelerinden. Aklına onlara tekrar tekrar okuduğu bir çocuk kitabından bir cümle geldi.

Seni öyle seviyorum ki ham diye yiyebilirim.

Battaniyeyi üstlerine doğru katlayarak küçük, yumuşacık kol ve bacaklarının kapandığından, başlarının yastığı paylaştığından emin olmak için eliyle yokladı. Pembe Tavşancık'ı buldu, Tüylü Bebek'i buldu. Tozlarını silkeledi. Çocukların birbirlerine çarpmayacak kadar uzak ama birbirlerini ısıtacak kadar da yakın olduklarından emin oldu.

“İşte battaniye dürüm. Fena değil. Sıcacık, küçük bir dürüm,” dedi.

Vücudunu etraflarına sardı. Ev terlikleriyle sabahlığının arasında açıkta kalan bacaklarında buz gibi soğuğu hissetti.

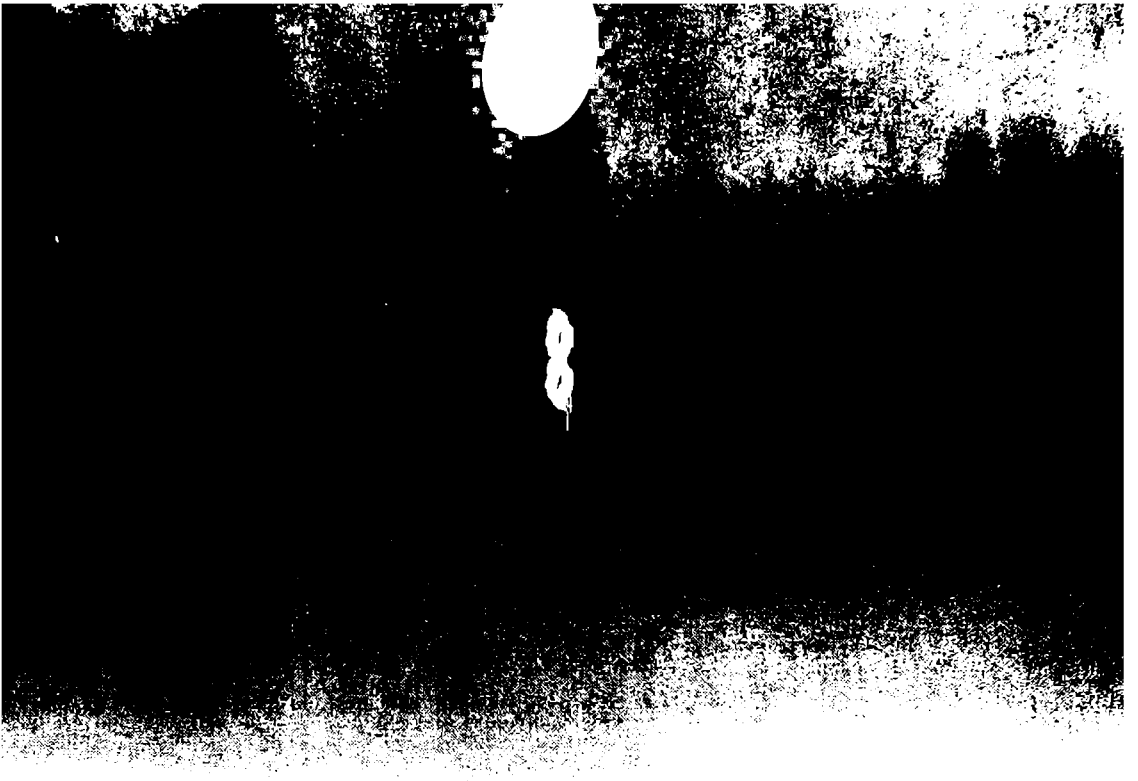
KARANLIĞIN GÖZLERİ

Soğuşun ense kökünden göğüs kafesine indiğini, terini buza çevirdiğini hissetti.

Kendine bunun gerçek olduğunu, kâbus olmadığını, vampir dişli bir Köşe adamın rüyalarından çıkıp gelmediğini ve gölgele-
rin onları yemeye çalışmadığını tekrarlardı durdu.

O gerçek bir adam. Gerçek bir insan.

Ki bu da en kötüsü.

“Ben bu evde bir gece bile kalamazdım,” demişti baca temizleyicisi.

Yaklaşık iki yıl önce, eve taşınmalarından birkaç ay sonra, evin ana bacasından kollara ayrılan altı şöminesini kontrol etmesi için baca temizleyicisiyle anlaşmıştı. Uzun boylu bir adamdı ve onu merdivenin alçaklığı konusunda uyarmış olmasına rağmen kafasını önce oraya, sonra üst kattaki kapı çerçevesine çarpmıştı.

“Eh, yüzyıllar önce insanlar daha kısaydı,” demişti biri ona, “kapılar bu yüzden bu kadar alçak.”

Bu bilginin doğruluğunu araştırmıştı ve insanların boy ortalamasının ev yapıldığından beri geçen yaklaşık üç yüz yıl içinde değişmediğini öğrenmişti. Hele ki iki yüz yıl önce, on dokuzuncu yüzyılda, evin arka kısmına eklenen zarafetten yoksun kısımda yer alan alt kattaki mutfak ve işe yaramayan yarım odayla sahanlığa açılan alçak tavanlı merdivenden beri hiç değişmemişti. Ek kısmın yapılış amacı hizmetlilere barınma alanı sunmak olduğundan tavan ve kapılar alçaktı çünkü inşa etmesi en kolay ve ısıtması en ucuz seçenek buydu.

Her zaman olduğu gibi.

Baca temizleyicisinin, evde rahatça yaşayamayacak kadar uzun olduğunu söylemek istediğini düşünmüştü. Ama adam ona yan gözle bakarak, “Daha bir şey görmedin mi?” diye sordu.

“Ne gibi?”

“Bilirsin işte.” Üşümüştü gibi kollarını ovaladı. “Hayalet falan.”

Adam gözle görülür şekilde ürpermişti. Baca temizleyicisinin bakışlarını takip ederek adamın eşyaların arasında ne görmüş olabileceğini anlamaya çalıştı ama başaramadı. Baca temizleyicisinin kötülüğün, lanetlerin binalarla sınırlı olduğuna ve acının kaçınılmaz bir gelecek değil de geçmişte mühürlenip kalmış bir şey olduğuna inanabilmesi karşısında içinde bir kıskançlık kıpırdandı.

Bu insanın içini rahatlatmaz mıydı?

“En azından baca iyi durumda,” dedi adam.

Taş fırının demir kapısından içeri uzandığında fenerinin ışığı etrafını aydınlattı. Adam kendini dışarı çekerken fırın gözüne yuvarlak bir rahim ağzı gibi göründü, manzara ona ters doğumu hatırlatınca rahatsız olarak kafasını başka tarafa çevirdi.

“Fırını kullandınız mı? Bir süre önce restore edilmiş. İçinde modern şömine tuğlası var. Kaliteli malzeme.”

Baca temizleyicisi onu rahatsız etmişti. İş ağırından alıyor, çene çalarak ondan ilgi bekliyor ama merdivenler ve kapılar hakkındaki uyarılarına kulak asmıyordu. Daha da kötüsü, adamın gittikçe uzayan ziyareti onu müşterisinin zarif polinasyon drone'unu ve onun minik motorlarını çizmekten alıkoymuştu. Bu yüzden kendine engel olamayıp adamlarla kafa bulmaya başladı. “Yani, bir şey görmedim ama arkada bir mezarlık var.”

“Mezarlık mı? Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Ben yapamazdım,” dedi. Kafasını sıkkın bir edayla iki yana salladı. “Burada yaşayamazdım.”

New England banliyösünün uzak bir köşesinde geçirdiği ilk dört ayda, kayınpederi ve kayınvalidesinin evinde onun

hayaletleri gibi sessiz ve görünmez hâlde dolaştığı günlerde hep baca temizleyicisini düşündü. Ettiği her söz kayınpederini kızdırıyordu; sanki beklenmedik bir “bööö” nidasıyla adamın evine girmiş gibi.

Çocukları büyükbabalarını rahatsız etmesinler diye televizyonun karşısına oturtup evin çamaşırlarını yıkıyor, akşam yemeğini yapıyor, ertesi gün için kahvaltı ve öğle yemeğini hazırlıyor, bitmek bilmeyen bulaşıkları yıkıyor, buzdolabına kayınvalidesinin içinin aldığı tek gıda olan çikolata aromalı besin takviyesini stokluyordu. Bu sırada yaşlı adam göze sokar gibi gazetesini okuyordu. Ayaklarını pufa uzatıp golf izliyordu. Onun yaptıklarını alaycı bir ifadeyle değerlendiriyordu.

Kayınvalidesinin *yapmak zorunda değilsin*’lerini ve *iyiyim ben*’lerini geçiştiriyordu. Çünkü tüm itirazlarına rağmen yaşlı kadın torunlarıyla sarmaş dolaş oturduğu koltukta, çizgi filmlerin ışığında uyuyakalıyor, uyandığında da tekrar tekrar, “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim,” diyordu.

Tuvalet, banyo, tedaviye verilen fiziksel tepkiler gibi kişisel konularda kayınvalidesine yardımcı olurken kayınpederi kötücül bakışlarla başında dikilmeyi keser, bu görevlerin fizikselliği karşısında midesi bulanarak kaçardı. Kocasını etrafta değilken yaşlı kadın eskimiş bir deriyi döker gibi ufak tefek konuşmaya başlardı.

“Canım, annene ne olmuştu bana anlatır mısın?” der ya da “Babam kaba bir adamdı, bu da öldüğü zaman işleri zorlaştırdı. Çözülmemiş sorunlar... insanın içini yer,” derdi. “Ben her zaman yumuşak başlı, çatışmadan kaçan biri oldum. Ne kadar yazık.”

Arka arkaya her doktor ziyaretinde korkunç haberler aldıktan sonra kayınvalidesi sakince, “Anladım. Peki. Böyle ummamıştık, değil mi? Sizin için de bu haberi vermek kolay olmasa gerek, doktor ama teşekkürler,” diyordu.

Evet, yaşlı kadın Azrail'in gözlerinin içine bakıyor ve ölüm meleği tırpanını yavaş yavaş ona doğru indirirken herhangi bir korku emaresi göstermiyordu. Sadece, "Gerçekten mi? Benim için zahmete mi giriyorsun?" diye şaşıırıyordu.

Kadın, kayınvalidesinin dirayetine hayrandı. Bu dirayeti borçlu olduğu ve onun nezdinde hâlâ gizli olan derinliklerine hayret ediyordu. Vakti geldiğinde kendi pişmanlıklarının ve güçlü yanlarının ne olacağını merak ediyordu.

"Annen güçlü bir kadın," demişti kocasına. "Bu kadar hastayken hâlâ başkalarını düşünüyor."

"Evet, eminim asil bir hasta olduğunu göze sokuyordur," diye homurdanmıştı kocası. "Uzman bir mağdurdur."

"Ya da metanetli. Açıkçası ben olsam herkese sızlanır, çıkıştırdım. Ya da sürekli ağlardım."

Kocası omuz silkti. "Onunla büyüseydin farklı düşünürdün."

Kadın evindeki kırık çer çöpe ona sarıldığından çok daha sıkı sarılan Utah'taki kendi babasını düşündü. Kocasının gülünç bir şekilde onu babasına karşı çok sert davrandığı konusunda uyardığını, adamın iyi olmadığını, annesinin kaybının hayatlarını paramparça eden etkisini ondan çok daha derinden hissettiğini söyleyişini hatırladı.

"Belki de haklısındır," dedi sonunda. "Aile denen şeyin insanın sinirine dokunan bir yanı var."

Ama kayınvalidesi ona veda ederken her sarılışında yaşlı kadının sevgisi o kadar samimi, öyle yoğun ki babasının açtığı sevgi boşluğunu dolduruyordu. Gözlerini kapayıp o yakınlığı, o kabullenışı içine çekerdi ve çocukluğundan beri yapmadığı bir şeyi yapar, hiç konuşmadan, içinden, *Anne, Annem, Anneciğim*, derdi.

Kayınvalidesi evleriyle ilgili gelişmeleri dinlemeyi seviyordu ve baca temizleyicisi gibi insanların hikâyeleri onu güldürüyordu. Bunlardan çok vardı; tavan arasındaki hayaletler, merdiven altındaki ruhlar, parkelere tırnaklarını geçiren çirkin ve intikam

hırsıyla dolu, geçmiş hakkında vaaz veren inançlı kişiler. Alarm şirketinden gelen adam titreyen camlar yüzünden evin en eski kısmında sık sık yanlış alarm sorunu yaşayacaklarını anlatınca, alarm sistemi kurdurmamaya karar verdiklerini anlatırken yaşlı kadın onu başıyla onaylamıştı. Herhangi bir sistemin çalışabilmesi için ciddi para harcamaları, dışarı kameralar ve kablolar döşeterek bir denetleme hizmetinin bedelini gözden çıkarmaları gerekecekti. Son on yılda az sayıdaki haneye tecavüz vakasının uyuşturucu ya da heyecan arayışındaki birileriyle alakalı olmasından ötürü kocası bunun gereksiz bir harcama olacağına karar vermişti.

“Burada hiçbir şey olmuyor ki,” diye homurdanmıştı. “Kim ne çalacak? Güzel bir televizyonumuz bile yok.”

Kaşlarını çatıp, *Yine de o silahtan kurtulmuyorsun*, diye düşünmüştü.

“Alarm şirketinden gelen adam,” demişti kayınvalidesine, “çimenlikte durup eve baktı ve çok ciddi bir ifadeyle, *Olabilecek en iyi güvenlik sistemini kurdurmuşsunuz çünkü burası ürkünç bir yer*, dedi.”

Kayınvalidesi gözlerini devirmişti. “Yemin ederim hep en iri kıyım erkekler en büyük bebek çıkıyor.” Sonra duraksamıştı. “Yine de o evde yaşamak ister miydim bilmiyorum. Çok fazla nahoş şeyi anımsatıyor.”

Gerçekten inananlar için evin doğaüstü çok fazla yanı vardı. Kayınvalidesi gibi insanlar için çok fazla gerçeklik vardı.

1722’de evi inşa eden ailenin köle olarak getirdiği insanlar tavan arasındaki duvarlara resimler çizmişlerdi; okuldaki tarih dersinde öğrendiklerini bir anda çürüten resimler. Derste onlara Salem cadı mahkemelerini, baltalı Lizzie Borden’ı ve seyyahlardan devrimcilere ve onlardan da Amerikan İç Savaşı sırasında ordu mensuplarına sıçrayan New England doğruculuğunu bozan diğer kadınların deliliklerini anlatmışlardı.

Kayınpederi bu çizimlere kendisine edilmiş bir hakaret gibi, burnuna ekşimiş bir koku gelmiş gibi burun kıvrarak bakmıştı.

KARANLIĞIN GÖZLERİ

Kadın tavan arasındaki örümceklerden, eşek arılarından ve rutubetten nefret etmişti, her zaman can sıkıcı derecede soğuk ya da aşırı sıcak olmasından da. Yine de resimli duvarı görünce hep önünde dururdu. Onun olayı teknik çizimlerdi ama bu duvar sayesinde akışkan unsurları da takdir etmeyi öğrendiğine inanıyordu. Çizgiler zamanla solmuş ve sudan hafif zarar görmüş olmasına rağmen tüm portrelerin –tavana yakın kısımdaki siyahi figürler, yere yakın tarafa çizilmiş soluk tenli, peruklu adamları ve rujlu eşlerini cennetten bakıp yargılar gibiydi– bir kişiliği vardı ve gerçek insanlara ait oldukları belliydi.

Kayınvalidesinin ölümle yüzleşmek konusundaki şaşmaz becerisine rağmen yaşlı kadın evin mezarlığındaki zamanla eğilip bükülmüş, tepelerine kanatlı kafatasları oyulmuş mezar taşlarına baktığında yüzünü buruştururdu.

“Çocukların salıncaklarının hemen yanı başında olması çok hazin, tatlım.”

“Hımm,” diye mırıldanmıştı, köle sahibinin mezar taşı yazısını okumakla meşguldü.

Uzun, lekesiz bir yaşam sürdü.

Erdem ve çalışkanlığı yaşadı ve öğretti.

Ey okuyucu, bu Tanrı'nın hoşuna gider, insana faydalıysa,
sen de öyle yap.

1702-1778

Kötü biri olduğunu düşünen kimse var mı? Yoksa kötülük kendini her zaman üstün mü görüyor?

Kayınvalidesi giderek zayıflayıp acılı, uykulu ve uzak birine dönüşürken kocasının evin içindeki varlığı da giderek azaldı.

“O kız onu bizden uzak tutuyor,” diye yakındığını duydu kayınpederinin yan odadan. “Kim bilir ona neler anlatıyor.”

Kocasının haftalık alışverişi kendisinin yaptığını, annesinin ilaçlarını aldığını, onu arkadaşlarının evine götürüp getirdiğini

söyleyip itiraz etmesi inandırıcılıktan yoksundu. Herkes gibi kendisi de gökyüzüne kaçtığını, iki kişilik Super Clun uçağından New England'ı Tanrı'nın gözünden görüntülemeye sığındığını biliyordu. Fotoğrafları mevsimseldi: canlı renklerde sonbahar yaprakları, plajlarda ve havuzlarda yüzlerce rengârenk insan, kayak pistlerinden hızla kayan minicik noktalar. Çoğunlukla dekoratörlerin satın aldığı türden fotoğraflar; özellikle de devasa ebatlarda basılıp sahilde, kırsalda veya dağlarda yer alan, yine devasa büyüklükteki tatil evlerine teslim ediliyorlardı.

"Bak, ölüme kafa tutmak ne kadar kolay," diyordu dikbaşlılıkla çenesini yukarı kaldırarak. "Ben bunu her gün yapıyorum."

Evet, kocasının meydan okuyuşunun ardına gizlenmiş korkuyu görebiliyordu. Annesinin ışığı sönen, sevgi dolu bakışlarının altında kocası kısa devre yapıyordu. Tehlikeli işine kendini tamamen kaptırmasının, onu ve çocukları anne babasının evine yalnız göndermesinin nedeni buydu.

"Onu böyle yetiştirmedik," diye homurdanıyordu kayın-pederi yan odadan. "O kız onu manipüle ediyor."

Yaptığı yemekler (çok tuzluydu), katladığı kıyafetler (yamuktu) ya da ütüye damıtılmış su koymadığı (tahrip edici) için onu acımasızca eleştiren yaşlı adama yalnızca kısa cevaplar ve sessizce başını sallayarak yanıt vermesi, adamın torunuyla uğraşmaya başlamasına neden olmuştu.

"Hey, çocuk, topu kızdan beter atıyorsun! Ablan senden iyi atar. O senden daha erkek," ve "N'oldu? *Ağlıyor musun?* Bir televizyon dizisi yüzünden hem de? Tanrı aşkına," ve üç yaşındaki çocuğu kucağına alan, bitkin kayınvalidesine, "Ona bebek gibi davranmayı bırak. Kızın erkek gibi olmasını kabullendik. Ama bunu da bozacaksın."

"Dedemlere gitmek istemiyorum," dedi oğlu arabada.

"Nedenmiş?"

"Bilmem." Küçük çocuk dudağı titreyerek camdan dışarı baktı.

Kadın bir bebek bakıcısı ayarlamış ve çocukları akşamları genç kızla birlikte evde bırakmaya başlamıştı. Dedesinin hakaretleri günlük hayatının bir parçası olmaktan çıkınca oğlunun daimi neşesi geri gelmişti.

“Özür dilerim,” dedi kayınvalidesi ellerini ovuşturarak. “Sadece ufaklığı çok el bebek gül bebek büyüüttüğümünden endişe ediyor. Öyle de yapıyorum aslında. Belki onun için iyi değildir ve...”

“Onları istediğin zaman getiririm,” dedi. “Söylemen yeterli.”

“Genetik bu,” dediğini duydu yaşlı adamın karısına. “Onu uyardım. Çocuklarının da onun gibi çirkin olabileceğini söyledim. Şimdi küçük kızın yüzü de aynı onun gibi! Kız olmasaydı bari! Erkek çocukta da kötü görünürdü ama hele bir kızda?”

Düşünmeden boynunun etrafındaki beyaz lekeleri okşadı; yanaklarına yayılan soluk rengi ve ellerinin inci beyazının kollarındaki pigmentli deriyle buluştuğu yerleri.

“Kes şunu, lütfen öyle söyleme,” diye susturdu onu kayınvalidesi. Ama bu kayınpederinin sesini daha da yükseltti, kibirli öfkesi gözlerini ironiye karşı körleştirdi.

“Bana kendi evimde emir verme!”

“Canım, bir şey değil ki, sadece vitiligo. Sadece biraz renk.” Kayınvalidesi sakinleştirici bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama stresini gizleyemiyordu. “Bence... bence güzel.”

Ne kadar güzel, değil mi? Güzel, değil mi? diye yankılandı kendi annesinin sesi hafızasında.

Gözleri yaşarmaya başlayınca bunu gizlemek için banyoya kapandı.

Gözleri çapaklı, karnı içine kaçmış, teni sararmış kayınvalidesi ona Tanrı'ya inanıp inanmadığını sordu. Cennete.

Kadın ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine yaşlı kadına robotik polinasyon çizimlerine geri dönmek için sabırsızlanırken bahçede baca temizleyicisi için imzaladığı çeki anlattı.

“Bu evle bol şans,” dedi baca temizleyicisi, mikro ince seramik kanatlarını çırpıp pizoelektrik aktivatörleri hayal ettiği düşüncelerini bölerek. “Sizin yerinizde olmak istemezdim.”

Adam en sonunda gittiğinde o da içeri girdi ve arıları fark etti.

Kocaman açmış güllerin yaprakları ve erkeklik organları etrafında dönüp duruyorlardı. Lavantaya uçuyor, bacakları ve gövdeleriyle gözle görünmeyen liflerden polen topluyorlardı. Vızıltılarını dinledi. Tekniklerinin kusursuzluğunu izledi. Yalnızca yararlı, temiz yanan balmumu değil, aynı zamanda bal da üreten muazzam verimli, son derece uyumlu, önceden programlanmış, tam biyoçözünür, kendi kendini çoğaltan bir polinatör. Saf ve mutlak zarafet. Robo-polinatör birkaç dakika önceye kadar gözüne ne kadar gelişmiş görünse de şimdi bir anda çağlar öncesinden kalma gibi geldi.

Baca temizleyicisi ölümden sonraki hayatın ne kadar kısıtlı bir alan olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ruhların tek amacının yaşayanları korkutmak olduğunu düşünmek. Ölümden ötede bir âlem varsa, doğa bize onun insan aklıyla kavrayamayacağımız kadar hayret verici olduğunu çoktan kanıtlamadı mı? Ne de olsa robotik polinatör bir insan icadı olsa bile arıyı evrimleştiren doğanın kendisiydi; insanın tüm yetilerini aşan bir yaratı.

“Ne güzel, canım,” dedi yaşlı kadın. “Ama sorunun cevabı değil.”

Kayınvalidesini, kocasıyla birlikte taşındıkları daireyle birlikte aldıkları yepyeni, ayarlanabilir yatakta ölü yatarken bulan o olmuştu. Onu yeni olduğu için hâlâ boya kokan, ahşap görünümüne verilmiş plastik zeminli apartman dairesinde, o pahalı yatağın üstünde bulmuştu. Bu daire kimsenin içeri girip de hayaletler hakkında sorular sormaya başlayacağı türden bir yer değildi. Ama kayınvalidesi o yatak odasında soğumuştur, ağzı çığlık atar gibi ürkütücü bir açıyla açıktı, gözleri tavana sabitlenmişti, gözlerinin akı kanlanmıştı, derisi morarmaya başlamıştı.

Kadının ağzını, gözlerini kapamaya, kayınvalidesinin son anlarının dehşetini gizlemeye çalıştıysa da ölüm katılığı başladığı için başarılı olamamıştı. Yaşlı kadının yüzüne örttüğü yumuşak havlu göz çukurlarına, açık ağzına doğru girmiş, öyle rahatsız edici bir görüntü oluşturmıştı ki havluyu hemen çekip almıştı. Onun yerine gidip kapıyı kapamış ve fazla ses çıkarmadan kayınvalidesinin seçtiği cenaze evine telefon açmıştı. Kayınpederi misafir odasında (“Onunla aynı odada uyuyamam herhâlde, o kadar çok inliyor ki!”) şekerlemesinden uyanmadan ceset sedyeyle çıkarılıp götürülmüştü. Onun gergin bir tavırla kanepeden fırladığını gören adam ağladığını belli eden işaretleri görmezden gelmiş ve hiç vakit kaybetmeden akşam yemeği hazır olmadığı için yakınmaya başlamıştı.

Sesi çatlayarak adama üzgün olduğunu, karısının gün içinde, hep istediği gibi kendi yatağında öldüğünü söylemişti kadın.

Adam ona doğru hızla iki adım atıp elini açarak yüzüne öyle sert bir tokat geçirmişti ki kadın plastik zemine yapışmıştı.

“Sen,” demişti adam tepesine dikilip suçlayıcı parmağını ona doğrultarak, “bana bunu sen söyleyemezsin.”

Doğrulup kapıya doğru gerilemişti; adam bir yılanmış, zehirli bir avcıymış gibi gözlerini üstünden ayırmadan çantasını almıştı.

Çıkarken, acının, utancın, öfkenin ve küçük düşürülmenin arasında tek söyleyebildiği “Hayır,” olmuştu.

Morluklarıyla birlikte kocasının öfkesi de ortaya çıktı. Telefonda babasıyla kavga ederken yaşlı adam hiç pişmanlık belirtisi göstermeden kadının ona sırtıttığını, zalimce davrandığını ve mutlu görüldüğünü iddia ediyordu.

Baba oğul cenazede konuşmadılar.

Kadının morlukları geçti. Kocası, “Babamın artık bizden başka kimsesi yok,” ve “Sence annem onun böyle yalnız kalmasını ister miydi?” gibi şeyler söylemeye başladı.

O kuyuda su yok.

Kayınvalidesinin ölümünden yaklaşık iki ay sonra kocası omzunun üzerinden bir yere bakarak, "Babamla iletişim kurmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Bir şey yapmış olabilir misin? Belki söylediğin bir şey onu tetiklemiştir?" diye sormuştu.

Sözcükler içinde parçalara ayrılmış, bir kere ekildi mi söküp çıkarması neredeyse imkânsız bir kök sistemi gibi dallara ayrılmıştı.

"Ne, ne yapmış olabilirim? Bunu hak edecek ne yapmış olabilirim?" diye kekelemişti.

"Doğru. Haklısın. Ama... Belki?"

Kadın gözyaşlarına boğulmuş, kocası özür dilemişti. Ama kocası, babasının suçsuz olabileceğini düşünmeye başlamış, adamı memnun etmeyi karısının güvenliğinden üstün tutmuştu. Bu ihanet karşısında kadının düşünceleri allak bullak olmuştu fakat sonra o da kendini suçladığını fark etmişti. Kocasına asla açıklayamayacağı bir şekilde kendini suçluyordu çünkü açıklarsa geri dönüşü olmayan bir yola girerlerdi.

Kayınpederinin nasıl biri olduğunu uzun zaman önce anlamıştın. Yine de onu hayatına soktun. Ve ne oldu? Olacağını düşündüğün şey. Yani bu senin suçun. Öyle.

Kendini suçlamak ona bir sebep ve sonuç veriyordu, daha fazla şiddeti önleyebilmenin kendi elinde olduğu hissini. Kocasına, kayınpederiyle bir daha asla konuşmayacağını söyledi. Çocuklar da onu göremezdi.

Belki de bu tatmin edici kontrol hissi, kendi evinin duvarlarının ardındaki soğuk karanlıkta avlanan, her düşüncesinde, her hareketinde kapana kısılmış bir kemirgen gibi kıpraşan şey tüm olanların nasıl kendi suçu olabileceğine dair bir arayıştı. Henüz ne olduğunu çıkaramadığı ama onun yaptığı, yapmış olması gereken ya da hâlen yapması gereken bir şey vardı, zarar görmekten korunmak için bulması gereken bir yol.

Ne yaptın? Bu neden oluyor? Bunlar neden senin başına geliyor? Sırada ne var? Sıradaki ne?

Burada sonsuza dek kalamazsın. Adam gidecek mi? Gittiğini nasıl anlayacaksın?

Soğuğa, sert zeminin rahatsızlığına, kaslarını donduran korkuya rağmen göz kapaklarına muazzam bir ağırlık oturdu.

Adrenalinin etkisi geçmeye başladı ya da alnındaki yumurta kadar şişlikle yatmaman lazım belki.

Doğruldu. Kan zonklayan kafatasından çekildi. Bir an için kusacağından emindi, sonra biraz daha iyi hissetti.

Hayır, başından yaralanmışken öyle yatmamalısın.

Bacaklarını ısıtmak için sabahlığın içine çekti. Az önce çocuğunun tekmesinin isabet ettiği, yeni zedelenmiş memesi öyle bir sızlıyordu ki çocukları kazara canını yaktığında hep olduğu gibi, bu kadar küçük birinin nasıl böylesi bir acıya neden olabildiğini merak etti. Emzirmenin acısını, meme iltihabının ısırtığını hatırladı. Bacanın tuğlalarına yaslanınca sırtına kum taneleri döküldü.

Gözlerini kapadığında yorgun zihni tüm iç eleştirilerini kocasının sesine damıttı, tıpkı “Bir şey yapmış olmayasın?” derkenki ses tonu gibi.

“Sadece aşağı inmen gerekirdi,” dedi ses, “koltukta uyumuş gibi yapacaktın, çocuklar da uyumaya devam edecekti. Belki

o zaman kimsenin onu görmediğini düşünürdü ve eşyalarını alır, sizi de rahat bırakırdı.”

Ama ne istediğini biliyorsun. Ya da ne istiyor olabileceğini. Hayır! Hayır belki. Şimdi söyledi. Onu duydun. Adam buraya geldi çünkü ne isterse, kimi isterse hak ettiğini düşünüyor.

“Hemen merdivenden aşağı koşman, adam senin odandayken de arabanın anahtarını alıp gitmen ve yardım çağırman gerekirdi.”

Ama kar. Hatırlasana geçen sene arabaları çıkaramadık bile, kar küreme aracının gelmesini beklemek gerekmişti hani? Sıkışıp kalsaydın o zaman ne olacaktı? Adam seni çılglık çılgılığa saçından sürüyerek eve geri getirecekti.

Ne olduğunu anlayamadığı o silahı düşündü ve adamın onun ağırlığını avucuna vurduğu zaman çıkan sesi hatırlayarak irkildi.

“Her şeye bir mazeretin var,” dedi kocasının hayaletinin sesi bitkince. “Sen sadece doğru olanı yapamayacak kadar korkaksın, dünyadan da korkuyorsun zaten. Düşünemeyecek kadar. Düşünsene!”

Adam buraya arabayla geldiyse arabası garajın önünde olabilir.

Onlar uyurken yavaşça garajın önüne park eden bir araba hayal etti. Adamı dışarıda, karanlığın içinde beklerken, kendilerini içerde, her şeyden habersiz gözünün önüne getirdi. Pencereden görünen, sahne ışıkları altındaki küçük oyuncular. Onları kör eden kamp ateşinin etrafında dönen, görünmez bir vahşi yaratık.

“Kapıları kilitlediğinden *emin misin?*” diye sordu kocası.

Tam... tam hatırlamıyorum. Ama kapıları her zaman kilitlerim. Unutan sensin. Gereksiz bulan sensin. Her zaman güvende olduğumuzu, benim abartılı tepkiler verdiğimi düşünen sensin. Paranoyak olduğumu.

“Paranoyaksın.”

Biri bunu kafaya koyduysa, zarar vermekten, zaman harcamaktan çekinmiyorsa onu dışarıda tutamazsın. Bunun bir yolu yok.

“Bir yabancıнын birini hedef alması neredeyse hiç olmayan bir durum. Sen kafadaki karanlık küçük istatistiklere takılıp kalmışsın. Şiddet neredeyse her zaman evin içinden gelir.”

Adam burada. Bu gerçek.

“Şiddet neredeyse her zaman tanıdığın birinden gelir.”

Kayınpederinin uzun, ince elinin hayaletini hissederek yavaş yavaş ovaladı.

“Onları bu korkunç yere soktun, sabırsız davrandın, elinle ağızlarını kapadın, sinirli ve beceriksizsin, kendine bunu onları sevdiğin için yaptığını söylüyorsun. Evin içindeki şiddet sensin.”

Kayınpederini hayatına sen aldın. Şimdi de bu Köşe adamı içeri aldın. Senin yaptığın bir şey. Senin yapmadığın bir şey. Onu hatırlamıyor musun? Onda bir şey var. Tanıdık bir şey. Yok mu?

Beyninin içinden gelen, kocasını taklit eden sesi kesmek, suçlama ve kafa karışıklığının baş döndüren etkisini silmek için başının arkasını bacaya vurdu.

Kes şunu, kes. Senin suçun değil. Adamın tanıdığın biri olmasını istiyorsun çünkü o zaman senin yaptığın korkunç bir şey yüzünden olabilir, tüm bunların bir nedeni olabilir. Çıkıp ne diyeceksin hem, “Hu huuu! Kim olduğunu ve sana ne yaptığımı hatırladım ve çok üzgünüm, hepsi benim suçum.” O da ne diyecek, “Vay canına, teşekkürler, şimdi seni öldürmeme gerek kalmadı çünkü özrünü kabul ediyorum” mu? Saçmalık! Sen bir şey yapmadın. Bu onun suçu. Köşe’nin.

“Şimdi de onu çocukların gördüğü gibi mi görüyorsun? Köşe olarak? Başta kafayı yememiştin belki ama şimdi yemiş olabilirsin. En azından bu ihtimali düşünmen gerek.”

Kafayı yediğin yok. Seni korkutmaya çalışıyor. Üstelik bu konuda iyi iş çıkardı çünkü korkuyorsun.

“Bir silah kapman gerekirdi,” dedi kocası.

Ne silahı? Hiçbir şey yok, hiçbir şey.

“Şömine demiri.”

Akut bir pişmanlığın tüm bedenini irkilttiğini hissetti.

Bunu neden düşünemedin? Aptalsın, aptal!

Kendini gizli odada, elinde şömine demirinin sapı, L-şeklindeki ucu gizli panel kapısına doğrultulmuş hâlde yatarken hayal etti. Kapı açılınca ayağını demirin L kısmına dayar, ellerini sapına sıkıca geçirirdi. Kolları ve bacaklarını aynı anda kullanacağı için güçlü olacaktı. Güm, kafatasını del, öldür.

Hayalin güzelliği karşısında yüksek sesle inledi. İmkânsızlığı. Demir çubuk duvarın hemen diğer yanında, oturma odasıydı. Ama onu almak için gizli odadan çıkması, çalışma odasından oturma odasına geçmesi gerekirdi ve oturma odası merdiven, giriş holü, oyun odası ve mutfaktan görülebiliyordu.

İşte buradasın. Sıkışıp kalmış, elinde bile olmayan bir şömine demiriyle birinin kafatasını en iyi nasıl delebileceğine dair hayaller kuruyorsun. Kendini gösterme riskini almadan demiri eline geçiremezsin. Sırtını kapıya yaslayıp oturmak daha iyi olmaz mı? Adamı dışarıda tutmak için bacaklarını bacaya dayayıp vücut ağırlığını kullanmak? Adam doğru noktaya elini koysa dahi gizli kapının kapı olduğunu anlamasına engel olmak?

“Mantıklı,” diye mırıldandı kocası. “Senin için çözüm hiçbir şey yapmamak. Saklanmak.”

Bazen en zor olan hiçbir şey yapmamaktır.

Zamanda geri gidip birden irkildi.

Ama bazen de en kötüsü hiçbir şey yapmamaktır.

Kütüphanede geç saatlere kadar inekledikten sonra Orta Atlantik eyaletlerinden birindeki üniversitesinin yurt odasının kapısını açmıştı. O zamanki erkek arkadaşı onu koridordan görmüş, arkasından hızlı adımlarla gelmiş ve kapıyı açıp ilk adımını odaya attığı sırada kollarını ona dolamıştı. Bunu sevgi dolu bir kucaklama niyetiyle yapmıştı ama o, erkek arkadaşını görmemiş, ona doğru geldiğini duymamıştı. Sadece beline dolanan erkek kollarını görmüş ve hissetmişti. Kolların gücünü,

koridorun ve odasının boş, saatin çok geç olduğunu kavramış, mutlak bir kötülükle karşı karşıya olduğunu düşünerek üstüne vuran çaresizlik dalgasında boğulmuştu.

Çılgılık atmamıştı. Mücadele etmemişti. Dizlerinin bağı çözülmüş, titrek bir cenin gibi ikiye katlanıp yurt odasının linolyum yer döşemesine boş gözlerle bakması onu utanca ve dehşete düşürmüştü.

Bir daha öyle donup kalamazsın. İş oraya varırsa. Karşı karşıya kalırsanız.

Şimdi bile, verdiği tepki karşısındaki hayal kırıklığı çok derindi. Saldırgan bir adam değil de ayıymış gibi ikiye katlanıp karnını korumaya çalışmıştı. Sanki söz konusu bir insan olsa bir hayvan kadar merhametli olacak, kafasına ve ensesine vurup yumuşak karnından bir ısırık almaya çalışacak, onu hızlıca öldürecekmiş gibi. Adamın biri gelip onu odanın içine itmişti ve belli ki ona zarar verecekti. Onun tek yapabildiğiyle eriyip dehşet içinde bir zayıflığa yenik düşmek olmuştu. Bunun boyun eğmekten ne farkı vardı? Sonuçta, “Hayır!” bile diyememişti. Bağırıp yardım isteyememişti. Konuşamamıştı bile. Ona dirsek atamamış, savaşamamış, hareket edememişti.

Sıklıkla söylendiğini duyduğu cümleler bu defa onun için söylenirken yankılanmıştı kafasının içinde: *Gece geç saatte dışardaymış, bir başına, önlem almadan. Ne gidiyormuş?*

Başını bacanın tuğlasına yasladı. Derin bir yorgunluk dalgası üzerine geldi ve gözlerini kapadı.

İlk başta, erkek arkadaşının kendini çok kötü hissettiğini hatırladı. Sürprizinin yol açabileceği korku, geç saatte, yurttan, tek başınayken kendini ne kadar savunmasız hissedebileceği onun aklından bile geçmemişti.

Ne güzel olsa gerek, diye düşünmüştü içi acıyarak. *Hayatı öyle yaşamak güzel olsa gerek, güvende hissetmek.*

Erkek arkadaşı özür dilese de aralarındaki bağın bitişinin başlangıcı olmuştu bu. Çünkü ona özsavunma dersi almaya

karar verdiğini söylediğinde, çocuğun dudaklarının ince, kapalı bir çizgiye dönüşmesi ona, “Sence biraz abartılı tepki vermiyor musun? Bir hiç yüzünden durumu dramatikleştiriyorsun,” diyordu.

O günden sonra herhangi bir duygu belirtisinde –yatağın altından çıkan kırkayak yüzünden korkuyla yerinden sıçraması, erkek arkadaşı geç kaldığında sinirlenmesi, hak etmediği bir not aldığında söylenmesi– erkek arkadaşı gözlerini devirmeye başlamıştı. İç geçiriyordu. “Bunlar ısırmaz, biliyorsun.” “Geç kaldım bile denemez, sakın ol.” “Neyi yanlış yaptın da bu notu aldın acaba?” “Rahatla.” Sözleri düşüncelerini okumayı kolaylaştırıyordu. *Bu kızın sinirleri bozuk. Saçmalıyor. O da herkes gibi, hislerine güven olmaz. Biraz sakın ol, kızım, sakın.*

“Beni ciddiye almıyorsun,” demişti ona. Fakat erkek arkadaşının düşünceleri tıpkı nefesi gibi elle tutulur olmaktan uzaktı. “Ne demek istiyorsun?” diye cevap veriyordu. “Neden bahsediyorsun?” Şikâyetleri sadece abartılı birer tepkiydi o kadar.

Erkek arkadaşının farkında olmadan ona kötü davrandığını kabul etmesindense böyle düşünmesi daha kolaydı. Onu korumak yerine korkuttuğunu kabullenmektense kız arkadaşında bir sorun olduğunu düşünmek daha kolaydı. Çünkü böyle şeyler olurdu. Olabilirdi.

Böyle şeyler şu anda senin başına geliyor.

“Neden bu kadar keyifsizsin? Neden bu kadar sinirlisin?” Sanki kız arkadaşının gözyaşları ve huzursuzluğuyla kendisinin hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Sanki duygular onun rastgele seçtiği, kalbinde tuttuğu, erkek arkadaşının kendini haklı çıkarmaya çalışırken yaptığı kötülüklerden ayrı bir şeymiş gibi.

Gittiği savunma dersi hayal kırıklığıydı. Kung fu hayal etmişti. Minyonluğunu avantaja çevirecek havalı hareketler; filmlerde topuklu botlarıyla kocaman kötü adamları indiren küçük kadınlar gibi.

Ama ders çılgılık atmaktan ibaretti.

“Kadınlar sessiz olmaya, gürültü çıkarmamaya kodlanmıştı,” demişti eğitmen. “Çoğumuz yüksek sesle konuşmaktan çekiniriz. Dikkatleri üstümüze çekmekten. Acil bir durum ânında bile.”

Öğretmeni memnun edecek kadar yüksek sesle, yeterince kontrolsüzce çığlık atamıyordu. Etrafında muzaffer feryatlar koparken kendi sesi boğazına takılıyor, boğulur gibi dışarı çıkıyordu. Derste yalnızca tek bir agresif hareket öğrendiler, burun çatlatmak için avucun alt kısmıyla vurmak. Çığlık atarak kaçma şansı tanıyabilecek (belki) bir şok ve şaşırtma hamlesi. Savunma dersi mankenine var gücüyle, elini morartacak kadar sert vurmakta sıkıntı çekmedi. Mankenin başı sadece belli belirsiz sallandı.

“Ben senin yerinde olsam,” demişti eğitmen sakince, “senin boylarında... Gerçekten büyük bir gürültü çıkarmaya odaklanırdım.”

Bak, bak, bak. O eğitmenin bir şey bildiği yokmuş. Adamı merdivende gördüğün an çığlık atmış olsan, gürültü çıkarsan ne olurdu kim bilir.

Ama yurt odasının linolyum zemini yeniden yüzeye çıktı ve anlık üstünlük, savunma hissi kayboldu.

Her ne olursa olsun, bir daha kendini öyle bırakamazsın. İş oraya gelirse, adam buraya girerse, tekme atacaksın, gözünü oycaksın, tırnaklarını, dişlerini, her şeyini kullanacaksın. Her şeyi! Yoksa kendini asla affedemezsin.

“Affedilmeyi hak edemezsin,” diye yankılandı kocasının sesi.

“Annecim?” dedi küçük kıızı. Ses onu öyle bir yerinden sıçrattı ki istemsizce, *Hı*, derken tüm vücudu irkildi. Hafızasının, hayali konuşmaların derinliklerinde savrulup giderken çocukların uyuduğunu sanmıştı.

“Annecim, tuvalete gitmem lazım.”

“Büyük mü küçük mü?” diye sordu. Sonra kendi kendine, *Otopilota bağladın*, diye düşündü.

“Küçük.”

Tipik, tipik. Çocukları hazırladın, gitmeye hazırsın. Kemerler takıldı. Peluş oyuncakları, atıştırmalıkları yanında, tam otoyola çıkıyorsun kiiii, “Annecim? Tuvaletim geldi,” sesini duyuyorsun.

En azından büyük değilmiş.

“Annecim?”

“Şşş, düşünüyorum.”

Düşünmek kendi tuvalet gereksinimini de hatırlattı. Hem de çok fena.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Oğlum, bezini çıkarman lazım. Annen yardım edecek, tamam mı?”

Pandemide eve kapanmadan önce oğlunun gece bez takmadan geçirdiği birkaç ay olmuştu. Ama evde kalmaya başladıktan iki hafta sonra yatak ıslatmalar başlamıştı. Kocasıyla ikisi bunu onun hassasiyetine, onların endişesi karşısında endişelenmesine yormuşlardı. Pedagog onları sakinleştirmeye çalışmış, sabırlı olmalarını, stres kaynaklı gerilemelerin normal olduğunu ve onu utandırmamalarını söylemişti. Yaz geldiğinde, tuhaf, yeni dünyaya alışmış gibilerdi ve oğullarının kazaları bitmişti. Ama kasım ayında öncekinden de sık olacak şekilde yeniden başlamıştı. Bebek bezine geri dönmüş ve hassas oğullarını dünyanın zalimliklerinden koruyamamanın suçluluk duygusunu geçiştirmeye çalışmışlardı.

Karanlığın içinde tuhaf bir dans eder gibi battaniyeyi açtı, küçük çocuğun pijamasının altını ve sonra bezini çıkarmasına yardım etti.

“İğrenç,” dedi küçük kız, kardeşinin bezini takarken.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama yap gitsin.”

İşi bitince kızının bezi çıkarmasına yardım etti. Kendi çamaşırını çıkardı. Yüzünü buruşturarak nemli bezi tuttu.

Bak sen. Minyon olmanın bir avantajı işte. İyi bir yanı. Çocuk bezi kullanabilmek, yaşasın. Hem düşündüğün kadar kor-

kunç ya da iğrenç de değilmiş. Az kullanılmış bez. Daha büyük sorunların var şimdi, daha büyük endişelerin.

Vücudu hâlâ terden yapış yapış olduğu için çamaşırını geri giymesi zor oldu. Çamaşırının üstünde olmasının neden bu kadar önemli olduğuna dair düşünceleri savuşturup zorlukla giyinmeye çalıştı.

Elini hafifçe oğlunun, sonra kızının omzuna koydu, onları battaniyenin içine geri yerleştirdi. Kız kolunu kardeşine doladı.

Ufak bir engeli daha aştık. Küçük bir sorun daha çözüldü.

Nefes alıp veriş normalde dönmüştü. Kanı normale yakın şekilde pompalanıyordu. Ellerindeki titreme hafif azalmıştı.

Fiziksel bir şeyle başa çıkmak, ustaca üstesinden gelinen çözülebilir bir sorun onu sakinleştirmişti. Kendinden şüphe etmesi, kocasının eleştirel sesi –gerçekte hiç olmadığı kadar soğuk ve zalim– dinmişti.

Gözlerini kapayıp göz kapaklarının ardındaki uzak ışıkları izledi, sırf görebileceği bir şey olsun diye. Zifiri karanlığa karşı biraz olsun rahatladı. Köşe'nin nerede olduğunu anlamasına yardım edecek bir ses duymayı denedi. Başını bacanın tuğla yüzeyine dayadı. Tek duyabildiği çocukların kıpırdanışı ve nefes alışları ile evin içinde dolaşan fırtınanın uğultusuydu.

Uyuyakalıyorsun, dedi. Uyuyamazsın. O şömine demirini alman lazım. Ya da yardım çağırman. Ya da en azından çocukları kollaman. Kapıyı sürgülemen.

Ama bağdaş kurmuş, ayaklarını sıcak tutmak için dizlerinin arkasına sokuşturmuşken en sonunda buzları çözülmeye başlamıştı. Boşalan mesanesinin rahatlığı sanki haftalardır ilk defa vücudunun kontrolü kendisindeymiş gibi hissetmesine neden oldu. Ve korkunun o muazzam yükseklerinden aşağı inmek bu karanlık havuza güvenlik hissi veren, giderek içine düştüğü, karşı konulamaz bir uyuşukluk getirmişti.

Senin suçun değil. Senin suçun değil.

Bitkinliğe teslim olurken, yanağında nefese benzer, yüzüne savrulan örümcek ağı gibi bir şey hissetti.

Leziz, diye tısladı Köşe'nin sesi kulağına. Yüksek sesle inledi ve panikle içine çektiği kötü kokulu havayla boğulacak gibi oldu.

“Anne! İyi misin?”

Güçlükle konuşabiliyordu, görünmez bir el soluk borusunu sıkımış gibi boğazı sıkışmıştı.

Küçük kızın eli dizini yakaladı. Kızını yanına çekip ona sarıldı, başını minik omzuna yasladı.

“Korkma, annecim, korkma!”

“ z r dilerim,” dedi. “ z r dilerim. Uyuyakalmışım. Bir saniyeliğine.”

Oğlu mızıldandı.

“Gel buraya,” diye fısıldadı. “Gel buraya, oğlum. Özür dilerim. İyiyim. Seni korkutmak istemedim.”

Küçük  ocuk kollarını uzattı, koluna dokundu ve kucağına kıvrıldı. Her zamanki gibi bedeni eriyip annesininkine karıştı.

Onlar hareket edecek, ses çıkaracak diye endişelenirken yaptığına bak! Nasıl  yle ses  ıkarırsın? Senin neyin var? Adam seni yakalarsa onları da yakalayacak, hepsi senin suçun olacak.

Oğlu burnunu boynuna gömdü. Kadın bir nefes verdi, tekrar nefes aldı, çocuğun hayvani sevgisinin i  rahatlatan kokusunu içine çekti.

“ z r dilerim,” dedi. “ ok özür dilerim.”

Oğlu küçük, sıcak ellerini annesinin yanaklarına koydu. Oğlunun göz kapakları ağırlaşmış koyu renk gözlerinin karanlığın içinden ona baktığını hayal etti.

“Sorun değil, anne,” dedi çocuk ciddi bir sesle.

“Ne yapacağız?” derdi kocası olsaydı. “Büyüdüğü zaman ne yapacağız?”

Dehşet içinde birbirlerine bakarlardı. İkisi de oğullarının saf sevgisi, kollarını sürekli onlara dolama ihtiyacı nasıl kaybolup gidecek hayal ederdi. Çünkü günün birinde elbette olacaktı bu. Mecburdu. Böyle bir hassasiyet, böyle saf bir sevgi, hayatta kalamazdı. Doğal sıralama, insanların onu bir zayıflık olarak görmesinden korkarak sevginin derinliğini saklamayı gerektirirdi. Bu kendiliğinden olmazsa, organik bir şekilde gelişmezse, kayınpederi gibi insanlar, çocuğun yalnızca onlardan değil, herkesten duygularını saklamasını sağlamak için var güçleriyle onu utandırmaya çalışırlardı.

Küçük çocuğa sımsıkı sarıldı.

Bir şey yapmalıyım. Yapılacak en doğru şey ne?

“Sizinle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı çocuklara. “Çok cesur ve sessizsiniz. Annenize de nasıl cesur olunacağını gösteriyorsunuz.”

Onlara nasıl yardım edebilirsin? Nasıl yardım çağırabilirsin? Tam tepenizde olmadığı müddetçe adamın nerede olduğunu bilmenin bir yolu yok.

Sert duvara sırtlarını vermiş, kolları birbirine dolanmış, görmeyen gözlerle otururken, çocuklar biraz daha küçük olsaydı, bu yalnızca birkaç ay önce yaşansaydı, onları bu kadar sessiz tutamayacağından emindi. Bu kadar itaatkâr. Onu sakinleştirmek için hazır. Kötü şeylerin olabileceğini kabul edebilen.

Hayatın ortasından ikiye kırılabilceğini anlıyorlar.

“Ne yapacağız, anne?” diye fısıldadı kızı.

“Bekleyeceğiz. Dinleyeceğiz. Elimizden geldiğince sessiz olacağız. Bazen en zor olan hiçbir şey yapmamaktır.”

Oğlu kucağında kıpırdandı, göğsünde dertop oldu. Bacaklarının sabahlıktan açıkta kalan yerleri yerdeki sert moloza değiyordu.

Leziz.

Uyuyakalıyordun. Stresten oldu. Tabii ki öyle. Kulağına sin-sice sokulan o ses. Çok normal. Anormal bir durumda, normal bir kafa karışması, normal bir tepki.

Yine de kulağının boşluklarına dolan Köşe'nin sesini silmek ister gibi parmağıyla kulağını kaşıdı.

Oğlunun nefes alışının hafif iniş çıkışlarına odaklandı. Onun yumuşaklığına, acıyan göğsüne yaslanan başının ağırlığına.

Kızı battaniyenin içine kıvrıldı. Onun kendini soğuk ve kirden tozdan korumak için battaniyeyi etrafına sardığını duyabiliyordu.

“Düşünelim,” diye fısıldadı, “ne yapabiliriz. Düşünelim. Konuşmadan. Bir süre düşünüp sessizce bekleyelim.”

“Tamam, anne.”

Ne kadar bekleyeceksin? Burada ne kadar kalabiliriz? İyice düşün.

Yanımızda bir suluk var ama küçük. Bebek bezi var. Battaniye. Çocuklar uyuyabilir. Uyurlarsa onları daha uzun süre sessiz tutmak kolaylaşır. Dışarıda gün doğunca adam gidecek mi? Ne kadar zaman geçti?

Bacadan içeri rüzgâr esti, sürgüleri tıkırdattı. Tüyleri diken diken oldu.

“Fırtınanın beklenen şiddetinden ötürü,” diyordu okuldan gelen mesaj, “yarın hem sabah hem öğleden sonra okulda katılım gerektiren dersleri iptal ettik. Çevrimiçi oturumlara katılmak mecburidir. Tüm bölge sakinlerimize araba kullanmaktan kaçınmalarını tavsiye ederiz. Güvende kalınız.”

Fırtına yüzünden cuma sabahı okul iptal. Peki ya çevrimiçi dersler? Çocuklar derse bağlanmasa bile öğretmenler her zaman

yaptıklarını yapacak ve cevap vermeni beklemedikleri bir e-posta gönderecekler. Sonra cumartesi, pazar. Pazartesiye kadar kimse bizi beklemiyor olacak. Perşembe de Noel tatili başlıyor. Bu yüzden ailece güvenli vakit geçirebilmek için tatil başlamadan çocukları izole ettiğini düşünebilirler. Azarlamak için sana telefon açabilirler ama hepsi bu. Polisi falan aramazlar. Çok uzun zaman. Bu kadar zamanda acıkırlar, susarlar. Ses çıkarırlar. Adamın evi arayacak vakti olur. İyice kulak kabartır. Bizi bulur.

Sanki Köşe'ye seslenmiş gibi, yukarıda yumuşak ve yabancı bir ağırlık duydu. Yavaş ve dengeli adımlar kızının odasında ilerledi. Sonra *pat!*

Sesin kızının gardırobundan geldiğinden emindi. Kapağında fazla iyi çalışan mıknatıslar vardı, kapaklarını açmayı zorlaştırıyor, açıldığı zaman da saçma bir gürültü çıkarmasına neden oluyordu. Sessizlik oldu, sonra *klik!* sesi geldi. Adam dolabın kapağını kapamış, mıknatıslar kulpu elinden çekerek yerine oturmuş olmalıydı.

Tamir edilmesi gereken bir şey daha.

Oğlu göğsüne iyice sokuldu.

Tüm dolapları kontrol ediyor. Çalacak eşya aramıyor. Artık korkunç bir sesle bağırıyor. Bizi arıyor. Birinin saklanabileceği kadar büyük yerlere bakıyor.

Adımları ölçülüydü. Sistemliydi. İsteddiği gibi sessizdi, yukarıda yürüyüp oğlunun odasına girerken attığı her adım boğuk bir ses çıkarıyordu.

Küçük kız yanına geçip kollarını ona sımsıkı sardı. Kızının omzuna koyduğu başının hareketlerini hissedebiliyordu, Köşe'nin seslerini dinlemek için tek kulağını kabartışını.

Merdivendeki havalandırma deliğinden soğuk bir rüzgâr esti. Bir yerden kapı mı açmıştı?

Gacınırt! Evet, yine oğlunun odasının önünde kalan koridordaki uzun parkeye basmıştı. Bu da muhtemelen evin ana kısmından çıkıp eski ek kısımdaki mutfağın üstünde kalan

odadan modern ek kısma, kendi yatak odasının, misafir odasının ve çamaşır odasının olduğu tarafa gidiyor demekti.

Tavan arası kapısını fark etti mi acaba? Sanmam. Kapıyı açtığını duyardın.

Kızının odasının hemen dışında kalan tavan arası kapısı duvarın içine gizlenmişti. Emlakçı buraya gömme kapı demişti. Ama araştırıp baktığında bunun doğru olmadığını görmüştü. Bulduğu gömme kapı resimleri amaca yönelik olarak, güzelce gizlenmiş, duvar çıtalarının ya da kitaplıkların içine açılmış örneklerdi.

Ama onların tavan arası kapısı daha görünürdü. Duvar paneliyle aynı dikey parçalardan yapılmıştı. Bu da kapının dikey yan hatlarını duvarın içinde görünmez kılarken üst tarafındaki parçası normal bir kapı gibi görünüyordu. Evin diğer yerlerinde menteşelerde ağır demir sürgüler olmasına rağmen tavan arasının kapısı farklı bir tipti ve yalnızca iç taraftan bakınca görünüyordu. Kapının bu şekilde yarı gizlenmiş olmasının ilk sahiplerinin köle olarak çalıştırdıkları insanların hemen üstlerinde, bu kadar yakınlarında uyuduklarını hatırlamak istememelerinden ama kapıyı tamamen gizlemekle uğraşmayacak kadar da tutumlu olmalarından kaynaklandığını düşünmüştü. Kapının kolu yoktu ama gözün zor seçtiği bir kanca sistemiyle açılıp kapatılabiliyordu. Biri kancayı kaldırdığında kapı üst kattan gelen tuhaf hava basıncıyla ardına kadar açılıveriyordu. Duvarda kancanın her defasında çarptığı yerde bir delik oluşmuştu.

Kapının çarpmasını önlemek için oraya bir kapı stoperi koymalısın, duvarı onarmalısın.

Kapı stoperleri, onarılacak şeyler, ne önemi var bunların? Gerekeni düşün.

Bodrumu buldu mu? Muhtemelen.

Bodrum katının kapısı girişte apaçık ortadaydı. Saklandıkları yerden oranın kapısını açarsa duyamazdı.

Çok yazık. Onu bodruma kilitleyebilirdin. Çocuklar aşağı inmesin diye kapısında ağır bir sürgü var. Tavan arasına kilitleyemezsin. Omuz atmasıyla birlikte kanca yerinden fırlar.

Hayal kurduğu için kendine kızdı.

Gerçek şeyleri düşün. Gerçek bir plan. Bir yolu olmalı. Her zaman bir yol vardır.

Bazen de yoktur ama.

Gözlerini kapayıp zihninde evi canlandırdı.

Bir dikdörtgen, bir üçgen. Solda dört pencere, sağda dört pencere, bir tane de ortadaki kapının üzerinde. Üç taş oyunu tahtası gibi paralel dizilmiş pencereler. Çatının ortasında kare bir baca. Ev denince akla gelen şey.

Evet, ev bir çocuğun çizimine benziyordu. Bir evin olması gerektiği gibi. Gözünde canlanan resimde bacadan gri boya kalemiyle çizilmiş, yılankavi biçimde kıvrılarak yükselen bir duman vardı. Çocuklar için, onun için, bu ev basitçe huzur veren bir yuvaydı.

Evin kuşbakışı eskizini zihninde çizdi, dikkatlice etiketledi, araziye, yaşam alanlarını kesitler hâlinde gördü, hayal gücünde giderek yükseğe uçarak daha iyi bir perspektif yakalamaya çalıştı.

Eski evin dikdörtgeni. Arkasındaki ek mutfağın karesi. Mutfakla bitişik modern ek bölümün dikdörtgeni. Sokaktan kıvrılarak gelen, ağaçların arasından geçen, evin yanından uzanıp arka taraftaki ek kısımda yer alan garaj kapısına varan araba yolu.

Daha da yükseldi, gözlerini sımsıkı yumdu, mesafeleri dilimlere ayırıp etiketledi.

Araç yolunun elli altmış metre kadar aşağısındaki sokakları. Sola dönersen çayırlar, çayırlar, tarlalar ve sonra orman ve sonra, belki üç kilometre sonra bir çiftlik evi. O zaman sokaktan sağa dön, yolu takip edip tepeyi tırman, virajlı yola çık. Bir futbol sahası kadar mesafenin ardından ilk ev. Elli metre sonra bir

tane daha. Orada kim yaşıyordu? İlk evde, bir hemşire. Yalnız yaşıyordu ve genelde gece mesaisinde oluyordu.

Hemşireye gitmek riskliydi. Bir sonraki ev ne kadar uzaktı?

Orada kimin yaşadığını bile bilmiyorsun! Neden bilmiyorsun ki? Pandemide kapanmadan önce kendini tanıtacak yeterince zamanın vardı. Hemşireyle tanıştın, sonra diğer komşulara gittin, evde yoklardı. Neden tekrar gitmedin?

Fazla utangaçsın, fazla tuhafsın, fazla endişelisin.

Odaklan.

Hayali kalem çizgileriyle bölgenin haritasını çizdi.

Evet, o yönde evler giderek sıklaşıyor. Ama bu havada hemşirenin evi bile yakın değil. Üstelik tırmanman gereken bir yokuş var. O sırada adam evin ön tarafındaki herhangi bir pencereden baksa seni görür. Ya da en azından izlerinizi. Takip edebilir. Yol henüz açılmamıştır. Karın içinde dımdızlak kalırsınız.

Peki, dosdoğru giderseniz?

Tehlikeleri sıraladı. Tarlalarda uçuşan kar kümeleri. Ormanın dikenli çalıları, yabani asmaların yerlerde sürünen kuru dallarını, dikenli, arapsaçına dönmüş sarmaşıkları. Ormanın içine gelişigüzel saçılmış, sallanan kaya parçaları yüzünden tırmanması çok zor olan New England'a özgü doğal taş duvarları. Bir de savrulan karların üzerine battaniye gibi serildiği ama buz ve karın altında sessiz ve gözle görülmeden akmaya devam eden dereler vardı.

İmkânsız. Geçilmez. Elverişsiz.

Zihnindeki haritayı çevirdi. Evin arkasında bahçe vardı, çocukların kaydırak ve salıncakları. Onun da arkasında çimenlerden ağaçlara geçişin sınırını belirleyen mezarlık. Mezarlığın ötesinde orman, arazi.

İşte bu. Doğru yol bu.

Orman yolu.

Önceki yılın ekim ayı başlarında, kayınvalidesi öldükten kısa süre sonra kocasına evin arkasındaki orman yolundan yaprak üfleme makinesiyle geçip geçmediğini sormuştu.

“Hayır, neden?”

“Koca patikanın üstünde neredeyse hiç yaprak yok.”

Kocası kendi gözleriyle görmeye geldi. Çocuklar arkasında koşturuyor, ağaç dallarını kılıç gibi savurup onu takip ediyorlardı.

Orman zemini kalın bir yaprak ve çam ağacı iğnesi tabakasıyla kaplanmıştı. Ama patika açık ve temizdi. Ormanın içinde sık sık kullanılan ve özenle bakılan bir şey gibi, kahverengi ve yumuşak, yılankavi bir şekilde uzanıp gidiyordu.

“Daha önce yaprakla kaplıydı, değil mi? Bu yolu en son ne zaman kullandık hatırlamıyorum bile,” dedi kocası.

“Epey oldu. Tuhaf. Sence orada oturan birileri mi temizledi?”

Elli metre aşağıda, arazilerinin iki üç metre ötesinde, yolun bittiği yerde başlayan, siyah çatılı evlerin sıralandığı çıkmaz sokağı işaret etti.

Evleri önceden üç yüz dönümlük bir çiftliğin içinde kalıyordu.. 1980’lerde parsellere ayrılan arazinin çoğu eski sahibi tarafından bir emlak müteahhidine satılmıştı. O da doksanla-

rın ortalarında burayı dev arazileri olan büyük malikânelerden oluşan bir mahalleye dönüştürmüştü.

Tarihi evlerini, dönümlerce çayırı ve mezarlığı geçip yüz yıllık ağaçların kapladığı ormandaki patikadan yürüdükten sonra kendilerini el değmemiş ve nesli tükenmiş New England'da bulmak, ardından bu çıkmaz sokağın apayrı dünyasına varmak kafasını karıştırıyordu.

Kapkara siyah asfalta bir tür serapmış gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Asfaltın içinden yarım ay pencereler, sütunlu verandalar, kapılar ve yan kapılar, üç arabalık garajlar, çatı ardına çatı, çatı ardına çatı yükseliyordu. Parlak güvenlik kameraları, ayaklı vazoların içinde özel şekil verilmiş bitkiler, siyah bahçe taşları, yüzme havuzları, sıva üstü vinil kaplama üstü ahşap üstü taş, siyah ve pirinçten GİRİLMEZ levhaları vardı. Bu evlerin çatıya doğru giderek genişleyen görüntüsü, neon yeşil çimenlik okyanusunda dümeni yanlış tutulup alabora olacak gemilermiş gibi bir illüzyon yaratırdı. Gözlerini kırıştırıp bu hayali aklından atmaya çalışırdı.

Bu evlerde yaşayan biri bakımsız patikanın durumundan rahatsız mı olmuştu? Patika çıkmaz sokağın küçük kaldırımının kasabanın bisiklet yoluyla kesiştiği noktaya kadar uzanıyordu, bu yüzden birilerinin patikanın doğallığından, mahalleye uyum sağlamayışından rahatsız olduğunu düşünmek akla yatkındı. Patikayı süpürüp temizlemişler miydi? Onu ilkel, yabani hâ-linden sıyrıp kendilerinin muntazam çiçekliklerine uyum sağlayacak bir forma mı sokmuşlardı?

“Bence bizim arazimize girmezler,” dedi kocası. “Rüzgâr-dan herhâlde.”

“Belki hayaletler yapmıştır,” dedi kızı sırtarak.

Kadın kızına gülümsedi, parmaklarını öcü yapar gibi havada oynattı. “Evet! Mezarlıktan çıkıp patikaya girmişler.”

“Ne, tırmıklarla mı? Süpürgelerle mi?” dedi kocası kızla-rını güldürerek.

“Hayalet diye bir şey yoktur!” Oğlunun sesi kendinden emindi ama sonra gözlerini kocaman açıp annesinin elini çekti. “Değil mi, anne?”

“Doğru. Hayalet diye bir şey yok. Dalga geçiyordum sadece.”

“Hayaletler bahçe işleriyle uğraşsa hayır demezdim,” dedi kocası. Kadın omzuyla sevecen bir tavırla kocasının güçlü kolunu dürttü.

“Ne acayip iş,” diye mırıldandı kocası sessizce.

Bir ay kadar sonra çocuklar erken yağın karı görüp kızaklarını çıkarırken kocasının patikaya doğru baktığını gördü.

“Ne oldu?”

“Diğer yerlere kıyasla daha az kar var. Tuhaf.”

Patika iyice tutan kara rağmen kesinlikle gözle görülebilir durumdaydı. Sanki birisi kar yağışının durmasını beklemeden karı küremiş gibi patikanın üstünü kaplayan kar etrafa kıyasla daha alçak kalmıştı.

“Belki ağaçlar karı tutmuştur?”

Birlikte kafalarını kaldırıp patikanın üstüne uzanan girift dallara baktılar.

“Ama kar diğer her yerde daha yüksek. Ormanın en derin noktalarında bile.”

“Ama dallar karın birazını tutmuştur illaki. Ya da rüzgârdandır. Ormanda kar daha yoğun görünüyordur çünkü patikadan uçan karlar o tarafa savrulmuştur.”

“Evet. Belki de patika bir tür rüzgâr tüneli görevi görüyordur? Kar üstünden uçup gidiyordur. Bu, yaprakların olmayışını da açıklar.”

İkisi de ellerini kalçalarına dayayıp patikaya bakarken çocuklar arkalarında, mezarlığın diğer tarafında yeni düşen karda oynuyorlardı.

“Kardan kadın yapmak istiyorum,” diye ısrar etti kızı.

“Kardan adam,” dedi oğlu ağlayacakmış gibi bir sesle.

“Çünkü oğlan şapkası getirdim.”

“Çocuklar, kavga etmeyin.” Çocukları paylamak için arkasına döndü. “Kardan insanların mahrem yerleri yok zaten. Onlar kadın ya da erkek değil. Sadece kardan insanlar.”

Kızının yüzündeki yaramaz ifadeyi görünce ânında pişman oldu.

“Hadi mahrem yerlerini ekleyelim!” dedi kızı.

“Ah, Tanrım, çocuklar, kardan ad– kardan insana hiçbir şey *eklemeyin*, lütfen.”

Çocuklar kıkırdadı. Şimdi arkasında kardan bir cinsel organı abartılı boyutlarda yapmaya başladıklarından emindi. En azından çocuklar kavga etmeyi kestiği için şimdilik onlarla daha fazla uğraşmamaya karar verdi.

“Patikada birkaç santim kar var ama kalan her yerde otuz santim,” dedi kocası. “Anlamıyorum.”

“Tuhaf,” diye onayladı.

“Ben *hâlâ* hayaletler olduğunu düşünüyorum!” diye seslendi kızları. “Cadılar Bayramı’nda hayaletler uzun elbiseler giymişti. Patikayı etekleri süpürmüştür.”

“Etekleri mi?”

“Çarşaf lar işte.”

“İnsanların hayalet kostümü olarak çarşaf giymesini mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Tek amacının kardeşini korkutmak olduğunu biliyoruz,” dedi kocası. “Hiç nazik bir davranış değil.”

“Geyikler olabilir mi?” dedi. “Çocukluğumdan hatırlıyorum, kavak korularının içindeki yollardan geçerlerdi. Patikanın toprağını kaldırırlardı. Yeterince çok sayıda geyik varsa bu durumu açıklar. Burada kışın neden bu kadar kar olmadığını da açıklar. Geyikler karları ezdiğinden olabilir.”

“Bu yüzden olsa gerek!” dedi kocası. “Etrafta geyik göremiyorsak yeterince dikkatli bakmadığımız içindir.”

“Eminim ondandır,” diye onayladı kadın da kocasını.

O gece oğlu gözlerinin arasındaki boşluğu parmağıyla sertçe dürterek onu uyandırdı.

“Hayalet gördüm,” diye fısıldadı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi onu yatağına yatırırken. “Çarşafı bir hayalet miydi?”

“Hayır.” Küçük çocuk esnedi. “Onunla merdivenden aşağı inmemi söyledi.”

Ertesi gece oğlu minik eliyle boynunu sıkarak uyandırdı onu. Sonraki gece kapalı göz kapağına parmağıyla sertçe vurarak.

“Hayalet. Onunla oynamamı istiyor. Işıkları açık bırak sak olur mu?”

“Seni uyutmuyor,” dedi kocası. “Bu iş ilerlemeden önünü kesmemiz lazım.”

Kendisinden bekleneceği üzere fotoğrafçı kocası sorunu çözmek için bir kameradan yararlandı. Vahşi tabiat fotoğrafları çekmek için kullanılan, ağaca tutturulabilen bir makine aldı. Hareketle aktive olan, kamuflaj kılıflı, solar panelli ve su geçirmez bir makineydi. Kocası işi şova döktü, kamerayı ağaca sabitlerken çocukların da ona yardım etmesini istedi. Sonra lensi mezarlığın patikaya bağlandığı noktaya odakladılar. Ertesi sabah makinenin arka tarafındaki siperlikli kapağın altına gömülü küçük ekrandan videoyu izlediler.

Video kaydının titrek görüntüsünde sessiz, renksiz ama karın içinde gece görüşünde parlayan gözleriyle araziden birbirinin peşi sıra geçen geyikleri izlediler.

Kocası ekrana dokundu. “Gördünüz mü? Patika, orada ağaçlar çok sık olduğu için bir rüzgâr tüneli görevi görüyor. Bu kadar bakımlı görünmesine şaşmamalı.”

“Hayalet geyikler!” dedi oğlu yüzünü kapayarak.

Kendisi de gözlerini kısıp ekrana baktı. Işık saçan ve ara ara uçuşan beyaz kar bulutlarıyla örtünen gözleri yüzünden geyiklerin huzursuz edici, tuhaf bir hâli olduğunu o da görebiliyordu.

“Harika,” diye mırıldandı, bitkince alnını kocasının omzuna dayarken. “Hayalet geyikler. Yine de lanetli merdivenlerden iyi midir dersin?”

“Bak!” Kızı ekranı gösteriyordu. “Hayaletler kaka yapmaz!”

Gerçekten de erkek bir geyik kameranın önünde durup kuyruğunu kaldırmış, işini görüyordu.

Oğlunun yüzü ışıldadı, sonra ellerini çırpıp gülmeye başladı.

“Kaka!” diye bağırdı. “Hayaletler kaka yapmaz!”

Kocasıyla ikisi çocuklara göstermeden bir *çak* yaptılar.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı kocasına.

Kocası kamerayı ağaca geri taktı ama bir daha onun hayalet karşıtı kanıtlarına ihtiyaç duymadılar. Oğlu gece uyanıp merdivendeki hayaletten yakınmayı bıraktı, kocasıyla kendisi de işlek bir geyik patikası ile bölgenin hiç eksik olmayan soğuk kuzeybatı rüzgârının patikanın tuhaf şekilde temiz ve boş görüntüsünü açıkladığına inandılar.

Orada, gizli odadayken, patika ve onun rüzgârla uçuşan karları ona bir aydınlanma gibi geldi. En bariz seçenek buydu. Tüm o suni malikâneler yardım isteyebilecekleri en yakın seçenektir.

Evin saçaklarının altında daha az kar vardır. Görünmemek için pencerelerin önünden eğilerek geçersin. Mezarlığa kadar otuz metre. Patikadan evlere kadar yetmiş seksen metre. Biraz daha uzak ama hemşirenin evine tırmanan yokuştan iyidir. Evin arka tarafında kalacaksın. O yöne bakan çok az pencere var. Görünmezsin.

“Ama şunu da unutma ki,” dedi kocası, “orada yaşayan kimseyi tanımıyorsun. Onlarla tanışma zahmetine hiç girmedin. Kendini üstün görüyorsun çünkü evlerinin çirkin olduğunu düşünüyorsun.”

Kocasının hayali sesinin dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Ön taraftaki çift kanatlı sokak kapısına kışkırtıcı bir

yakınlıkta olduklarını düşündü. Ama sonra kapı kapandığında yerine oturan küçük sürgüyü gözünün önüne getirdi.

Dışarıda kilitli kalırsın.

O eşikten geçme, küçük sürgünün kapanması, çocuklarını evin içine kilitleme düşüncesi acıyla inlemesine neden oldu.

Plastik anahtar saklama kayasının içinde yedek anahtar vardı. Şimdi karın altında iyice gizliydi. Yani içeri tekrar girmesi imkânsız değildi ama Köşe hâlâ evin içindeyken neredeyse imkânsızdı.

Peki ya ev terlikleri? Sabahlık? İçinde yalnızca iç çamaşırı ve ter içinde kalmış eski bir tişört? Soğuk seni öldürebilir mi?

Çalışma odasının içindeki eşyaları zihninde canlandırdı. Orada onu sıcak tutmaya yarayacak bir şey yoktu.

Ama adam bizi ararken koridordaki dolapta bir şeyi yerinden oynattı. Sanki askıya asılmış kumaşı andıran bir ses çıkarmıştı.

Oğlunun başını yasladığı boynunu ovaladı. Tenini ısırın soğuğu hissetti.

Beklemen gerek! Sabırlı ol. Adam vazgeçecek. Güneş onu korkutup kaçırarak. Belki yarın seni ziyarete gelecek biri var, nereden bilebilir. Kar küreme arabasının geleceğini biliyor. Aracın sürücüsünün kendi arabasını görmesini istemez. Ya da onu görmesini.

Ama ya başka bir yere park ettiyse? Yürüdüyse? Hem kar küreme aracının sürücüsü yabancı bir araç gördü diye polisi arayacak değil. Ama sonradan burada bir araç gördüğünü hatırlayabilir. Bir şey olduktan sonra. Bunun sana bir yararı olmaz.

Üç günlük hafta sonu gözlerinin önünde canlandı, ağaçların arasındaki bakımlı patika gibi temiz ve esrarengiz biçimde boştu. Beklenen fırtınadan ötürü okulun erkenden tatil edilmesi üzerine evde çocuklarla baş başa geçireceği sakin ve uzun hafta sonuna hazırlanmıştı. Kuzeydoğudan yaklaşan fırtına onu son zamanlardaki uyuşuk modundan çıkarıp harekete geçirmişti. Jeneratörün yakıtını kontrol etmişti. Evde elektriklerin kesilmesi ihtimaline karşı neredeyse iki aydır ilk kez dev çamaşır

yığınlarını yıkamış, katlamış, kaldırmıştı. Gıda siparişlerini vermiş, ilk kar düşmeye başladığı sırada gidip hepsini teslim almıştı. Şöminedeki ve oturma odasındaki devasa taş fırında biriken külleri süpürmüş, kocasının orada pizza yaptığı, hepsinin mutlu, karnı tok ve sıcacık olduğu zamanları anmıştı. Marşmelov pişirip özel marşmelov tatlısından yapmak için bol bol odun stoklamıştı. Çocuklara yolların durumuna bağlı olarak cumartesi ya da pazar gidip Noel ağaçlarını alabileceklerini söylemişti.

Baban senden haber alamadı diye seni merak edecek değil. Kocan da arayıp sormayacak. Kayınpederin de.

Evet, başka kimseye gereksinim duymayacakları bir hafta sonu planlamıştı fakat hayat normalmiş gibi davranmakta kararlıydı.

Ama Köşe bunu bilmiyor. Kimsenin sizin yokluğunuzu fark etmeyeceğini bilmiyor. Yoksa biliyor olabilir mi?

Burada üçünüzün yalnız olduğunu biliyordu. Onun ne bildiğini bilemezsin. Ne zamandır sizi izliyordu?

Başındaki yumruya elledi. Yüzünü buruşturdu.

Hafta sonu için hazırlıkları yaparken kendinden ne kadar da memnundun. Haftalar boyunca elinden hiçbir şey gelmezken çocuklar için ufak ve mutluluk verecek şeyler yaptığın için.

Keskin soğuk bir kez daha içini titretti. Gözleri istemsizce rüzgârın içeri sızdığı havalandırma deliğine kaydı.

Donup kaldı, boğazı düğümlendi. Havalandırmanın dışındaki karanlıkta inişli çıkışlı bir hareketlenme vardı. Belli belirsiz şekiller sokak kapısının üzerinde kalan dört küçük vasisistas penceresinden sızan zayıf ay ışığında yavaşça bir forma büründü. Yuvarlak, sarı, doğal olamayacak derecede büyük gözler havalandırmanın öte yanından ona bakıyordu.

Köşe.

Vücudu kaskatı kesilmesine rağmen oğlu kucağında hareketsizdi, uyuduğunu belli eden bir düzende nefes alıyordu. Kı-

zının başı omzundaydı, ağır ve sıcaktı. İkisi de uyuyor muydu? Kafasının içinde tüm kaçış olasılıklarını tasarlarken farkına varmamıştı. Onları uyandırırım korkusundan kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Gözlerini havalandırmanın dışındaki şeye sabitlemişti.

Yok bir şey, bir şey yok. Stres. Işık oyunu. Köşe diye bir şey yok. Ve insanların gözü sarı olmaz. O değil bu. Hayal gücü. Hiçbir şey değil.

Ama bir şeydi. Uzun zamandır karanlıkta olmasına rağmen gözleri gizli bölmenin zifiri karanlığında hâlâ çok az şey seçebiliyordu fakat havalandırma deliğinin dışındaki hafif ay ışığı soluk tenli bir yüzü görmesine imkân vermişti. Darma-
dağın birkaç saç teli kalmış kel bir kafa. Yüzün alt tarafı, ağzı, dişleri, çenesi ve burnu karanlığın içinde kayboluyordu.

Devasa ve sarı gözlerini kırptı.

Çocukken gittiği okul spor derslerine ve doğal ortamda hayatta kalma becerilerine fazlasıyla önem verdiğinden okul gezileri genelde ya bir doğa yürüyüşü ya da çileli bir kayak turu olurdu.

Dördüncü sınıfta gittikleri bir doğa yürüyüşünde her zaman olduğu gibi sınıf arkadaşlarına yetişmekte zorlanıyordu. Diğerleri sanki doğduklarından beri tükettikleri beyaz ekmek ve hazır jöle sayesinde hız kazanmış gibi hep ondan daha hızlılardı. Dağ arazisinin her dönemecinde, beyaza çalan sarı saçlarının altında güneşte kızarıp pişen çocukların avuç dolusu kuruyemiş yiyerek onu beklediğini görmeyi umuyordu.

Havada bir titreşim seziyordu. Arabada giderken hissedip kafasını çevirdiğinde yan arabadan ona bakan birini gördüğündekiyle aynı histi bu. İzlendiğinize dair o anlık his, emin olma hissi saatte yüz kilometre hızla giderken bile belirebilirdi. Yüzünde yeni beyaz lekeler belirdikçe kendisine yöneltilen meraklı bakışlar sayesinde bu hisse alışmıştı. Lekeler annesi öldükten kısa süre sonra, sanki annesi lekelerin ağırlığını devralması için kızına bırakmış gibi belirmeye başlamışlardı.

Şaşırp huzurunu kaçıran şeyin kaynağını bulmaya çalıştı, arazi ve ormana bakınırken bir dağ aslanının sarı bakışlarıyla göz göze geldi. Nehrin karşı kıyısında, on metre kadar öte-

deydi. Kuraklık yüzünden seviyesi alçalan nehir orta şiddetli bir akıntıyla aslanın kolaylıkla aşabileceği kayaların üzerinden çağılıyordu. Titrek kavakların gölgesi hayvanın üstüne vuruyor, savrulan yaprakların arasından sızan ışık sarı kürküne su altı yeşilini andıran bir ton veriyordu.

Daha önce canlı bir dağ aslanı görmemesine rağmen bu hayvanda bir gariplik olduğunu anladı. Hayvan bir deri bir kemik kalmıştı. Kaburga kemikleri varil yutmuş gibi dışarı fırlamıştı. Kürkündeki yer yer kelleşmiş yerler kurumuş kanla kaplıydı. Kulakları düz ve yaralıydı, birinin yarısı kopmuştu. Uzun bıyıkları filmlerde müzikle dans eden kobralarınki gibi yavaşça ileri geri oynayan başının üstüne sarkmıştı. Kalçası ve omuzları dışarı doğru çıkıntı yapmış, derisini germişti.

Aslanın deforme görüntüsü kafa karıştırıcıydı. Hayvan çenesini açtığında uzun pembe dili esneyen bir ev kedisi gibi dışarı çıkıyordu. Kendi burnunu yalayıp dilini ağzına geri çekerken suratından ikinci, daha küçük bir ağız gibi çıkan bir dizi fazladan çarpık dişini de yaladı.

Lekeler tenini beyazlatmaya başladığından beri ilk kez tuhaflığın, farklı olmanın önemsiz olabildiğini anladı. Çünkü o anda önemli olan tek şey aslanın sarı gözlerinin saf açlıkla dolu oluşuydu.

Ona öğretilenleri hatırladı. Sırt çantasını çıkarıp kafasının üstünde tuttu. Bağırıp çağırıp hayvanı korkutmaya çalıştı ama korkusu boğazını tıkadı ve sesinin çıkmadığını fark etti.

Bunun yerine, anlam veremediği şekilde çığlık atmak kadar zor olmayan bir şey yapıp şarkı söylemeye başladı. Arazide ilerlerken şarkının sözlerini değiştirip hatırlamadığı boşlukları doldurdu.

“Bir, iki, üç-dört-beş, kedicik güzel kardeş!”

Böylesine yanlış bir yaratığın –deforme ve dışlanmış, kendi türü tarafından incitilmiş olduğundan emindi– bu sözleri se-

vebileceğini düşündü. Bir kez olsun iltifat almak hoşuna gidebilirdi. Belki aslan da onun gibi böyle sözlere hasretti.

“Altı, yedi, sekiz-dokuz-on, bırak gideyim yoluma, bu olmasın son.”

Patikada elinden geldiğince geri geri giderken düşmemeye çalıştı, gözlerini aslandan ayırmıyordu. İçinde büyüyen korkuyla sesinin giderek net ve yüksek bir hâl almasına şaşırılmıştı.

“Neden gitmeme izin vermiyorsun?”

Kedi nehrin karşı kıyısında ilerleyip onu sakince takip etmeye devam ederken, bu yaratığın ona yetişmesinin aslında ne kadar kolay olduğunu fark edip dehşete düştü. Aslan için ne kadar kolay lokma olduğunu.

Kendini büyük göster. Ona arkayı dönme. Ses çıkar. Sakın, sakın düşme.

Hayvanın açlığı güzelliğinden, simetrisinden kalan her şeyi alıp götürmüştü. Sesi titreyerek şarkı söylemeye devam etti. “Beni çok mu yemek istiyorsun?”

Dalgalanması için rüzgârlığını çıkardı, böylece kendini olduğundan daha iri gösterebilirdi.

Tökezleme, tökezleme.

Korkusu, odağı öyle yoğunlu ki var gücüyle bağırarak, “Lütfen kedicik, ısırma, ufak parmağımı...” diye şarkı söylerken patikada bir dönemece vardığında, bir şeyler atıştırmak için mola veren ve onu alaycı gözlerle izleyen üç sınıf arkadaşına az daha çarpacakken ne kadar tuhaf görüldüğünün farkına vardı.

“Aman Tanrım, n’apıyorsun?” diye kıkırdadı kızlardan biri.

Yüzüne basan sıcaklık ve utanç, rahatlama hissinden bile baskındı. Ne de olsa on yaşındaydı. Zaten kendini sıska ve tuhaf hissediyordu ve şimdi, kısa süre önceki kaybı acınası ya da lanetli olarak görülmesine neden olmuştu.

“Bir dağ aslanı beni takip ediyor!”

“Ne? Nerede?”

Ayağa kalkıp etrafa bakındılar.

Nehrin karşı kıyısını işaret etti ama hayvan gitmişti. Ağaçların arasında bir yere çekilmişti. Onun sarı gözlerini hâlâ hissedebiliyordu.

“Ben bir şey görmüyorum.”

“Orada bir yerde!”

“Ah, hadi canım.”

“Muhtemelen hayal görmüşsündür. Dağ aslanları burada çok ender görülür. *Ben* hiç görmedim.”

“Çok cılızdı. Hasta görünüyordu.”

“Hasta mı? Nereden anladın?”

“Ağzı mı köpürmüştü?”

“Hayır, sadece cılızdı. Bir de tüyleri dökülmüştü. Kan vardı.”

“Hasta olsaydı sana kesin saldırırdı. Babam öyle diyor.”

“Çok garipti,” diye ısrar etti. “Yüzünün yanında dişler vardı!”

Üç sınıf arkadaşı birbirlerine bakıp gülüştüler. “Ne? Nerede dişi vardı?”

Yanağını ovaladı. “Burada! Fazladan bir diş çıkmıştı. Ya da onun gibi bir şey.”

Göz devirmeler, imalı bakışmalar, kıkırdamalar.

“Evet, tabii. Canavar görmüşsün.”

“Canavar değil, sadece... Bilmiyorum, çok garip bir dağ aslanı!”

“Her *neyse*.”

Böyle bir olayı atlatan, her şeyi doğru yapan ama üstüne bu şekilde kışkışlanan kalbi kırıldı. Hayal gücü.

“Bana inanıp inanmamanız umurumda değil,” dedi hem onlara hem de kendine, gözyaşlarını bastırarak. “Ne düşündüğünüz umurumda değil.”

Ama elbette umurundaydı. Hem de çok.

Yıllar sonra, babası ona Idaho’da öldürülen bir dağ aslanıyla ilgili bir makale gönderdi. Hayvanın kafasının yanında fazladan dişler ve bıyıklar çıkmıştı. Ana rahminde ölen ve kardeşine yapışan bir ikiz ya da bir teratoma –tüy, diş ve bıyıkla

dolu bir tümör– diyordu bilim insanları. *Gerçek bir gizem*, diyordu makale. Benzeri görülmemiş.

Onun dağ aslanının hâlâ hayatta olduğundan şüpheliydi, o yüzden belki de benzeri görül müştür diye düşündü. Dağcılar gizli gizli takip eden ve onları kendi gözüyle görmeyenlerin varlığına inanmadığı kedileri düşündü.

“Eski dostun olmasın?” diye yazmıştı babası e-postaya, gülümseyen surat da ekleyerek.

“Dağ aslanı tamam ama iki ağızlı bir kedi? Işık oyunu,” demişti babası zamanında. “Strestendir. Mümkün değil.”

Kendi evinin merdiven boşluğuna sinmiş, o yuvarlak, avcı gözlerin sarı ışığında otururken babasının sesi kulaklarında yankılandı.

“Işık oyunu. Strestendir. Mümkün değil.”

Gözlerini kırıştırıp havalandırma deliğinin dışındaki şeye, çıplak, tel saçlı kafasına baktı. Devasa sarı gözlerine.

Kafayı yedin. Hayal görüyorsun.

Baktığı şeyin şekli değişti. Hareket ederek cansız bir şeye dönüştü. Bir an için neye baktığını anlayamadı. Cansızlaşan ama hâlâ havalandırma deliğinden ona bakmaya devam eden dağ aslanı gözlerini kavrayamadı. Ama sonra taşlar yerine oturdu. Bu yaşayan, ona bakan bir avcı değildi, bir resimdi.

Tüyleri diken diken oldu ve terli teninde havaya dikildi.

Bir resme bakıyordu. Tel tel saçları kalmış, gözleri ışıltıyan bir kafatası resmi. Bazı tişörtlerin üstüne basılan türden. Parlayan gözlerin üstünde kalan kafatasını tam görebilseydi karizma görünmek ve albüm satışı gibi nedenlerden ötürü ölüm temasını kullanan Black Sabbath, Metallica ya da benzeri bir grubun ismini göreceğinden emindi.

Evet, şimdi ne yaşadığını, açıklamanın ne olduğunu biliyordu.

Köşe, merdivende oturuyordu. Sırtı ona dönüktü. Daha önce adam evin kapısını kurcalarken kadın havalandırma de-

liğinden adamın tişörtünün bazı kesitlerini görmüştü ama bu yakın plan bir görüntüsüydü. Oturduğu yerden tişörtünün arkasındaki kafatasının gözleri havalandırma deliğinden ona bakıyor, adamın her hareketiyle kırışarak göz kırpıyordu.

Lütfen kedicik, beni ısırma.

Kalp çarpıntısının hâlâ kucağında uyuyan oğlunu uyardıracak kadar yüksek olduğunu düşündü.

İmkânsız! Adam hiç duyulmadan oraya nasıl geldi! Yoksa... yine uyuya mı kaldın?

Sanmıyordu ama mümkündü. Korkusu, zonklayan başı, kaçış rotaları düşünmek için evin üstünden uçuşu bir rüya gibiydi.

Ama... daha önce çıkardığı gürültüler. Oyun odasındaki oyuncaklar, çalışma odasının girişindeki gıcırdayan parke! Ön merdivenden inmiş olması mümkün değildi. Senin bütün tecrübenle oradan indiğin kadar sessiz inmeyi başarmış olsa bile bu boş odada sesler kulakları sağır edecek kadar yüksek duyulurdu.

Anlamaya çalıştı. Adamın mutfak merdiveninden inip oturma odasından geçtiğini varsaydı. Çalışma odasının girişindeki ses çıkaran parkeye şans eseri ya da bilerek basmadığını. Basamaklara dikkatlice oturduğu için gıcırtısını duymadığını.

Evin seslerini öğreniyor. Kendini nasıl kamufle edeceğini.

Aklına yine tanıdık, hatırlaması gereken bir şey geldi.

Tişörtle ilgili bir şey. Daha önce görmüş olabilir miyim?

Elbette gördün. Üstünde kurukafa, parlayan gözler ve kemikler olan, siyah, müzik grubu tişörtlerinden giyen bir sürü insan var.

Hatırlayabilsen faydası olurdu.

Kes şunu. Odaklan.

Gözlerini kapadı, çocukların uyuyakalmasına şükretti. İyi ki fısıldaşmıyorlardı yoksa Köşe onları hazırlıksız yakalayabilirdi. Havalandırma deliğinden fısıldaşmaları bile duyulurdu mutlaka. Onun lehine dönen küçük bir şans.

“Boş olunca insanın tüylerini ürpertiyor burası,” diye yakınmıştı Köşe daha önce. “Her yerden sesler geliyor ama kimsecikler yok.”

Evet, sesler duymuştu. Şimdi de bu bedensiz seslerin kaynağını takip edip onu ve çocukları bulmaya çalışıyordu. Köşe bir buçuk metre ötesinde oturmuş, kulak kabartmış, sabırla dinliyordu; yakınlığı boğucuydu.

Burada olduğunu biliyor.

Kes şunu, kes. Merdivende oturuyor çünkü oradan oyun odasını, çalışma odasını, merdivenleri ve çocukların yatak odalarını duyabilir. Hareket edip bir hata yapmanı bekliyor. Kendini ele vermeni.

Köşe’yle ikisinin aslında aynı şeyi yaptığını fark etti. İkisi de sürreal bir ânın içinde, geçmiş yaşantıları ve gelecek arasında donup kalmış sessizce bekliyordu.

Nefes al. Düşün. Hiçbir şey yapamazsın. Sessizliğin ve kırıltısızlığın dışında hiçbir şeyi kontrol edemezsin. Hatta onu bile kontrol edemezsin aslında. Horlamalar, hapsirikler, iç çekişler. Çocukların en ufak bir hareketiyle sizi duyar.

Kendi şimdisi, kendi geleceği üzerinde hiçbir hükmü olmaması kalp atışlarını yavaşlattı. Alınacak bir karar yoktu. En azından o anda. Başını tuğlaya dayadı, çocukların sıcak bedenlerini hissetti ve bir anlığına tüm yükümlülüklerinden kurtulmuş olmak onu tuhaf biçimde rahatlattı.

Kafa karışıklığıyla ve ağzında pudramsı ekşi bir tatla uyandı. Tanıdık bir sesin giderek uzaklaştığını hayal meyal duydu. Yalnızca karanlığı görebildi. Kendini toparladı ve nerede olduğunu hatırlar hatırlamaz kalp atışları hızlandı.

Gözleri havalandırma boşluğuna kaydı. Öteki tarafta hiçbir şey yoktu. Bu, Köşe'nin orada olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece o basamakta oturmuyordu, o kadar.

Aptal, aptal! Nasıl uyuyakalırsın! Şimdi uyunur mu? Burada?

Parmağını hafifçe alnındaki yumruya bastırdı. Şeftali çekirdeği boyutuna ulaşmıştı. Hâlâ zonkluyordu ama önceki kadar kötü acıımıyordu. Boştaki eliyle yeri dikkatlice yokladı, suluğu buldu, su içti. Ağzındaki örümcek ağımsı tat biraz olsun silindi. Daha fazla içmemek için kendini durdurması gerekti.

Çocuklara sakla.

Yerinde kıpırdanınca bacaklarına kramp girdi. Oğlunun ağırlığı kan dolaşımını kesmişti. Damarları topuğundan kalçasına kadar büzüşürmüş gibi gelen o korkunç histen acıyla inlememek için kendini tuttu ve küçük oğlunu rahatsız etmemek için daha fazla hareket etmedi.

Ağrısı devam ederken bir ses duydu ve bunun onu uyanıran ses olduğunu fark etti ama o sırada ses kesilmişti.

Biri şarkı söylüyordu.

Neşeli bir tınısı vardı. Uzak değildi. Mutfakta mıydı? Oturma odası? Kesinlikle bu kattaydı. Adam mırıldanıyordu ve sesi duvarın içinden alçak ve ağır bir titreşim olarak geliyordu.

Yakınlarındaydı. Oturma odası?

Sonra çalışma odasının eşiğindeki parke gıcırdadı. Boş bir *pat* sesi geldi. Gitarın yerinden alınışının sesi. Ardından tıngırtısı. Bir duraksama. Başka bir ses. Gitarı akort ediyordu.

Karanlıkta gözlerini kocaman açıp kulak kabarttı. Yanındaki kızı uyandı ve kaskatı kesildi, küçük elleriyle kadının kolunu, bileğini sıktı.

Ahşabın içinden yükselip alçalan bir nota duyuldu, temiz bir ses yakalamaya çalışan gitarın tanıdık iniş çıkışları. Kocasının parmak uçlarını gümüş akort vidalarının üzerinde hayal edebiliyor, gitarı kucağına nazikçe alışı ve kocasının geniş göğsüne kıyasla gitarın nasıl küçük göründüğünü hatırlıyordu. Kocasısı gibi güreşçi iriliğinde bir adamı böyle nazik hareketlerle güzel bir tablo oluştururken görmek onu hep şaşırtırdı. Gitarı tutuşu ona bebekken çocuklarını kollarına aldığı zamanı hatırlatırdı.

“Burada mısın, ufaklık?” dedi Köşe. “Senin için bir şarkım var.”

Yeni akort edilmiş enstrümanın canlı tınısıyla çalmaya başladı.

Kadın şarkıyı çıkaramamıştı ama bir çocuk şarkısı olduğunu biliyordu. Hatırlaması imkânsız sözleri olan bir ninni. Korkusunun ve gitarın huzur veren sesinin bağdaşmazlığını aklı almıyordu.

Gitarın tıngırtısı durdu.

Sonra, Köşe'nin detone, cızırtılı sesi geldi.

“Küçük domuzcuklar, küçük domuzcuklar, beni içeri alın.”

Oğlu kıpırdandı. Kadın da bacaklarını biraz olsun rahatlatmak için hafifçe kıpırdandı. Etine saplanan iğnelerin acısıyla dudaklarını ısırırdı.

Uyanma. Lütfen uyumaya devam et.

Çocuğun hareketi kesildi, sessizdi.

Kızı bileğini öyle sert sıktı ki suratı acıyla buruştu.

“Beklemekten yoruludum. Duydunuz mu? Artık öyle boş boş durup beklemeyeceğim. Bunun bu kadar sıkıcı olmaması gerekiyordu.” Köşe’nin hamam böceğini andıran sesi kulak tırmalıyor, sesinden alaycılık akıyordu.

Kızı tırnaklarını kadının etine daha da geçirdi.

“Koyun kıyafeti yok. Sadece ben, domuzcuklar.” Durup dinledi, sonra ekledi: “Koca Kötü Kurt alev aldı, biliyorsunuz. Bacadan içeri girdi. Tuğlaları tırmaladı, peki oraya nasıl sığdı? Tencerenin içine girdi. Kaynatılıp yendi.”

Gitarı tekrar tıngırdattı.

“Ama hayat böyle değil, ufaklık. Domuzlar yenmek içindir. Hem ben o yaşlı kurttan daha zekiyim,” dedi Köşe. “Evi *yakacağım.*”

Kadın duvarların üzerine geldiğini hissetti. Duman içeri dolduğunda burada olmak kim bilir nasıl olurdu. Hava almak için dışarı çıkmak zorunda kalmak ve adamı onları beklerken bulmak. Kızı sabahlığının içine ağlamaya başlayıp, “Annecim, annecim!” diye inledi.

“Şşşş, şşş!”

“Yanacaaak,” diye mırıldandı Köşe. “Bu da siz üç domuzcuğu ortaya çıkaracak. Duydunuz mu? Dumanla dışarı çıkaracak, *lütfencik* çıkın.”

Kadın birden irkildi, omurgası dikleşti, parmakları düşüyormuş da vücudunun ağırlığını yakalamaya hazırlanırmış gibi açıldı.

Lütfencik. Nasıl? Bunu nereden biliyor?

Oğlunun lafıydı bu. Bir çizgi filmde duymuştu ve üç yaşımdan beri bunu farklı kafiyeli kelimelerle birlikte söylerdi.

Lütfencik-küçümencik. Lütfencik-peynirli-krakercik, lütfencik-havuçlu kekçik, lütfencik-sümüklü-bademcik.

Oğlunun kendi zekâsına, kendi küçük şiirlerine gülen küçük yüzü gözünün önüne geldi ve günlük mutlu anlarla şu anda içine hapsoldükleri korkunç anlar arasındaki acı veren mesafeyi duyumsadı.

Nasıl biliyor, nasıl biliyor, bunu nereden biliyor? Bizi tanıyor. Küçük oğlunu tanıyor ama...

"Bu fırtınada kimse dumanı fark eder mi sanıyorsun? Gece bu saatinde? Bu lanet olası korkunç yer gibi her yerden uzak bir yerde? Hayır. Yapayalnızsınıız."

Kızı burnunu koluyla sabahlığının arasına gömdü. Oğlu her nasılsa sestten, tehditlerden, müzikten ve korkudan rahatsız olmadan uyumaya devam ediyordu.

Kendini güvende sanıyor. Çünkü karanlıkta, annesinin sıcağ kollarında uyuyor. Ama Köşe onu tanıyor, bizi tanıyor, bir şekilde... nasıl?

"Tuğlalar da ısınır. Saklanma delikleri ateşle dolar." Köşe'nin sesi, sanki tarif etmesi imkânsız güzellikte bir şeyi tasvir ediyormuş gibi bu kelimelerden haz aldığını belli ediyordu. "Bir iki üç deyince ortaya çık. Duydun mu? Duydunuz mu, küçük domuzlar? Kurumuş, benekli dişi domuzla küçük, güzel domuzcuk? Sizi yakacağım. Sizi de bu lanetli evi de. Domuz salamı gibi kızarmadan dışarı çıkın. O zaman belki..." Köşe, düşünür gibi duraksadı ve tekrar konuştuğunda sesine insansı bir tını sızmıştı. "Uslu davranırsanız belki oğlanı bu işe karıştırmam. Zaten o planın parçası değildi." Yine kısa bir sessizlik ve Köşe'nin sesi eski suçlayıcı, öfkeli tınısına büründü. "Bu da senin suçun, yaşlı cadı. Senin yüzünden. İşleri olması gerektiği gibi kabullenmediğin için zarar gören biri daha. Elini daha fazla kana bulamak istemezsin, değil mi?"

Kelimeler duvara o kadar yakındı ki farkında olmadan sırtını soğuk bacaya sıkıca bastırıp Köşe'den uzağa, ahşabın diğer tarafını görür gibi konuşan, nerede olduklarını tarif eden, dilini "tuğla" ve "saklanma delikleri" kelimelerinin üstünde gezdiren

yaratıktan uzaklaşmaya çalışırken buldu. Küçük oğluna tutunurken kan beynine sıçradı ve kulakları zonklamaya başladı. Bir an için ateşin sesini duyduğunu sandı.

Daha fazla kan? Elini kimin kanına buladın ki? Nefes al. Merak etme. Hâlâ güvendesiniz. Sessiz ol. Oğlunu asla bağışlamaz. Asla. Yalancının teki o.

Köşe kendi kendine, kadının ancak bir kısmını seçebildiği kısık sesle mırıldandı. "Oturma odası, mutfak, bodrum... dolap, dolaplar... neresi? Görürdüm... bunu... nerede?"

Kesik mırıltılardan adamın evin odalarını, dolaplarını, yatak altlarını ve küçük odalarını listelediğini anladı. Onu parmaklarıyla bir, iki, üç diye sayarken, onları aradığı her yeri sıralarken hayal etti. Elden geçirdiği, perdelerini, kapılarını, yorganlarını açtığı tüm odaları. Neyi gözden kaçırdığını bulmaya çalışıyordu. Herhangi bir kaçış izi var mı diye görmek için pencerenin dışındaki bozulmamış karı kontrol ediyordu.

Kafesteki bir canavar gibi çalışma odasının içinde ileri geri yürüyordu. Bir an kararsızca koltuğa oturdu, sonra hemen kalkıp yürümeye devam etti.

Vücudu kaskatı kesilmiş, duvara yapışmıştı. Karanlığın körleştirdiği gözleri kelimelerin, seslerin kaynağını takip ederken sağa sola oynuyor, gördüğü, duyduğu her şeyi gözden geçirip anlam vermeye çalışıyordu.

Lütfencik, lütfencik, bu tesadüf olamaz. Düşün. Düşün! Bir liste yap. Tanıdık gelen ilk şey bu değildi.

Rayından çıkmış düşüncelerini toplamak için nefes alıp verdi. Zaman içindeki anları ve anımsadıklarını zihninde bir şablona oturttu.

Onu ilk gördüğünde, ne kadar iri olduğunu gördüğünde, tanıdık gelen bir şey vardı. Tanıdığın birini yabancı bir yerde görüp de bağlama oturtamayınca adını çıkaramadığın zamanlarda olduğu gibi zihnin boşaldı.

Ve sonra... sesi. Korkunç Köşe sesi değil, ilk sesi. Tanıdık, kulağının aşına olduğu bir şey vardı.

Küçük kızın. Onun kâbuslarındaki Köşe adam olduğunu söyledi.

Üstelik adam sadece para istediğini söylerken evde yalnız olduğunuzu bildiğini açıkça belli etti. Seni bir yerlerden tanıyor.

Hem sarı gözler. O tişört. O da tanıdıktı. Öyleydi!

Lütfencik. Lütfencik.

Fakat bu parçalar tatmin edici bir *klik* sesiyle birbirine oturmadı. Hiçbiri ona anlam ifade eden bir bütün, bir açıklama hâline gelmedi. Odaklanamamanın hayal kırıklığıyla, kendi hafızasının onu başarısızlığa uğratmasına mı yoksa hatırlanacak bir şey olmayışına mı üzülse bilemeden başını öne eğdi.

Çatıdan kayan karların sürtünme sesi, alçak bir hışırtı, Köşe'nin adımlarını tetikledi. Onu bu yabancı sesin kaynağını anlamak için evin ön tarafındaki cama koşup çatının dik kısmından aşağı kayıp *pofff* diye yere düşen karları görürken hayal etti.

"Ah, lanet olsun," dedi Köşe. Sesi kısık tınısından sıyrılıp yükselmişti.

Ne görüyor? Sizi mi gördü?

"Lanet olsun," diye tekrar etti kendi kendine ama heyecanlanmıştı, aklına her ne geldiyse sözcükleri daha güçlü söylüyordu şimdi.

"Aptal, başından beri... Düşünmedin bile! Yeterince dolaşmadın. Yapman gerekeni yapmadın. Çatı ya. Tavan arası olsa gerek." Yüksek sesle güldü, zafer kazanmış gibi ellerini çırpı. "Lanet olası tavan arasında saklanıyorlar!"

Daha sonra kırılğan bir şeye çok sıkı tutunursan onu kıracağını düşünecekti kadın. Ve hafızanın ne kadar kırılğan olabildiğini. Tanıdık ses, tişört, eve giren yabancının boyu posu, "lütfencik" deyişine takılıp kalan aklı bu birbirinden kopuk kesitler arasında ortak bir nokta bulamamıştı.

Ama Köşe'nin evin bir tavan arası olduğunu anladığındaki neşesi, kendini azarlamak için neredeyse arkadaşça bir sesle konuşması, o mutluluğun altında yatan zalimlik, onları gırtlaklarından yakalamayı arzulaması, tüm parçaları bir araya getirdi ve zihninde bir kıvılcım çaktı.

Bu o. Bu kesinlikle, net bir şekilde o.

Bu adamı tanıdığını, hatırladığını anlaması tüm damarlarını yakıp geçti. Öğürecektir gibi oldu, bu fiziksel tepkiyi elinden geldiğince bastırmaya çalıştı ama gırtlaklarının gerisinde yutması gereken bir yumru vardı hâlâ.

Bu o.

En felaket avcılarının birçoğunun avına yabancı olmadığını biliyordu. Bazıları avlanmaya karar vermeden önce avıyla tanışıp etkileşime girmenin yollarını bulurdu.

Senin suçun değil. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

İçine bir çaresizlik çöktü. Köşe bulutsuz bir havadaki yıldırım çarpmasıydı. Onları avlamayı seçmesi annesinin ölümü gibi onun kontrolünün dışındaydı. Bunun insanın içini rahatlatan, ya da onlara bir kaçış rotası sunan bir yanı yoktu.

Ne yapacaksın?

Çağlayan bir nehir gibi akan düşüncelerinin arasından Köşe'nin gitarı yere attığını duydu. Şimdi heyecandan acele ediyor olmalıydı. Çalışma odasıyla holü birbirine bağlayan kapı gıcırtyla açıldı. *Klik!* Holdeki loş ışık yandı. Havalandırma deliğinden içeri bir silah gibi yansıdı, basamakların aralıklarından, parkelerin arasındaki boşluklardan içeri sızdı. Işığın tenine değdiği yerler ateş almış gibiydi.

PAT! PAT! PAT! Ayak sesleri merdivenden yukarı hızla çıktı, sararmış spor ayakkabılar havalandırma deliğinin önünden geçti, PAT! PAT! PAT!

Ses çok fazlaydı, bir davulun içindeymiş kadar yüksekti. Oğlu uyanıp mızıldandı.

Sandviçlerini kafenin dışındaki metal masalardan birine götürmüş, az önce kalkanlardan kalan kırıntıları elleriyle süpürmüşlerdi. Kızları sekiz yaşında bir çocuğa göre uzun olmasına rağmen hâlâ sandalyesine bağdaş kurup oturabiliyor, anaokulundan kalma eski bir şarkıyı söylüyordu: “Bağdaş kurup oturalım, kâsemizi kaşıklayalım!”

Masalarına bir adam geldi ve sıcak ağustos güneşini kesti. Arkasından vuran güneş ışığı hatlarını haleli bir aziz tablosu gibi aydınlatıyordu.

“Ben buranın işletmecisiyim,” dedi. “Hoş geldiniz demek için geldim.”

Küçük kızları bu akılalmaz uzunluktaki adama bakabilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı, ona bir çocuğun tereddütlü gülümsemesiyle bakıyordu.

“Tam bir prenses!” dedi işletmeci. “Çok güzel.”

İşletmecinin aşırı iri vücudu, büyük kafası ve soluk teni ona nedense ıslak kumu hatırlattı. Ama kızının üzerinde gezen bakışlarının yoğunluğunda gergin bir enerji hissetti.

“Kokteyl mi içiyorsun?” diye sordu kıza limonatasını gösterip.

“Hayır,” dedi kızı. “Yaşım küçük.”

“Bak sen, hiç tahmin etmezdim!” İşletmecinin sesinde çocuklara takılan yetişkinlerin ortak abartılı şaşkınlığı vardı. “Ama araba kullanacak yaştasındır.”

Küçük kız ona ifadesiz, sıkılmış bir bakış atıp sandviçinden bir ısırık aldı.

Adamın ağzı maskeyle kapalı olmasına rağmen kızının onu bariz şekilde duymazdan gelişi üzerine yüzünü buruşturduğundan emindi.

İşletmeci gırtlığını temizledi, kocasına dönüp sakince, “Kızınız çok yürek yakacak, işiniz zor,” dedi.

“Çocuğunuz var mı?” diye sordu kocası.

“Henüz yok.”

Kadın, işletmecinin maskesinin altında kalın, çatlamış dudaklarını ve kirli çene sakalını yaladığını hayal etti. Adamın vücudu, gözlerindeki ifade, kelimeleri... Hepsinden tiksinimişti. Onun boyu posu dışında sıradan bir tip olduğunun farkındaydı. Sıradan hatlar, sıradan bir saç rengi, sıradan bir yaş. Yine de içinde midesini buran eski bir içgüdü uyandı ve boynu gerilip dikleşti. Uyarı işaretleri belirdi ve kendi kendine, *Mantıklı ol. Kızına öyle bakmadı, öyle değil. Toplum içindesiniz. Sorun yok,* diye düşündü.

“Bir de şu güçlü delikanlıya bakın!” İşletmeci oyunbaz bir tavırla boksör hareketleri yaptı. “Nasılsın, koca adam?”

“Harika!” Oğlu tüm yetişkinlere verdiği tepkiyi vermiş, işletmeciye bakıp kocaman gülümsemişti. “Sen nasılsın?”

Oğlunun tatlılığı kadının içini eritti. Her zamanki parlak neşesi.

“Şimdiye kadar ağırladığımız en uslu çocuklar,” dedi işletmeci.

“Teşekkürler.” Kocası gülümsedi. “Ne zaman açtınız?”

İşletmeci omzunun üzerinden arkasında kalan kafeye baktı ve “Fazla olmadı. Tabii kötü bir zamana denk geldi ama her

şey hazırды ve önceden ödenmişti. Tüm bunlar başlamadan önce yani,” dedi.

İşletmeci sandviç dükkânını, ötesindeki yolu, otoyolun uzak-tan gelen uğultusunu, gözle görülmeyen enfeksiyonu, aylarca süren eve kapanma sürecini ve ölümün kendisini kastetmek ister gibi elini salladı.

Adamın gözleri yine küçük kızlarına kaydı. Elinin sanki araya girip... *ne?* demek ister gibi seğirdiğini fark etti.

Kes şunu. Bir şey olduğu yok.

“En azından insanlar siparişlerini alıp gidebiliyorlar. Dışarıda masalarımız da var.”

“Tabii.” Kocasını onu başıyla onayladı. “Tabii! Herkes dışarıda yemek istiyor. Burası da harika bir yer!”

Kocasının karakterinin hatırladığı kadarıyla annesine ne kadar benzediğini düşündü. Şevkle dolu. Abartılı. Kolay bir cana yakınlık. *Harika bir yer!*

Mekân birden gözünde çirkinleşti, bu sinir bozucu adamın arka planına dönüştü. Kafenin geniş beton verandasını çevreleyen yapay şimşirler çukurlarla kaplı otopark manzarasını yeterince gizleyemiyordu. Otoparkın çukurlu beton banketinin diğer yanında 23. Otoyol vardı. İşlek yolun karşı tarafında ise bir Verizon mağazası, bir Joann Kumaş mağazası ve bir Taco Bell vardı. Kafe, bir tarafında Starbucks'ın, diğer tarafında vitrininde “ns YAKINDA burada!” şeklinde yarısı düşmüş bir afiş asılı boş bir mağazanın olduğu bir alışveriş merkezinin parçasıydı Arabalar hızla geçip gidiyordu. Arabalar trafik ışıklarında bekliyordu. Arabalar gürültü ve egzoz salıyordu.

Kadın sandviçleri evde yemeyi önermişti ama kocası verandada oturmak için ısrar etmiş, hayata geri karışmak için her fırsatı değerlendirmek istemişti.

Çok çirkin. Başka bir yere gidebilirdik, Amerika'da herhangi bir yere.

“Masaları verandaya yaymakla iyi etmişsiniz. İnsana kendini güvende hissettiriyor,” dedi kocası.

Kızının işletmecinin gölgesinde ne kadar küçük görüldüğüne kaşlarını çatarak baktı.

Güvende.

“Fırsatınız olursa internette bize yorum yaparsanız çok seviniriz. Tekrar bekleriz.” İşletmeci ellerini birbirine vurdu. “Başka bir arzunuz var mıydı?”

“Hayır, teşekkürler.” İşletmeci masalarına geldiğinden beri kadın ilk kez konuşmuştu. Sesi kendine kulak tırmalayıcı derecede yüksek gelmişti ama işletmeci onu duymamış gibiydi. Kızının askılı bluzunun askısı düştü, ince üst kolunun üstünde asılı kaldı. İşletmeci askıyı tek parmağıyla kaldırıp yerine geri koydu. Kızı içgüdüsel olarak geri çekilerek temastan kaçındı. Adam elini geri çekti. Hepsi bir anlıktı.

Olanı gördün mü? Gerçekten oldu mu bu?

Göğsü sıkıştı, dili tutuldu. Aklına aynı hareketle ilgili belli belirsiz anılar geldi. Bir erkek arkadaşı ya da kocasının düşen askısını düzeltmesi.

Fazla samimiydi. Bu her zaman, her defasında fazla samimidir.

Saçmalama. Sadece bir saniyeydi. Sadece küçük bir tepki.

“Boya kaleminiz var mı?” diye sordu oğlu işletmeciye. “Pastel boya?”

“Nasıl soruyorduk?” diye düzeltti kadın otomatik olarak ve yüzünü buruşturdu.

“Lütfencik!”

“Maalesef yok, dostum, kusura bakma.” İşletmeci omuz silkti. “Peki ya sen, prenses?” Kızlarıyla göz göze gelmek ister gibi eğildi. “Kokteyli tazeleyelim mi?”

Dişlerinin arkasına hapsolan kelimeler köpürüyordu. *Kızıma yaklaşma.*

Saçmalıyorsun.

Sonuçta bu adam ne yapmıştı ki, değil mi? Hiçbir şey, hiç. Hızlı bir hareketle askısını düzeltmişti. Alaycı kelimeler kullanmıştı. Gözlerini üzerine dikmişti. Erkekler ve gözleri, hep belli etmediklerini zannederler.

Böyle bir şey konusunda hiç haklı çıktın mı? Kanıtlanabilir şekilde değil.

Bir şey söylemeyi düşündü. Emin olduğu şeyi söylerse işletmeci şaşırarak, kocası ondan da çok şaşırırdı çünkü o iyi bir adamdı ve dolayısıyla korkudan doğan önsezilere karşı başışıklığı vardı. Altta yatan tüm anlamları, imaları ve sonuçları dudaklarını mühürledi. Bir şey, herhangi bir şey söylese işletmeciyi mağdura dönüştürecek. Kocasını afallatıp mahcup edecekti. Kocasıyla tartışacaklardı. Acımasız ve kişisel bir tartışmaya dönüşecek, etini dağılayan bir etki yaratacaktı. Derin bir kesik açan türden bir tartışma olacaktı çünkü dipte yatan gerçek sorun ikisinin birbirinden farklı, birbirine anlam ifade etmeyen gerçekliklerde yaşamasıydı.

Evet, komik duruma düşecekti. Her tartışmayı kaybedecekti.

Bir saniyeydi. Gördün mü? Normal bir hareket olabilir.

Böylece sessiz kaldı. Kızı da öyle. İçeceğinin kıvrık pipetini ısırmağa devam etti.

“Dilini mi yuttun?” diye sordu işletmeci, kıza.

“Tatlım?” dedi kocası. “Bir şey istiyor musun? Sana sordu.”

Kızları başını iki yana salladı, babasına veya işletmeciye bakmaktan çekinerek önüne eğildi.

“Aaa, o gülümsemeyi saklama ama, ne dersin...”

En sonunda bu, sessizliğini bozdu.

“Bir şey istemiyoruz,” diye araya girdi yüzeysel bir neşeyle, gözlerini adamdan ayırmadan. “Biz sizi işinizden alıkoymayalım.”

İşletmeci onun varlığını ilk kez fark eder gibiydi. Adam belli belirsiz gerildi. Kadının aklına bir nehir kenarında balık tutan, oltası ne kadar yakınında olduğunu fark etmediği bir ağaca takılınca keyfi kaçan bir balıkçı geldi.

Zoraki, dudaklarına yansımayan bir gülümseme takınabilmek için dilini dişlerinin arkasına bastırdı. “Çokteşekkürleer,” diye tısladı. “Çokyardımcıoldunuz.”

“Ah... şey... tabii!” İşletmecinin yüzünde abartılı bir şaşkınlık ve alınmışlık vardı. “Ben sizi rahat bırakayım o hâlde.”

Adamın kafeye geri yürümesini izledi. O da diğer çalışanlar gibi siyah giyinmişti ama pasaklı tişörtünün arkasında fazla gotik bir fontla yazıldığı için okunmayan müzik grubu adının üstünden pis pis bakan kurukafayı görünce kaşlarını çattı. Sandviçinden kocaman bir ısırık alıp kocasının bakışlarını fark etmemiş gibi davrandı.

“Adama neden kaba davrandın?” diye sordu kocası.

Çiğnemesini bitirdi. Yutkundu. “Yardımcı olduğunu söyledim ya.”

“Hadi ama.”

“Atlatır.”

“Sadece cana yakın davranmaya çalışıyordu. İnsanlar yine gelsinler diye. Yeni bir işletme sonuçta.”

“Hı hı.”

Kocası arkasına yaslandı. “Ona *prenses* dediği *saniyede* canının sıkılacağını biliyordum. Böyle şeyler seni delirtiyor.”

“Sizinle konuşmak dururken o adamla konuşmak istemedim o kadar.”

Kocası pofladı.

Elini oğlunun siyah saçlarında gezdirdi. Yumuşak ensesinde. Oğlu yavru bir geyik gibi yanağını annesinin eline gömdü. Sonra burnunu karıştırmaya başladı.

“Kes şunu,” dedi oğluna, “iğrenç.”

“Elimde değil.”

“Tabii ki elinde.”

Bir kadın garson iki bardakla kafeden dışarı çıktı. Kasada onlara verilen numaralı bayrağı görüp masalarına yöneldi.

“Bir buzlu çay ve buzlu chai latte?”

“Evet, bizim, teşekkürler,” dedi kadın, garson terleyen plastik bardakları masaya koyarken.

“Fişi buraya bırakıyorum,” dedi garson kıvrılmış kâğıdı numaralı bayrağın metal ağırlığının altına koyup.

“Saçını sevdim,” dedi kızı, kadının yanağındaki pembe tutamdan gözlerini ayırmadan.

Kadın tehlikeli durumlarda hep yaptığı gibi nefesini tuttu.

“Sana bir sır vereyim,” dedi garson. “Bu benim gerçek saçım değil! Klipsli.” Duraksadı, kızın hüsrana uğramış ifadesine baktı, sonra onunla göz göze gelebilmek için mini eteğiyle ustaca eğildi ve yaramazca gülümseyerek, “Seninki kadar güzel saçlarım olsaydı yapay saçlar takmak zorunda kalmazdım,” dedi. Kadın kızının saçlarının parlak siyah derinliğine baktı. Kızının sol kaşının yarısı vitiligo lekesiyle beyazlamıştı ve şakağındaki bir tutam saç ultra solgun bir renge büründürmüştü. “Gerçekten. Çok özel.”

Kızlarının neşesi yerine geldi ve utangaçça yarım bir gülümseme takındı.

Kendisi kadına teşekkür ederken, gerçekte ne için minnettar olduğunu belli eden yoğun bir bakışma yaşandı. Küçük kızının kadını gözleriyle nasıl takip ettiğini, garson kafenin kapısından girip kaybolurken arkasından nasıl özlemle baktığını gördü. Bunu zihninde bir yere sakladı.

Kocasının suratı ekşimişti.

“Ne?” diye sordu iç çekerek.

“Anlamıyorum. Garson kadına karşı naziksin ama işletmeciye karşı değilsin, neden?”

Yine başlıyoruz.

Babasıyla görüşmeyi kestiğinden beri kocası, annesinin öldüğü gün onun durumu yanlış anlamış olabileceği, babasının kinini haklı çıkaracak bir şey yapmış olabileceği suçlamasını bir daha dillendirmemişti. Ama bu yeni alışkanlık –kocasının davranışlarını irdelemesi, onun sosyal becerilerden yoksun, dü-

şüncesiz olduğuna dair işaretler araması— evliliğinin durağan yüzeyinin altına işlemiştii ve ona sürekli bir şeyi hatırlatıyordu: *Evet, seni suçlamak istiyor. Evet, babasının onayına öyle ihtiyacı var ki senin güvenilirliğini sorgulamaya hazır. Evet, böyle bir kara deliğı hayatına aldığıın için bu senin suçun.*

Sakinliğini koruması gerektiğini biliyordu. Onu savuşturmalıydı. İçinden yükselen, babasıyla ilgili içgüdülerini nasıl görmezden geldiğı ve sonuçlarının ne olduğı ve bu yabancıya karşı duyduğu kuvvetli tepkiyi kocasının nedensiz yere göz ardı etmesini istemesinin ne kadar sinir bozucu olduğıyla ilgili uzun bir konuşmayı bastırması gerekti. Böylesi bir çıkışma, izni olmayan her şey olduğunu gösterecekti: Şüpheli. Öfkeli. Kudretsiz bir pişmanlıkla dolu.

Bu yüzden omuz silkip, “Neden bu kadar abartıyorsun?” diye sordu.

“Sadece bazen insanlara neden tuhaf davrandığını anlamıyorum.”

“Bak. Kaba ya da tuhaf ya da onun gibi bir şey olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama adamın başımızda dikilmesinden hoşnutmuşum gibi davranmak zorunda değilim. Ve o kadın... nazikti.”

“Prenses bir hakaret değil.”

“Prensesleri sevmiyorum,” diye araya girdi küçük kız. “Biz demokratik bir ülkede yaşıyoruz.”

“Aynen öyle, kızımız beni anlıyor!” demek ister gibi eliyle kızını gösterdi.

“Ben prensesleri seviyorum!” dedi oğulları. “Güzel şarkı söylüyorlar.”

“Doğru.” Oğlu parmağını yine burnuna doğru götürürken elini havada yakaladı.

“Çok yürek yakacak ne demek?” diye sordu kızları.

Konuyla ilgisi olmayan bir soru gelince kocası şaşırıp ona baktı.

Kadın oğlunun burnunu temizlemesine yardım etmesine odaklanmış gibi davranıp kocasının cevabını merakla bekledi.

“Biri seni... Yani işte seni seven birini sevmemen demek,” dedi kocası. “O kişinin kalbini kırmış olursun. Yüreği yanar.”

“Yani birinin duygularını incitmek mi demek?”

“Bazen. Ama... aslında bir iltifat. Adam onu iyi bir şey olarak söyledi.”

Dişlerini sıkmasına yetecek kadar dinlemişti.

“Yürek yakacak derken senin ne kadar *güzel* olduğunu söylemek istedi,” dedi kızına. “Çünkü insanlar güzel olan şeyleri isterler ve onları elde edemeyince üzülrler. Ama kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Kimse senin sevgin ya da ilgin üzerinde hak sahibi değil.”

Güzel kızına baktı. *Ne kadar benzersiz, ne kadar sıra dışı,* diyordu insanlar onun için, bir açıklama bekliyor, farklı olanın tanımlanmasına duydukları özlem ve ihtiyaçla huzursuz oluyorlardı. Gözlerini dikip ona bakıyor, gördükleri ilgilerini yanlışlıkla cezbetmiş bir şey gibi davranıyor, kendi ilgilerinden rahatsız oluyorlardı. Kategorize edemedikleri bu şey de onların huzurunu kaçıırıyordu. Çünkü kızın tuhaf güzelliğini bir yere oturtamıyorlardı.

Küçük kız kadının içeri girip kaybolduğu kafenin kapısına doğru baktı.

“Anladın mı?”

“Evet.”

Anlıyor mu? Ya sen?

Çocukların turşularını takas edişlerini izlerken kocası da kabullendi. “Sanırım adam biraz garipti.”

Kocasının çark etmesine şaşırıp sevindi. “Değil mi? Kaç yaşındadır, otuz mu? *Prenses, tatlım, yürek yakan.* Böyle şeyler söylemesini mazur gösterecek kadar yaşlı değil. Ayrıca diğer masalara gitmedi, fark ettin mi? Sence de tuhaf değil mi?”

Kocası umursamazca omuz silkti. “Muhtemelen biz gelmeden gitmiştir.”

“Herhâlde.” Kendi sohbetlerine dalmış olan çocuklara baktı. Alçak sesle, “Askısını düzeltmesi hoşuma gitmedi. Çok... garipti,” dedi.

Kocası birden oturduğu yerde dikleşince kelimelerini geri alabilmeyi diledi.

“Neden bahsediyorsun?”

“Bluzunun askısını düzeltti. Omzuna geri kaldırdı.”

Göstermek için hayali bir askıyı çekip kendi omzuna koyar gibi yaptı.

Kocası kollarını kavuşturdu ve çenesini havaya kaldırdı. “Hadi canım. Öyle bir şey olmadı.”

“Belki sen fark etmedin ama oldu.”

Kocasının dudağı büküldü ve kaşları havaya kalktı; onun dünyayı yanlış algıladığını düşündüğü zamanlarda takındığı şüpheci ifadeydi bu. Bu bakış ona bir tartışmanın sınırında olduklarını söylüyordu. Kolayca kaybedeceğini bildiği bir tartışmaydı zira işletmeci mazur görülebilir şeyler söylemişti. Çünkü onu mantıksız, içgüdüsel bir noktadan tiksindirmiş, korkutmuştu ve bunu kocasına açıklayamazdı.

Tartışmayı başka tarafa çekmeye çalıştı. “Yani... bu seni neden rahatsız ediyor anlamıyorum. Sen UPS çalışanına bağırabiliyorsun ama ben bu adama iyi davranmak zorundayım, öyle mi? Birini ürkütücü ya da sinir bozucu bulduğumda ben de az da olsa kaba davranabilirim bence.”

“Kargocu tam bir gerzekti,” diye homurdandı kocası.

Kadın homurdanarak güldü. “Doğru! Çok doğru. Bu adam da fazla samimiydi. Rahatsız ediciydi.”

Kocasının gözleri büyüdü. Çenesini yukarı kaldırarak arkasını işaret etti.

İşletmeci elinde o güne dek gördüğü en büyük vanilyalı pasta dilimiyle onlara doğru geliyordu. Tabağı masalarına abar-

tılı bir hareketle koydu, az daha numaralı bayrağı metal direğinden çıkaracaktı. Pastanın rengi çok güzel bir açık sarıydı. Öyle yumuşak, kreması öyle yoğun, üst kaplaması öyle mattı ki gerçek olamayacak kadar kusursuz görünüyordu. Çocuklar Meryem Ana karşılarında belirmiş gibi bakıyorlardı.

“İkramımız!” İşletmeci ellerini beline koydu. “En uslu çocuklar için, tabii ki.”

Küçük kız pastaya dokunup gerçekten orada olduğundan emin olmak ister gibi elini uzattı. Sonra elini geri çekti. Gülümseyerek işletmeciye baktı.

“Teşekkürler!”

“Tatlı kız için tatlı bir pasta,” dedi adam.

Kızının gülümsemesi dondu.

“Hiç gerek yoktu,” dedi kadın, işletmeciye. Sesi kasıtlı olarak sert ve soğuktu.

“Benim için bir zevk! Mekâna bir prenses gelince centilmenliği ele almak gerek.”

“Teşekkürler.” Kocası da en az çocuklar kadar büyülenmiş görünüyordu. “Muazzam bir pasta!”

İşletmeci masaya fazladan tabak ve çatal bıçak bıraktı. Numaralı bayrağı aldı, garsonun bıraktığı fiş masanın diğer tarafına uçtu. Kocaman avucunu masaya pat diye vurup kâğıdın uçmasına engel oldu.

“Bunu alayım,” dedi bayrağı kaldırıp. “Bunu da atayım mı?” Fişin kopyasını iki parmağının arasında tutup kocasına doğru salladı.

“Tabii, teşekkürler,” dedi kocası.

İşletmeci fişi arka cebine soktu. “Tamamdır. Afiyet olsun!”

Zafer kazanmış gibi bir hâli vardı. O sırada göz göze geldiler ve adamın maskesinin ardında “Ben kazandım” der gibi pis pis sırıttığından emindi.

İşletmeci yalaka bir havayla önüne eğilip selam verdi ve kafeye geri döndü.

“Bu dört katlı bir pastanın dörtte biri,” diye homurdandı kadın. “Üstelik getirebilir miyim diye sormadı bile?”

“Bedava yemekten mi şikâyet ediyorsun gerçekten? Bedava *tatlı*?” Kocasını kafasını iki yana sallayıp sırtıttı, karısının tatlıya olan düşkünlüğünü biliyordu. “Bugünü göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.”

Kocasını pastayı parçalara böldü. Ona da bir parça keserken kadın eliyle onu durdurdu. “Hayır teşekkürler. Çok tokum.”

“Gerçekten mi? Tatlıyı geri çeviriyorsun?”

“Evet.”

“Belki de insanlara daha sık soğuk davranmalısın,” diye takıldı kocası. Siniri geçmişti, onu tasdikleyen bir ifadesi vardı. “Belli ki soğuk davranınca bedava yemek getiriyorlar.”

“Sanırım,” dedi kocasına.

Ailesinin pastayı yiyişini izledi. Kızının dudakları pasta kremasına bulanmıştı. Oğlunun çenesindeki kremayı sildi, üstündeki kırıntıları silkeledi. Kalanını eve götürmek için bir kutu almak üzere kafeye girdi, işletmeci içeride olmadığı için rahatladı. Pastayı iki çatalla tutup kutuya koydu. O kadar büyüktü ki kutuyu kapatamadı. Kutuyu taşıırken köpük malzemedden kapak aşağı yukarı sallanıyordu. Eve dönerken devrilip koltuğa, kapıya krema gelmesin diye yolcu koltuğuna geçti, kutuyu ayaklarının arasına sıkıştırdı.

Ertesi gün çocukları dışarıda oynayıp kocası teknelerle dolu, yelkenlilerin kameranin lensinde böcek gibi görüldüğü bir limanın üzerinde uçarken pastayı çöpe attı.

“Tatlı olarak kalan pastadan yiyebilir miyiz?” diye sordu çocuklar akşam yemeğinden sonra.

“Pastayı ben yedim,” dedi.

“Görüyor musun bak?” dedi kocası gülerek. “Bedava yemeğe dayanamadın sonunda.”

Büyükannesinin sesi kafasının içinde yankılandı.

“Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir,” diyordu.

Eliyle mızıldanan oğlunun ağzını kapadı.

“Şşş, şşş! Anne burada,” diye fısıldadı. “Şşş-şşş!”

Boşluktan sızan ışıkta kızının küçük kardeşine yanaşıp ona bir şey fısıldadığını, alnını alnına yasladığını gördü.

Kendini toparlayıp yeniden odaklandı.

Köşe’nin adımlarında bir duraksama olmamış, son iki basamaktan PAT! PAT! sesler duyulmuş, evin içinde ilerleyip hızla kızının odasından geçmişti.

Duraksama, tereddüt yoktu.

“Duymadı,” diye fısıldadı gizli odanın içini dolduran bir iç rahatlamasıyla. “Bizi duymadı! Çok gürültü vardı, her şey yolunda, iyiyiz. Oğlum, elimi ağzından çekiyorum tamam mı? Sessiz olmak zorundasın. Mecbursun buna! Bizi duymasına izin veremeyiz.”

Tereddütle elini kaldırdı. Eli oğlunun tükürüğüyle ıslanmıştı. Eli yanıyordu. Merdivenin tepesindeki avizeden gizli odanın içine vuran ışıkta oğlunun avucunu ısırıldığını gördü.

“Anne!” Oğlu ağlayarak başını göğsüne gömdü.

“Şşş, korktuğunu biliyorum,” dedi oğluna. “Biliyorum ama şşş.”

“Evi ateşe verecek.” Kızının sesi tiz ve çaresizdi, elleriyle sabahlığın kuşağını sıkıyordu. “Bizi yakacak!”

“Şşş, şşş. Hâlâ bizi arıyor. Tavan arasının kapısını arıyor. Sesiz olmak zorundayız.”

Üçünün gözleri gizli odanın tavanına kaydı. Tıkırtılar, ayak sesleri. Evet, yukarıyı arıyordu. Tavan arasını bulması uzun sürmezdi.

Sıcak ve ıslak bir his kapladı içini, dehşetle sarmalanmış bir farkındalık.

İşte bu. Çocukları sakladığından beri gidip yardım çağırmak için eline geçen ilk fırsat. Adamın doğruyu söylediğini biliyorsun. Sizi yakmaya hazır. Ya da dışarı çıkmanızı beklemeye.

Gözünün önüne kafedeki işletmecinin fişlerini cebine ko-yuşu geldi. Üzerinde kocasının adı yazan bir fiş. Küçük kızının üstünde gezinen gözlerini hatırladı.

Bunu planlıyordu. Dört aydır bunu planlıyordu.

Üniversitedeki yurt odasının laminant zeminini gördü ve kendi sızlanmasını duydu. Vücudunun erimesinin, aklının her bir zerresinin buharlaşıp korkuya yenilmesinin utancını hissedebiliyordu.

Aynı şeyi tekrar yaşayamazsın, bir daha böyle yenik düşemezsin. Her şeyi düşündün, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sonunu getirecek tek şey tereddüt etmek olur.

Hem bu seninle ilgili değil.

On yaşındaki hâlinin korkusunu hissetti. On yaşındaki kendi sesini duydu. *Neden gitmeme izin vermiyorsun? Beni bu kadar mı yemek istiyorsun?*

Bu bir oyun değil. Bu senin için önemli olan her şey adına. Pekâlâ. Pekâlâ.

Sesinin titremesine engel olmaya çalıştı.

“Tavan arası büyük,” dedi. “Orayı bulduğunda araması biraz zaman alacak.”

Durdu, çocuklarını kendine doğru çekip onlara sıkıca sarıldı. Tenleri, kokuları, saçları ve kokmuş nefesleri bile kusursuzdu.

“Yangın çıkarsa,” diye sordu, “nereye gitmeniz gerek? Duman kokusu alırsanız?”

“Büyük kayanın oraya.”

“Aferin! Ateş görürseniz, duman kokusu alır ya da görürseniz gizli kapıdan çıkmanız gerek. Eski ön kapıya gitmeniz gerek. Size sürgünün nasıl çalıştığını göstermiştim, hatırlıyor musunuz? Kaldırmanız gereken kancayı?”

“Evet, annecim.”

“Kilidi açacağım. Duman kokusu alırsanız, ateş görürseniz, tek yapmanız gereken sürgüyü açmak. Kapıyı arkanızdan kapayıp kayaya gideceksiniz. Eğer çok soğuksa çitin oradaki çalıların altına saklanacaksınız. O kadar uzak değil ve orada fazla kar olmasa gerek. Nereyi kastettiğimi anladınız mı? Birbirinize sarılacaksınız. Battaniyeyi de yanınıza alacaksınız.”

“Sen bizi de götürmeyecek misin?”

“Hayır. Gitmem gerek. Hemen.”

“Hayır, hayır!”

Ağlayarak ona tutundular. Sesleri ona yüksek geliyordu ama aslında çıkardıkları her sesin, korkuları farkında olmadan o sesleri boğuyormuş gibi kısık olduğunu fark etti.

“Cesur olmak zorundasınız. Anneniz de öyle. Gidip yardım getireceğim, tamam mı? Yoksa Köşe –bu adam– bize zarar verecek. Gizli kapıyı arkamdan kapayacaksınız. Ses çıkarmayın. Işıktan uzak durun, birbirinizin yanında kalın. Sıcakta. Sadece ve sadece duman ya da ateş olursa dışarı çıkacaksınız.”

“Hayır, anne, seninle gelebiliriz!”

Çaresizlikleri kadının içinde, derinde bir yeri acıttı. Çocukların sükûnetlerini kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Gelemezsiniz. Çok soğuk. Çok fazla kar var. Bizi yakalar.”

GÜM!

Gürültüyle hepsinin sesi kesildi.

“Tavan arasının kapısı bu.” Nefesi hızlanmıştı. “Buldu. Gitmem gerek. Oradayken çıktığımı duymaz.”

“Anne, hayır! Hayır. Lütfen!”

Kendisini hareket etmeye zorlayan gücün yaşama isteği olduğunu fark etti. Çocuklarının yaşaması için duyduğu istek. Kendini dışarıdan gördü ve merak etti, *Nasıl bu kadar uyanıksın? Hiç bu kadar uyanık oldun mu?*

“Hemen. Hemen gitmem gerek.”

Elleri ve dizlerinin üstünde panele doğru süründü, bu defa yukarıdan sızan ışıkla nereye gittiğini görebiliyordu. Çocuklar ona yapıştı, onu takip etti, sessizce ona tutundular.

Sırtını panele verip çocuklarına baktı. Kir pas içinde kalmışlardı. Onlara baktı, güzelliklerine, kocaman açılmış kara gözlerine, gür kirpiklerine. Elleri her yerdeydi, onu buraya hapsedmeye çalışıyorlardı. Onlara doğru uzandı, yanaklarını, burunlarını, göz kapaklarını hızla ve çaresizlikle öptü. Her yeni anıya hasretti. Ama paniklemeye başlıyordu.

Bunun için zamanın yok!

“Sizi seviyorum,” dedi. “Sizi dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Anneniz size dönmek için elinden geleni yapacak. Duman kokusu alır, ateş görürseniz çıkacaksınız. Başka hiçbir şey için çıkmayacaksınız.”

Gözünün önüne birden Köşe’nin çocukları çıkarmak için ona zarar verdiği geldi. Sesinin ne kadar kontrolsüz, ne kadar çaresiz çıkmaya başladığını fark etti.

“Anneniz size çıkmanızı söylese bile çıkmayacaksınız. Anneniz zarar görse, ağlasa bile çıkmayacaksınız, tamam mı? Geri geldiğimde paneli kendim açacağım, tamam mı?”

Kızı sabahlığının ucunu elinin içinde buruşturmuştu. Oğlu bacağına dolanmıştı. Sanki onun dumana dönüştüğünü, katı formda kalmasını sağlayan tek şeyin onu tutan elleri olduğunu düşünür gibiydiler.

“Söz verin bana!”

“Tamam, annecim,” dedi kızı.

“Sen de söz ver!”

“Tamam,” dedi oğlu başını aşağı yukarı sallayıp.

“Siz en iyi, en cesur çocuklarsınız ve sizi seviyorum. Sizinle gurur duyuyorum.”

Paneli açmak için arkasını dönmeye çalıştı ama onu bırakmıyorlardı. Hareket ettikçe küçük elleri onu daha da sıkıyor, küçük kolları ona daha sıkı sarılıyordu. Avını daha etkili boğabilmek için pozisyon alan bir boa yılanı gibi. Bir anda ağzı sımsıkı oldu, görüşü azaldı.

Neden söylediğini yapmıyorlar? Neden söz dinlemiyorlar? Zamanın azalıyor!

Anne babalar despottur, anne babalar diktatördür. Dediğim şeyi söylediğim anda yapsaydınız barış sağlanabilirdi.

“Söz verdiniz! Bırakın,” dedi öfkenin sınırlarında gezen, normalde onları korkutup sözünü dinlemeye zorlayan ve şimdi ona mide bulandırıcı derecede Köşe’yi hatırlatan bir sesle. “Bırakın dedim, *hemen*.”

Ama bacağına, sabahlığına, bileklerine dolanıp onu aşağı çektiler. Öfkeyle söylendi.

“Bunun için zamanımız yok! Kesin şunu!”

Onları üzerinden silkeledi, ellerini sertçe açtı, küçük parmaklarını büktü, sızlanmalar, ağlamalar yükseldi. Yine de onu bırakmadılar. Elleri ona tekrar kenetlendi, her hareketinde çaresizlikle ona biraz daha tutundular, kısık sesleriyle, “Anne!” diye inlediler.

Fazla gürültü yapıyorlar. Sesleri fazla yüksek.

“Hayır!” diye çıkıştı. “Hayır! Kesin şunu, böyle davranamazsınız. Dediğimi yapmak zorundasınız. Yoksa Köşe bizi yakalayacak.”

İki eliyle oğlunu göğsünden sertçe itti, çocuk kirli zemine düştü. O anda çocuğun yüzündeki şoku gördü. Duyduğu çatırtının altındaki kumlu zeminden geldiğini umdu.

Kızının ellerini kolundan, sabahlığından çekti, kızı bileklerinden tutup bacanın tuğlasına doğru savurdu.

Çocuklarına sert müdahalede bulunmak öyle tuhaf, öyle gerçek dışıydı ki bir an için onları öldürdüğünü düşündü.

Sonra ikisi birden ağlamaya başladılar.

Onların iyiliği için, onlar için.

Panikten ve yaptığı şeyin verdiği mide bulantısından dolayı çenesi kilitlendi, konuşmakta zorluk çekti.

“Sessiz olun! Ağlamak yok, ses çıkarmak yok! Yoksa Köşe sizi bulur.”

Leziz.

Annelerinden korkuyorlardı. Daha önce çocuklarına bir kez bile el kaldırmamıştı ve şaşkın, tozlu yüzlerinde tüm anıları, annelerinin sevgi, güvenlik ve geri dönmekten bahseden konuşmaları ile canlarını nasıl yaktığı arasında bir uzlaşma sağlamaya çalıştıklarını görebiliyordu. Ona uzanmak yerine kendilerini toplayıp birbirlerine sarıldılar, panelin itilip karanlık çalışma odasına açılışını izlediler.

Sabahlığı ve terlikleriyle acemice dışarı çıktı. Elleri ve dizlerinin üstünde arkasına döndü.

“Kapayın!”

Hareket etmediler.

“Hemen!”

Kızı ileri atıldı, şüpheli gözlerle paneli itip kapadı. Çocukların gözden kayboluşunu, panelin yerine oturuşunu izledi.

Tam kapanmadan çaresizce, “Sizi seviyorum!” diye fısıldadı.

Bir an dört ayak üstünde kalakaldı. Midesi bulandı, ayrılık ve şiddeti dengesini bozdu. Çocukların dumandan boğulduğunu, ateşler içinde çılgılık attığını gözlerinin önünden silmeye çalıştı. Aniden odanın tüm karanlık köşelerini fark edip bir pişmanlığa kapıldı.

Kendini toplayamadı, gözünün önünden *tıkır tıkır tıkır* geçen imgeleri durduramadı. Çok kısa sürede çok fazla şey

yaşanabilirdi. Yokluğunun düşüncesi. Çocukların seslenişlerinin. Köşe'nin pençelerinin. Ona ait son anılarının bir canavara dönüşmesi olmasının.

Nefes al, nefes al. Zaman yok. Harekete geç.

Ayağa kalktı, az daha uyuşmuş bacakları yüzünden yere kapaklanacaktı. Kan dolaşımını yeniden başlatmak için ayaklarını yere vurdu, kapıdan girişe doğru sendeleyerek ilerledi. Gizli bölmenin karanlığından sonra merdivenin tepesindeki tek ampulün ışığı bile kör ediciydi.

Yapman gerekeni yaptın. Onlar için. Kendini düşünmeyi bırak. Hayır, hayır, kimse sizi kurtarmaya gelmeyecek. Başka seçenek yok. Acı ve risk yaklaşıyor. Vakit kaybediyorsun!

Girişteki küçük dolabı açtı, gözlerini sımsıkı yumup Köşe'nin karıştırdığını duyduğu şeylerin arasında sıcak tutacak, işe yarar bir şey bulmayı umdu.

Gözlerini açtı.

"Teşekkürler, teşekkürler!" dedi kocasına, kayınvalidesine. "Teşekkürler!"

Dolapta kayınvalidesinin kürk montu asılıydı. Köşeli omuzlu, modası geçmiş, naftalin kokulu, yerleri süpüren bir vizon kürk. Ya da tilki. Ya da kürkler konusundaki bilgisizliği düşünülürse tavşan da olabilirdi.

"Bunu bağışlayacağım," demişti kocasına kürkü gösterip. O gün kayınvalidesiyle ilgilenmeye gittiğinde kadın bunu ona zorla vermiş, hediye diye ısrar etmişti. Sanki insanlar bu tür şeyleri hâlâ giyiyormuş ya da bunlara değer veriyormuş gibi. "Bu... etik değil."

"Biz satın almadık ya. Hem sokağa atmak daha kötü olmaz mı?"

"Babam gibi konuştun," demişti kocasına, babasının eski dergi yığınlarını, kırık bahçe sandalyelerini, çürümeye başlamış, rulo halılarını düşünüp.

Kocası kürkü almış, ona bakıp gülümsemişti. Gözleri binlerce anıyla ışıldamıştı. Annesinin kürk hâlâ yeniyken, şıkken ve sevilirken onu giydiği günlere ait anılar. Kadın içini çekmişti. Kürkü çirkin, işe yaramaz, demode, zevksiz buluyordu. Ama kocasının mutluluğu söz konusu olunca boynu kıldan inceydi.

“Belki bir gün giyersin,” demişti kocası.

“Peki... Göz önünde olmayacak bir yere koyalım bari.”

İşte şimdi buradaydı. Kocası kürkü ön merdivenin altındaki bu tuhaf, işe yaramaz küçük gömme dolabın içine asmıştı. Dolap o kadar küçüktü ki kürkün etekleri yeri süpürüyordu. Ondan nefret etmeyeceği günü bekliyordu. Onu giyeceği günü.

O gün bugündü.

Elini kürke uzattı, tereddüt etti.

Ama buraya baktı. Dolabı karıştırdığını duydun. Kürkün gittiğini fark etmeyecek mi?

Vakit yok. Vakit yok! Bu riski almaya değer. Hâline bak. İç çamaşırı ve ter içinde eski bir tişört. Tüylü ev terlikleri. Nemli bir sabahlık. Acı verici olacak. Şimdi üşüdüğünü sanıyorsun, rahatsızsın. Hayır, hayır. Bu hiçbir şey değil. Bunu giymezen. Hipotermi? Soğuktan donma? Bunlar ne kadar zamanda olur?

Sınıf arkadaşlarıyla birlikte kışın eski on derecede, ter içinde, bir kar sığınağı kazdıkları zamanı anımsadı. Güneşin batışını ve montunun altında ter içinde kalmış gömleğinin verdiği hissi. Islak içliği sıcaklığın her bir zerresini emerken soğuktan uyuyamamıştı.

“E, tabii,” demişti annesi ona. “Islak giysilerle hipotermi olmadığın için şanslısın. Öğretmenler hiç böyle şeylere dikkat etmiyor mu? Bir şey bilmiyorlar mı?”

Sabahlığını çıkardı, göğüslerinin arasındaki ve altındaki, karnındaki teri onunla sildi. Bir saniye düşündü ve ıslak tişörtünü de çıkardı. İç çamaşırıyla kaldı.

Sabahlık ve tişörtü dolaba fırlatıp kapısını kapadı. Ağır ve naftalin kokulu kürkü giydi. İçi ipeksiydi ve nemli tenine ya-

pışırıyordu. Ona fazla uzundu, ayaklarının iki üç santim altında bitiyordu. Parmakları stresten şişmişti, sert kürkün düğmelerini iliklemede zorlandı, sadece üçünü ilikleylebildi. Duraksadı, dolabı tekrar açtı, sabahlığı aldı ve sıcak tutmasını umarak başına türban gibi sardı. Bunun yerine dengesini bozdu. Sabahlığı geri fırlatıp dolabı kapadı.

Vakit kaybediyorsun!

“Başarının yüzde doksanı hazırlıktır, gerisi ter dökmektir,” dedi büyükannesinin sesi.

Yukarıdan hiç ses gelmiyordu.

Hâlâ tavan arasında olmalı.

Havalandırma deliğine baktı, gözlerini kısıtı. Çocukları göremedi. Eğilip yüzünü deliğe yasladı.

“Şşş,” diye fısıldadı. “Özür dilerim. Sessiz olun. Sizi seviyorum!”

Dinledi, cevap gelmedi.

Bu iyi, değil mi?

Göğsüne batıp çıkan bir iğne kanlı bir mesaj işliyordu: *Canlarını yaktın. Canlarını yaktın.*

Hayır, yakmadın! Fazla değil. Tek yaptığın onları itmekti.

Boğazında atan panik bir türlü dinmek bilmiyordu.

Vakit yok, vakit yok!

“Sizi seviyorum! Sizi seviyorum!”

Hafif bir kıpırtı duyuldu.

“Sessiz. Sessiz olun,” dedi. “Sakın dışarı çıkmayın.”

Merdivenin yukarısına baktı, Köşe’nin ne yaptığını anlamak için bir ipucu duymayı bekledi.

Kaçırdığın bir ses oldu mu? Yukarıyı arıyor ama ne zamandır? Ne zaman öfkelenip onları yakmaya çalışacak? Acele et.

Kapıya döndü. Sürgüyü açarken demirin demire değince çıkardığı kaçınılmaz ses geldi. Sonra tek eliyle küçük kancayı, diğer eliyle sürgüyü kaldırdı.

Kapıyı açınca soğuk rüzgâr ve havada uçuşan buz tanecikleri tenini kesti. Gözleri şimdiden yaşarmaya başlamıştı. Teni hemen sızladı ve buz gibi soğuktan vücudu şiddetle titremeye başladı.

Fırtınaya adımını atmayı gözü kesmedi.

Koş, koş!

Bedeni kıpırdamadı. Ayakları olduğu yere mihlanırken kürküne tutundu.

Bunu daha önce yaşadın! Olacaklar konusunda bir tercih söz konusu değil. Acıdan başka seçenek yok. Ne yaparsan yap acı gelecek ve ancak daha da kötüleştikten sonra iyileşecek.

“Çok cesursun!” demişti hemşire ve kocası ona ama o, aslında hiç de cesur olmadığını bildiğini hatırladı. Sadece başka şansı yoktu. Bebek geliyordu, doğum çok hızlı başlamıştı, ilaçlar için artık çok geçti, nokta. *Belki de cesaret dedikleri sadece acıya katlanmaktır. Belki de cesaret diye bir şey yoktur. Tek gerçek acıyı atlatmaktır.*

Bu da aynı! Doğumdan farkı yok. Top yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı bile. Yerçekimi seni ele geçirdi. Kalırsan, acı daha kötü olacak. Şiddet. Ölüm. Sadece senin için değil, onlar için de. Onlar! Yani hayır, başka şansın yok. Mesele cesaret değil. Zorlamak zorundasın, önce daha fazla acıya katlanmalısın ki acı geçsin.

Kapı eşiğinde dururken Köşe'nin yol açabileceği sonsuz ızdırap kafasının içinde patladı.

Bu kapının dışındaki ona kıyasla neydi ki?

Nefes alıp verdi ve en sonunda kabullendi. Evden dışarı çıktı. Sokak kapısı ardından kapanana kadar gözlerini merdivendeki delikten ayırmadı. En sonunda sürgü yerine girdi ve onu dışarıda bıraktı.

Geri dönüşü olmayan yerdeydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Fırtınaya adım atınca durumun imkânsızlığını hemen kavradı.

Kendini ne sanıyorsun?

Evin yan cephesine yapışıp kaldı.

Kafasında süper kahraman anne hikâyeleri dönüp duruyordu. Sıkışan bebeklerini kurtarmak için arabaları kaldıran anneler. Ayılarla, kaplanlarla, yılanlarla boğuşan anneler. Çocuklarını timsahların ağzından çekenler. Ateş edip öldürenler. Çıglıklar atan, kendinden emin, kazanan anneler.

Ne saçmalık ama.

Yıllar önce bir nehrin suyun derin ve durgun olduğu sakin tarafına atlamıştı. Ağustos sonu güneşi sıcaktı, hava kuruydu. Ama su Wasatch'ın yeni erimiş buzlarından geliyordu ve suya daldığı anda şoka girmiş, nefes almış, dibe vurup istemsizce nehrin kayalarına çarpmış, bu sayede tekrar suyun yüzeyine itildiği için de boğulmaktan kurtulmuştu.

Bu soğuk da aynıydı. Öyle acı verici, öyle anıydı ki nefesi kesildi. Kaslarına kramp girdi, çenesi kulağının altından kemiğine bir cam saplanmış gibi yandı.

Üstelik bu, tüm bunlar, kürke rağmen di.

Kürk için Tanrı'ya şükürler olsun.

Fırtına tüm hızıyla esiyor, karlar etrafa savruluyor, etrafı bir görünür, bir görünmez, bir karanlık bir beyaz yapıyordu.

Şömine demirini almalıydın. Onu beklemeliydin. Ona vurmalıydın. Bu çok fazla.

Titreyen bedenine, ayaklarını yutan kürke baktı.

Hayır. Böyle şansın daha fazla. Hem artık buradasın. Başka seçeneğin yok. Hareket etmezsen biri seni ettirecek.

“Yetişkin olmak budur işte,” dedi büyükannesi güneyli aksanıyla. “İstemediğin şeyi yapmaktır. Yapamadığın başka bir şeyi elinden geldiğince yapmaktır.”

Acıtan havayı içine çekti, eve yakın, çatı saçağının altında korunaklı kalan yerlere dikkatle adım attı. Kar ev terliklerinin içine doldu, ayaklarının üstünde eridi.

Köşeyi dönünce rüzgâr biraz azaldı. Evin rüzgârlı tarafını aşmıştı, burada kar daha az birikmişti. Buna rağmen yüzü, başı soğuktan sızlıyordu. Bir elini cebinden çıkarıp yanağına, burnuna bastırdı. Yavaşça ilerlerken kendini ısıtmak için bir o eli, bir diğer eliyle aynı hareketi tekrarladı.

Kar üstüne vurdukça kürk daha da kötü kokuyor; nem, naftalin, ihmal ve hayvanın kokusunu iki katına çıkarıyordu.

Ona fazla uzun gelen kürkün eteklerine basmamak için dikkat etmeliydi. Hava ve buz bacaklarından yukarı çıkıyor, düğmelerin arasında kalan boşluklardan esip omurgasına üflüyor, ensesindeki nemi donduruyordu.

Kürk mantonun sıcaklığı olağanüstüydü. Karanlık, sefil, adaletsiz ve donmuş bir dünyadaki tek umut kırıntısı.

Camdan oturma odasına baktı. Herhangi bir hareket yoktu. Oda o kadar kısırtısız, o kadar boştu ki şimdi durduğu karlı yerden bile soğuk görünüyordu. Çocukları olmadan ne kadar yalnız olduğunu hissetti. Camların önünden hızla geçti, üstünde görünmeyen gözler hissediyordu.

Bir adım, bir tane daha, evet.

Mutfak camlarının önünden eğilerek geçerken rüzgâr uğulduyor, soğuk nem şimdi terliklerinin tabanlarından sızıyordu. Pencereleeri geçince antika, mozaikli küçük bir camdan mutfafa baktı.

Köşe bu defa başını çarpmamak için tavanın alçak olduğu yerden eğilerek aşağı iniyordu. Camdan su gibi görünüyordu, her bir parçası bulanık ve hareket hâlindeydi.

Kulaklarına dolan kan sağır ediciydi ve hızla camdan çekilip kendini duvara yapıştırdı.

Seni gördü mü? Tavan arasından indi bile. Çocuklar yalnızlar. Yalnız! Yangın çıkaracak. Onları dışarı çıkaracak. Yalnızlar!

Kadın inledi, kemiklerine işlendiği yerden görünmez bir şeyi çekip çıkaran şey yalnızca çaresizlikti. Çocuklarının acı çektiğini hayal ettiğinde duyduğu korku, soğuğu az da olsa daha katlanılır, daha unutulabilir kıldı; Köşe'nin potansiyelinin dehşetiyle kıyaslandığında biraz daha az acı vericiydi.

Hareket et. Hareket et! Pencereleeri geçtin ama... eğer seni gördüyse peşinden gelecek. Seni yakalayacak. Gitmelisin, şimdi! Kalırsan kendini asla affedemezsin. Kimse seni affetmez.

Affedilmeyi hak etmezsin.

"Bu kadar," diye tırmaladı kocasının sesi beynini. "Kaybedemezsin. Buna hakkın yok."

Koştı. Evin yan tarafından koşup garaj yoluna atladı. Kar burada yoğundu, üstünü örten bir şey yoktu, bacaklarını, dizlerini kesen kristal tanecikleri nefesini kesecek kadar derindi. Kar yığınlarının içinde dişi bir geyik gibi ilerlerken kar kürk mantosunu yukarı ittiriyor, buz tenini kesiyor, terliklerine dolarak her adımını donduruyordu.

Terlikleri kaybetme. Ellerini ceplerinin içinde sıcak tut. Dengeni kaybetme.

Tanrı'ya şükür bu kürk var.

Mantonun saten astarı ensesinden içeri giren karın ıslattığı tenine yapışıyor, onu âdeta boğuyordu. Kalp atışlarında göğ-

sünü sıkıştıran bir düzensizlik vardı. Kürkün hayvan derisinin altındaki bir av hayvanının kalbi.

Başının üstündeki ve ilerisindeki ağaçlar fırtınayı *vuşşş* sesiyle kesiyordu. Soğuğun işkencesi, buz soluyan ciğerlerinin yangısına rağmen ormanın karanlığı onu ürkütüyordu. Önünde beliren orman bir şeyleri saklıyor, ona geçit vermeyecek kadar uçsuz bucaksız ve öfkeli görünüyordu.

Uzaktaki yolda araba görmediğini, Köşe'nin nasıl geldiğini anlamamanın mümkün olmadığını fark etti.

Hiçbir zaman doğru olanı yapamıyorsun, onları bıraktın! Bıraktın onları! Anahtarlara, arabaya, silaha koşmalıydın.

Az ilerisinde mezarlar vardı, her zamanki hâllerinden farklı, karla kaplıydılar.

Evet, evet! Patika. Az kaldı. Patika daha kolay olacak.

Ayakları binlerce kesikle delik deşikti, her adım gerçek bir irade gerektiriyordu. Soğuk baldırlarına işleyip kasıklarına doğru yükseliyor, mahrem yerlerine öyle bir yapışıyor ki biri dizinden kasığına kadar bir kılıç sokup kaslarının arasından atardamarlarını ve damarlarını dışarı çekiyor gibi hissediyordu. Toprağın içinden yabancı otları çekip birbirine dolanmış kökleriyle dışarı çıkarır gibi.

Dayanılmaz! Durmalısın, ayaklarını ısıtmalısın.

Hayır. Durursan bir daha ayağa kalkamazsın.

Mezarlığa ulaştı, şimdi tamamen karla kaplanmış birer çıkıntıdan ibaret mezar taşlarının arasında ezberden ilerliyordu.

Takılma, taşlara takılma!

Ama takılmıştı bile. Karların altına gizlenmiş en küçük mezar taşının üstüne devrildi. Ölüm tarihi Amerikan İç Savaşı'ndan hemen önce, sekiz aylık bir bebeğin mezar taşı.

Kendini topladı, eliyle en yüksek taşın üstündeki kar kaplı kanatlı kurukafaya tutundu.

“Anne, baba, sizinle cennette buluşacağım,” yazıyordu ayağının takıldığı taşın üstünde.

Bunu hatırlıyordu. Mezar yazıtını birçok kez okumuş, taşın başında dururken kaşlarını çatmış, o anne baba için bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışmıştı.

Gördün mü? Senin yaşadığın ne ki buna kıyasla? Başarmak zorundasın ki böyle bir şey yaşanmasın. Küçük mezarlar olmasın.

Bacakları lime limeydi. Ayakları işe yaramazdı.

Tüm o hikâyeler, tüm o filmler yalandı. Yalanlar ve insanların katlanabileceklerine dair daha fazla yalan. Bir annenin yapabilecekleri. İnsan bedeninin ne kadar acıyı kaldırabildiği. Kızın silahlı adamları dövüp alt ettiği, canavarları yendiği fi-naller.

Doğum gibi. Başka seçenek yok.

Doğru. Kadınlar çocuk doğururken ölebiliyor. Hareket etmezsen sen de öleceksin.

Ayağa kalktı, ilerledi, bu defa daha yavaş yol alıyordu. Bir yerini burkmuş olmalıydı çünkü bileğinden dişlerinin ardına kadar yayılan bir acı hissediyordu.

Ayakları acı içindeki birer kütükten farksızdı. Bedeni öyle titriyordu ki soğuk ta iliklerine işlemiş, orayı kendine mesken edinmişti.

Ayaklarının uyuşmuş olması gerekmez mi? Ne zaman tamamen uyuşacaklar? Onları güçlkle kontrol ederken nasıl olur da bu kadar acı hissedebiliyorsun?

Sol cebindeki eli ıslaktı. Çıkarıp eline baktı. Karanlıkta kanı siyahtı.

Sadece bir kesik. Mezar taşına tutunurken kesmiş olmalısın.

Kanın miktarı onu rahatsız etti. Kesik, beyazlaşmış avucunun kıyısındaydı. Kan kesikten sızıp beyaz lekelerinin pigmentli deriyle buluştuğu bileğine akıyordu. Kar mantosunun kürküne yapışmıştı.

Elini cebine geri soktu. Islak avucuyla astarı sıktı, ortasında yapışkan bir sıcaklık hissetti ama kenarları hızla donmuştu.

Bakma, o kadar fazla kan yok.

Acele et, acele et! Onları bırakalı çok oldu. Ne kadar zaman geçti?

Gözlerini ilerideki patikadan ayırmadan ilerlemeye devam etti. Kardan ağırlaşmış ağaçlar patikanın üstüne eğilmişti. Büyük bir yaratık tarafından açılmış, yuvarlak ve karanlık bir tünele benziyordu. Şeytanların ve bilinmez varlıkların evi.

Kes şunu! Şeytan senin arkanda. Orman sadece orman.

Havada bir kıpırtı oldu.

Duman?

Evi alevler içinde görme korkusuyla dönüp arkasına baktı. Ama hiçbir şey yoktu. Evi yalayan alevler yoktu. Siyah gökyüzünde uçuşan karların içinde herhangi bir duman belirtisi yoktu. Koku da yoktu.

Aklın sana oyunlar oynuyor.

Ama öyle değildi. Deforme olmuş dağ aslanının sarı bakışlarını üzerinde hissettiği zamankiyle aynı histi bu. Otoyolda giderken gözlerini yan tarafa bakmaya zorlayıp başka bir arabadan ona bakan biriyle karşılaştığı zamankiyle aynı. Gözlerini üstüne dikmiş birinin verdiği his.

Gözlerini kısıp uçuşan karların içinden ileri baktı, kanlı yumruğunu cebinin içinde açıp kapamaya devam etti. Evin ikinci katında, yatak odasındaki loş ışığı fırtınanın içinden zorlukla seçti.

Köşe'nin hatlarını gördü.

Bu manzarayı biliyordu. Bu, garaj yolundaki karın içinde bıraktığı derin izlerin net bir şekilde görülebileceği tek pencereydi. Şimdi durmuş, evin arka cephesine baktığı patikanın başlangıcının görülebileceği tek pencere.

Silüet kayboldu. Işık söndü.

Seni gördü.

Korku boğazını sımsıkı sardı. Çığlık attı ama sesi çıkmadı.

Neden hiç çığlık atamıyorsun?

Kürkün eteklerini acemice yukarı kaldırıp kollarına aldı, arkasını döndü ve patikadan aşağı koşmaya başladı.

Soğuk, rüzgâr ve hızdan gözleri bulanıyordu. Ayakları bir şekilde hâlâ hareket ediyordu ama eşit değillerdi, bir tanesine ağırlığını verdiğinde ayağı onu güç bela taşıyordu. Kalbi göğüs kafesini kıracaktı. Ciğerleri buzla yanıyordu.

Geri bakma, geri bakma!

Yolda kan izi var.

Karanlığın içinden ne geldiğini, sıırıslıklam olmuş, ağrıyan, donmuş kütük ayaklarının altında ne olduğunu görmeye çalışarak ileri baktı. Patikadaki kar daha azdı, her zamanki gibi akılalmaz biçimde yalnızca ağaç köklerini gizleyecek kadar karla kaplanmıştı. Kaygan, çürümeye başlamış yaprakları gizleyecek kadar. Takılıp sendeledi. Bacakları tekrar tekrar yan tarafa doğru bocaladı, geri kayd ve yine de ilerlemeye devam etti. Karın altındaki bir kayaya takılıp düştü. Ayağa kalktı, bacaklarını kurtarıp koşabilmek için kürkü iyice yukarı kaldırdı.

Hava yoğun ve tuhaftı, nefes almak zordu, vücudu toprakla su arasında yeni bir boyuttaydı.

Hareket ediyor musun? Koşuyor musun? Her şey çok yavaş. Neden daha hızlı gidemiyorsun?

Patikanın tüneli daraldı, yolun sonu daha da uzakmış gibi mesafeyi bulanıklaştırdı.

Çünkü patika lanetli. Bu yüzden tuhaf görünüyor. Hepsi bu. Hayaletlerin etekleri havayı ağırlaştırıyor. İlerlemeye devam et.

Bir şey kürkünü öyle sertçe çekti ki omzundan bir çıtırtı geldi ve geri çekilirken ağzından bir *ah!* çıktı.

Geri bakma! Devam et!

Kürkü yırtarak çekip aldı. Kendini kurtarıp ilerledi. Bir dala mı takılmıştı? Bir el? Yine koşmaya başladı.

Sonra yanağına, kaşına, alnına bir şey çarptı. Acıdan bir adım geriledi, afallayarak yere düştü. Bir gözü karardı, acıdı ve kanadı. Sağlam olan eliyle kanı sildi. Önünde belli belirsiz, siyah bir kemer olduğunu tek gözüyle seçebildi.

Sadece bir dal. Dala çarptın. Kardan ağırlaşıp yere eğilmiş bir dal.

Hayır, hayır, Köşe bu, bir pençe.

Jilet gibi keskin pençeleriyle tepesinde duruyordu. Ayağa kalktığında yine bir dala dönüştü.

Devam et. Seni yakalamasına izin verme! Seni çocuklara karşı kullanacak.

“Leziz,” diye fısıldadı Köşe.

Artık hiçbir şey doğru değildi. Zemin tuhaf açılı ve eğik görünüyordu. Ağaçlar daireler çiziyordu. Orman ona fısıldıyordu.

Geri dön, geri dön, yolda kan izleri var!

Kar ve buz yuttun, içini kesip kanattılar, hepsi bu.

Ciğerleri kelebek kanatları gibi açıldı, kırmızı ve yumuşak, buharla ve donarak kara saçılan kan.

Kanlı göz, kanlı eller, kanlı ayaklar. Leziz bir atıştırmalık gibisin.

Leziz.

Derinde bir yerlerde beyninin doğru çalışmadığını idrak etti. Gözü de öyle. Terlikleri gitmişti. Donmuş muydu? Aşağı baktı. Hayır, bacakları hareket ediyordu. Gözünü sildi, kanlı kirpiklerinin arasından patikanın siyah, açık sonunu gördü, birdenbire artık çok yakındı, birdenbire belirmişti!

Kendini ağaçların dışına attı, patikanın bittiği yerde derinleşen kar yığınlarına doğru atıldı. Çığlık atmaya çalıştı ve ağzından kan geldi. Kanı kara öksürdü. Yüzüyordu, karda yüzüyordu.

Evler karanlıktı. Uyuyan devler şimdi hızını artıran kar fırtınasında güçlkle görölüyordu, etraflarındaki ağaçları kesip yerlerine küçük, şekillendirilebilir şeyler ettikleri için korunaksızlardı.

Nerede bu? Ensende olsa gerek, öyle olmalı, onu hissedebiliyorsun. Bakma!

Kürkü ağırdı, korkunç şekilde ağırdı, karı üstüne toplamıştı. Eteklerini bir kez daha kaldırdı, kendini ilerlemeye zorladı,

bacakları beyazlığın içinde debelenen birer karanlıktı. Açıkta kalan baldırları çığlık atıyordu.

Biri açık ama kenarları buğulu gören, diğeri şişmiş ve körleşmiş gözüyle en yakın evin karanlık hatlarına doğru koştu.

Zaman bükülmüştü. Mekân doğru görünmüyordu; dönüp yer değiştiriyor, ev ondan koşarak uzaklaşıyordu.

Bir projektör ışığı.

“Yardım edin!” dedi ama sesi çıkmadı.

Kâbuslarındaki gibiydi. Üniversitedeki yurt odasının linolyum zeminini gördü. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Kendinden utanmalısın! Yardım iste, yap şunu!

Ağzından hava ve metal tadı geldi, dişlerinin arasında alüminyum tadı vardı.

İşte bir kapı! Kapı var, kapıya git.

Kürkü tutması zordu, kayıp bacaklarının arasına girip duruyordu, astarı ıslak ve yapışkandı.

Sağlam gözüyle bir kapıda olduğunu gördü, pirinç kapı tokmağı ananas şeklindeydi.

Elini uzattı. Tokmağı kullanmak zordu. Çok ağırdı. Üstünde düğme olan beyaz bir kutu gördü, üstüne bastı, bastırmaya devam etti. Uzaktan gelen bir çınlama duydu.

Yakınlarda bir ışık. Alnını kapının uzun, ince camlarından birine yasladı. Camın arkasında bir bulanıklık belirdi. Sonra beyaz ve solgun bir yüz giderek büyüyen gözlerle ona baktı.

Camdaki karanlık, kanlı, tanınmaz hâldeki yansımasını gördü.

Yüz kayboldu, sonra camdan bir daha baktı.

Zile bastı.

Kapı açılınca eli küçük beyaz kutudan düştü, zile kan buluşturduğunu gördü.

“Merhaba,” dediğini duydu kendi sesinin. “Ben komşunuzum. Lütfen bana yardım eder misiniz?”

Daha dokuz yaşındaydı ama annesinin katilinin kelleşmekte olan bir adam olduğunu dün gibi hatırlıyordu. Hâkimin karşısında otururken kafasının arkadan görülen görüntüsü hafızasına kazınmıştı. Adam başını biraz çevirdiğinde yanağının hafifçe titrediği görülebiliyordu. Büyük bir göbeği, düz bir kalçası, gövdesinin yanında cılız kalan kolları vardı. Kafasında kalan saçları beyazlamaya başlamıştı. Adam onun gözünde beyaz bir kütle gibiydi. Her yerde gördüğü orta yaşlı adamlardan. Polis, avukat, doktor, muhasebeci, politikacı.

Ondan nefret ediyordu. Hamur gibi bedenine bakışlarıyla hançerler saplıyordu. Annesini yok eden, o güzel sesi, süt gibi tenini, saçlarını ören ellerini, her zaman ekşi nefesini, fazla yüksek sesini, hepsini dünyanın yüzeyinden silmişti. Göreceği tüm anne sevgisini şimdi ve sonsuza dek ortadan kaldırmış, içinde depolanmış onca sevgiye gidecek hiçbir yer bırakmamıştı.

Buna rağmen katilin yüzünü hatırlamakta zorlanıyordu. Diğer herkese çok fazla benziyordu. Sahip olduklarını hak ettiğini sanan aynı şişik suratlı, kimliği belirsiz adamlardandı.

Duruşmanın korkunç derecede sıkıcı olmasını annesine bir ihanet olarak görmüştü. Üçüncü sınıfta bir dersliğe tıklılıp kalmaktan daha renksiz, taklit ettiği kilise ayinleri kadar

monoton. Kiliseye giderken olduğu gibi parlak siyah ayakka-bılarını ve ağı bir türlü oturmayan külotlu çorabıyla rahatsız bir elbise giymek zorundaydı. Büyük adam ayağa kalktığı anda ayağa kalkması, oturduğunda oturması gerekiyordu. Vaaz dinle-mesi. Falan filan falan filan. Merhamet. Falan filan falan filan. Adalet. Bilmem kimin dediği gibi falan filan. Şimdi okuyalım. Kilisede olduğu gibi heykellere bakıyordu. Gizlice saati kesi-yordu. Uzun bir bankta büyükannesinin yanında oturuyordu. Yine tıpkı kilisede olduğu gibi babası şu ya da bu bahaneyle orada değildi.

“Bırak evde kalsın,” demişti büyükannesi otoyolda duruşma salonuna doğru giderlerken. “Herkes yasını farklı şekilde yaşar.”

Kiliseyi duruşma salonundan daha fazla sevdiğine karar verdi. En azından kilisede söylenen şarkılar onu uyandırıyor ve sona doğru atıştırmalık oluyordu. En azından kilisede herkes bağışlanmayı diliyordu.

Duruşma salonunda yankılanan kelimeler insanın içine İncil ayetlerinden daha az işliyordu. Adam öldürme yerine taksirle adam öldürme diyorlardı, gerçekte öldürülen bir kadın olmasına rağmen. Olan biteni basitçe söylemek yerine, bu sarhoş küçük adam ve onun fazla büyük kamyonu ile bir anda kurban edilen koca bir yaşamı tarif etmek yerine, ezilen yumuşak dokular-dan, parça pinçik olan sert kemiklerden, geri dönüşü olmayan şekilde kırılan değerli şeylerden konuşmak yerine, tüm bunla-rın yerine, trafik ışıklarından konuşuyorlardı. Zamanlamadan. Metal bir çubukla küçük haritaların üstünde şurayı burayı gös-teriyorlardı. Hız limitleri. Sola dönüş sinyalleri. Kandaki alkol.

Bu derli toplu şemalara öfkeyle baktı. Dokuz yaşındayken bile listeler yapardı, düzenlemeyi severdi, annesinin yanındayken makineleri parçalarına ayırmayı, onları tamir etmeyi, kablola-rını birbirine bağlamayı ve devre parçalarını eritip uysal havuz-lara çevirmek için lehim aletini kullanmayı öğrenmişti. Söküm işinde teknik tartışmaların, analizin bir zamanı vardı. Ve sonra

burası vardı, annesinin cenazesi gibi buranın da kaskatı kesilmiş ya da gözyaşlarıyla biçim değiştirmiş yüzlerle dolu olması gerekirdi. Anlayamadıklarını söyleyen, böyle bir şey nasıl olur, bu haksızlık, dehşet verici diyen, hepsi soğuktan ellerini ovuşturarak, annesi hayattan sökülüp alınmışken hayatta olduklarını kontrol etmek ister gibi kollarına, göğüslerine dokunan insanlar.

Ama ön taraftaki adamlar vır vır konuşmaya devam ederken o, kaslarına ve kemiklerine oturan siyah taş kaşıyor, kalbinden midesine, midesinden boğazına ve beynine kayan taşınması imkânsız derecede ağır taş ona, “Hiçbirinin bir önemi yok çünkü o artık yok, yok artık, öldü. Bazı şeyler düzeltilemez. Bazı şeyleri düzeltmesi imkânsızdır. Dünya ortasından ikiye kırılabılır,” diye fısıldıyordu.

Üç gün sürdü. Mahkemedeki alelade adamın kamburunu çıkarıp oturuşunu, pişman görünmeye çalışmasını ama en az onun kadar sıkılmış, prosedürden onun kadar rahatsız olmuş görünmekten öteye gidemeyişini üç gün boyunca izledi.

Üzgündü, çok üzgündü, hayatı boyunca bu korkunç yükü sırtında taşıyacaktı. Dürüst vatandaş, şimdiden cezasını çekiyordu. Şimdiden bir programa yazılmıştı. *Ve...* Hafifletici unsur. Katkı. Peki *kadın* ne yapıyordu, ne düşünüyordu? Unutmayın, araba kiralıktı. O eyaletin sürücüsü değildi. Elbette dikkati dağınıktı. Arabaya aşına değildi, yolu bulmak için sık sık haritalara bakıyor olmalıydı. Evet, sürücülük geçmişi temizdi ama gerçeklere bakalım. Kadının geldiği yerde insandan çok inek vardı, orada kimse ağzına içki sürmüyordu, herkesin geçmişi temizdi. Evet, kandaki alkol seviyesi yüksekti, sayın jüri üyeleri ama o da tıpkı sizin gibi. Kocanız. Babanız. Tanıdığınız herkes gibi. Zavallı adam. Sizinle hemen hemen aynı yaşta değil mi? Sadece küçük bir hata yaptı, kötü zamanlama. Siz hiç hata yapmadınız mı, söyleyin? Belki de aynı hatayı. Ve başka eyaletten kadın, yüzü farklı olan kadın, bu işte bir gariplik yok mu, bir kadın, burada, tek başına, iş için? Tuhaf değil mi? Bu

kadının, böyle bir hastalıkla, böyle lekeliyken... Şüpheli değil mi? Hareketlerini düşünün. Hatalarını. Tuhaflığını. Adamın hayatını neden mahvedesiniz?

Büyükannesi kendini ilk gün savcıya ve polise tanıtmış, gayretleri için onlara teşekkür etmişti. Ertesi sabah onları omuzlarından dürtmüş, güneyli kibarlığı kaybolmuştu. “Beceriksizlik bu. Nasıl cüret edersiniz böyle bir şeye? Adam bunu yine yapacak. Belki bir sonraki sefer sizin sevdiğiniz birine. Ne yaptığını gördünüz. Genç bir eşe. Genç bir anneye.”

Ancak polis ve savcılık tarafından gelen tek karşılık kayıtsızlık, havaya yükselen dumanlar ve hainlikti.

“Lütfen sakın olun, hanımefendi. Biz elimizdeki gerçeklere dayanarak çalışıyoruz.”

“Sakin olmuş, hadi kızım! Annenin hakkını savunmaları gerekirdi,” dedi büyükannesi burnundan soluyarak. “İşleri bu. Utah’ta olsaydı farklı olurdu. Mormonların hayranı değilim ama bildikleri bazı şeyler var ve alkol de onlardan biri.”

Büyükannesinin avukatların ve polislerin neden annesine karşı bir sorumluluk hissetmesi gerektiğinde ısrar ettiğini anlayamamıştı. Büyükannesi, annesinin sorumsuz, kusurlu, şüpheli, tanınmaz olarak yeniden icat edildiği bu yerde onların birer diyot, kapasitör, transistör, bu devrenin elzem birer parçası olduklarını göremiyordu.

Katil bu yerde az önem taşıyan bir şeyden sorumluydu. Elbette hayattaydı, bu nedenle var olma avantajına sahipti. Bakılacak, değerlendirilecek, empati kurulacak biriydi.

Annesi şemanın üstündeki bir noktaydı. Annesi bir eksiklikti. Bu hiçliği hissedebiliyordu. Annesi onu kollarına aldığı anda, onu yatağına yatırdığında, öğle yemeğini hazırladığında, alışveriş arabasını itmesine izin verdiğinde, yürürken elini bir kalp atışı gibi –güm-güm, güm-güm– sıkıp gizlice *seni seviyorum* dediğinde, annesi ona, “Benim güzel kızım, hayatımda olduğun için ne kadar şanslıyım!” dediğinde hissettiği anne sevgisinin

doldurduğu yerde şimdi sonsuz bir boşluk vardı. Bu küçücük şeyler bile kaybedilince devleşmiş, yorganın altında dizlerini karnına çekip içinde yeni oluşmuş bu boşluğu kapamaya çalışmasına neden olan anılara dönüşmüştü.

Hâkim adamın suçsuz bulunduğuna dair kararı okurken jürinin, annesinin yanlış bir şey yaptığına, vahşice, acı verici şekilde yok edilmeyi bir şekilde hak ettiğine inanma ihtiyacı duyup duymadığını merak etti. Çünkü bu sayede, annesinin başına gelen, onların başına asla ama asla gelmeyecekti. Belki çekinerek saçlarını kaşıyan, bir diğeri tırnak etleriyle oynayan jüri üyeleri ve diğer hepsi ona ve büyükannesine bakmaktan kaçınıyordu çünkü içlerinden bir ses onlara, “Ben olabilirdim. Sevdiğim biri olabilirdi. Beni seven biri,” diyordu.

Jüri onun gördüğü, her şeyin altında yatan görünmez, hassas ve kolaylıkla kopan ipleri görmek istemiyordu. Anlık bir kötü şans, bir yabancıнын yaptığı bir tercih ipleri koparabilirdi, kopan uçları örümcek ağı gibi süzölmeye devam ederken değerli şeyler karanlığa düşer, geri getirilemezdi.

Bazı şeyler düzeltilemez. Bazı şeyleri düzeltmek imkânsızdır. Dünya ortasından ikiye kırılabilir.

“Bu resmen adaletsizlik,” diye yakındı büyükannesi.

Ama adalet mümkün değildi. Adalet jürinin annesini bütün ve canlı olarak geri getirmesini gerektirirdi. Tek olasılık sterilize edilmiş bir intikamdı ama o da hüsrarla sonuçlanmıştı.

Karar açıklandıktan sonra büyükannesi ona sarılıp, “Tanrı’nın bir bildiği vardır,” diye fısıldadı.

Ama annesinin ölümünün dehşeti karşısında kabullenebileceği herhangi bir açıklama, ilahi bir anlam söz konusu değildi. Bundan sağ çıkabilmenin tek yolu, annesinin günlük şeyler karşısındaki coşkulu sevincinin anısına tutunmak oldu. Kuş yemliğindeki sinekkuşu, bir kablonun kusursuzca bükölmesi, kar yağışı, mükemmel pişmiş bir yumurta... Annesi tüm bu

basit şeylere samimi bir hayranlıkla bakıp, “Ne kadar güzel, değil mi? Ne kadar güzel!” derdi.

Yasının kuyusunda yorganın altına kıvrılıp annesinin saçlarında dolaşan parmaklarını hatırladı. Annesinin *güm-güm, güm-güm, seni seviyorum*, der gibi elini sıkan elini. Gülümsemesinin eşit olmayan kıvrımını. Serçe parmağı eklemesinin tuhaf açısının, kendi kendine sürekli mırıldanmasının bile özel, önemli olduğunu ve tüm bu küçük, harikulade kesitlerin bir anlam kazanmasına, yaşamaya devam etmek için istek duymasına olanak sağladığını anladı. Hayat güzel olmalıydı çünkü annesi öyle demişti. Hayat değerli olmalıydı çünkü kırılıp gitti, kolaylıkla yok olabilirdi. Evet, perişanlığının üstesinden gelmeliydi çünkü annesi artık dünyanın güzelliğine, narinliğine tanıklık edemese de o hâlâ edebilirdi.

Duruşma salonuna vuran güneş ışığında dans eden toz zerreciklerinin manyetik, baş döndüren güzelliğini izlerken hâkim, adamı on beş ayla cezalandırdı. Cinayet ya da taksirle adam öldürmekten değil, daha hafif bir suç olan alkollü araç kullanmaktan. Olay yerini terk etmekten. İçeride kaldığı süre göz önünde bulundurularak on iki ay. İyi huylu, küçük katil sekiz ay sonra şartlı tahliye edilmişti bile. Annesinin hayatını yaratmak için geçenden daha az hapis süresi; tüm varlığını yaratmak için gereken süreden az.

Diğer insanlar onların boynuzlarının çıkmasını bekliyordu. Diğer insanlar şeytan, şeytan olduğunu bilir sanıyordu. Diğer insanlar, “Aslında iyi bir adam,” diyordu.

Ama hayır. O ve büyükannesi şeytanın küçük bir hiç kimse, herhangi bir insan gibi görünüp timsah gözyaşları dökabilen biri olduğunu ilk sıradan izlemişti. Şeytan, hâkim cezasını okuduğu zaman gözlerinde ısıldayan tatmini gizleyemeyen, çökük, kambur bir adam olabilirdi. “Ya, gördünüz mü? Adalet! O kadar da kötü biri değilim. Kimseden daha kötü değilim, tıpkı hep düşündüğüm gibi,” diyen gözler.

Ama tabii aslında kötüydü. Pişman olmayan, ıslah edilemez bir kötülük, neyi alıp götürdüğünü anlayamayan, kendisine ait olmayan bir canın temel önemini kavrayamayan türden. Kötülüğün yüzü günlük sıradanlığın içinde öyle unutulabilirdi ki, onun için bu kadar büyük bir anlam ifade etmesine rağmen kendisi bile adamın yüz hatlarını aklında tutamamıştı. Tek hatırladığı kilolu bir bedenin üstündeki kelleşen kafaydı. Beyazlayan, seyrelemiş saçlar. Uzun, sıkıcı adaletsizlik sürecinin ardından üzerinden ışıyan rahatlama hissi.

Duruşmadan dokuz ay sonra büyükannesi onu karşısına aldı. Bir telefon almıştı. Annesini yok eden adam hapisten ıkalı otuz gün geçmeden karısıyla birlikte bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Adamın kanındaki alkol oranı, büyükannesinin dediğine göre, “Çakmak çaksan alev alacak türdendi.”

“Tanrı yanlış düzeltti,” demişti büyükannesi.

Ona katılmıyordu. Bunun büyükannesini üzeceğini bilmesine rağmen artık kendinden büyük bir gücün varlığını sorgusuz sualsiz kabul etmiyordu, annesinin ölümünün herhangi bir tanrıyı yetersiz kıldığından emindi. Sonuçta Tanrı bir yanlış düzelttiyse o zaman onu baştan yanlış yapmış demekti. Belki de resimden tamamen çıkmıştı. Ya da hiçbir zaman orada değildi. Biliyormuş gibi davranmadı.

“Zavallı karısına acıdım,” dedi büyükannesi içini çekerek. “O da kendi tercihlerini yapmış sonuçta ama böyle bir sonu hak ettiğini düşünmüyorum.”

O üç gün boyunca katilin hemen arkasında oturan karısı. Durmadan yerinde kıpırdanıp duran karısı. Birkaç kez ona bakarken yakaladığı, sonra gözlerini hemen kaçırarak karısı. Krystle Carrington saç ve mücevherli, uzun kollu çiçekli elbise giymiş karısı. Şimdi ölü olan o kadının huzursuz yüzünü çok iyi hatırlıyordu.

Kapı eşiğinde duran soluk tenli, beyaz saçlı adam pijama altı ve tişört giymişti. Onu içeri davet etmedi, ağzı bir karış açık hâlde ona baktı.

“Canım? Kimmiş?” diye seslendi bir kadın.

“Bir kadın!” diye bağırdı adam gözlerini ondan ayırmadan.

“Ne?” diye bağırdı kadın.

“Merhaba,” dedi yine metalden farksız dişlerinin arasından.

“Ben komşunuzum. Lütfen bana yardım edin.”

“Tanrım.” Adam suratını buruşturdu. “Ne oldu sana?”

Kadın düşecek gibi oldu, dış duvarın tuğlasına zar zor tutundu.

Elinin bıraktığı kanlı izi görünce, “Özür dilerim,” dedi. “Çok özür dilerim.”

“Tanrım... İçeri gir.”

Eve adımını attığı gibi pelte kıvamına gelmiş, ıslak ve kaygan ayakları parkede kaydı. Sertçe yere düştü. Komşu ona yardım etme niyetiyle yere eğildi ama sonra bir daha düşünüp kolunu göğsüne doğru çekti. Kadın ellerinin üstünde doğruldu, ayakları işe yaramazdı, dizleri kürk mantonun içine sıkışmıştı. Komşunun kapıyı fırtınaya karşı örtmesine izin verecek kadar emekledi. Adam soğuğa azıcık maruz kaldığı için ellerini ovuşturdu.

Kadın yanağını kare parkelere dayadı.

Küçük bir şekerleme. Tek ihtiyacın bu, azcık kestirmek.

“Ne oldu? İyi misin?”

Evin uzak ucunda bir hareketlenme oldu, bir kadın aceleyle merdivenden indi.

“Tanrım!” dedi kadın. “Bu da ne?”

“Bilmiyorum,” dedi komşu. “Polisi ara, kadın yaralı.”

“Peki... *tehlikeli* olabilir mi?” Kadın bunu yalnızca adamın anlayacağı şekilde sessizce söylemişti.

“Ayağa bile kalkamıyor. Hadi ara polisi!”

Kadın ağzını sımsıkı kapadı, büzdüğü dudakları kırmızı bir O şekli aldı.

Evin ışıkları sağlam olan gözünü yakıyordu. Parkeler çok beyazdı. Az ilerideki halı yulaf rengiydi. Merdivenin tepesinde devasa kristal bir avize ışıldıyordu. Karanlık evin içinde açık renk ahşap mobilyalar seçiliyordu. Girişte aynalar, diğer odalar. Her şey parlak ve göz alıcıydı. Merdivenden hızla yukarı çıkan kadının üstünde uzun, pembe bir sabahlık vardı. İpek.

“Ne oldu?” diye tekrarladı adam.

“Evimde biri var,” dedi. “Beni öldürmeye çalışıyor. Çocuklarımı bulmaya çalışıyor.”

Komşu şimdi cildini fark etmiş, beyaz lekelerine bakıyordu.

“Bulaşıcı mı?”

“Hayır. Bu... genetik. Lütfen, çocuklarımı arıyor.”

“Ne?” Komşu gözlerini kısıp ona baktı.

Belki de sesin çıkmıyor. Belki de kanla kaplı dudaklarının arasından sesini duyuramıyorsun.

“Doğrulabilir misin?” diye sordu komşu. “Yere doğru konuşuyorsun, seni duyamıyorum.”

Komşu ona yardım etmek için elini uzattı, o da kendi elini uzatınca adam yine elini geri çekti. Adamın kandan mı yoksa el ve bileklerindeki beyaz lekelerden mi daha fazla korktuğunu merak etti. Kendini ittirip sırtını duvara yasladı. Şişmiş duda-

ğını temizlemek için eliyle sildi. Gözüne dokundu ve canı öyle yandı ki elini hemen çekmek zorunda kaldı.

“Biri evime girdi. Çocuklarım evde saklanıyor. Yardım gerek.”

“Polis telefonda!” diye seslendi kadın merdivenden inip elindeki cep telefonunu gösterirken. “Yolda olduklarını söylediler. Kim olduğunu soruyorlar.” Kadın birden sustu. “Teninde ne var öyle?”

“Yaralandım,” diye sızlandı.

“Biri evine girmiş, öyle diyor. Çocukları hâlâ oradaymış,” dedi komşu.

“Aaaaaa!” Kadının kaşları havaya kalktı. Duyduklarını telefona tekrarladı.

“Adresin nedir canım?”

Ona adını, adresini söyledi.

“Galiba... galiba adam beni takip etti.”

“Ne?”

İkisi de yanından hızla koşturdu, adam kapıyı kilitledikten sonra karı koca sokak kapısının iki yanındaki dar pencerelere yanaşıp ellerini yüzlerinin iki yanına koyarak fırtınanın içini görmeye çalıştı.

Ayakları mantonun altından tuhaf bir açıyla çıkıyordu. Teni dağ aslanının kürkü gibiydi, kısmen yırtılmış, etinin olduğu yerler kanlı.

Daha yüksek sesle konuşabilmek için duvardan destek aldı.

“Çocuklarımı bulmaları lazım, çocuklarım, saklandılar, polisin evime gitmesi gerek, lütfen!”

“Eve giren adam onu takip etmiş olabilirmiş,” dedi kadın telefona. “Ama kimseyi göremiyorum. Sen görüyor musun?”

“Hayır,” diye onayladı komşu. “Hiç kimse yok.”

“Evimde biri var,” diye tekrarladı.

“Biz kimseyi göremedik,” dedi kadın telefona. “Ama karanlıkta karın içinde bir şey görmek çok zor.”

Fazla yakınlardı, sesleri kulaklarını acıtıyordu.

“Bunu sana... sana o mu yaptı?” diye sordu kadın ona bakarak.

“Yangın çıkaracak,” dedi. “Yangınla onları dışarı...”

“Eve giren adam,” dedi kadın parmağıyla havada bir daire çizerek onu işaret etti, “*bunları* o mu yaptı?”

“İlk yardım setini getireyim,” dedi komşu. “Hipotermiyi *googlela*, tamam mı? Ne yapmalıymışız bak.”

“Hoparlöre alıyorum,” dedi kadın telefona, “hipotermiyi aratmam lazım. Hipotermisi var mı anlamak için.”

Yaralı kadın dudağını yaladı, ağzına iyot tadı geldi. Komşuların manik enerjisi, heyecan yüklü kafa karışıklıkları, yorgunluk hissini ve uyku ihtiyacını artırmıştı.

“Çocuklarımı sakladım,” dedi kadına. “Onları Köşe’den sakladım. Köşedeki adamdan.”

“Duydunuz mu?” dedi kadın telefona bir yandan bir şeyler yazarken. “Aklı yerinde değil. Saçma sapan şeyler söylüyor. Yüzü de kötü hâlde, biri vurmuş gibi. Ve yalınayak. Kürk mantosu var.”

“Kürk manto mu?” dedi hoparlörden gelen metalik ses.

“Evet,” dedi kadın sese. “Karın içinden yalınayak, kürk mantoyla, dayak yemiş hâlde çıkageldi.”

“Nereden geldi?”

“Evim.” Sesi uzaktan geliyordu. “Evim!”

“Duydunuz mu? Evinden geldiğini söylüyor.”

“Adres nedir?”

Adresi mırıldandı, kadın adresi telefona yüksek sesle tekrarladı.

Komşu elinde ilk yardım setiyle ve buharı tüten bir bardakla geri geldi. Telefonu karısının elinden çekip aldı.

“Bakın,” dedi. “Ne söylediğini anlamak zor. Ama evinde biri olduğunu düşünüyor gibi. Her kimse çocuklarının peşindeymiş ve hâlâ evindeymiş.” Dinledi. Sonra sordu, “Kaç yaşındalar?”

Kadın çocukların yaşlarını söyledi, komşu da telefona tekrarladı.

Adam ilk yardım setini, havluları ve bardağı yere, yanına koydu. Kesik sol eline havluyu dikkatle sardı. Parmakları kalındı ve bükülmüyordu. İlk yardım setinin fermuarını açamadı.

Komşusu başında dikilmiş, telefonla konuşurken çok uzun görünüyor. Karısı yine camdan dışarı bakıyor, ellerini ovalıyor, manzara birinden diğerine değişecekmiş gibi farklı pencerelerden dışarı bakıyordu.

Sağlam elini komşunun yanına koyduğu bardağa koydu, sıcaklığı mucizeviydi. Bir yudum aldı, sıvı boğazını yakarak geçti ve herhangi bir sıcaklığı, huzur veren herhangi bir şeyi yeniden hissedebildiği için minnet duydu.

“Hâlâ bir şey göremiyorum,” dedi kadın.

Tek tek konuşmaya çalıştı.

“Bırakın. Onlarla. Ben. Konuşayım.”

“Sizinle konuşmak istiyor,” dedi komşu telefona. “Onu daha iyi duyabilmeniz için telefonu yanına koyacağım.”

“Çocuklarım,” dedi nefes nefese. “Beş ve sekiz yaşındalar. Onları sakladım. Adam yangın çıkaracağını söyledi. Dumanla bizi dışarı çıkaracağını. Evime gitmelisiniz. Onlara yardım etmelisiniz.”

“Hanımefendi? Alo?”

“Beş ve sekiz. Adam yangın çıkaracak. Yardım edin.”

“Bulunduğunuz yerde güvende hissediyor musunuz, hanımefendi?”

Başı dönerek telefona, “Onları dumanla dışarı çıkaracak, Köşe,” dedi.

Odadan uzağa sürükleniyor gibiydi. Komşular şaşkındı, bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı. Kadın sıcak içecekten bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. Tadını aldı. Çok sıcaktı.

“Kusura bakmayın, hanımefendi. Ne dediğinizi anlamadım. İyi misiniz?”

Hayır. Bitkinim ve gözüm görmüyor, ayaklarımı kesmeleri gerekecek ve nefes alamıyorum ve Köşe onları canlı canlı yemek için bekliyor ve benim lime lime dökülecek, kalbim düzgün atmıyor ve beynimin içi pamuklarla dolu ve ölüyorum.

Ama bunun ne zaman bir önemi oldu ki? Bu şarkıyı tanıyor sun, daha önce dinledin. Sadece uçakta, “Önce kendi oksijen maskenizi takın, sonra başkalarına yardım edin,” derler. Genelde yataktasındır, ellerinde bir neşter vardır ve doğru cevap her zaman, bebek için en iyisi neyse onu yapın olur. Ve eğer, “Bir dakika beni de dinleyin, benim de acımı dindirin, birkaç sorum var,” diyecek olursan kaşlar çatılır ve “Gerçekten mi?”ler ve son olarak “Bebek için bunu tavsiye etmeyiz, bebek için, bebek için”ler gelir.

“Çocuklarımı kurtarın,” dedi.

Tüm dünyadaki tek sıcak şey bu yakıcı sıvıydı. İç rahatlatan tek şey. Biraz dinlenmek için gözünü kapadı.

Leziz.

Komşu telefonu elinden aldı.

“Ambulans da gönderseniz iyi olur. Kadın kum torbası gibi yumruklandıktan sonra karda fazla dolaşmışa benziyor.”

Dolaşmış. Ufak bir yürüyüş, bir gezinti. Orman yolunda ilerleyen Kırmızı Başlıklı Kız, la-la-la.

Adamın karısı artık pencerede değildi, kollarında plaj havlularıyla yanına doğru eğilmişti.

“İnternette ıslak giysileri çıkarıp seni kurulamamız gerektiği yazıyor, tamam mı?”

Kadın başını iki yana sallarken içindeki su bir yandan diğerine kayar gibi hissetti.

Tekrar telefona uzandı ama sonra elinin havluya sarılı olduğunu gördü. Bu parlak beyaz parkeli yerde kanın rengi çok parlaktı. Eli kumaşın içinde zonklayan kırmızı bir şeydi. Kolundan aşağı akan kan kurumuş, kahverengi çamurla karışık bir dere gibiydi. Kolunu sağa sola çevirip hayretle ona baktı.

“Biraz uyuyacağım,” dedi kadına.

“Kanaması var, evet. Şişmiş,” dedi komşu, sonra karşı tarafı dinledi, “Yoldalarmış.”

“Nereye?”

“Buraya geliyorlar.”

“Tatlım, seni sarıp ısıtmamı istemez misin?” diye sordu kadın. “Manton sıırılsıklam.”

“Hayır! Hayır! Benim evime gidin.”

Sesi uzaktan geliyordu.

“Kendi evine gitmenizi istiyor,” dedi komşu telefona.

“Hem buraya geleceklermiş hem oraya gideceklermiş,” dedi adam dinledikten sonra.

“Peki ya kar?” diye sordu kadın. “Buraya gelebilecekler mi?”

“Ah, evet, doğru! Peki ya fırtına? Evimiz bir sitenin içinde ve özel yol olduğu için henüz açılmadı.”

Komşunun paniği ve heyecanına rağmen “sitenin içinde” derken sesindeki gurur tınısını seçti. “Özel yol” derken.

Kadın mantonun düğmelerini açmaya çalışınca onu itti ve bu sırada bardağın içindeki sıcak sıvının bir kısmı yere döküldü.

“Peki.” Kadın teslim olur gibi ellerini kaldırdı. Sonra komşuya dönüp, “Ona yardım etmeme izin vermiyor,” dedi.

Işıklar şimdi daha da parlak titreşiyordu ve onları durdurmak, bu insanların fazla gerçek ve fazla parlak varlığı karşısında kendini kısa bir an dinlendirmek için sağlam olan gözünü kapadı.

“Kar sorun değilmiş, buraya ulaşabileceklerini söylüyorlar,” dedi komşu ona. “Evinin nerede olduğunu da biliyorlarmış. Oraya daha önce gitmişler.”

Elbette evi hatırlıyorlar. Tabii ki.

“Oraya daha önce ne için gitmiştiniz?” diye fısıldayarak sordu komşu telefona. Duraksadı. “Peki, tamam, söylemeyin. Mevcut durumla ilgili olabilir diye düşünmüştüm.”

Zemin çok rahattı. Elini derz çizgilerinde gezdirdi, kare fayansların eşitliği huzur vericiydi.

Dur bir dakika. Olman gereken yer burası değil. Ayağa kalkıp eve gitmelisin. Çünkü... çünkü bir şey vardı.

Bardağı yere bıraktı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Ayaklarını altına alamıyordu. Kürk çok ağırdı. Bacaklarına dolanmıştı.

“Hey!” diye bağırdı komşu. “Sakin ol. Rahatlamaya çalış biraz.”

Sözcükleri boynundaki hassas bir noktaya saplandı, içinde öfke uyandırıp daha büyük bir inatla ayağa kalkmak için çabalamasına neden oldu. Ayakları şimdi fayansın üstünde kurumuş kandan yapış yapıştı.

“Otur!”

“Gitmem gerek...”

Ne yapman gerekiyordu? Önemli bir şey. Geç, geç, çok önemli bir randevuya geç kaldın.

Adım atmaya çalıştı. Bacakları büküldü.

Komşu onu yakalamak için atıldı. Telefon yere düştü.

“Biraz yardım eder misin?” dedi karısına suratını buruşturup.

Kadın pencere kenarındaki yerinden hızla geldi ve onu oturtmasına yardım etti.

“Dışarıda hiçbir şey göremiyorum, tamam mı?” dedi kadın ona. “Duman yok, yangın yok, seni takip eden biri de yok, tamam mı?”

Tekrar duvara yığıldı. Kadın ona bardağı verdi. Hepsini içip bitirdi.

O kadar sıcaktı ki içini yaktı.

Hayattasın. Bu gerçek.

“Hey.” Kadın yüzünün önünde parmağını şıklattı. “Hey! Uyumaman lazım.”

“Hey diye atlara seslenilir,” diye azarladı büyükannesinin sesiyle.

Komşu telefonu yerden aldı.

“Evet, hâlâ buradayız, kusura bakmayın. Telefonu düşürdüm. Aklı gitmeye başladı. Çocuklarına gitmek için dışarı çıkmaya çalışıyor. Histerik yani.”

“İnternette seni sıcak tutmamız gerektiği yazıyor,” dedi kadın. “En azından ayaklarını örtmeme izin ver.”

Başıyla onayladı. Başının içindeki sular yine *foşur foşur* oynadı.

Kadın onun yara bere içindeki tenine dokunmadan önce bir an tereddüt etti, sonra pembe, turuncu Hawai çiçekli bir plaj havlusunu ayaklarının etrafına sardı.

Yaralı kadın beyaz fayanslara, beyaz duvarlara, beyaz yüzlere baktı. Kırmızı kan kahverengiye dönüyordu.

“Burası hastane mi?” diye sordu ayaklarına bir şey saran kadına.

“Hayır,” dedi kadın. “Biz komşularınız. Yardım istemek için bize geldin.”

“Hayır,” diye içini çekti. “Sizi tanımıyorum. Sizi hiç tanımıyorum.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Adamla kadın kırmızı-mavi-kırmızı-maviye dönüyor, camlardan içeri çakar ışıklar vuruyordu. Telaşlı sesler duydu, kuş gibi çırpınan eller gördü. Tazelenmiş bardağındaki sıvıyı yudumladı ve içeceğin sıcaklığı mümkün olamayacak kadar güzel geldi.

“Ve *sonra* onu takip ettiğini söyledi ama biz bir şey görmedik.”

“Ve *sonra* duman vardı dedi ama biz duman görmedik.”

“Çocuklarının saklandığını söyledi, çocuklarını saklamış.”

“Islak olmasına rağmen kürkünü çıkarmamıza izin vermedi. Yardım etmemize izin vermedi. Muhtemelen hipotermi geçiriyor.”

“Telefonda evine daha önce gittiğiniz söylendi.”

“Gördünüz mü? Biri yüzüne vurmuş gibi değil mi? Gözü şişmiş?”

“Belki kocasıydı. Hep kocalar değil midir zaten?”

“Kocası değildi,” dedi yeni bir ses. Kafasını hafifçe çevirince bir polis memuru gördü. Adam yanına çömeldi.

“İyi misiniz, hanımefendi? Nasıl hissediyorsunuz?”

Adam gençti, gözlerini kırpıştırıp yaşlandırmaya çalıştı.

“Gözümde bir şey var,” dedi ona.

Toy polis onu başıyla onayladı. “Evet, epey darbe almışsınız.”

“Çocuklarım?”

Girişin parlak ışığının içinden, arkasında mavi-kırmızı-mavi-kırmızı çakar ışıkların yandığı yerden başka bir polis memuru çıkageldi ve o da yanına çömeldi. Kadın da çocuklarına böyle yapardı. “Onların seviyesine inmek” diyordu buna ebeveynlik kitapları.

“Beni hatırladınız mı, hanımefendi?”

Mavi kâğıt maskenin üstündeki sakın mavi gözlerin içine baktı. Beyazlaşmaya başlamış sarı saçları gördü.

“Memur bey,” dedi.

“Ambulans yolda geliyor.”

“Evime gitmem gerek,” diye mırıldandı.

“Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?” diye sordu kıdemli memur, ona doğru eğilip.

“Çocuklarım.”

“Evet, evinize bir araba gitti. Eve biri girdi demiştiniz, değil mi?”

Komşular aynı anda konuştu.

“Evet, öyle söyledi! Biri girmiş ve...”

“Çocuklarının peşinde biri varmış, öyle söyledi, onları saklamış çünkü adam...”

Polis memuru trafiği yönlendirir gibi, önceden çok tekrarlanmış bir hareketle elini havaya kaldırıp komşuları susturdu.

“Hanımefendi, bırakın kendi anlatsın. Evet,” dedi polis, “eve biri girdi, doğru mu?”

Kadın başıyla onayladı. “Bir adam. Saklandım. Çocuklarla birlikte saklandım.”

“Peki. Adam silahlı mıydı?”

“Bir şey vardı. Şu kadar...” Bardağı yanına koydu ve ellerini birbirinden yaklaşık on beş santim uzakta havada tuttu. “Şu büyüklükte. O...” Köşe’nin hareketini, silahı avucuna vuruşunu taklit etti. “Bir ses çıkarttı. Sanki... gevşek bir şey gibi.”

“Silah nasıl gevşek olabilir?” diye sordu evdeki kadın, komşu onu susturdu.

“Peki ya tabanca?”

“Hı?”

“Tabancası var mıydı?”

“Hayır. Bilmiyorum.”

“Tabanca görmediniz mi? Bıçak?”

“Hayır.”

“Peki, polis ekiplerinin eve girmesinin bir yolu var mı? Paspasın altında bir anahtar ya da onun gibi işlerini kolaylaştıracak bir şey?”

“Kayanın içinde,” dedi.

“Ne?”

“Kaya. Ama karın altında kaldı. Karlı.”

“Anlamıyorum, hanımefendi?” dedi kıdemli memur.

Kadının başı ağırlaşmıştı. Gözünü kapadı.

“Hanımefendi?”

Telsizden yüksek bir çıtırtı, bir bip sesi geldi ve bulanık kelimeler duyuldu.

Çok yorgunum, çok üşüyorum ve çok yorgunum.

“Kullanabileceğimiz bir battaniyeniz var mı?” diye sordu polis komşulara. “Islak giysileri çıkarıp onu ısıtmamız gerek. Çok fazla kaza var. Personel herkese yetişemiyor. Ambulansın gelmesi biraz sürecek.”

“Üstünü değiştirmesine yardım etmek istedim ama izin vermedi.”

“Sorun değil. Şimdi yine deneriz, tamam mı?”

“Ona sıcak bir içecek verdik,” dedi komşu.

“Güzel. Elektrikli battaniyeniz, sıcak su torbanız falan var mı?”

“Bir yerlerde bir sıcak su torbamız olacaktı.”

“Getirin. Sıcak su musluktan olsun, kaynar su değil. Onu yakmayalım.”

“Tamam.”

“Hadi şu kürkü çıkaralım.”

Kadın üstünde eller hissetti, mantosunun düğmelerini kurcalıyorlardı ve bu davetsiz hareket göğsüne, bacaklarına, kalçasına değen elleri tekmelemesine neden oldu.

“Hayır... Hayır!”

“Sakin olun, size yardım etmeye çalışıyoruz, bu ıslak mantonun içindeyken size ısıtamayız. Hanımefendi. Sakinleşin.”

Etrafını görmeden debelenmeye devam ederken yumuşak bir şeye temas etti.

“Lanet olsun... tutun... kollarını tutun, tamam mı?”

Mantosunun düğmelerini açarlarken hava göğsünden içeri sızdı. Polis memurları kürkü açtı ve çıplak memelerini, karnını, bacaklarını, kasıklarından göbek deliğine kelebek gibi yayılan simetrik beyaz lekeleri görünce ellerini çektiler. Debelendi, çığlık atmaya çalıştı ama tekrar tekrar nefesi kesildi.

Linolyum zemini gördü. Hassas yerlerini korumak için kollarını, bacaklarını çekmeye çalıştı.

Buraya kadar koştun, hepsini sen yaptın ve yine aynı şey oluyor. Seni yine de yakaladı işte.

Ağlamaya, sızlanmaya başladı ve tuz canını yaktı.

Burası bir morg. Beyaz fayanslı ve parlak; sen sedyenin üzerinde sin ve kalbini neyin durdurduğunu anlamak için etini kesip içini açtılar.

“Ne... ne yapıyorsunuz?” Komşunun karısının sesi şok içindeydi.

Eller onu bıraktı ve en sonunda kıvrılıp yerde dertop oldu, dizlerini alnına çekti, açılmış mantosunun üstünde yan yattı.

“Yardım etmeye çalışıyoruz sadece. Onu kurulamamız gerek. Mantoyu çıkarmalıyız.”

“Alın,” dedi kadın. “Örtün üstünü, Tanrı aşkına.” Kadın kısık, endişeli bir sesle, “Bir deri bir kemik,” diye ekledi.

Kadının çıplak bedenini bir kumaş örttü, yüzünü kapadı. Tek gözünü açınca pembe bir battaniyeyle beyaz fayansları gördü.

“Hey. Bizi biraz yalnız bırakamaz mısınız? Gördüğünüz gibi korkuyor. Bırakın ona ben yardım edeyim?”

“Biz ona yardım ediyoruz. Onunla konuşmamız lazım.”

“Elbette. Özür dilerim, bir şey demek istemedim. Belki kendini daha... rahat hisseder? Bir kadın yardım ederse? Bir dakikalığına?”

“Peki. Bir dakika o zaman.”

Kadın yanına oturdu, sabahlığının pembe ipeğine kan bulaştı.

“Hey,” dedi kadın. “Gittiler. Biz bizyiz, tamam mı? Hadi seni giydirelim, olur mu?”

“Sabah-sabahlığın. Kan.”

“Ah, sorun değil.”

Kadın başını çevirdi.

“Erkekler,” dedi. “Düşüncesizler. Yardım ediyorlarmış!” diye söylendi. “Beni de öyle soysalar ben de senin gibi korkardım. Keşke başta mantonu çıkarmama izin verseydin. Bir hırka, eşofman altı, çorap getirdim. Yardımı dokunur. Güzellik yarışması kazandırmaz ama seni ısıtır.”

Kadın, komşu kadının oturmasına ve kocaman bir hırkanın düğmelerini iliklemesine yardım etmesine izin verdi. Kadının beli büzgülü eşofman altını bacaklarından yukarı çekti, şişmiş ayaklarına büyük, yumuşak havlu kumaştan çorapları giydirdi. Hiçbirini hissedemiyordu, teni en sonunda uyuşup ölüme teslim olmuştu.

“Miden mi bulandı?” dedi kadın endişeli bir yüzle.

“Hayır.”

“Ama çok... Tatlım, çok zayıfsın. Ve tenin! Bana... bana söylemek istediğin bir şey olabilir mi? Evinde güvende misin?”

Az daha kahkaha atacakken boğulur gibi oldu, ağzına yine kanın tadı geldi.

“İşiniz bitti mi?”

“Neden çıplaktın?” diye fısıldadı kadın.

“Sıcak kalmak için,” dedi.

Kadının gözleri acıyan bir ifadeyle üstünde dolaştı.

Polisler geri geldi, onu az önce orada olmayan sandalyeye oturtmak için dirseklerinden tuttular. Elinin etrafına gazlı bez sarıldı, kucağına sıcak su torbası kondu. Omuzlarına bir battaniye örtüldü. Sıcak içeceğin son yudumunu da yuttu ve vakit kaybettiklerini hatırladı.

“Gitmeliyiz,” dedi hırıltılı bir sesle.

Telsiz tekrar canlandı. “Evdeyiz, amirim. Araç yok. Lastik izi yok. Evin arka tarafındaki garaj yolu dışında başka bir yerde ayak izi yok. Onlar da muhtemelen kadına ait çünkü sizin yönünüzde ilerliyorlar. Ev karanlık. İçeri girelim mi?”

“Bir dakika,” dedi fazla toy polis memuru telsize.

“Peki,” dedi kıdemli memur. “Biraz daha iyi misiniz? Daha iyi görünüyorsunuz. Sizi korkuttuysak kusura bakmayın. Sadece ısınmanıza yardımcı olmaya çalışıyorduk, tamam mı? Bilincinizi yitirmek üzereydiniz. İyi misiniz? Bize yardımcı olabilecek misiniz?”

Başıyla onayladı.

“Şimdi, dışarıda gizli bir anahtar var mı?”

“Kayanın içinde, karın altında.”

“Hanımefendi, bunu daha önce de söylediniz ama bir anlam ifade etmiyor, anlıyor musunuz?”

“Eminim şu anahtar saklama şeylerinden bahsediyor!” diye araya girdi diğer kadın. “Kayaya benzeyen ama aslında plastik olanlar var ya? İçinde bir bölmesi oluyor hani? İçine anahtar saklayabiliyorsun?”

“Bunu mu demek istediniz?” dedi toy memur.

Kadın başıyla onayladı, sıvılaşmış beyni yüzünden başı çok ağırdı.

“Nerede peki?”

“Sokak kapısının orada. Sol tarafta.”

“Pekâlâ, hanımefendi,” dedi kıdemli polis memuru.

“Çok fazla kapı var,” diye mırıldandı. “Her odanın çok fazla kapısı var ve bundan hiç hoşlanmadı.”

Memur evin parlak ışığının içinde ilerledi, telsizin diğer ucunda her kim varsa onunla konuşuyordu.

“Lastik izi yok demek?” dedi komşu, toy polise. “Onunkiler dışında ayak izi de yok? Sizce ne bu şimdi?”

Toy polis onu duymazdan geldi. “Sizi eve giren adam mı darp etti?” diye sordu.

Başını iki yana salladı.

“Nasıl yaralandınız?”

“Kar, buz.” Acıyla dudaklarını yaladı. “Sanırım kan yedim.”

Üç çift göz ona baktı. Sağlam olan gözünü her kırpışında yaralı olan da kırpışmaya çalışıyordu ve yüzüne öyle bir acı saplanıyordu ki geri dönüşü olmayan bir hasar aldığından emindi.

Kıdemli polis geri gelip genç olanın yanında dikildi.

“Hanımefendi, ekipler evinizde. İçeriye taradılar. Evde kimse yok gibi.”

“Yangın?”

“Yangın da yok.”

“Çocuklarım?”

“Onları henüz bulamamışlar. Ama saklandıklarını söylediniz. Neredeler?”

“Duvarın arkasında,” dedi.

“Çocukları... çocukları duvarın arkasına mı koydunuz?”

“Evet. Gizli bölmeye.”

Bir sessizlik oldu. Sesi sanki bir kanyonun içinde yankılanmıştı ve şimdi herkes o kadar kıpırtısız ve sessizdi ki kulakları çınlıyordu.

“Anlamıyorum,” dedi kıdemli polis.

“Şöminenin arkasında. Çalışma odasında. Onları orada bıraktım.”

“İyiler mi?” diye sordu polis.

Yine ağlayacak gibi oldu ve kendini durdurmaya çalıştı ama gözyaşları kanlı, şişmiş göz kapağını yakıp çatlamış kafatasından içeri sızdı. Yaşları gazlı beze sarılı olmayan eliyle sildi.

“Çok küçükler,” diye sızlandı.

“Onları bıraktığınızda iyiler miydi?”

Oğlunun yumuşacık yanağının yere vuruşunu, kızının başını tuğlaya çarpışını düşündü. Zorla açılıp fırlatılması gereken küçük parmakları. Bu anı, kendi sümüğü ve gözyaşlarından boğulacak gibi oldu.

“Çok korkmuşlardı, çok!”

Polisin yüzü şimdi onunkiyle aynı hizadaydı. “Çocuklarınızın tam olarak nerede olduğunu bilmem gerek.”

“Başım,” dedi ona. “Bir şey kırılmış olmalı.”

“Ne söyleyebiliyorsanız onu söyleyin,” dedi polis.

“Çok, çok iri kafe işletmecisi. Leziz olduğumuzu söyledi. Bizi bulacağını söyledi.”

“Pekâlâ, tamam. Bu... yardımcı olur. Şimdi, çocuklar nerede?”

“Çalışma odasında. Alt sağ panel. Doğru noktaya basılınca açılıyor. Gizli bir kapı.”

“Söyle onlara,” dedi toy polise. Genç memur da bunu cızırdayıp bipleyen telsize aktarıp talimatları verdi.

Kıdemli memurun duruşu diz çökerken bile dikti. Montunun içindeki ütülenmiş kaskatı üniformasının kenarlarının nasıl öyle jilet gibi kaldığını merak etti. Adamın gözleri mavi ve boştu, onun gözlerine kilitlenmişti. Ta ki o sağlam olan gözünü kapayıp kendini bırakana dek.

Çocuk yaşıta görünen polis memuru amirine bir şey fısıldadı.

“Hanımefendi,” dedi amir, onu uyandırmak için omzundan hafifçe sarsarak. “Paneli bulamamışlar. Gizli oda yokmuş. Çocuklara seslenmişler. Ses yokmuş. Neredeler?”

Evet, onlar cesur çocuklardı, iyi çocuklar. Hâlâ saklanıyorlardı. Onlara seslenen erkek seslerinden saklanıyorlardı. “Anneniz için bile dışarı çıkmayın, annenizin çılgılık attığını ve öldürüldüğünü duysanız dahi. Duman ya da ateş olmadıkça çıkmayın. Anneniz size dönecek! Paneli anneniz açacak.” Böyle dememiş miydi?

Bu yüzden olmalı, yoksa...

Derin bir nefes aldı, telaştan midesi kalkmıştı.

Peki ya? Ya adam onları götürdüğü için bulamıyorlarsa?

Polis amiri yüzünü havluyla nazikçe sildi. Sert ama sessizce, “Hanımefendi, onlara zarar mı verdiniz?” diye sordu.

Düşünceleri yoğunlaştı. Küçük parmaklarını kollarından, sabahlığından söküp atmıştı. Oğlunu tozlu zemine fırlatmıştı. Kızını tuğla duvara. Kirli tozlu zemine.

Polis nereden biliyordu? Bunu nereden biliyordu?

“Ben...”

“Onlara zarar verdiniz mi?”

Oda o kadar sessiz ve polisin sesi öyle alçaktı ki duvarlar bile üzerlerine eğilmiş onları dinliyordu sanki.

Şişmiş dudağına dokundu ve parmağı bir oyuk yarattı. Oyuğun yavaşça dolduğunu hissetti, yüzü kum ve deniz suyundan yapılmış gibi.

Bu polis memurunun çocukları var mıydı? Son defasında, onunla ilk tanıştığında, çocukları olduğunu söylememiş miydi? Bunu söyleyip, “Çok, çok üzgünüm, ben de bir babayım,” dememiş miydi?

Eğer bir babaysa bu sorunun ne kadar saçma olduğunu bilirdi. Elbette onlara zarar vermişti. Yalnızca bu akşam, onlara yardım etmesine izin vermedikleri için öfkelenip korktuğundan da değil, hayır. Onlara milyonlarca kez istemsizce, tökezleyerek, sabırsız şekillerde zarar vermişti.

Sen korkunç bir annesin.

Kızını bez değiştirme masasında unuttuğu ve bebeğin kayıp düştüğü zaman mesela, kaşının altındaki iz o günkü kesikten kalmaydı. Oğlunun küçük ayak parmağına basıp kırdığı, iyileşmesi için onu yanındaki parmağa bantlamak zorunda kaldıkları zaman. Kızına sarılırken ayağa kalktığı, kızının bluzun düğmesine takılan saçından bir tutam kopardığı zaman. Çığlığını hâlâ duyabiliyordu.

Korkunç, korkunç bir anne.

Sonra onlar da sayısız kez ona zarar vermişti. Retinasını çizip aylarca bulanık görmesine neden olan bebek tırnağı. Çenesine yediği, dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp az daha bir parçasını koparan tekme. Hamilelik, aylarca süren kusma, kabızlık, sancılar. Doğum, kesilip açılmak ve dikilmek, kasları çok zarar gördüğü için artık bağırsaklarını kontrol edemez hâle gelmek, sonra bağırsağının yerinden oynayıp midene çıkma yapması, tekrar içinin açılıp yerine geri oturtmaları. “Uykusuzluğun şimdi neden bir işkence olarak kabul gördüğünü anlıyorum. İnsanların neden akıllarını kaçırdığını şimdi anlıyorum,” dedirten uykusuzluk.

Hiç bitmeyen.

Sen iyi bir anne değilsin.

“Onlara hiçbir zaman kasıtlı zarar vermedim,” dedi sessizce ağlayarak.

“Elbette vermemişsinizdir,” dedi polis amiri, kısık ve çatallı bir sesle. “Ama onları sakladınız? Evinizin duvarlarının içine?”

“Evet. Evet!”

“Peki şöyle yapalım,” dedi. “Sizi araca bindirelim, hep birlikte evinize gidelim, siz de bize çocukların nerede olduğunu gösterin? Sonra sizi ambulansa bindiririz? Ne dersiniz?”

İçi rahatladı.

“Tek istediğim buydu.”

“Duvarın arkasında mı?” diye yüksek sesle fısıldadı komşu, karısına.

Polis amiri tek bir hamleyle onu sandalyeden kaldırdı. Bir kolunu bükülü dizlerinin altına, diğerini omuzlarının arkasına koydu. İlgüdüsel olarak, ağırlığını desteklemek için kollarını adamın boynuna doladı, sonra kendini korumak ister gibi kollarını çekip göğsünde kavuşturdu. Hareketi ona tuhaf şekilde romantik gelmişti.

Komşular beti benzi atmış yüzleriyle evin derinliklerine doğru çekildi.

“Kapıyı aç,” dedi amir. Toy polis kapıyı tuttu.

Polis kapıdan birlikte geçebilmek için yan dönerken o da “Teşekkürler,” diye seslendi komşulara doğru.

Toy polis onların peşinden fırtınaya çıktı.

“Aman Tanrım,” dedi komşu kadın, polis kapıyı arkalarından kapatırken sesi giderek uzaklaştı. “Aman Tanrım.”

Araç bir polis arabası değil, büyük beyaz bir kamyonetti. Ön panelindeki ışık karları sırayla iki farklı renge boyuyordu, ta ki polis amiri onu karanlığa gömene dek. Yoldaki karlar henüz süpürülmemişti ve lastikler karları camlara doğru attırıyordu. Neredeyse ânında evinin garaj yoluna vardılar, uçuşan karların arasında beliren reflektörlü yol kenarı çubuklarının ortasından yavaşça süzülüp garajın yakınında durdular.

Polis amiri onu yine gelinini eşikten geçiren bir adam gibi kucakladı. Adam onu sokak kapısına doğru taşıırken kadının başı döndü. Toy polis memuru da peşlerinden geldi. Vestiyerin orada bekleyen iki polis memuru daha vardı.

Çok fazla göz.

“Bu taraftan,” dedi yeni polislerden biri ve evin içinden uçarak geçirildi. Dik mutfak merdivenini geçerken polis amirinin tereddüt ettiğini fark etti. Ziyaretçilerin mezarlığın toz toprağının altında cesetlerin çürüdüğü yerlerde yürüdüğü gibi merdivenin dibindeki bir yere basmamak için büyük bir adım attı.

“Yardım lazım mı amirim?”

“Hayır, tüy kadar hafif.”

Evdeki tüm ışıklar açıldı, oturma odası ışıltı ışıltı. Ama çalışma odasında yalnızca küçük masa lambası yanıyordu. Kocas

yarı karanlıkta çalışmayı severdi, monitördeki fotoğrafları daha net gösterdiğini söylerdi. Gözleri odanın köşelerindeki gölgelere kaydı, köşelerde herhangi bir hareket görmeyi bekledi. Görüşü o kadar kısıtlanmıştı ki lambanın hafif ışığının ötesinde kalan karanlık yer yer titreşiyor, canlı ve tehditkâr görünüyordu.

“Gördünüz mü? Bakın? Hiçbir şey yok.”

Adamlardan birinin elinde flaşı açık bir telefon vardı, farklı duvar panellerini yalapşap ve sabırsızca ittirip duruyordu.

“Pekâlâ, hanımefendi.”

Amir onu duvarın yanına bıraktı. Kadının dizleri çözüldü, yavaşça katlandı ve yere çöktü. Amir telefonunu tutan memura başıyla işaret verdi. Gözüne giren ışık o kadar parlaktı ki yüzünü buruşturdu.

“Hazır mısınız? Tamam mı? Peki, hanımefendi, bize çocukları nereye sakladığınızı gösterebilir misiniz?”

Zorlukla hareket edip panelin önüne geçti. Hâlâ uyuşuk parmaklarıyla, bandajlı, acıyan eliyle doğru noktayı bulmak zordu. Sağlam olan elini salladı, bir daha denedi. Ahşabın içindeki oyugu bulana kadar parmak uçlarını panelde gezdirdi. İttirdi.

Gizli yerin kapısı içeri doğru açıldı. Arkasındaki polis memurları birbirlerini dürttü, içlerinden biri, “İşe bak!” dedi.

Başını karanlık hiçliğin içine soktu.

“Canlarım? Merak etmeyin, dışarı çıkabilirsiniz, polisler burada, hadi...”

Cümlesini bitiremeden kenara itildi, acıyla inledi ve hazzırlıksız yakalanıp boğulur gibi oldu. Amir ve flaşı açık polis hemen panelle onun arasına girdi. Geri devrilirken baldırlarından birinin adamlardan birinin bacaklarının altında ezildiğini hissetti. Polisler elleri ve dizlerinin üzerinde gizli kapıdan içeri girdi. Vücudunu botlu ayaklar ve ağır uzuvların arasından kurtarmak için kollarını kullandı. Polis amirinin elinde büyük, siyah bir fener vardı, gizli bölmenin köşelerine ışık tutuyordu.

Sonra şişmiş beyninde her bir küçük parçayı bir araya getiren bir *klik* sesi duydu.

Onlara zarar verdiğini düşünüyorlar. Onları duvarın içine gömdüğünü düşünüyorlar.

Gözlerini kapadı. Kocaman yutkundu.

Ama yapmadın. Oradalar ve iyiler. Öyle değil mi?

Başı zonkluyordu; beyni pelteye dönmüştü. Fenerin ileri geri hareketleri canını yakıyordu.

Olay yerini kirletmemen için seni kenara ittiler. Olan biten bundan ibaret, değil mi?

Ama çocuklar iyi olmalı. Onları gördün ve iyilerdi? Oğlunun toz içindeki yüzü, kızının tuğlaya çarpan başı ama ikisi de doğrulmuştu. Öfkeni kaç kez kontrol edemeyip onları beşiğine bıraktın ve yürüyüp gittin ve kendine bir mola vermek için kulaklarını kapadın ama asla...

O ânı terk etmek istemiyordu. Bilmeme ânını. Bilmemek daha iyiydi. Gözlerini kapamak, beyninin yorgun mırıltısına dalıp gitmek. Geri dönüşü olmayan bir şey yaptığını bilmemek. Köşe'nin cüssesinin altında boğulduklarını bilmemek. Yok olmuş, yaralanmış, canlarının yanmış olduğunu. Çünkü onları terk etmişti. Ya da onlara zarar vermişti.

Senin suçun.

Amir gizli yerin içine doğru iyice girdi, yalnızca bacakları görünüyordu. "Hey, endişelenmeyin. Dışarı çıkabilirsiniz! Hepsi geçti. Biz polisiz."

Kızının cılız ve uzaktan gelen sesi duyuldu.

"Anne?"

İçinin rahatlaması öyle yoğun bir mutluluk veren bir uyuşturucuydu ki hemen o anda oracıkta uykuya dalacağını, sonsuza dek mutlu olacağını düşündü.

Polis amiri geri çekildi, poposunun üstüne oturdu. Ona baktı.

"Belki," dedi, "sizi görürlerse dışarı çıkarlar."

Konuşamıyordu, dudakları fazla güçsüzdü. Kesiklerle kaplı teni gözyaşlarından yanınca farkında olmadan ağladığını anladı.

Polis elini ona uzattı. Eli geri çevirdi, kendi başına ileri emekledi.

Polisler çekilip ona yol açtı. Başını gizli yere soktu. Feneri yoktu, bir şey göremiyordu.

“Dışarı çıkma zamanı, tamam mı canlarım? Artık güvendeyiz.”

“Anne! Annecim!”

Odaya çekilip oturdu ve bekledi. Çocuklar yüzleri gözleri kir içinde emekleyerek dışarı çıktı. Kızı kırmızı geceliğinin içinde çok güzeldi ve ışıldıyordu. Yuvarlak karınlı ve yumuşacık oğlu ona doğru eriyordu.

“Merhaba, selam,” dedi. “Hepsi geçti. Merak etmeyin.”

“Anne,” dedi kızı geri çekilip ona bakarak, “*korkunç* görünüyorsun.”

Başını onlardan öte yana çevirip evdeki en güzel halının üstüne kustu.

İki ay önce oğlu yarasa, kızı cadı kostümü giymişti. Pandemi yüzünden şeker toplamaya çıkmaları tüm ilçede yasaklanmıştı, o da Paskalya'da yaptıklarını taklit edip şekerleri bahçeye sakladı. Kocasıyla ikisi çocukların plastik balkabağı kovalarıyla koşturmalarını izledi.

“Anne, bak! Baba, bak!” diye bağııyorlardı her şeker bulduklarında.

Oğlu koşarken yarasa kanatlarını açmak için kollarını indirip kaldırıyordu.

“Uçuyorum!”

Kızları cadı süpürgesini bacaklarının arasında sürüklüyordu. “Ben de! Uçuyorum! Uçuyoruz! Babam gibi! Bakın!”

Akşam yemeğinden sonra çocuklar ganimetlerini gözden geçirip takas yaptılar ve şekerlerini bir solukta yediler.

“Her yıl böyle şeker toplamaya çıksak olur mu?” diye sordu küçük kızı.

“Neden?”

“Çünkü *şeker mi şaka mı* demen gerekmiyor. Ya da *teşekkürler.*”

“Bunlar iyi nedenler değil,” diye çıkıştı kocası. “İnsanlarla konuşmaktan çekinmemelisin.”

“Yabancılarla konuşmamalıydık hani,” diye belirtti kızı.

“Evet... Bu doğru. Ama şeker toplamaya hep bir yetişkinle çıkıyorsun, değil mi? Yetişkinlerle konuşmayı öğrenmek önemli. Fazla utangaç olmak istemezsin.”

“*Annem* utangaç ama,” diye mırıldandı kızı.

İçinde kabaran öfkeyi hissetti. “Ben yetişkinlerle gayet güzel konuşabiliyorum, teşekkürler.”

Elbette kızı onun utangaç oluşuyla ilgili yorum yapacaktı. Elbette kocasının geçen yıl boyunca yaptığı yorumlar küçük kızın annesine bakışını etkileyecekti. Kız, babasının başını eleştirel bir tavırla yana eğip, “Adamın sözünü kestiğinin farkında mısın?” “Tuhaf davranıyorsun...” “Neden bu kadar gerginsin?” gibi yorumlarını fark etmişti. Annesinin sosyal beceriksizliğini gösteren küçük iğnelemeler, kayınpederini yanlış anladığının, durumu yanlış yorumladığının, uygunsuz davrandığının dolaylı kanıtları. Çünkü yaptığı tam olarak buydu, bunu görmiyor muydu?

Babası onu tekrar tekrar ormana götürüp terk ediyor ama o hâlâ ekmek kırıntılarını takip edip eve dönmeye çalışıyor.

Üniversitenin dördüncü yılında bir çizim dersinde kocasıyla tanıştığında, onun cana yakınlığı ve girişkenliği ilgisini çekmişti. Nü modellerin yumuşak kıvrımlarını takip etmek konusunda öyle rahattı ki profesör onu modellerle sürekli şakalaştığı için azarlamıştı. Kendisi utancını hiçbir zaman bastıramamış, modelleri dersin ilk haftasında çizdikleri tahta eller gibi cansız hayal etmeye çalışmıştı. Ama onun sessizce odaklanması kocasını etkilemişe benziyordu.

Kocasının onu izlerken takındığı çarpık gülümsemesi güzeldi.

“Benim çizimin seninkinin yanından bile geçemez.”

Onun herhangi bir konuda kendisinden daha iyi olduğunu böyle kolay itiraf eden bir erkekle hiç tanışmamıştı, hele ki bu yüzden mutlu olan biriyle asla. Onun rahatlığı, hayranlığı,

kendini annesinin yanındayken hissettiği gibi hissetmesini sağlamıştı: zeki, özel, yetenekli. Bu yüzden ona âşık olması kademiymiş gibiydi; sonsuza dek kaybettiğini sandığı temel bir şeyle bağlantısıydı. Sonra gözlerini gözlerinden ayırmadan ona bakışı vardı. Kocasının gözleri onun alışık olduğu gibi bir kişiden diğerine atlamıyordu. Gözlerine baktığında onların –onun– güzel olduğunu söylüyordu.

“Bir şey yapmış olmayasın?” diye sorduğunda, evliliklerindeki ilk çatlağı hissetmişti. Şimdiyse babasının onayına, sevgisine, aklanmaya duyduğu o çaresiz ihtiyaçla davranışlarını her eleştirdiğinde, bir keskinin hafifçe vurulduğunu duyuyordu: tak tak tak. İncecik çatlaklar, birlikte inşa ettikleri her şeyi bir arada tutan saygının temel taşını sessizce zayıflatıyordu.

“Bu yıl şeker toplamının en çok nesini özledim biliyor musunuz?” diye sordu çocuklarına.

“Nesini?”

“Kostümleri görmeyi! Bir de evlerin dekorlarını. Belki arabayla dolaşıp insanlar Cadılar Bayramı için neler yapmışlar bakabiliriz?”

“Evet, anne! Sence iskeletleri çıkarmışlar mıdır?”

“Evet, hatırlıyor musunuz?”

“Şişme ejderhayı da!”

“Doğru. Evlerden birinde kocaman bir şişme ejderha vardı.”

Arabaya doluştular ve şeker toplamak için gidilen yakınlardaki en meşhur mahalleden yavaşça geçtiler. Kendileri gibi kostüm giymiş çocukların camlarına yapışıp evlerin dekorlarına baktıkları bir dizi arabayla birlikte konvoy oluşturdular.

Kızlarının cadı şapkası arabanın tavanına değiyordu. Oğulları vampir yarasa dişleriyle gülümsüyordu. Dışarıdaki şezlonglarına oturmuş, geçen çocuk dolu arabaları izleyen insanlara el salladılar.

“Bu iyi bir fikirdi,” dedi kocası, dış dünyayla yüzeysel de olsa bir temas kurabilmenin mutluluğuyla. “Başkalarının da aynısını yaptığını nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Ama insanlar başka ne yapacak ki?”

“Doğru,” dedi kocası ona gülümseyerek. Kendine kocasının çoğu zaman böyle biri olduğunu hatırlattı. Çoğu zaman, tıpkı az önceki gibi, ona baktığında, karısının akıllı, yaratıcı ve eğlenceli olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Kızları yapay bir ateşin etrafına dizilmiş, ayaklarının altından sisler çıkan bir grup çizgili çoraplı, sivri şapkalı cadı formundaki korkuluğu gördü.

“Bakın! Benim gibi cadılar.”

“Ah, evet,” dedi kocası. “Çok havalı bir grup. Onları tanıyor musun?”

Kahkaha atıp kocasıyla dalga geçti. “Neden bütün cadıların birbirini tanıdığını düşünüyorsun?”

“Baba, cadılar gerçek mi?” diye sordu kızları.

“Hayır ama eskiden insanlar gerçek olduklarını düşünüyorlardı.”

“Yarasalar gerçek mi peki?” diye araya girdi oğulları.

“Evet.”

“Vampir yarasalar?”

“Evet. Ama buralarda yaşamıyorlar. Hem hayvan kanı içiyorlar, insan kanı değil.”

“İğrenç!”

“Öyle.”

“Bir de tekboynuzlar gerçek değil ama deniz gergedanları gerçek.”

“Doğru.”

“Peki Noel Baba?”

“Hımm,” diye mırıldandı kocası çekimser bir edayla.

“Ama hayaletler gerçek değil.”

“Doğru.”

“Ejderhalar gerçek mi?”

“Hayır, ejderhalar gerçek değil.”

“Ama dinazorlar gerçek!”

“Gerçeklerdi.”

“Sonra geriye kemikleri kaldı.”

“Evet.”

“Ama ejderha kemiği yok.”

“Doğru.”

Çocuklar bunu bir süre düşündü.

“Kafa karıştırıcı,” dedi kızları.

“Evet, öyle,” diye onayladı kocası. “İnsanların uzun zaman önce dinazor kemiklerini bulup onları açıklamak için ejderhaları uydurduğunu düşünmüşümdür hep.”

“Ben seneye ejderha olacağım,” dedi oğulları. “Ağzımdan ateş püskürtmek istiyorum.”

Küçük çocuk kükredi ve görünmez alevler saçar gibi yaptı.

“İyy, anne, üstüme tükürüyor!”

“Ablana tükürme. Her neyse, şu anda bir yarاسasın, unuttun mu? Yarاسalar tüküremez.”

“Gerçekten mi?”

“Hiç tüküren bir yarasa gördün mü?”

“Hayır.”

“Al işte.”

“Bir şeyi görmemiş olman onun var olmadığı anlamına gelmez,” dedi kızı.

“Doğru,” diye itiraf etti kadın. “Bana göre fazla zekisin.”

“Yerçekimini göremiyoruz,” dedi kızı.

“Ya da havayı!” diye bağırdı oğlu.

“Doğru. Sevgiyi de göremeyiz,” dedi kocası.

“Elbette görebilirsin,” dedi ve kocası ona gülümsediğinde onun elini sıktı. Minik bir kırığın onarıldığını hissetti.

Erken çöken sonbahar karanlığında arabayla evlerine doğru giderlerken kar yağmaya başladı. Şimdi heyecanla arabanın camına yapışan kişi kocasıydı.

“Şuna bakın! Şuna bakın! Akça ağaçlar şimdi kıpkırmızı ve üstlerine kar yağınca, bakar mısınız? Bunun bir resmini çekebilseydim, ah! Sonbahar yaprakları en çok satan fotoğraflar. Bir de güneş çıkıp onları aydınlatırsa? Ne dersin? Yarın çocuklarla sen ilgilenebilir misin? Çünkü gün doğduğunda havada olmak için sabah beşten önce çıkmam lazım.”

“Tabii ki. Yarın hava güzel olacak.”

“Umarım!” Kocası parmaklarını dilek tutar gibi birleştirip dikiz aynasına doğru tuttu, aynı hareketi tekrarlayıp parmaklarını havaya kaldıran çocuklara gülümsedi.

Eve döndüklerinde kocası şafak sökmeden yola koyulabilmek için fotoğraf makinelerini, ekipmanını ve yemeğini arabaya yükledi.

Çocuklarla kostümlerini çıkarmaları için gürüşmesi bitene kadar kocası yatağa girmişti bile.

Kızına cadı şapkasını çıkarıp banyo yapma vaktinin geldiğini söylediğinde küçük kız, “İstemiyorum!” diye bağırıp küçük elini savurarak çenesinin kenarına vurdu.

Ona oyun molası vermesini söylerken kızının o anda büyükbabasına ne kadar benzediğini düşünüp şaşırdı.

“Bir şeylerin bittiğini kabullenmek zordur,” dedi pişmanlıkla burnunu çekip alnını omzuna yaslayan kızına. “Eğlenceli bir şeyin sona ermesi zordur. Ama bu birine zarar vermek için bir neden değildir. Özellikle de annene. Ailene. Ailenle sen aynı takımdasın.”

“Özür dilerim, annecim.”

“Tamam, meleşim.”

Çocuklara *Charlotte’un Ağı*’nı okudu.

“Domuzu gerçekten öldürecekler mi, annecim? Onu gerçekten yiyecekler mi?”

“Biz de domuz yiyoruz.”

“Konuşan domuzları yemiyoruz.”

“Çok doğru.”

“Ama Wilbur’u yiyecekler mi anne?”

Çocukların enerjisi artık düşmüş, tatil hiperaktivitesi yerini yorgunluğa bırakmıştı. Gözlerini kocaman açmış ona bakıyor, cıvı cıvı, muhteşem, mütevazı domuz için endişeleniyorlardı.

“Ah, tatlım, hayır, eminim domuzu yemezler.”

“Charlotte buna izin vermez,” diye ısrar etti kızı. “Charlotte onun sonsuza dek yaşamasına yardım edecek.”

“Hiçbir şey sonsuza dek yaşamaz,” dedi onlara. “Canlıları özel kılan budur. Ama Charlotte zeki. Wilbur’u yemelerini önleyecek.”

“Wilbur-bilbur-silbur-pilbur,” dedi oğlu uykulu şekilde. “Konuşan bir domuz alabilir miyiz, anne?”

“Bak ne diyeceğim. Eğer konuşan bir domuz bulursan senin olabilir.”

Üstlerini örttükten sonra aşağı inip kapıları kilitledi ve ışıkları söndürdü. Karanlıkta, karın durduğunu, sonbahar yapraklarının sarılarının ve kırmızılarının ince beyaz bir tabakayla kaplandığını gördü. Sıcaklık sıfırın altındaydı. Çocukların arabada yaptığı gibi parmaklarını kenetleyip karın kalmasını diledi.

Yatağa girince ayaklarını kocasının vücudunun her zaman yarattığı sıcaklık halkasına soktu ve alnını kürek kemiklerinin arasındaki o çok sevdiği noktaya bastırdı. Kocasını uyurken, sıcaklığı ve kokusu onu böyle çevrelediğinde, günün birinde yarasının köşelerinin yumuşayacağına inanabiliyordu. Kocasının günün birinde her şeyi nasıl paramparça ettiğini anlayacağına, kayınpederinin uyguladığı şiddetin bir şekilde karısının suçu olduğundan şüphe ettiği için kendini affettireceğine inanabiliyordu.

Ne de olsa kendisi iyileşmiş kırık parçalardan ibaretti. Tuhaf şekilde birleşmiş olsalar da. Hâlâ hassas olsalar da. Eski

deyişin aksine, kırılan yerleri iyileşip daha güçlü olmamıştı. Ama şimdiye kadar hep hayatına devam etmesine izin verecek kadar kaynamışlardı.

Hem kocası babasıyla hâlâ konuşmuyordu. Bu da bir şeydi. Bu da bir başlangıçtı.

Sonradan düşündüğünde canını en çok yakan, kocasının o sabahın karanlığında yola çıktığını duyduğunda o kadar sevinmiş olmasıydı.

Kocası her gün bir iş hallettiğini hissetme ihtiyacı duyuyordu. Aksi hâlde iyi bir ruh hâlinde olamıyordu ama günlük görevler –çamaşır, bulaşık, çocukların arkasını toplamak– “iş halletme” susuzluğunu gidermiyordu. Hayır, her projenin bir sonu olmalıydı ama alengirli olmalıydı ve en rahatsız edicisi de karısının da gününün merkezinde yer alması gerekmesiydi. Kocasına odun yığınlarını şuradan şuraya taşımasında, kapıyı onarmasında, çatlamış bir parkeyi yenilemesinde, işinin en sıkıcı kısımlarında yardım etmezse, henüz eline geçen baskılarında bir kusur var mı diye bakmazsa, karısına mutlulukla, “Sen benim imzamı benden daha iyi atıyorsun!” dediğinde baskıları imzalamazsa, suratını asıyordu ve bu ruh hâli günlerce sürüyor, onunla olan her etkileşimin tadını kaçırıyordu. Kocasının onun yardımından çok yakınında olmasını istediğini düşünüyordu. Ama günlük işler hâlâ onu beklediği ve kocası işini halledip dinlenirken ev işlerini halletmek sadece ona kaldığı için canı sıkılıyordu.

Karanlığın içinde, yatağın içinde rahatça yatarken gününün kendine kaldığını biliyordu. Hava hâlâ aydınlıkken kimsenin takdir etmediği işleri halledebilirdi.

Hâlimden memnun, battaniyeyi başının üzerine çekti ve kocası yatak odasının kapısını kapatırken, “İyi uçuşlar,” diye mırıldandı. Aşağıdan boğuk bir takırtı ve gümbürtü gelince hafifçe kaşlarını çatıp kocasının kapılardan birini fazla sert kapadığını düşündü ve çocuklara bıkip usanmadan yakınmala-

rını hatırladı: “Çocuklar, kapıları çarpmayın, gürültüyü kesin, neden hep eşyalara karşı bu kadar hoyratsınız?”

Tekrar uyandığında dışarısı aydınlıktı. Telefonunu aldı, saatin yediyi geçtiğini gördü. Yatakta ne zamandır uzanıyordu? Yataktan dışarıdaki yeni günün kar kaplı, güneşli güzelliğine baktı. Kocasını küçük uçağıyla havada daireler çizerken hayal etti. Orada havanın can acıtıcı şekilde buz gibi soğuk olduğunu düşünüp yatağın içine biraz daha gömüldü. Telefonunu kurcalamaya başladı, vakit harcayabilme lüksünün tadını çıkardı. En sonunda yataktan çıktı. Dişlerini fırçaladı, duş aldı, giyindi, bir posta çamaşır yıkamak için hazırlanmaya başladı. Çocukları uyandırma korkusuyla onlara bakmaya yeltenmedi.

Yedi ay önce eve kapandıklarından beri, plansız bir yazın ardından gelen kısmen uzaktan eğitimle geçen okul dönemiyle birlikte yalnız kalabilmek nadir ve değerli bir şeye dönüşmüştü. En ufak bir sessizlik ânının bile tadını çıkarmayı öğrenmişti. Son zamanlarda gerçekten, fiziksel olarak, kendi kendine kaldığı tek bir ânı hatırlamakta güçlük çekiyordu. Uyanıp da ailesinin ondan bir şey istemediği, onu çekıştırıp yardımına gereksinim duymadığı, “işleri halletmesi” veya sakinleştirilmesi veya beslenmesi veya eğlendirilmesi veya yardım edilmesi veya ders çalıştırılması gerekmeyen bir an yoktu. Son yedi aydır merdivenden aşağı indiği anda tüm gözler ona dönüyor ve “Bugün bize ne hazırladın? Şuna, ona, buna ihtiyacım var. İstiyorum, istiyorum, istiyorum”larla karşılanıyordu.

Mahreminden geriye kalan son kalıntıların da sürekli olarak ihlal edilmesi karşısında yorgun düşmüş hâlde, banyo kapısına çocukların ulaşip da kendilerini kazara içeri kilitleyemeyeceği bir yüksekliğe bir sürgü takmıştı. O zaman bile kapısını aşındırıyorlardı. “Anne? İçerde ne yapıyorsun?” Başını ellerinin arasına alıp, “Banyoda ne yapıyor olabilirim sizce?” diyordu. Onların uzaklaşan adımlarını duyuyordu, arkasından kocası kapıyı sertçe tıklatıyordu. “Tatlım, iyi misin?” Telefonuna ba-

kıyordu. Dört dakikadan fazla geçmemiş oluyordu. Gözlerini kapayıp, “İyiyim. Çıkıyorum,” diyordu.

Merdivenlere doğru giderken tüm kahve demliğinin kendisine kaldığı, bulaşık makinesini boşaltırken kocasının yanında açmaya asla cüret edemeyeceği, televizyondaki yasak zevklerinden birini açıp izlediği günlerin hayalini kuruyordu. Kocasının onayından geçmediği için bir tür yasak hâline gelen bu televizyon programlarından aksi hâlde bu kadar zevk alırmıydı merak ediyordu.

“Bu saçmalığa nasıl katlanabiliyorsun?”

“Çamaşırları katlarken izlediğim bir şey o kadar,” diyordu omuz silkerek.

O programlardaki kadınların onu neden büyülediğini kocasına açıklayamıyordu. Güzelliklerinin maddi ederini uzun zaman önce öğrenmişlerdi ama özenle hazırlanmış yüzeyleri her zaman en çekici, en merak uyandırıcı hâlini sergilemenin imkânsız olduğunu gösteriyordu. Sahnenin büyüklüğünü anlayarak, en ufak bir eleştiride bile hemen yüzlerini buruşturuyor, muazzam patlamalar yaşıyor ve sonra izlemesi keyif veren bu kontrolü kaybedişi izleyerek tatmin olan, kendileri öfkelerini bu şekilde gösterebilmenin ancak hayaliyle yaşayan izleyiciler tarafından kucaklanıyorlardı. Ve bu kadınlar zengin, ünlü, sevilen biri olduklarında, büyük ödülün parmaklarının ucunda olduğundan emin olduklarında, kocaları, erkek arkadaşları, partnerleri onları terk ediyordu. Her defasında. Ne de olsa hayatlarındaki erkekler hiçbir zaman yardımcı oyuncu olmayı öğrenmemişti.

Daha sonra, merdivenden inerken bu kocaları, bu muhtaç reality şov kocalarını düşünüyor olması içini kemirecekti.

Mutfak merdiveninin aşağısındaki manzara öyle sıra dışıydı ki yarı yolda durdu, kafası karışmıştı.

“Aşkım?”

Kocası, mutfak adası olarak kullandıkları büyük, çam masanın yanında yerde yatıyordu. Yan dönüp cenin pozisyonu almış, ellerini çenesinin altında sıkıca kavuşturmuştu. Oğulları da hep böyle uyur, minik, dua eden bir melek gibi görünürdü.

“Se-sen iyi misin?”

Kocası tanımadığı bir battaniyenin üstünde yerde yatıyordu. Battaniye öyle pürüzsüzdü, mutfak camlarından giren ışığı öyle net yansıtıyordu ki ipekten olduğunu düşündü. Güzel bir rengi vardı, köşeleri kocasının yattığı orta kısmından daha koyuydu. Battaniyenin hemen dışında, kocasının yerde duran telefonunu gördü.

Ekranı kırılmıştı. Ekran camının parçalanmış hâlini görünce en sonunda anladı.

911’i aradı. “Kocam,” dedi. “Merdiven,” dedi. “Kanıyor,” dedi. Ona kocasını hareket ettirmemesini söylediler. Elinden geliyorsa kanı durdurmasını. Etrafındaki o ıslıl ıslıl battaniye şeklinde yayılmış olan kan kafatasıyla zemin arasında bir yerden geliyordu. Saçlarına bir havlu bastırdı ve arkasına uzandı. Havlu kırmızıya dönerken kolunu kocasına sardı. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylerken avucunun altında ciğerlerinin çok hafif şişip sönüşünü hissedebiliyordu.

Sağlık görevlileri kocasını beyaz bir sedyeye koydu. Polis ona sorular sordu. Sesleri bir tünelin içinden gelir gibi uzaktı.

“Hayır,” dedi onlara. “Nasıl düştüğünü görmedim. Uyu-yordum. Duş aldım. Giyindim. Hâlâ evde olduğunu bile bil-miyordum.”

Sedyeyi kaldırıp ambulansa doğru giderlerken kocasının yanına yürüdü.

“Hanımefendi, üzgünüm, bizimle gelemezsiniz.”

“Ama...”

“Kural böyle. Ambulansa aile fertlerini bile alamıyoruz. Sizi hastaneye de almazlar. Ziyaretçi yasak.”

“Peki ben...”

“Gitmemiz gerek.”

“Lütfen! Veda etmeme izin verin.”

Kocasının yumuşak, rengi atmış, sedyeye bağlanmış eline uzandı. Elini sıktı.

“Seni seviyorum,” dedi. “Seni seviyorum!”

Kocası nefes verdiğiğinde ağzından küçük bir kanlı tükürük baloncuğu çıktı ve sakız gibi patladı. Sonra kocası gözden kayboldu.

Sararmış bir odada uyandı. Her şey renksiz ve düzdü.

Biri ona güvende olduğunu söyledi. Hissettiği acıdan bunun bir yalan olduğunu biliyordu ve gözlerini kapadı.

Bir camdan içeri güneş ışığı giriyordu, bir de ıstırap. Konuşan kişi mavi doktor önlüğünün üstüne sarı kâğıt elbise giymişti, yüzü bir maske ve plastik siperliğin ardında gizliydi. O ya da sesi ona benzeyen biri odaya girip çıkıyor, aynı şeyleri tekrarlıyor, vücudunun üzerinden geçip bir giderden aşağı akan, unutulması kolay kelimeleri söyleyip duruyordu. *Orbital çatlak, bazal, şişme, ameliyat, boşaltıldı, ödem, donma, dikişler, yara izi, beslenme, burkulma.*

Oda bir o yana bir diğer yana sallanıyordu.

“Çocuklarım nerede?” dediğini duydu kendi anlaşılması zor sesinin.

“Bilmiyorum.”

“Onları görebilir miyim?”

“Şu anda ziyaretçi kabul etmiyoruz.”

Elindeki serumu çekiştirdi.

“Hey, hanımefendi, hey! Yapmayın!”

“Onları bulmam gerek,” demeye çalıştı.

“Hanımefendi, durun! Kendinize zarar vereceksiniz.”

“Neredeler?”

Çek, çek, pat, pat.

Sonra eller belirdi ve bip sesi ve karanlık.

*

Tekrar uyandığında polis amirini yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş, köşedeki sesi kısık televizyona bakarken buldu. Battaniyeyi sıkıp göğsünün üstüne çekti, adamın ellerini kürk mantonun içinde hissetti.

“Neredeler?”

Adam sesi duyunca şaşırdı. Kendisi de öyle. Sesi günde bir paket sigara içme alışkanlığı edinmiş de kendisini görmeyeli yıllar olmuş gibiydi.

“Ne... ne?”

“Çocuklarım nerede?”

“Uyandığınızı söylediler. Eve giren kişi hakkında konuşmayı umuyordum.”

“Çocuklarım?”

“Kayınpederinizle birlikteler.”

“Hayır,” dedi çatlak bir sesle. “Hayır.”

Doğrulup yatakta dik oturmaya çalıştı. Birini, herhangi birini, kayınpederinden başka birini aramak için bir telefon var mı diye bakındı.

“Hey, rahat olun. Çocuklar iyi. Bir sosyal hizmet görevlisi onları düzenli olarak kontrol ediyor.”

Boruları çekiştirdi, bip sesinin başladığını duydu.

“Öyle yapmamanız gerek... Hanımefendi, durun!”

Çek, çek, pat, pat. Eller, baş dönmesi ve karanlık.

*

Yarı aydınlık odada yalnızdı. Nerede olduğunu bilmiyordu.

Süzülerek uzaklaş, onları bulacaksın.

Doğruldu, bacaklarını yatağın yan tarafından sarkıttı. Gazlı beze sarılmışlardı, ayakları kocaman ve beyaz bir kozanın içinde gibiydi. Ayağa kalktı ve dizlerinin bağı çözüldü. Yanağının zeminle buluşurken çıkardığı uzaktan gelen boğuk çatırtıyı duydu.

*

Gözlerini açtığı anda hastane yatağında olduğunu anladı. Acı canlı bir şeydi, kıpırdanıyor, yer değiştiriyordu. Yüzü şişmiş bir çatlaktı. Elini kaldırıp başına dokunmaya, hasarı değerlendirmeye çalıştı ama bağı olduğunu fark etti. Yumuşak dolgulu, cırt cırtlı kelepçeler bileklerini yatağa sabitlemişti. Bir eli bandajlıydı. Kolundan steril örümcek ağları gibi dolanmış borular çıkıyordu. Elini uzatıp onları çekip çıkaramıyordu. Ancak üstünde elbiseli bir kadın çizimi olan butona güçlkle de olsa uzanabiliyordu.

“Evet?” dedi bedensiz bir ses.

“Yardım edin!”

“Neye ihtiyacınız var, hanımefendi? Hemşire çağrı butonuna bastınız.”

“Bağlıyım. Yardım edin!”

“Kendi güvenliğiniz için. Yataktan düştünüz. Serumları çıkardınız. Dinlenmeye çalışın.”

Tepinmeye başladı.

“Durun, hanımefendi, bekle—”

Ses kesildi. Kendini yatağın üstünde ileri geri atmaya başladı ve öyle çabuk yoruldu ki hemşireler geldiğinde hareketsiz ve bitaptı.

“Endişelenecek bir şey yok, hanımefendi. Yürümeye çalıştığınız ve boruları çıkardığınız için. Kendinize zarar vermemeniz için bu.”

“Çocuklarım?”

“Evet, size söyledik, kayınpederinizleler.”

“Hayır. Hayır.”

Yine tepinmeye başladı, yumuşak kelepçeleri çekiştirdikçe canı yandı. Sonra bir maskenin ardında gizlenmiş bir yüz göz kapaklarının ardında kayboldu.

*

Bir kez daha bilinci yerine geldiğinde kıpırdamadı. Kötü yaralandığını hissedebiliyordu. “Ameliyat” kelimesini hayal meyal hatırlıyordu. “Çatlak” kelimesini. Hemşire butonuna bastı ve biri geldiğinde, “Acıyor,” dedi fısıltıyla.

“Merak etme, canım, buraya basman yeterli. Eline koyduğum bu küçük cihazı görüyor musun?”

Yuvarlak, kırmızı bir butona bastı ve tüplerin birinden bir sıvı aktı. Tam olarak bir rahatlama hissi denemezdi ama içine dolan umursamazlık hissi acının onu biraz daha az rahatsız etmesini sağladı.

“Ne zaman gidebilirim?”

“Önünde biraz daha yol var, canım. Ama çok iyi gidiyorsun. Şimdiden konuşmaya başladın, kendine geliyorsun, görebiliyorum. En önemlisi dinlenmek.”

Hastane hiçbir zaman karanlık olmuyordu. Gün ve geceler hep birbirine girmişti. Günler veya saatler sonra, farklı bir hemşireye sordu, “Ne zamandır buradayım?”

“Kırk sekiz saatten biraz az.”

“O kadar mı?”

“O kadar.”

Hemşire başını yana eğdi. İfadesi bir maske ve yüz siperliğinin ardına gizlenmişti. Ama sesi merak doluydu.

“Burada evine birinin girdiği ve yaralandığın yazıyor?”

İşte bu, onlara bunu anlatmam gerek. Onlara Köşe’yi anlatmalıyım.

“Polis... Polisi arayabilir misin? Onlara kim olduğunu söylemem gerek.”

“Kimdi?” diye sordu hemşire. “Bunu sana kim yaptı?”

Başını iki yana salladı, çatlak kafasının her şeyi emen giderinden düşüncelerini çekip çıkaramadı.

Hatırla, hatırla. Unutma.

*

Polis amiri yatağın yanındaki sandalyeye geri dönmüştü. Yine köşedeki sesi kısık televizyona bakıyordu. O da yine kendini battaniyeyle örtmeye çalıştı ama bu defa kollarını hareket ettiremedi, bilekleri kelepçeleri şingirdattı. Hastane elbisesinin inceliği, kelepçelerin tutuşu, kendini savunmasız ve boğulacak gibi hissetmesine neden oldu.

Polisin elinde boynunu bükmüş sarı çiçekler vardı.

“Benim için mi?” dedi.

“Ah! Hı? Bunlar mı? Evet.” Adam çiçekleri yatağın baş ucundaki masaya bıraktı.

Polis nereye bakacağını bilemez gibiydi. O da öyle. Kırmızı butona basma güdüsüne direndi, ilacın verdiği uyuşukluk hissiyle yeniden uykuya dalmaktan korktu. Gözü feci kaşınıyordu, başının etrafını saran gazlı bezle yapılmış bandaj saçlarını kafasına yapıştırmıştı.

Yeni, çatallı, yaşlanmış sesiyle, “Çocuklarım... güvendeler mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Köş— Şey, yani o adam... Kızımın peşine düşebilir. O...”

“Hanımefendi, lütfen sakın olun,” dedi polis. “Çocuklarınız güvende. Peşlerinde kimse yok.”

“Ama adam, eve giren adam, kızımı arıyordu. Güvende olduğunu nereden bilebilirsiniz?”

Adam yüksek sesle iç geçirince kadın kendini onun gözlerinden gördü. Tek gözü korkudan yerinden fırlamış, diğeri mor ve hasarlı. Yatağa kelepçelenmiş. Kelimeleri kesik ve zor anlaşılan.

“Bu öyle televizyondaki gibi bir şey değil, hanımefendi. Suçlular ellerinden kurtulan kurbanlarının peşine düşmezler.” Durdu, bunun her zaman doğru olmadığını içten içe fark etti. “Eğer bu kişinin bir tür... aile bağlantısı yoksa? Ya da romantik bir ilişki?”

Köşe’yle bir ilgisi, onunla bir ilişkisi olduğu düşüncesi karşısında başını iki yana salladı ve hareketin şiddeti kafatası ve boynuna ağrı saplanmasına neden oldu.

Belki de haklıdır. Belki güvendelerdir. Ama...

“Çocuklarım hâlâ o adamla mı?” diye sordu.

“Kayınpederiniz mi? Evet.”

“Başka birini bulacağım. Başka birini arayacağım. Telefonum buralarda mı?”

“Telefonunuz kanıt olarak inceleniyor. Bu civarda bulabildiğimiz tek akrabaları dedeleriydi.”

“Siz... Size onun ne yaptığını anlattım, değil mi? Kocamın düşüşü hakkında konuşurken?”

“Evet.”

“Ama yine de çocuklarımı ona verdiniz, öyle mi?”

“Tek alternatif aile hizmetleriydi.”

“Ne?”

“Yabancılarla kalmaları gerekirdi. Ya da bir grup evinde. Ayrılmaları gerekebilirdi.”

Kayınpederini pis pis sırtıtip, “Ona bebek gibi davranmayı bırak. Kızın erkek gibi olmasını kabullendik. Ama bunu da bozacaksın,” derken gördü.

“Başkasını bulacağım,” dedi.

“Bilmediğim başka bir akrabanız mı var?”

Çocuklarını babasının ihmal edilmiş eşya yığınlarının arasına sıkışmış hâlde hayal etti.

“Utah’ta. Ama... başka birini düşüneceğim.”

Arkadaşları vardı, tabii ki vardı. Ama son iki yılda iletişimlerinin kopmasına izin vermiş, taşınma, kayınvalidesinin hastalığı, sonra tüm dünyanın hastalığı ve izolasyon hayatlarına hükmetmişti. Geri kalan arkadaşlarının hiçbirisi yakınlarda yaşamıyordu.

Neden? Neden arkadaşlarının elinden kayıp gitmesine izin verdin? Yeterince yakın olduğun herhangi biri var mı? Onları alabilecek kadar yakın?

Herkes o adamdan iyidir.

“Akrabaları tercih ediyoruz,” dedi polis.

“Tehlikeli bir akrabayı değil herhâlde.”

Polis amiri bir kez daha boşuna panik yaptığını, gerçekleri anlamadığını ima eden şekilde nefes verdi. “Hanımefendi, kayınpederiniz size bir şey yaptığını inkâr ediyor. Siz de kendisini ihbar etmemişsiniz. Üstelik de karısının öldüğünü henüz öğrenmiş bir adam? Onun, nasıl desem... karakterine ters davranış sergilemesi anlaşılabilir.”

“Karakterine ters,” diye tekrarladı, polisin düşünme şekli canını yakmıştı. Kendini paneli açtığı zamanki gibi kenara itilmiş hissetti yine. İdrak edişin getirdiği kafa karışıklığını yaşadı bir kez daha. *Çocuklara zarar verdiğini düşünüyorlar. Ve yine anladı. Sana inanmıyor. Kayınpederine inanıyor. Yalan söylediğini düşünüyor. Ya da en azından abarttığını. Histerik davrandığını.*

Başı ağrıdı ve hafızası karıştı. Her şey birbirinin üstüne bindi. Polis amiri geçmişe döndü, o uzun zaman önceki mahkeme

salonundaki takım elbiseli adamlardan birine, devrenin içindeki diyetlilerden birine, “Bu kadının aktif, hatadan sorumlu olma durumunu göz önüne almalıyız,” diyenlerden birine dönüştü.

“İçiniz rahat olsun,” diye devam etti polis şimdi hoşgörülü bir sesle, “suçlamalarınızın farkındayız ve çocuklarınızı düzenli olarak kontrol ediyoruz. Onları başka bir yere götürmek” –boğazını temizledi, başka tarafa baktı– “artık dedelerinde oldukları için kendisi onları başkasına vermek istemeyebilir.”

Sağlam olan elini kelepçenin içinde oynatıp odaklanmaya çalıştı.

“Kendisi onlara hiçbir zaman ilgi göstermedi. Onlardan kurtulduğuna mutlu olabilir.”

“Hayır, hanımefendi. Kayınpederiniz hâlinden memnun.”

Kontrol istiyor. Kocan gitti, kayınvaliden gitti. Geriye kalan tek şey torunları. Seni kenara fırlatıp onların kendine kalmasını istiyor. Belki bir avukatla irtibata geçmelisin. Ama hayır, onu tanıyorum, çocuklardan çoktan sıkılmış olmalı.

“Onları bu sabah kendim gördüm. Gayet iyiler. Mutlular. Nasıl hissediyorsunuz?”

Bacakları ateş içinde yanıyordu. Gözüne kan pompalanıyordu. Sol elini kapatamıyordu.

“Harika,” dedi çatallı sesiyle. “Ama... okul?”

“Kendisine yardım etmesi ve derslere uzaktan bağlanmaları için bir bakıcı tuttu. Zaten Noel tatiline az kaldı. O kadar önemli değil. Her şeyi yoluna koymuş.”

Başında bir karıncalanma, ulaşamayacağı bir yerde bir kaşıntı vardı. Yine de kaşımaya çalıştı. Eli kelepçe tarafından durduruldu.

Adam ol. Ağlamayı kes.

“Şimdi, burada olma sebebime gelebilir miyiz? Beni aradılar. Adamın kimliğini tespit edebileceğinizi söylediler.”

Dudaklarını yaladı. Hafif çiğnenmiş sakızdan yapılmış gibiydiler. Oda etrafında yüzmeye başlamış, incelmışti.

Buradan ne kadar erken çıkarsan o kadar güvende olurlar. Polis onu ne kadar çabuk yakalarsa o kadar güvende olursun. Ve onları o adamdan ne kadar erken uzaklaştırırsan o kadar iyi. Odaklan.

“Hanımefendi?”

“Affedersiniz, şey... Yüzüm,” dedi. “Acıyor.”

“Bana evinize giren kişi hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

Düşüncelerini toplamaya çalıştı, kayınpederinin yarattığı endişe yüzünden hepsi birbirine girmişti.

Odaklan.

Sarı bir kafatası. Eski ayakkabılar. Uzun bağcıklar. Uzun.

“Şu yeni kafede çalışıyor.”

“Kim?” dedi polis ona doğru eğilip.

“Sandviç dükkânında. Fırın. 23. Otoyol’da, Starbucks’ın yanındaki? Yeni olan.”

“Biliyorum, evet. Adamı oradan mı tanıdınız?”

“Evet, oranın işletmecisi.”

“Yani onu tanıyorsunuz.”

“Hayır.”

“Affedersiniz, işletmeci mi değil mi?”

“Oydu.”

“Yani onu tanıyorsunuz.”

“Onunla bir kez konuştum.”

“Bir kez?”

“Bir kez,” diye tekrarladı.

“Ne zaman?”

“Ağustosta. Geçen ağustos.”

“Peki. Ama onu tanıdınız?”

“Evet.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

Beyni sızdırıyordu sanki ama gözleri kurumuştı, içeriden kafatasının içine doğru çekiliyorlardı.

“Büyük,” demeye çalıştı ağızı. Kelep enin içindeki elini salladı. K şe’yi hafızasında daha iyi görebilmek için gözlerini kapadı. “Beyaz tenli. K ll  sarı saçlı. Çok uzun.”

“Ne kadar uzun? Hanımefendi?”

Onunla konuşabilmen için fazla cızırtılı. Doğru frekansa bağlanmasını bekle.

“Hanımefendi?”

“Siyah giymişti,” dedi. “Eski Reebok spor ayakkabıları vardı, beyaz. Eldivenler.  st nde kurukafa olan bir tişört.”

“Kurukafa mı?”

“Sar  bir kurukafa. Sararmış ayakkabılar, sararmış kurukafa. Uzun boylu. İri. Dev. Başını çarptı. Çocuklarımı... Çocuklarımı arayabilir misiniz? Onlarla konuşmak istiyorum.”

Bilincini kaybettiğini, bedeninin fiziksel olarak uykuya sürüklendiğini hissetti ama söylemesi gereken önemli bir şeyi hatırladı. “Sizce onun peşine düşer mi? Kızımın peşindeydi. Ona dikkat etmelisiniz, onu bulabilir, onu...”

Sağlam olan gözünü açtığında polis amiri çoktan yok olmuştu.

*

Sivri uçlardan yapılmış gibi görünen hemşire bir orasını bir burasını deliyor, orasına bir şey takıp şurasındaki bandajı çekiyor, gözündeki bandı kaldırıyor, battaniyenin altındaki bir şeyi değiştiriyordu.

“Onlar... Polis burada mıydı?”

“Bilmiyorum, canım.”

Sonra baş ucunda solmaya yüz tutmuş sarı çiçekleri gördü. Polis onları suya koymamıştı.

İçine dolan rahatlama hissiyle ellerini açtı, sonra kelepçelerin içinde yumruk yaptı.

Polis buradaydı. Muhtemelen şimdi Köşe'yi tutukluyorlardı. Sonra çocukları kayınpederinden alacaksın, zaten onun yanında uzun kalmadılar, her şey iyi olacak...

Bir sonraki sefer acıyla uyandı. Küçük kırmızı butona bastı ve hiçbir şey olmadı. Pencerenin dışında ışık yoktu ama odanın içi her zamanki gibi aydınlıktı, kapısı koridora açılıyordu. Hemşireye seslendi ve ona kırmızı butonun çalışmadığını söyledi.

“Üzgünüm, tatlım, bu beklemen gerektiği anlamına geliyor. Tekrar güvenli olduğunda çalışacak. Ama iyi zamanlama, senden kan almamız gerekiyordu.”

Peş peşe tüpler. Kafasını öte yana çevirdi.

“Beni çözebilir misiniz?” diye sordu hemşireye.

“Üzgünüm, canım. Kendi güvenliğin için. Hem bu karar beni aşar.”

“Çocuklarımı aramama yardım edebilir misiniz peki?”

“Gecenin bir yarısı, canım. Hem numaranın doğru olduğunu sanmıyorum. Telefonu açan adam hep kapatıyor.”

Tavanda bir çatlak vardı. Belki de telefon ettiğinin hatırası böyle bir çatlaktan kaçıp gitmişti. Çatlağa baktı, ona kafasındaki hasarla ilgili nutuk atan mavi önlüklü adamı düşündü. *Orbital çatlak*. Kelimeleri tekrarlamış ama hiç açıklamamıştı. Kafatasını çarpan, gözünde yıldızlar uçuşan, devasa bir şişlikle sendeleyip gözü moraran bir kedinin çizgi filmi geldi gözünün önüne. *Lütfen kedicik, ısırma!*

Doğru görünüyor. Çok doğru. Çizgi film yıldızları. Çatlak kafa.

Tansiyon ölçme aleti kolunun etrafında tısladı.

“Hadi seni doğrultalım. Daha iyi görünüyorsun. Şişlik de inmiş.”

Hemşire bacaklarını örten battaniyeyi kaldırdı, bandajını yavaşça açtı.

Ayağında, bileğinde ve baldırında derisinin koptuğu yerler vardı. Ayak tırnakları eksikti. Yerlerinde kömür rengi çıplak deri vardı.

Mahvolmuş bacaklarıyla havayı tekmeledi.

“Ne yaptınız? Bana ne yaptınız?”

Burası hastane değil.

Başka bir hemşire koşarak geldi ve kadının sağlam elini kelepçenin içinde tuttu.

“Dur lütfen, canım. Üstünü değiştiriyoruz, tamam mı? İyileşmene yardımcı olacak. İyileşmek istediğini biliyorum, sürekli bahsettiğin çocuklarını görmek istiyorsun, değil mi?”

Hareket etmeyi kesti. Hemşirelere baktı. İkisi de maskelerinin ve plastik siperliklerinin ardına gizlenmişti. Önlüklerine, maskelerin altında nasıl gözüktüklerini gösteren fotoğraflar ilıştırılmıştı. Bu figürlere hiç benzemeyen gülümseyen yüzler.

“Ne yaptınız? Ayaklarıma?”

“Donma yüzünden. Doktorlar ölü derileri aldı ve yaralı kısımlardaki ölü dokuları kazıdı. Eskisi gibi olacaktır. Biraz tuhaf görünebilir ama eski hâline dönecek. Ayak tırnakların da yeniden çıkacak. Zaman alacaktır.”

Önce soldaki, sonra sağdaki bandajı değiştirirlerken başını öte yana çevirdi.

“Sizi tekmelediysem özür dilerim.”

“Hayır, canım, iyiyim. Şok yaşadın, hepsi bu.”

“Polis nerede?”

“Ah, geri gelecek.” Hemşirenin sesi değişti, havadan sudan konuşur gibi, “Yani bunların hepsi evine biri girdiğinde mi oldu?” diye sordu.

“İıı. Kurtulmak için karda yürüdüm. Yardım çağırdım.”

“Ah, ne kadar cesursun. Gerçek bir badire atlatmışsın belli ki.”

“Çocuklarım evdeydi. Adam onların peşindeydi.”

Böylesi bir lanet bulaşıcı olabilirmiş gibi iki hemşire de ellerini üstünden çekti.

“Eve giren şu adam... Onu tanıyor muydun?”

Senin suçun olmasını istiyorlar.

“Bir yabancı,” dedi. “Daha önce bir kez gördüğüm biri.”

“Kim böyle bir şey yapar?”

Bir canavar.

“Adamın biri.”

“Neden yaptı peki? Evden bir şey aldı mı?”

Çocuklarının kuş gibi atan kalplerini, kapalı gözlerini hissetti ve “Denedi,” dedi.

Sağlık görevlilerinin kocasının arkasından kapadığı sokak kapısının yanına oturdu. Kollarını bacaklarına sardı ve ileri geri sallandı. Bu, dünyayı zihni kadar dengesiz kıldı, ta ki zamanın içinde onunla birlikte hareket edip her şeyi yeniden hizaya getirene dek.

Elleri, yanağı, kandan yapış yapıştı.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi başında dikilen polise tekrar tekrar. “Gün doğduğunda uçağında olacağını söylemişti.”

Polis onun fotoğraflarını çekerken kendine söylenenleri direnç göstermeden yaptı. Banyoda kadın bir polis memuruyla birlikte durdu. Kanlı giysilerini çıkardı, onları kadının verdiği plastik poşetlere koydu. Memur iç çamaşırını ustalıkla bir torbaya koyarken çamaşırın eskimişliğinden bir anlığına utandı.

Ona duş alması, giyinmesi ve içeri girmesine izin verilmeyecek hastaneye doğru yola koyulması için izin verdiler.

Şimdi düşününce, olanların bir kısmını çocuklarına açıklamış olmalıydı. Onları hazırlamış, mutfak zeminindeki kanı görmemeleri için ön merdivenden aşağı indirmiş ve çift kanatlı, eski sokak kapısından çıkarmış olmalıydı. Arabayla yola çıkmış olmalıydı. Tüm bunları yapmış olmalıydı çünkü kendini

hastanenin otoparkında çocuklarının elini tutarken bulmuştu. Onlara içeri giremeyecekleri söylenmişti.

“Lütfen. Bize en azından bir haber olup olmadığını söyleyemez misiniz?”

Çocukların ellerini tutmaya devam ederek aşağı yukarı yürüyüp durmuş, en sonunda bir adam dışarı çıkıp kendini doktor olarak tanıtmıştı.

İlk söylediği, “Üzgünüm,” olmuştu ve kadının dizlerinin bağını çözmüştü. Kendini beton zeminden doktora bakarken bulmuştu. Hastanenin otomatik kapıları onun ağırlığıyla *vuuş* diye açılıp kapanıyor, tekrar açılıyordu.

Yerde oturmak normalmiş gibi doktor da yanına oturdu.

“Sizinle organ bağışı hakkında konuşmak istiyoruz,” dedi.

Bunun için hastaneye girmelerine izin verildi. Küçük, özel büroda doktor ona bu noktada herhangi bir mucizenin söz konusu olmadığını söyledi. Beyin ölümü gerçekleşmişti. Haberlerdeki yıllar veya on yıllar sonra uyanan insanların hikâyeleri gibi değildi bu. Hikâyeler yoktu, kocasının şimdi olduğu yerden geri dönen biri yoktu.

Bu doktor gerçekliklerine bir buz kıracağı sallarken çocuklar ona tutundu. Baba öldü ama ölmedi. Baba gitti ama hâlâ burada.

“Bu konuşmayı yapmanıza gerek yok,” dedi doktora. “Kocam birilerine faydası dokunsun isterdi.”

Kocasının hâlâ atan kalbini, böbreklerini, bir nefes alma aparatıyla dolup boşalan ciğerlerini, pankreasını, dokularını ve kornealarını bir imzayla verdi. Kemliğini, derisini, kanını.

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu doktora. “Çocuklar onu görebilir mi? Öncesinde? Vedalaşmak için?”

“Hasta katına ziyaretçi kabul etmiyoruz. Salgın yüzünden. Ama video görüşmesi yapabiliyoruz.”

Karşı çıkmadı. Haberleri izlemişti. Kendisinin özel olmadığını, hastalığın agresif şekilde yayılmasını önlemek için sev-

diklerinden uzak tutulan ailelere şimdi kendisinin de dâhil olduğunu anlıyordu. Ekranda kocasının ağzının bir tüpü içeri sokmak için orantısız şekilde açık olduğunu gördü. Başı kısmen tıraşlanmıştı. Gözleri bantla kapatılmıştı.

“Babanız bedenini arkada bıraktı,” dedi çocuklara. “Onunla vedalaşmamız gerek.”

“Ama orada?”

“Üzgünüm, aşklarım. Bu sadece bedeni. Aklı... diğer her şeyi... gitti. Ama en azından bedeniyle vedalaşabiliriz. En azından onu bir kere daha gördük.”

“Seni seviyoruz, babacığım,” dedi kızı sessizce. “Seni seviyorum!”

“Hava sarılması,” diye seslendi oğlu kucaklar gibi yaparak. “Sana hava sarılması gönderiyorum, babacığım. Yakında görüşürüz!”

“Tatlım, babanı yakında göremeyeceksin. Bu... Baban eve gelmeyecek.”

“Peki, anneciğim.” Oğlu başıyla onaylayıp durumu kabullendi.

Kocasının odasında telefonu tutan hemşire idmanlıydı. Telefonu kapatmadan önce sakinleştirici sözler söyledi; onların, ailenin asla telefonu kapatan taraf olmayacağını biliyordu.

Arabayla eve dönerlerken çocuklara bir hikâye anlattı, yüksek sesle söyleyince bunun gerçek olmasını umdu. Babaları karanlıkta merdivenden aceleyle iniyordu, telefonuna bakıyordu, çok heyecanlıydı! Çok mutluydu. Havayı, gün doğumuna ne kadar vakit kaldığını kontrol ediyordu. Ama ayağı takıldı ve düştü. Işığı kapamak gibiydi. Babaları acı çekmemişti. Ve en önemlisi, onları asla bırakmak istememişti.

Çocuklara bunun kendi suçu olduğunu söylemedi, onlara boşa harcanan uzun ve yavaş akan zamanı söylemedi.

Geri döndüklerinde polisler hâlâ evdeydi. Çocuklara çift kanatlı eski kapıda beklemelerini söyleyip eve girdi, polisle-

rin, kan gölünün yanından geçti, sürgüyü açtı, küçük kancayı yerine taktı. Çocuklarla birlikte ön merdivenden yukarı çıktı. Onları kendi çalışma odasına götürüp bilgisayarında bas bas bağırان bir televizyon programı açtı. En sert sesiyle aşağı inmemelerini söyledi.

“Hastane durumu bize de bildirdi,” dedi polis amiri. “Çok üzgünüm. Benim de küçük çocuklarım var.”

Ona bir kart uzattı.

“Bu adli temizlik hizmeti için. Onlarla irtibata geçersiniz.”

Başka bir kart daha uzattı.

“Aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın. Önemli olabilecek, bize söylemeyi unuttuğunuz herhangi bir şey. Burada işimiz bitti gibi. Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?”

“Siz... Kayınpederime siz söyleyebilir misiniz? Olanları? Konuşmuyoruz. Size iletişim bilgilerini verebilirim.”

“Elbette. Elbette haber verimiz.”

Onlar gidince kana baktı. Çatlamış, çocukluğunun Utah çölleri gibi kurumuştı. Temizlik şirketini aradı. Kaba bir kaddın ona yeni müşteri almadıklarını söyledi. Kimse almıyordu. Çok fazla risk, çok fazla enfeksiyon.

Sonraki üç gün kanı kendi temizledi. Yere düşmeden önce kocası başını mutfak adası olarak kullandıkları eski masanın köşesine çarpmıştı. Kan masadan çamaşır suyuyla kolayca çıktı. Zemin daha zordu. Kan eski döşemelerin arasına sızmış ve hemen minik karıncalarla kaplanmıştı. Yeri silip kazıdıktan sonra gözenekli çam ağacından parkelerin üstünde nizamsız bir leke izi kalmıştı. Yüzey zımparasını çıkarıp karıncaları ortadan kaldırdı ve havaya karışmış kanla dolu talaş etrafı kapladı.

Babasını aradı ve ona da çocuklar için uydurduğu hikâyeyi anlattı.

“Nasıl olur!” dedi babası. “Onu hep sevmişimdir. Oraya gelmemi ister misin?”

Tabii ki istiyordu ama babasını önce bir duraksayıp düşüncesini tamamlamasına izin verecek kadar iyi tanıyordu.

“Ama herhâlde gelemem, değil mi? Salgın varken uçağa binmek ya da o kadar saat araba kullanmak riskli olur. Ayrıca kurallara da aykırı, değil mi? Ama eğer eve gelmek istersen...”

Yine sessiz kaldı.

“Ama o da kötü olur, değil mi? Tüm bunlar olurken üzüntünün buraya gelmesi. Sonra karantinası var. Yerim de yok biliyorsun.”

Babasından tam olarak beklediği, beklemeyi öğrendiği şeydi. Yine de ilgisizliği, kayıtsızlığının yakıcılığı, onu gözlerini kapamaya zorladı.

Ağlama.

“Burada kalacağız, baba. Sadece sana haber vermek istedim.”

Telefondan babasının rahat bir nefes verdiğini duydu. “Peki, tamam o zaman! Beni haberdar edersin.”

“Keşke büyükanнем hâlâ hayatta olsaydı.” Sesine gözyaşları doldu. “Onunla konuşmak iyi gelirdi.”

Babası sessizdi. Telefonu diğer eline aldığını duydu.

“Evet. Yani. Hıh. Neyse, seni seviyorum ve çok üzgünüm.” Telefonu kapadı.

Zımparalama işleminden sonra çam parkeler doğal soluk sarı rengine döndü. Yalnızca parkelerin arasında kalan boşluklarda kan lekesi görülüyordu. Bir fırça vasıtasıyla dikkatlice kat kat poliüretan sürdü. Sürdüğü madde tertemiz kurudu.

Lekenin burada olduğunu bilmeseydin asla anlayamazdın.

Kan gidince kocası küle döndü, kül kutusu onun dolabının köşesindeki yerini aldı ve yapacak bir şey kalmadı.

Çarşafı değiştirdi. Kocasının yastığına dokunmadı. Bazen yatakta gözleri açık şekilde uzanıp kocasının başını koyduğu yerdeki oyuğa bakıyordu.

Şimdi ne yapmalısın? Ne yapacaksın?

Çocukların yeniden mutfağa girmelerine izin verdi. Okula uzaktan bağlandılar. Okulun yarım gün olduğu günlerde onları götürüp getirdi. Seslerini algılamakta zorlanıyordu, suyun altından gelir gibiydiler. Televizyon izlerlerken burnunu tenlerine yaklaştırıp göbeklerini öpüyordu. Televizyonun mavi ışığının altında çocuklarına tutunduğu anlar uyumakta zorluk çekmediği tek zamandı.

“Acı çekmedi,” dedi arayanlara, bunu gerçek kılmaya çalışarak. “Çabuk oldu. Hayır, şimdi cenaze yapamıyoruz. Belki daha sonra bir anma töreni? Size haber vereceğim. Hayır, yapabileceğiniz bir şey yok. Teşekkürler, bizi düşündüğünüz için teşekkürler.”

Bir ay içinde o şefkat musluğu kurudu ve aramalar kesildi. Tabii kocası hakkındaki makale çıkana dek, o farklıydı. O zaman onu arayanlarda bir merak vardı, ölüme olan yakınlığın seslerine verdiği heyecan. En ufak bir şöhrete olan yakınlığın.

Psikiyatrist ilk başta eve giren adam hakkında konuşmadı. Bunun yerine hastane odasındaki sandalyede oturdu ve ona kilosunu sordu. Bir dizi kaybını dinledi. Onun zayıflığını sükûnetle, kendi kendine zarar verme, özyıkım, bir tür depresyon belirtisi olarak etiketledi.

Sanki bunları zaten bilmiyormuşsun gibi. Bir önemleri varmış gibi.

Hiçbirini inkâr etmedi. Onunla aynı fikirde olduğunu söyledi psikiyatriste. En sonunda, “Ama görünüşe bakılırsa yaşamak istiyordum,” dedi.

“Evet.” Adamın gözleri bandajlarına, vücudundaki morluklara kaydı. “Ama sizi çok iş bekliyor. Travma, travma bitince sona ermez. Herkesin geçmişi bugününü oluşturur.”

“Doğru,” dedi, adamı daha ilgili gözlerle süzerek. “Geçmiş hâlâ burada. Kocama olanlar. Yas. Bu Köş—” Sesi çatallandı. “Evime giren şu adam. Keşke hiçbiri olmasaydı. Ama oldu. Kafamın içinde hâlâ olmaya da devam ediyor.”

“Yaşadıklarınızla mücadele etmeniz gerek.”

“Ve çocuklarıma yardımcı olmam.”

“Bunu yalnızca onlar yaşamadı. Kendinize bakamazsanız onlara ne kalır? Size güvenemezlerse?” Psikiyatrist ellerini ke-

netleyip kucığına koydu. “Gerçekten şu anda olduğunuz yerde kalmak istiyor musunuz?”

“Hayır,” dedi adamın hastaneyi değil, zihninin sıkışıp kaldığı, uzaktaki bir ışığa ulaşmak için çaresizce tırnaklarını geçirdiği kuyuyu kastettiğini idrak ederek. “İstemiyorum.”

Kendine gelmeyi bir yapboz gibi ele almıştı; masanın üstündeki parçaları çevirip analiz etmişti, ta ki her bir anıyı yerli yerine koymayı başarana dek. *Patikada giderken bir şey yüzüne çarptı, adamın sokak kapısını açtığını gördün, o spor ayakkabıları.* En sonunda resmin tamamını oluşturmuştu. Böylece psikiyatrist ona Köşe’yi, ormanın içinden korkudan aklını kaybetmiş şekilde kaçışını, fiziksel yaralanmalarını ve nasıl olduklarını sorduğunda, elinden geldiğince cevaplamaya çalışmış, bulmacanın parçalarını bir araya getirmiş, bir şeyi zihinsel olarak toparlaması zaman aldığı anda, “Her şey birbirine giriyor,” diye açıklamıştı. “Bazı parçalar eksik kalıyor ama sonra birden aklıma geliyor. Kesitler. Duygular. Çok... akıl karıştırıcı.”

“Sadece dört gün geçti,” dedi psikiyatrist. Bu ona imkânsız gibi geliyordu, hastanenin tuhaf alacakaranlığında bir an oraya henüz gelmiş gibi hissederken aynı anda haftalardır oradaymış gibi hissediyordu. “Hafızanız size oyunlar oynayabilir. İstenmeyen düşünceler belirebilir. Ya da bu şahısla yaşadıklarınızı yeniden yaşıyormuşsunuz gibi gelebilir. Bu normaldir. Travma karşısında normal bir tepki.” Adam omuz silkip ekledi. “Bazen insanlar zaman geçtikten sonra bile her şeyi hatırlayamayabilir. Zihin bazı şeyleri mühürleyip kendini korumaya alabilir.”

“Ve ben bunun farkında bile olmayabilirim,” dedi. “Aklimda hep eve giren bu... şahsın şansını yeniden deneyip kızımı bulmaya çalışacağı var. Ama bu mantıksız, değil mi? Onun için riskli olur?”

Elinden geldiğince Köşe’nin küçük kızını nasıl avlamaya çalıştığını anlattı, bulmacanın parçaları tam oturmuyunca sık sık onları birleştirmek için zorladı. Adamın kafedeki davranışını

anlattı. Sonuçta adam dört ay sonra kızının peşine düştüyse neden tekrar denemesindi? Bir de çocukların kayınpederinde olmasının yarattığı tehlike vardı. Psikiyatrist ikisinin geçmişini yavaş yavaş anlattırdı. Sınırlı seçeneklerini onunla birlikte değerlendirdi.

“Bunların hepsi haklı endişeler,” diye onayladı. “Hem bence haklısınız. Eve dönmeniz, polisle konuşmanız, bu adamı yakalamalarına yardımcı olmanız, bu sorunları ortadan kaldırmanın en etkili ve makul yolu.”

Psikiyatristin ciddi yüzü, ölçülü sözleri, “haklı”, “etkili”, “makul”, “normal” gibi ifadeleri yarasına merhemdi. Onu kırmızı butona basmaktan daha fazla rahatlatıyordu.

“Taburcu olduktan sonra yardım almaya devam etmek istiyor musunuz? Sizi birine yönlendirebilirim. Ben kendim de travma sonrası stres konusunda uzmanım ve araştırmalarım bunun üzerine. İsterseniz muayenehanemde size bir randevu ayarlayabiliriz.”

Kırık yüzüyle gülümsemeyi başardı. “Çok iyi olur,” dedi.

Uyandığında sabah olmuştu ve kelepçeleri gitmişti. Rahatlayarak bileklerini ovuşturdu, bu küçük özgürlük kısıntısının psikiyatrist sayesinde olduğuna emindi.

Demek ki akli dengen yerindeymiş.

Başının, gözünün etrafındaki bandaja dokundu. Dolaşmış saçlarını düzeltti.

Hepsi hâlâ olmaya devam ediyor. Her zaman devam edecek.

“Merhaba,” dedi polis amiri.

Bu defa battaniyeyi üstüne çekip çenesine kadar kapatabildi.

“Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim.”

Adam çok fazla yer kaplıyordu, bacaklarını genişçe açmış, dirsekleri yatağının yanındaki pembe döşemeli hastane koltuğunun kolçaklarından dışarı taşmıştı.

“Yok, sizi... sizi görmedim o kadar.”

“Haklı sebepleriniz var.” Adam onun yarım görüş alanını göstermek için kendi gözüne dokundu.

“Ziyaretçilere izin yok sanıyordum?”

Adam omuz silkti. “Polisler istisna.”

“Tabii.” Tekrar normal nefes almaya başlamıştı. “Evet. Onu yakaladınız mı?”

Polis omuz silkti. “Henüz değil.”

“Onu bulamadınız mı?”

“Görünüşe bakılırsa o kafede çalışmıyor.”

“İşten ayrılmış mı?”

Polis detay paylaşamayacağını ya da paylaşmayacağını belli eden bir tavırla omuz silkti. “Onun gibi bir şey. İzini bulmaya çalışıyoruz.”

Endişeden boğazı tılandı.

“Ama onu bulamıyorsanız... Kızımın güvende olduğundan emin misiniz? Adam... Size söyledim değil mi? Onun peşindeydi. Bunu açıkça söyledi.”

Polisin yüzü karardı. Gergin bir tavırla parmağını koltuğun kolçağına tık tık diye vurmaya başladı.

Adamın nezaketi, sana olan inancı, onu sorgulamamana bağlı.

“Söylediniz.” Polisin sesi değişmişti. “Adamın bir yabancı olduğunu söylediniz. Fakat size söylediğim gibi, böyle suçlular ellerinden kurtulan bir kurbanın peşine düşmezler. Birincisi, böyle bir hamle yakalanmasını garantiler. Ayrıca kayınpederiniz kalabalık bir binada yaşıyor, polisler onu ve çocukları düzenli olarak kontrol ediyor. Tamam mı? Şimdi konuşmaya hazır mısınız? Adamı yakalamamıza yardımcı olabilir.”

Bandajın altındaki gözü yandı. Polisin onun endişelerini sabırsızca savuşturması karşısında öfkeden canı yandı. Kendi bedeninin kokusunu, leş gibi sirke ve yağ kokusunu alabiliyordu. Çenesi acıyordu. Konuşmak hâlâ boğazını acıtıyordu. Tüm kafatası hassastı ve acıdan allak bullaktı. Ama kollarını çözmüşlerdi. Bacaklarını hareket ettirebiliyordu. Battaniyenin

altındaki tırnaksız ayak parmaklarını kıpırdatabiliyordu. Biraz daha net düşünebiliyordu.

Psikiyatristin söylediklerini hatırla. Sen haklısın, etkilisin, makulsün, normalsin. Polisin onu yakalamasına yardım etmek çocuklara yardım etmenin en hızlı yolu. Kendine yardım etmenin. Belki polis çocukların güvende olduğu konusunda haklıdır. Köşe'nin onların peşine tekrar düşmeyeceği konusunda. Polis bu konuda bilgili olmalı, değil mi? Suç konusunda? Gerçekler, rakamlar?

"Hanımefendi?"

"Evet. Tabii, evet. Soruları yanıtlayabilirim."

Olabildiğinçe hazırsın. Onları ikna etmek zorundasın. Onu yakalamak zorundalar.

Ama çocukları görmesi gerekiyordu. Onların güvende olduğuna kendini ikna etmesi. Yüzlerinden büyükbabalarının onlara nasıl davrandığını okuması.

"Önce çocuklarımı arayabilir miyiz?" diye sordu. "Görüntülü arama? Buradan benim için aradılar ama kayınpederim benim telefonlarıma çıkmıyor. Sizinkini açabilir."

Polis pes ederek homurdandı. "Tabii. Olur."

Kayınpederi telefonu ilk çalışta açtı.

"Merhaba, memur bey, sizin için ne yapabilirim?"

Polis ona durumu anlattı. Ses tonundaki değişimden kayınpederinin yüzünün ekşidiğini görebiliyordu.

"Peki, onları çağırayım."

Polis telefonu ona verdi ve kadın, çocuklarını gördü. Güzel, ıslıl ıslıl. Endişeli.

"Annecim, çooooook kötü görünüyorsun," dedi oğlu.

Kahkaha atınca canı acıdı. Ağlayınca yüzü yandı.

"Ağlama, annecim!"

"Sizi gördüğüme çok mutlu oldum, ondan."

"Gözün simsiyah. Rakun gibi." Kızı gözünü kısıp ekrana yaklaştı, morluklarına ve gözündeki banda baktı. "Yarı rakun yarı korsan."

“Evet! Rakun korsan!” diye onayladı oğlu, sanki bu heyecan verici, harika bir iltifatmış gibi.

“Evet benim, rakun korsan anneniz.” Gözündeki bandaja hafifçe dokundu. “Nasılsınız? Sizi çok özledim!”

“Ne zaman gelip bizi alacaksın?”

Kızının gözü yana kaydı. Kayınpederinin küçük kızın bu sorusunu duyunca kenarda suratını astığından emindi.

“Hastaneden çıkar çıkmaz sizi almaya geleceğim. Söz veriyorum. İyileşmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Tamam, annecim.”

“Nasılsınız? İyi misiniz?”

“Evet! Bakıcımız var. Çok iyi. Saçı *çok* uzun.”

“Onu seviyor musunuz?”

“Evet. Bizimle oynuyor. Birlikte kurabiye yaptık. Legoları var!”

“Harika, çocuklar. Uslu duruyorsunuz değil mi, dedenizi üzmüyorsunuz?”

Çocuklar birbirine baktı.

“Deniyoruz,” dedi kızı, sonra ekrana doğru fısıldadı. “Ama yeterince sessiz olmak zor.”

Öyledir. Eminim o adam sessiz durmanızı istiyordur. Görünmez olmanızı istiyordur.

“Tamam. Uslu olmak için elinizden geleni yapın. Biliyorum zor olabiliyor. Okula uzaktan bağlanıyor musunuz?”

“Hı hı,” dedi kızı. “Bakıcı bu sabah bizi derse bağladı. Şimdi mola zamanı!” Bir an duraksayıp ekledi: “Onun gerçek olmadığını söylüyorlar?”

“Kim?”

“Dedem, polisler.”

“Kimin gerçek olmadığını?”

“Köşe’nin.”

“Dedem canavarın buldurma olduğunu söylüyor,” dedi oğlu. Çocuk komik suratlar yapıyordu, kadın kısıtlı görüşüyle kü-

çük çocuğun ekranın köşesindeki kendi görüntüsüne baktığını, kendini eğlendirmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

“*Uydurma,*” diye düzeltti kızı onu. “Hayal ürünü.”

“Ah, canlarım, hatırlıyor musunuz? Bunu konuştuk. Hayalet yoktu, kâbuslardaki o adam yoktu. Canavar da yok. Dedeniz haklı. O sadece bir adamdı.”

“Buldurma o,” diye ısrar etti oğlu. “Dedem öyle diyor.” Sonra büyük bir sır verir gibi ekrana eğildi. “Ama hayalet olabilir, anne çünkü polis onun ayakları olmadığını söylüyor!”

Gözünün bandajdan dışarı fırlayacakmış gibi şiştiğini hissediyordu. Çocukların söylemeye çalıştıkları şeyi anlamasının bu denli zor olmasının yaralarına mı, telefonda konuşup anlaşılmaya çalışırken çocukların odaklanmasını sağlamanın her zamanki zorluğuna mı bağlı olduğunu merak etti.

“Pardon, tatlım neden şimdi ayaklardan bahsediyoruz?”

Kızı şimdi ekrandan öteye bakıyordu. Kayınpederinin onun dikkatini çekmek için bir şey yaptığından emindi. Kızın gözle görülür endişesi bulaşıcıydı. “Ne-neyse... boş verin,” diye kekeleydi. “Merak etmeyin siz. Köşe falan yoktu, tamam mı? Sadece korkunç bir sesle konuşan bir adamdı.”

“Bizim hakkımızda her şeyi bilmek isteyen bir kadın var.” Oğlu yine dikkati dağılmış şekilde komik suratlar yapmaya, telefondaki kendi görüntüsüne bakmaya başlamıştı.

“Bakıcı mı?”

“Hayır, koyu tenli bir kadın. Bana şeker verdi!”

“*İkimize de şeker verdi,*” dedi kızı.

Belki kayınpederi biriyle çıkıyordu. Onu merak eden biri. Ama... koyu tenli bir kadın? O adam söz konusuysa taş çatlasa olmazdı. Belki sorular soran bir kadın polis memuru? Polisin sözünü ettiği sosyal hizmetli?

Çocuklarının güzel yüzlerine aptal aptal baktı. “Size sarılmak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Yakında dönecek misin?”

“Evet, hayatım. İyileşmek için elimden geleni yapıyorum, sonra evimize döneceğiz.”

“Babam geri dönmedi,” dedi kızı.

Kocaman gözleri aşağı bakınca mahvoldu. Yüzlerinde onlardan koparıldığına, babaları gibi kocaman hastanenin içinde kaybolup gittiğine, onlara yalnızca bir anı ve kül formunda geri dönüp ormanda dolaşan, özlenen bir hayalete dönüşeceğine dair korkularını gördü.

“Be-ben sizden uzakta olduğum için çok üzgünüm.”

Sesi boğuk, zayıftı.

Bu seninle ilgili değil. Ortadan kaybolmayacağını bilmeleri gerek.

Boğazını temizledi.

“Gizli odadayken size geri döneceğimi söylemiştim, hatırlıyor musunuz?”

Küçük başlarıyla onayladılar, küçük yüzleri ekranda ona kilitlendi.

“Sonra da döndüm, değil mi? Bu da onun gibi. Size dönmek için elimden geleni yapıyorum. Sonra yine birlikte olacağız. Tamam mı?”

“Noel’de mi mesela?” diye sordu oğlu.

Bugün günlerden ne? Noel ne zaman?

Kızı kafasının karıştığını gördü.

“Noel yarından sonraki gün,” dedi küçük kız. “Annem o zaman bizi görecektik kadar iyi olmayacak.”

“Noel’i kaçırarak mıyız?” Oğlunun yüzü buruşmaya başladı, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

“Ah, hayır, tatlım, Noel’i kutlayacağız! Ben... ben sizi göremeyeceğim. Ama birlikte geç kutlama yaparsınız, tamam mı? Çok özel olacak ikişer Noel hediyesi alacaksınız. Biri dedenizden biri benden, tamam mı?”

“Peki ya Noel Baba?”

“Siz onu merak etmeyin.” Yaralarının izin verdiğiince başını salladı. “Noel Baba ne zaman uyandığınızı, ne zaman uslu davrandığınızı bildiğine göre annenizin hastanede olduğunu ve biraz geç gelmesi gerektiğini de biliyor.”

Noel Baba’nın bu ilahi yanı hatırlatılınca oğlunun yüzü aydınlandı.

“Peki, annecim. Ben...”

Kayınpederinin yanağı ve çenesi birden ekranda belirdi ve video kesildi. Telefonu polise geri verip şaşkınlıkla yastığına yaslandı.

“Kapadı,” dedi.

“Evet.”

“Teşekkürler. Ben arasam asla açmazdı... Teşekkürler.”

Tüm o yaşananlardan sonra, her şeyden sonra çocuklarına sarılamıyorsun bile. Bu sensiz ilk Noelleri olacak.

Gözyaşlarını saklamak için başını diğer yana çevirdi ve battaniyesinin köşesiyle gözlerini sildi.

“Artık sorular için hazır mısınız?” diye sordu polis amiri.

Kadın, toy polis memurunun da kapıya yakın bir yerde oturduğunu fark etti. Elini kaldırıp selam verince polis de ona karşılık verdi.

“Bize hatırladığınız her şeyi anlatmanızı umuyoruz.”

“Geri gelmeyeceğinden emin misiniz? Kızımın peşine düşmeyeceğinden?”

Polis amiri bu soru canını yakıyormuş gibi şakaklarını ovaladı. “Peki, hanımefendi. Bize buna neden bu kadar takıldığınızı anlatarak başlamaya ne dersiniz?”

Çocuklarının yerini söylediğinde aklına gelen ilk fikir, öldürdüğü çocuklarını duvarların arkasına gömen bir anne olan bu polis amiri gibi bir adama mı? Muhtemelen aklında onu suça iten sebeple ilgili de karanlık fikirler vardır.

“Köş– Bu adam, evimize kızım için girdi.”

“Neden böyle düşündüğünüzü açıkla mısınız?”

“Ona tuhaf davranmıştı. Sandviççide. Saklandığımız sırada da ondan özellikle bahsetti.”

“O gece tam olarak ne söyledi?”

“Sanki ona... ona seslendi? *Küçük kız, çık dışarı,* gibi şeyler. Ve sonra...” Sesi titredi, kendini kontrol etmeye çalıştı, topar-

lamak için zorla öksürdü. “Kendisinin kurt olduğunu söyledi. Kızım için...” Güçlkle yutkundu, sonra boğulacakmış gibi, “Kızım için küçük domuz dedi. Onun... leziz olacağını söyledi,” diye devam etti.

Polis cevap vermeyince kendini tutamayıp konuşmaya devam etti.

“Şimdi söyleyince kulağa saçma geliyor, değil mi?”

“Saçma mı?” Adam küçük not defterine bir şeyler karaladı.

“Yani... kulağa saçma geliyor ama korkunçtu. Bir yetişkin olarak benim için bile, anlıyor musunuz?”

Polis yine sessiz kaldı ama bu defa kadın da sustu. Adam en sonunda, “Peki bu adam onu ilk gördüğünüz yerde, sandviççide nasıl tuhaf davranmıştı?” diye sordu.

Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Anılar canını yakıyordu.

“O... uygunsuzdu. Kızıma *prenses* dedi, *tatlım* dedi. Ona bakıp durdu. Kızımın üstünde askılı bir bluz vardı. O... bluzun askısı düşmüştü, adam uzanıp onu kaldırdı.” Hareketi taklit etti. “O, hareket... o,” diye kekeledi, “onu yapış şekli? Bilmiyorum. Beni rahatsız etmişti.”

“Bu hadise ağustosta yaşandı demiştiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Kocanız?”

“Evet, o da oradaydı.”

“O ne düşündü peki?”

Başını eğip ellerine baktı. Elinde büktüğü battaniyenin ucunu bıraktı.

Polis zaten çocuklarını öldürüp gömebilecek biri olduğunu düşünüyor. Kocanın senin aşırı tepki verdiğini düşündüğünü ona söyleyemezsin.

“O da adamın ürkütücü olduğunu düşündü.”

“Adamın tehditkâr bir hâli mi vardı?”

“Askıyı kaldırdığında mı? Evet. Bence evet.”

“Kocanız nasıl tepki verdi?”

“O fark etmedi.”

Polisin yüzü ve ses tonu değişti. “Fark etmedi mi?”

“Hayır. Sanırım o... başka tarafa bakıyordu.”

Polis yine defterine bir şey yazdı. “Hatırladığınız başka bir şey?”

“O... masadan fişimizi aldı. Üstünde kocamın adı vardı herhâlde. Belki bizi öyle bulmuştur?”

Adam koltuğun kolçağına parmağıyla vurmaya başladı. “Eve girdiğinde önce sizin odanıza doğru geldiğini söylemediniz mi?”

“Evet.”

“Ama yine de kızınızın peşinde olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Evet.”

Adam gözlerini kıstı. “Küçük bir kızın peşinde olduğunu düşünmek oldukça sıra dışı.”

“Öyle mi? Tanıdığınız kadınlara küçük bir kız olmak nasılmış sorun o zaman.”

Polisin yüzüne karanlık bir bulut çöktü. Sonra kayboldu.

“Bu adamın restorandaki davranışının masum olabileceğini düşünmüyor musunuz? Size ters geldiğini?”

“Yani, belki? Ama tuhaf olduğu için aklımda kaldı.”

“Anlıyorum,” dedi polis amiri ama ifadesi ona üniversite-deki erkek arkadaşını, onun dünyayı görüş şekli hakkındaki şüphelerini hatırlattı.

“Her erkek iyi değildir,” dedi.

“Doğru.” Polis onu başıyla onayladı. “Haklısınız. Onu sand-
viççide gördüğünüzde yüzünde maske var mıydı?”

“Evet.”

“Ama evinizde gördüğünüz kişiyle bu kafe işletmecisinin aynı kişi olduğundan eminsiniz öyle mi?”

“Evet.”

“Yüzde yüz?”

Neden biri sana bir soruyu birkaç kez sorduğunda kendinden şüphe etmeye başlıyorsun? Ve tabii ki yüzde yüz emin değilsin.

“Yüzde yüz,” diye yalan söyledi. “İşte bu yüzden kızımı kontrol etmenizi istiyorum, adamın hâlâ peşinde...”

Polis sözünü kesmek için elini yılgın bir tavırla havaya kaldırdı. Not defterini kenara koydu. “Hanımefendi,” dedi, “tüm anlattıklarınıza rağmen söylediğim hâlâ geçerli. Bu düşük bir ihtimal. Bir akraba, tacizci bir eş, reddedilmiş bir âşık; kurbanlarının peşine düşmeye devam eden kişiler bunlar. Ama eve giren herhangi biri? Onlar geri gelmez. Yakalanacaklarını bilirler. O yüzden lütfen... kızınızın güvende olduğunu söyledimde bana inanın. Bunu tekrar tekrar söylemenize gerek yok.”

İhtimalin düşük olması gerçekleşmeyeceği anlamına gelmiyor. Kısa süre önce yaşadığın her şey düşük birer ihtimaldi.

“O... korkunçtu. O yüzden kızımın güvende olduğundan emin olmak istiyorum, onu izlediğinizden...”

“Onları izliyoruz, hanımefendi. Kızınız güvende. Çocuklarınız güvende.”

Polisin yüz ifadesi sertti, onu sorgulamaya izin vermiyordu.

“Peki,” dedi.

Tabii ki güvende değiller. Buradan çıkman gerek.

“Evet. Olay gecesini saat kaçta yatmaya gittiğinizle başlayalım,” dedi polis.

Kadın gözünü kapadı, arkasına yaslandı.

Onu yakalamalarına yardım etmelisin.

“Hanımefendi?”

Bunu yapabilirsin. Kayınpederin senin bunları uydurduğunu düşünüyorsa ne olmuş? Her şeyin bir “buldurma” olduğunu. Canı cehenneme.

“Peki, tamam,” dedi.

Bölük pörçük hatırladıklarını dikkatle yaşadığı dehşetin içinden ayıklayıp gerçekle paniği birbirinden ayırdı ve tekrar sıraya dizip amirle toy polise anlattı. Her şeyi sıralı anlatmaya çalıştı ama polis başa dönüp duruyor, ona bazı şeyleri tekrarlatıyor, aynı soruları tekrar tekrar soruyordu. Köşe’yi bir kez, iki

kez, üç kez tarif etti. Merdivenin başında nasıl görüldüğünü. Havalandırma deliğinden gördüğünü. Tişörtten emin miydi? Silahından? Ayakkabılardan? Nasıl bu kadar emin olabilirdi? Karanlık değil miydi? Adam uzakta değil miydi? Eldivenleri neye benziyordu? Silahı? Yine silahın şaklamasını tarif etti. Çıkarttığı *şak* sesini taklit etmeye çalıştı.

O sesin anısı acısına rağmen omuriliğine kadar işledi.

Polis amiri ondan başarısız kararlarını tekrar tekrar açıklamasını istediğinde gerilmemeye çalıştı. Neden arabaya koşmamıştı, neden silaha, telefonuna, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeye koşmamıştı? Neden çocukları yanına almamıştı? Neden bu kadar zayıftı? Normalde lens ya da gözlük takıyor muydu? Her şey bu kadar korkunçsa gizli bölmede nasıl uyuyakalmıştı? Başını nasıl çarpmıştı? Başını mı dönmüştü? Bilincini yitirmiş miydi? Patikada koşarken, ormanın içinde bu kadar kötü yaralanmayı nasıl başarmıştı? Eve giren adamın eşkâlinden emin miydi? Birkaç saniye gördüğü biri için çok fazla detay verebilmişti. Onun kafedeki adam olduğundan bu kadar eminse onu nasıl hemen, ilk gördüğünde tanımamıştı?

Her soru özgüvenini zedeliyor, ne kadar mantıksız bilgiler verdiğinin altını çiziyordu; yaptığı her açıklama korkunç yetersiz geliyordu. Beyni daha da sıvılaştı, nedenler ve nasıllarla yüzmeye başladı.

Adam haklı, tuhaf bir durum, mantıklı gelmiyor, hafızan güvenilmez. Çok fazla hata yaptın, neden düşünmedin? Nasıl uyuyabildin? Onu tanıman neden bu kadar uzun sürdü?

Hayır, evde reçeteli ilaç yoktu. Hayır, yasa dışı uyuşturucu da yoktu.

Doğru yaptığını, zekice davrandığını düşündüğü şeyleri bile açıklaması zordu. Polis ona çocukları gizli odaya nasıl o kadar hızlı götürdüğünü tüm detaylarıyla anlattırdı. Yanına neler aldığını sırasıyla (Oyuncak bebek, su, oğlu, kızı, pembe tavşan, battaniye, yastık) birkaç kez anlattırdı. Polisin çocukları beş

dakika bile sessiz kalamıyordu, onunkiler saatlerce nasıl sessiz kalmıştı? Kürk mantonun orada olduğunu bilmiyor muydu? Eh, ne kadar şanslıymış değil mi?

Polisin ilgisi tekrar tekrar Köşe'ye ve onun ürkütücü sesine dönüyordu. Sorgulamasının her dönemecinde adamın davranışlarının, sözcüklerinin tuhaflığı merkezdeydi.

"Bu adam neden yüksek sesle konuşsun? Mesela tavan arasına gittiğini size neden söylesin?" diye sordu.

Neden? Bunu neden yapsındı?

Giderek düğümlenen boğazıyla güçlkle yutkundu. Polis ona, "Bize çocukları nereye koyduğunuzu gösterin," dediği zamankiyle aynı şekilde bakıyordu.

Beynini ateş gibi yakarak geçen bir düşünceyle elleri gizli odada olduğu gibi titremeye başladı.

Seni suçlamıyor. Ama sana inanmıyor. Söylediğin hiçbir şeye inanmıyor.

İyice yutkunarak bu düşünceden kurtulabilecekmiş gibi yine yutkundu. "Dediğim... dediğim gibi," dedi ona. Polis amiri onun adına bir şeyleri kanıtlayacak birinden, onun bir şeyleri kanıtlaması gereken birine dönüşünce tereddüt etmeye başladı. "Bence bizi korkutmaya çalışıyordu. Ses çıkarmamızı, kendimizi ele vermemizi istiyor, bunun için korkunç bir sesle korkunç şeyler söyleyerek çocukları korkutmaya çalışıyordu."

Polisin gözlerini üstüne dikmesi onu huzursuz etti.

Seni huzursuz etmek istiyor. Polisler bunu yapar. Ona nasıl olduğunu anlatman yeterli. Kulağa tuhaf gelmesinin bir önemi yok. Anlamasını sağlamalısın.

"Ayrıca söylediklerine inanıyor gibiydi. Kısmen açıkladı. Hak ettiğini alması gerektiğini düşünüyordu. Çünkü bir şekilde üstünmüş. Kuralları çiğneyebilirmiş, üstlerine basabilirmiş, öyle dedi. İsteddiği her neyse –her kimse– onu alıp istediğini yapabilirmiş. Kibri resmen hissediliyordu. Sanki biz onun gözünde

insan değildik. Hele o ses...” Ellerini bir kez daha açtı, battanileyi bıraktı. “Evet. Korkunçtu. Korkunç olmak istiyordu.”

“Çocuklarınız... bir sürü fikirleri var. Bu *Köşe*’nin bir canavar olduğunu, kâbuslardan çıkıp geldiğini düşünüyorlar. Ya da bir hayalet olduğunu.”

Çocuklar biliyor. Çocuklar oradaydı. Üçümüze inanmak zorunda.

“Evet. Kullandığı korkunç ses kafa karıştırıcıydı.”

“Neye benziyordu?”

Metal ve dişler. Kara tahtaya sürtünen kıvrık tırnaklar. Bir tavayı kazıyan bulaşık teli.

“Kulak tırmalayıcı, sanırım? Çocuklara yüksek sesle kitap okurken yaptığınız kötü karakter sesi gibi.”

“Yani rol yapıyordu.”

“Yani, evet. Ama sonunda kendini kaybetti. Evde bir tavan arası olması gerektiğini fark etti. Heyecanlandı, orada saklandığımızı düşündü. Heyecanlandığında sesi daha normaldi, anlatabiliyor muyum? Hepsi bir şovdu.”

Polis amirinin yüzünde maskesine rağmen sezebildiği alaycı bir gülümseme belirdi. “Sizce çok sayıda kişiliği mi vardı?”

“O uydurma bir şey değil mi? Filmlerde olan cinsten?”

Polis omuz silkti. “Sizce deli miydi? Kafasının içindeki seslerle mi konuşuyordu?”

Kafatasındaki en derin yaranın üstünde dalgınca parmağını gezdirdi. “Yani, böyle bir şey yapan biri normal olabilir mi? Ama deli olmasından daha ürkütücü olan, her şeyi planlamış gibiydi. Ne yaptığını tam olarak bilir gibi. Bu da beni korkuttu.” Bir an düşündü. “Evin onu huzursuz ettiğini söyledi. Gıcırdaması. Çok fazla kapısının olması. Ama bu onu deli yapmaz sanırım. Birçok insan evimden korkuyor. Eski olduğu için lanetli olduğunu düşünüyorlar.”

“Ama siz batıl inançları olan biri değilsiniz, öyle mi?” diye sordu polis amiri.

“Hayır.”

“Bu ülkede İsa’ya inanan ne kadar insan varsa bir o kadar da hayaletlere inanan olduğunu söylüyorlar,” dedi polis not defterine bir şey yazarken.

Kadının başı sızlıyordu. Gözü her şeyi bulanık görmesine neden oluyordu.

“Herhâlde Tanrı ne kadar inanılır bir şeyse hayaletler de bir o kadar inanılır,” diye mırıldandı.

Adam başını kaldırdı, gözlerini kıstı. “Pardon?”

“Affedersiniz, ben... ben şey demek istedim... Din de doğaüstü olana inanmak sonuçta. Bizim kavrayışımızın ötesinde bir şey?”

Dikkatsizsin. Onu gücendirdin.

Adamın maskesinin üstündeki gözleri keskindi. “O evde yaşadığınıza göre hayaletlere inanmıyorsunuz herhâlde,” dedi.

Kadın bir kez daha battaniyenin ucunu büktüğünü fark etti. “O... o, İncil’den alıntı yaptı. Kadınların itaat etmeyi öğrenmesi gerektiğiyle ilgili. Büyükkannem dindardı ve beni o yetiştirdi, bu yüzden tanıdım...”

Polis onu savuşturur gibi elini sallayınca konuşmayı kesti. Ona evin basit bir kat planının çizili olduğu bir kâğıt uzattı. Bir de evin tamamının çizimini. “Bunlar doğru mu?”

Profesyonel tarafı kaşlarını çatı. *Ölçüler yanlış, çizgiler kararsız. Etiketler eksik, hiç detay yok.*

Adamın kalemini işaret etti. Adam kalemi ona uzattı ve yemek yerken kullandığı hastane masasını çevirip yatak hizasına getirdi.

Hızlı çizgiler çizip ek kelimeler yazdı.

“Alın.”

“Hım, şuna bak. Bu daha iyi olmuş.”

Haritaya baktılar. Ayak seslerini duydukları yeri işaretledi. Köşe’nin geldiğini bildiği yeri. Polisin bulduğu değerli eşyaların listesi çıkarılmıştı, yerleri haritada işaretlenmişti: mücevher,

kasa, mermiler, telefonu, bilgisayarlar. Ona eksik bir şey varmış gibi görünmüyordu. Ormandaki kaçış rotasının üstünden geçtiler. Mezarlığın üstüne x'ler koydular ve patikada yaralandığını düşündüğü yeri işaretledi.

“Sizce evden çıkıp peşinizden geldi mi?”

“O gece gelmiş olmasından çok korktum ama hayır. Şimdi düşününce, bence gelmedi.”

Nasıl emin olmazsın? Bunu bilmen lazım. Hatırlamıyor musun?

“Peki.” Polis not defterine başvurdu. “Bir nedenden ötürü bu adamın yüksek sesle tavan arasına gittiğini söylediğini duydunuz. Yardım çağırmaya gitmeye karar verdiniz. Çocuklar nasıl tepki verdi?”

Adam koltukta arkasına yaslandı ama kadına sabitlenmiş gözleri, bir dağ aslanınıninkiler gibi açtı. Midesi bulandı, çocukların onları ittiğini adama söylediğinden hemen emin oldu. Onlara zarar verdiğini.

“Çocuklar, onlar üzüldüler, gitmemi istemediler.”

“Ama gittiniz. Nasıl oldu bu?”

Zaten biliyor. Anlat ona.

“Onlara yardım çağıracağımı söyledim. Dehşete kapıldılar. Korkunçtu.” Gözlerini kırıştıtırıp gözyaşlarını bastırdı. Elinde düğüm olmuş battaniyenin ucuyla gözünü sildi. “Onları üstünden itmek zorunda kaldım. Bunun bana dair son anıları olabileceğini, beni onları iterken hatırlayacaklarını düşünüp durdum. Beni dinlemelerini sağlamak zorundaydım. Beni bırakmalarını.”

Adam başıyla onaylayıp notlar aldı. “Onları ittiniz? Fiziksel olarak? Ellerinizle?”

“Evet. Yoksa beni bırakmayacaklardı. Çok...”

“Çocuklardan biri sizi ısırdı.”

Bu bir soru değildi. Duraksadı. Oğlunun avucuna geçirdiği dişlerini unutmuştu. Sonrasında yaşadığı acıya kıyasla minicik bir şeydi.

“Ah, ah hayır, o oğlum uyandığında ağzını elimle kapadığımda oldu. Köşe merdiveni çıkarken çok ses çıkarıp oğlumu uyandırdı. O da elimi ısırıldı.”

“Köşe?” Polis kaşını kaldırdı.

Aptal, aptal, neden öyle dedin?

“Affedersiniz. Çocuklar ona öyle diyordu, ondan...”

“Peki.” Polis koltukta yine arkasına yaslandı ama kadın gerilmişti. Adamın doğal hâlinde yapmacık bir taraf vardı. “O gece bir şey içmiş miydiniz? Alkol yani?”

Kocası düştükten iki gün sonra gece yarısı mutfak merdivenine oturup şişeden şarap içişini ve yarısı temizlenmiş kana bakışını hatırladı. Şarap, kocası öldükten sonra hâlâ tadını alabildiği tek şeydi; kayıptan sonra duyuları hissizleşmişti. Kendini iyi hissediyordu, hayal kırıklığına neden olacak kadar ayıktı, ta ki ayağa kalkana dek. Sarhoşluğun dengesizliği onu yakalamış, düşerken tırabzana güçlkle tutunabilmişti. Bir basamak kaymıştı, sadece bir. Kuyruk kemiğini sertçe çarpmıştı. Şarap şişesi kırılmış ve kan lekesinin az ilerisinde durmuştu. Kusmak için tuvalete tam zamanında yetişmişti. Saatlerce midesi bulanmış, az daha olacakları her düşündüğünde kusmuştu. O zamandan beri alkolü düşünmek bile midesini ağzına getiriyordu.

“Hayır, hiçbir şey içmedim. Kocam öldükten sonra alkolü bıraktım.”

“Tamamen?”

“Evet.”

“Yani o gece hiç alkol almadığınıza eminsiniz?”

Alkolle ilgili tekrarlanan bu soruda bir tuzak olduğunu düşündü ama bulamadı. Hiçbir şey içmemişti.

Tabii eğer aklın, psikiyatristin de dediği gibi bir şeyi unutarak seni korumaya çalışmıyorsa.

“İçecek hiçbir şey yoktu,” dedi.

Aylar önceki düşüşünün acısını hissetti ve kırmızı butona uzun zamandır basmadığını fark etti. Zihnindeki netliğin bedeli acıydı ve acısı geri gelmeye başlamıştı. Oda yine kaybolup geriye sadece yaraları kalmaya başlamıştı. Alnının ortasında ve göz çukurunda hissettiği kalp atışı.

“Hanımefendi?”

“Affedersiniz. Başım acıyor. Ne soruyordunuz?”

Neden bunu değil de şunu yapmıştı? Neden şu yöne değil de diğerine gitmişti? Teşhis etmeye yarayacak herhangi bir iz? Bu *lütfe* lafı, tişört, bu adamı tanımasında neden kilit rol oynamıştı, adamın yüzünü görmemiş miydi? Bu yetmemiş miydi? Telefonunu adamın cebinde gördüğünden emin miydi? Adamı bir daha tarif edin.

Polis amirinin yanındaki masada küçük, siyah bir obje gördü.

“O nedir?”

“Kayıt cihazını mı soruyorsunuz? Bu görüşmeyi kaydetmemiz için bize izin verdiniz.”

Hafızasını yokladı, kayıtla ilgili herhangi bir şey hatırlamadı.

“Ah. Peki.”

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Sadece... başım,” dedi. “Ağrıyor.”

“İyi misiniz? Solgun görünüyorsunuz.” Pembe bir utanç adamın yanaklarına yayıldı. “Yani... solgun... değil tabii, sizin, nasıl desem. Teniniz? Demek istediğim... İyi görünmüyorsunuz.”

“İyi hissetmiyorum,” diye vızıldadı dişlerinin arasından.

“Hım. Peki. O zaman şeye geri dönelim...”

Kafatasındaki çatlak genişliyordu. Çenesi kasıldı, gözü bandajın altında atan gergin ve kanlı bir davuldu sanki.

Sana inanmıyorlar.

Kırmızı butona bastı ve kendinden geçmeye başladı. Kendini, “Üstüne bastı,” diye mırıldanırken duydu.

Boş bir odada uyandığında içgüdüsel olarak baş ucundaki masaya, telefonuna uzandı. Kafası karışmış hâlde doğruldu. Polis amiri telefonunun delil olarak alındığını söylemiş, onu Köşe’nin cebinde gördüğünden emin olup olmadığını sormuştu. Ayrıca telefonu değerli eşyalar listesindeydi, yanına da polisin onu yatağının baş ucundaki komodinin üstünde bulduğu notu düşülmüştü. Bu da demek oluyordu ki... Ne yani? Köşe onu geri mi koymuştu?

Bunu neden yapsın? Yoksa... yanıldın mı? Telefonu gerçekten gördün mü? Onu gerçekten aldı mı?

Saatlerce uyanık kaldı, hafızasının yapboz parçalarını düzenleyip bu yeni gerçeği yerine oturtmaya çalıştı, başka neleri gözden kaçırdığını merak edip endişelendi.

Kendisine bir şeyin musallat olduğu hissi kocası öldükten iki hafta sonra başlamıştı. Oturma odasının penceresinin önünden geçerken dağ aslanının gözlerini, hayvanın çift ağzının yavaşça gerilmesini görür gibi olmuştu. Buzlu camda bir hareketlenme olmuş, kocasının en sevdiği ağacın, çimenliğin en ucunda kalan kocaman çam ağacının gövdesinin arkasına bir gölge saklanmıştı. Hızla dışarı koştuğunda, soğuşa karşı kollarını göğsünde birleştirip başka bir açıdan ağaca doğru bakmıştı.

Ama karşısında yalnızca boş çimenlik, sağa sola uçuşan çimenler ve ağaçlar vardı.

Bu olaydan sonra düzenli olarak açıklanamayan şeyler dikkatini çekmeye başlamıştı.

Çocuklar arkasındaki salıncağın orada oynarken ormandan geçen patikaya baktı. Bir şey gözüne farklı göründü. Çömelip toprağı inceledi, karlar eridikten sonra yumuşamıştı. Üzerinden bir sürü ayak geçmiş hissi veriyordu. Hızla ayağı kalktı, saçmaladığını düşündü, filmlerde gördüğü iz sürücülerini taklit ettiğini fark etti.

Kapının yanındaki kayanın altına gizledikleri anahtar her zamanki yerinde değildi. Onu birkaç metre ötedeki odun yığı-

nının yanında gördü. Anahtarı benzer büyüklükteki diğer kayaların arasına kamufle edilmiş yapay kayanın içine geri koydu.

“Anahtar kayasını yerinden oynatmayın,” dedi çocuklara.

“Ben oynatmadım.”

“Ben de.”

“Peki. Oynatmayın.”

“Peki, annecim.”

Çocukların kahvaltı edişini izlerken kızı çekinerek onu süzüyordu.

“Ne oldu?”

“Sanırım yine gördüm. Bir adam gördüm. Şuradan beni izliyordu.”

Camdan dışarıyı, yaşlı çam ağacını gösteriyordu.

“Yine mi? Ne zaman?”

“Dün gece. Sen uyurken.”

“Tatlım, neden gecenin bir yarısı ortalıkta dolaşıyordun?”

“Uyandım. Merdivene gittim. Camdan onu gördüm.”

“Uykunda mı yürüyordun?”

Monitör neden seni uyandırmadı? Uyurken sesini duymamış olmalısın. Senin neyin var?

“Belki. Ama belki de babamdı? Babam o ağacı hep sevmiştir.”

Kalbi sızladı, o umudu tanıyordu.

“Meleğim, baban değildi. Baban artık burada değil. Bunu biliyorsun, aşkım.”

Daha sonra bebek monitörünün alıcısını kontrol etti. Kapalıydı. Kızına, “Aşkım, lütfen monitörü kapama. Yoksa sen uykunda gezerken uyanamam,” dedi.

“Ben kapamadım, annecim.”

“Sen artık kocaman kızsın, biliyorum. Sorumluluk sahibi olduğunu biliyorum. Ama kapalı olması tehlikeli.”

“Ben kapamadım. Ben yapmadım.”

Belki de sen kapadın ve unuttun? Belki kocan kapatmıştı. Belki de en son uyurgezerliğinden beri çok zaman geçtiği için gerekli olmadığını düşünmüştü. Belki de kocan sana bir şey söylemeye çalışıyor.

Kızında olduğu gibi, her bir tuhaflık onda da *Bu o! Bize geri döndü*, düşüncesini tetiklemişti. Bu kocasıydı, anahtarı yerinden oynatan oydu ama onu kullanabilecek, katı bir formda değildi. Kocasını onlara ulaşmaya çalışıyordu, en sevdiği ağacın arkasında gözden kaybolan da patikadan geçip yolu açan da oydu.

Kes şunu. Çok yorgun olduğun için hayal görüyorsun. Uyuduğunda bile dinlenemiyorsun. Çünkü onu özlediyorsun. Gitmiş olması öyle imkânsız geliyor ki burada olduğunu düşünmek daha kolay. Bir de o makale yüzünden tabii.

İçten içe, tuhaflıkların şehir gazetesindeki makale yayımlandığı zaman başladığını biliyordu. Onun da çocukların da kocasının aralarına geri döndüğünü hissetmelerinin en mantıklı açıklaması buydu. Her gün, o zamana dek tanıştıkları herkesten gelen e-postaları, mesajları, aramaları ve sesli mesajları görmezden geliyordu. Mesajların çoğu, gönderenin şöhrete bu kadar yakın olmaktan duyduğu gizli sevinci ele veriyor, onun ölüme yakınlığına dair göstermelik bir acıma duygusu barındırıyordu. İçlerinden yalnızca birkaçı makalenin onu yansıtır şekli karşısında kadının öfkesini paylaşıyor, sempatilerini dile getiriyor, nasıl olduğunu soruyordu.

Hepsi galerinin suçuydu. Ya da onlarla anlaştığı için kendi suçuydu. Dekoratörlerin aramalarından yorulmuştu, ölümünün ardından kocasının hemen değerlendirilen işlerini almak için duydukları bariz çaresizlik ve sabırsız taziyeleri canını acıtıyordu. Bu yüzden bir galeri ona ulaşır kocasının işlerini temsil etmek için ikna edici bir sunum yaptığında noktalı çizgiye imzasını atmıştı. Kocasının çalışma odasında duran yüzlerce baskıyı hatırlayıp onlara çok sayıda imzalı fotoğrafı da olduğunu söylemişti. Eline geçen paranın ona daha fazla müşteri ya da bir

şirkette iş bulması için zaman kazandıracağını düşünüp ilk defa rahat uyumuştı. Buna rağmen uyandığında kocasını ancak öldükten sonra tanıdıkları ve önemsedikleri için tüm dünyaya öfkeliydi. Tek tesellisi elinde tek bir imzalı baskı olmayışındı. Tüm o akbabalar kocasının onun eliyle atılmış imzası için onca para vermiş olacaktı.

Pandemide eve kapandıkları sırada kocası küçük uçağından kilometrelerce uzanan bomboş otoyolların fotoğraflarını çekmişti. Boston'ın, New York'un, Providence'm, Hartford'm terk edilmiş, postapokaliptik karelerini çekmişti.

Bunların hiçbirisi satılmamıştı.

“Şimdilik bunları internet sitesinden kaldıracam,” demişti kocası. “Ama bekle ve gör. İnsanlar geriye bakıp, *Bunu da nasıl atlatmıştık, hatırlıyor musun?* diyebilecek noktaya geldiği zaman ilgilerini çekecek. O zamana kadar her şey çok taze.”

Ya da insanlar yazlık evlerinin duvarında salgının kol gezdiği bir şehrin bir buçuk metrelik fotoğrafını görmek istemiyorlar.

Ama yüksek sesle söylediği şey de doğruduydu.

“Bence en iyi işlerin.”

Galeri de aynı fikirdeydi, onlara bu parçaların taranmış versiyonlarını yolladığında galeri temsilcisinin neredeyse salyaları akmıştı. Makale de galerinin fikriydi. Temsilcinin alıntıları birbiri ardına sıralanmıştı: “Bu daha derin işlerden oluşan yeni dönem, tarihi ve aydınlatıcıydı,” kocasının bu kareleri yakalamak için uçaktan çekim yapması bir cesaret göstergesiydi ve duygusal bir üslupla sanat dünyası için ne büyük bir kayıp olduğundan dem vurmuydu.

Kimse yorum yapması için onunla iletişime geçmemişti. Ama kayınpederine ulaşmışlardı. Aklına yaşlı adamın tükürür gibi, “Fotoğrafçılık kızlar içindir. Ve kızlardan hoşlanmayan erkekler için,” deyişi geldi. Ama makalede oğlunun sanatsal becerilerini geliştirmesi için ona nasıl destek olduğunu, onun bu yeteneğinin oğlu çocukken bile ilgili bir baba olarak dik-

katinden kaçmadığını söylüyordu. Oğlunun babacığının uçak sevdasından nasıl ilham aldığını. Makalenin içinden çekilip alınmış, kalın harflerle öne çıkarılmış bir diğer alıntı ise yüzüne yediği o korkunç tokatla aynı hissi yaşatmıştı.

“Bence soruşturma onun ölümünün kaza olmadığını gösterecek,” diyordu kayınpederi.

“Daha iyi bir reklam olamazdı,” diye böbürlenmişti galeri temsilcisi. “Küçük bir gizem? İşin içinde başka bir iş olduğuna dair küçük bir ima? Kayınpederin net değerini ikiye katlamış olabilir. Ah, öyle deme tatlım, hayır! Eminim kimse onun bu işte senin parmağın olduğunu söylemeye çalıştığını düşünmeyecektir. Doğrusu ben uçakla ilgili olduğunu düşündüm. Ah, tatlım, bu işler nasıl bilirsin, biz onlara küçük bir makale için dul eşini rahatsız etmemelerini söyledik.”

İşte o buydu. *Bir dul, dul, dul.*

İşte bu yüzden, dedi kendi kendine, onun imzasını atmak, adını görmek, tekrar tekrar duymak... Elbette kocası hâlâ yakınlarda bir yerlerdeymiş gibi hissedecekti.

Oğlunun çığlığıyla evden dışarı koştu, yaralanmış olmasından korkmuştu. Küçük oğlu oradaydı, soğuk kasım ayının çamurlu toprağında, salıncakların altında oturmuş kahkaha atıyordu. Tekrar nefes almaya başladı. Zincirlerden biri havada sallanıyordu, diğeri salıncağın bir tarafına hâlâ bağlıydı.

“İyi misin?”

“Kırıldı, anne, bak ne yaptım!”

Salıncağa, zincire baktı. Bu nasıl olabilirdi? Vida tipi kilitli kanca açılmış, metal tokası kaldırılmıştı ve bu kasıtlı olarak yapılmadıkça olacak bir şey değildi.

“Siz mi yaptınız? Siz mi açtınız bunu?”

Çocuklar kafalarını iki yana salladı.

“Ciddiyim. Açtınız mı? Çok tehlikeli.”

“Hayır, annecim.”

“Biri açmış ama. Ben açmadığıma göre ikinizden birisi.”

“Hayır.”

“Yalan söylemeyin!”

“Ben açmadım!”

“Ben de. Gerçekten, annecim!”

“Belki babamdır?” dedi kızı soru sorar gibi.

Kızının özlem dolu sesi gibi içine dolan ürkütücü bir umut kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Belki tamir etmeye çalışıyordu. O hep bir şeyleri tamir eder.

“Babanız size zarar verecek bir şeyi asla yapmazdı. Bir daha yapmayın. Lütfen.”

Uykuları kaçmıştı, evin en ufak bir gıcirtısı ve tıkırtısı onu uyandırıyor, sonra gözünü kırpmadan endişe içinde ertesi günü ve ondan sonraki günü düşünüp neleri daha iyi yapmış olması gerektiğini kafasında evirip çeviriyordu. Şarap ve merdiven hadisesinden sonra uyumasına yardımcı olsun diye içki içmeye cesaret edemiyordu. Çocuklarla evde yalnızken asla uyku ilacı alamazdı. Beyaz gürültü de sinirini bozmak dışında bir işe yaramayınca kulak tıkaçlarını denedi, bu da uykuya dalmasını kolaylaştırmasına rağmen bebek monitörünün sesini duymasına engel olamadı.

Uykuya dalmayı başardığı zamanlar yalnızca üç şekilde uyanabiliyordu.

İlki, uykusunda yürüyen, onu dürten ya da dehşete kapılmış çocuklar.

İkincisi, göz kapaklarının açılmasıyla aklında beliren ürkütücü sorular ve karanlık cevapları: *Onun imzasını daha ne kadar süre taklit edebilirsin? Kimse fark etmeden daha fazla fotoğraf basmanın bir yolu var mı? Çocuklar bunu atlatabilecek mi? Onu hatırlayacaklar mı? Tüm bunları tek başına nasıl yapacaksın? Bunu nasıl tekrar tekrar atlatırsın? Bir daha asla normal hissetmeyeceksin, bu kadarını annenden öğrenmiştin.*

Üçüncüsü, karabasanla uyanmasıydı. Kocasını ölmeye önce de bu dehşet verici deneyimi yılda bir iki kez yaşadığı oluyordu.

Ama şimdi düzenli olarak uyanıyor, konuşmıyor, hareket edemiyor, gözünü bile kırpamıyor, kocası olmayan gölge adamın odanın içinde yürüyüşünü, yatakta kocasının yerine yatışını izliyor ve gümbür gümbür atan kalbinin sesinin arasından adamın, “Bu olmak zorunda,” deyişini duyuyordu. Sonra adam gözden kayboluyordu. Kadın ancak ondan sonra tekrar hareket edebiliyordu. Ve bu kâbus kendini tekrarlamasına rağmen ancak ondan sonra gölge adamın bir rüya olduğunu anlayabiliyordu.

Bu yüzden uyumayı ne kadar istese, buna ne kadar ihtiyaç duysa da bazen uyanmanın kaçınılmaz dehşeti uykuya dalmasına engel oluyordu.

Kasım ayının sonlarına doğru karlı çimenlikte durmuş ormanı seyreden iki geyik gördü. Bir tanesi ön bacaklarını hafifçe açıp bir geyikten beklemediği şekilde tısladı. Beklediler, sonra tısladıkları şey her neyse onun aksi yönünde koşmaya başladılar. Dışarı çıkıp hayvanları neyin endişelendirdiğini görmek için ormanın içine bakındı. Tek görebildiği yapraksız dalların kıpırdanışı oldu.

“Şapkan nerede? Yeni kırmızı şapkan? Dışarı çıkıyorsan şapka takman lazım.”

“Bilmiyorum, kaybettim.”

“Önce eldivenlerin, sonra Maymun, şimdi de şapkan mı? Eşyalarına sahip çıkman gerek.”

“Çıkıyorum, annecim, çıkıyorum! Ama kayboluyorlar.”

Her şey de bir çarpıklık vardı. Her şeye görünmez bir el dokunmuş gibiydi.

Yüzeyde bir şeyler yaptığını biliyordu. Fotoğrafları imzalıyordu. Eski müşterilerine e-posta gönderiyor, daha fazla iş almak için umutsuzca çabalıyordu. Çocukları okula götürüyor, okuldan alıyor, onlar için her şeyi mümkün olduğunca normal tutmaya çalışıyordu. Ama bir yandan, kurumakta olan bir gölmüş gibi vücudunda beliren yeni boşluk ve kemiklerin farkındaydı. Cildi yüzünden bir farklı sarkıyordu. Uykusuz-

luğu yansımasını karartıyor, aklını bulandırıyor. Sanki yas, yuttuğu bir şeydi; yemeğe, iş görmeye, kendinden başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir parazit solucandı.

Kocası öldükten bir ay sonra polis amiri yine kapısında belirmişti. Adam mutfak masasında otururken ona kahve hazırladı. Adamın merdivenin en uzağındaki sandalyeyi seçtiğini fark etti.

Polise tüm tuhaflıklardan bahsetmeyi düşündü. Belki de bu işte bir iş vardı. Ama kayıp bir şapka, kapatılan bir bebek monitörü, vidası açılmış bir salıncak, tıslayan bir geyik?

Hayır, delirdiğini düşünür. Delirmediyse bile tüm bunlar çok da elle tutulur şeyler değil.

“İyi misiniz?”

“Hem evet hem hayır,” dedi. Polisin endişesini görünce saçını düzeltti, zoraki gülümsedi ve “O kadar kötü mü görünüyorum?” diye sordu.

Adam ona endişeli bir bakış attı. İlk kez adamı tam anlamıyla okuyabildiğini hissetti. Polis onun cilve yaptığını, flört ettiğini sanmış ve açıkça dehşete kapılmıştı.

Kocası cadılar bayramında korkuluk cadılar için “havalı bir grup” dediğinden beri ilk kez bir şeyi komik bulmuştu.

“Kötü mü? Yok, şey. Yorgun görünüyorsunuz.” Boğazını temizledi, bakışlarını kaçırdı. “Biliyor musunuz, *karım*” –bu kelimeyi öyle üstüne basarak söylemişti ki kadın sırtıtmamak için kendini zor tutmuştu ve *Evet, gerçekten çok, aşırı, süper kötü görünüyor olmalısın*, diye düşünmüştü– “*karım* uyumasına yardımcı olan bir çaydan bahsetmişti. Sizin için ona soracağım. Karım bu işleri iyi bilir. Bitkisel ilaçlar? Esansiyel yağlar falan? Araştırmasını yapar. Kimyasal içermeyen ürünler falan.”

Kadın birden yüzünün düştüğünü hissetti. Polis amirinin söylediği şeylerin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak etti, adamın ona dünyalarının farklı olduğunu söylemeye çalıştığını fark etti.

Bir fincan kahve doldurdu, polise uzattı. Adam kahveyi içmek için maskesini çıkarınca adamın yüzünü ilk kez gördüğünü fark etti. Aynı hayal ettiği gibi görünüyordu. Kemerli burun, köşeli bir çene, sinekkaydı tıraşlı, yakışıklı. Klasik bir Kaptan Amerika. *Hiç senin tipin değil*, diye düşündü ve kendi kocasının güçlü yapısını, kemerli burnunu, geniş göğsünü, siyah ılık ılık gözlerini ve çillerini düşününce içinde kabaran şehvetin uygunsuzluğunu fark etti. Kendine de bir fincan kahve koyup bir yudum aldı. Sıcak içeceğin boş midesine inip ânında kafasına vurduğunu hissetti.

“Kayınpederiniz,” dedi polis amiri, “bize birtakım endişelerinden bahsetti.”

“Öyle mi?” Masanın diğer ucuna oturdu, bunun o korkunç makalede ima edilen cinayet şüphesiyle ilgili olduğundan emin olunca dizlerinin bağı çözüldü.

“Evet. Kendisiyle konuşmadığınızı söylemişsiniz. Neden?”

“Size söylemedi mi?”

“Söyledi ama sizden duymak istiyorum.”

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Kocasının küçük ailesinin şemasını zihninde canlandırıp parçalara bölmek için duraksadı.

“Geçen yıl kayıinvalidem hastalandığında ona ben bakıyordum. Kocam onu öyle görmekten korkuyordu ve o adam... Onun umurunda bile değildi. Karısının kanser oluşunu zorla dayatılan bir rahatsızlık olarak görüyordu. Kadın da bu konuda yardımcı olmuyordu gerçi. Hasta olduğu için özür diliyordu. Her zaman her şey için kendini suçluyordu. Ona yardımcı olmak için buraya taşınmamızın üzerinden yaklaşık dört ay geçmişken vefat etti. Onu ben buldum. Kayınpederimi oturttum ve haberi ona verdim. Yüzüme vurdu. Şuraya.” Yanağına dokundu. “Öyle sert vurdu ki yere düştüm. Yani hayır, konuşmuyoruz ve onu bir daha görmeyi düşünmüyorum.”

Polisin mavi gözleri sertti ve doğrudan ona bakıyordu.

“Şikâyetçi oldunuz mu?”

“Hayır. Sadece kocam ve çocuklarımla birlikte onun hayatından çıktım.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Size anlattığı hikâye bu muydu?”

“Hayır.”

“Bana vurduğunu söyledi mi?”

“Hayır.”

“Ne dedi peki?”

“Onunla konuşmayarak oğluyla arasına girmeye çalıştığınızı. Paranın peşinde olduğunuzu.”

Homurdanıp kafasını salladı. “Kocamla ikimiz henüz üniversitedeyken bize finansal açıdan hiçbir şekilde yardımcı olmayacağını açıkça söylemişti. Kocamın fotoğrafçı olmasını onaylamıyordu. O yüzden ondan beklentimiz sıfırdı. Ayrıca ondan gelecek bir şeye ihtiyacımız yok.”

“Yani finansal açıdan... rahatsınız?”

“Evet,” dedi, bunun doğruluğundan, tüm bunları tek başına yapabileceğinden emin olamayarak ama kendini inandırmaya çalıştı. “Evliliğimizin ilk yıllarında kocamın üç katı para kazanıyordum, o da sanat dünyasına girmeye çalışıyordu. Fena değildi ve bir süre sonra iyi kazanmaya başladı. Son beş yıldır da ana geçim kaynağımız onun fotoğraflarıydı. Artık o olmadığı için... bir yolunu bulacağım. Ama müşterilerim var. Birikimim.” Kocasının fotoğraflarına attığı sahte imzaları düşününce sesini kontrol etmeye çalışarak, “Ayrıca daha kocamın satılmamış bir sürü eseri var,” diye ekledi.

“Hayat sigortası?”

Omuz silkti. “Benim var ama kocamın yoktu. O korkunç küçük uçakla uçup durduğu için onunkisi fazla pahalıya geliyordu. Poliçeden her şeyi çıkarmak istiyorlardı, o zaman da sigortaya para ödemenin bir anlamı kalmıyordu.”

“Anlıyorum.”

“Ama görünüşe bakılırsa ödememiz gerekirmiş, sonuçta uçağın konuyla hiç alakası yoktu.” Duraksadı. “Hep o uçak yüzünden öleceğinden endişe ederdim. Şimdi çok saçma geliyor.”

Polis amirinin gözleri üstünde dolaştı, gözlerinin içini arar gibi bakıp en sonunda, “Kayınpederiniz onu *sizin* öldürdüğünüzü düşünüyor. Oğlunu merdivenden ittiğinizi,” dedi.

Kadın buna hazırlıklı olduğunu düşünmesine rağmen elleri titredi.

“Tanrım,” dedi, bunu yüksek sesle duymanın verdiği şaşkınlıkla. Kayınpederinin ondan böyle bir şey bekleyebileceğinin kanıtı. Terleyen avuç içlerini tişörtüne sildi. “O makaleyi gördünüz mü? Kocam hakkında yazılanı? Bunu düşündüğünü ima eden bir şey söylemiş. Benden gerçekten nefret ediyor. Benim... bozuk olduğumu düşünüyor.”

Polis amirinin buna nasıl tepki verdiğini görmek için gözlerini ona dikti. Ama adam fabrika ayarlarına geri dönmüştü, ifadesi okunamıyordu.

“Sorunlarınız olduğunu söyledi. Evliliğinizle ilgili.”

Başını iki yana salladı. “Tek sorunumuz oydu. Size yaptığının aksine bana vurduğunu kocamdan hiç gizlemedi. Yüzümdeki morarmadan ötürü tabii. Ama kocamı bunun benim suçum olduğuna ikna etmeye çalıştı. Kayıinvalidem öldüğünde ona kötü ya da kaba davrandığımı söyledi ki bu yalandı. Kocam da... İşte. Babalar ve oğulları, bilirsiniz. Karışık. Kocam... uzlaşmamız için bir yol bulmaya çalışıyordu sanırım. Ama bu benim için bir olasılık değildi.” Dudağını ısırdı. “Her neyse, kayınpederimin sorunlarımızla ilgili bir bilgisi olması mümkün değil. Kocamla konuşmuyorlardı.”

Polis boğazını temizledi. “Aslında öyle değilmiş. Konuşuyorlarmış. Kocanız ölmeden bir gün önce bile konuşmuşlar.”

Midesine yumruk yemiş gibi oldu. Kendini nefes almaya zorlaması gerekti.

“Bunu kayınpederim mi söyledi?”

“Bize arama kayıtlarını gösterdi.”

“Kocamı mı aramış?”

Polis başını iki yana salladı. “Bazen. Ama kocanız da onu aramış.”

Bu ihaneti beyninden çekip almak ister gibi parmaklarının eklemlerini şakaklarına bastırdı. Kocasını pistten, arabadan telefon açarken canlandırdı gözünde. Kayınpederinin zehirli sesinin onun haberi olmaması için evden uzakta bir yerde, kocasının kulağına dolduğunu hayal etti. Ve arama kayıtlarını da silmiş olmalıydı. Taziyeleeri kabul etmek için kocasının telefonunu açıp boş boş arama kayıtlarına bakarak kocasını arkadaşlarını ararken hayal ettiğinde kayınpederinin numarası kayıtlarda olsa görürdü.

Belki de babasına bağışlamak için aramıştır onu. Onu test etmek için. Özür dileyecek mi görmek için. Sanırım bunu asla bilemeyeceksin. Çünkü o yaşlı adamın söylediği hiçbir şeye inanamazsın.

Ağlamamaya çalıştı.

“Keşke konuştuklarını bana söyleseymiş. Babasının onayı onun için çok önemliydi, anlıyor musunuz?”

“Kayınpederinizle aranızda... şu gerilim dışında başka bir mesele var mıydı?”

Kadın başını iki yana salladı. “En büyük hadise buydu. Ama... uzun evliliklerde eskiden sempatik bulduğunuz şeyler zamanla sinir bozucu olabiliyor, bilirsiniz? Kocam benim utangaç olmamı severdi mesela. Dışa dönük, sosyal olan oydu. Ben de onun maceraperest oluşunu, uçakla uymasını severdim. Ama yıllar geçtikçe... O benim daha dışa dönük olmamı istedi. Daha iyi uyum sağlamamı. Ben de onun güvende olmasını, başka bir uçak almasını istedim. Ev işlerine daha fazla yardım etmesini. Çocuklarla ilgilenmesini.”

Mutfak penceresinden dışarı baktı. Taş duvarın üstünde mevsimi olmadığı hâlde şişman bir kızılgerdan kuşu gördü. Göğsünün içinde kocasının sesinin hâlâ fısıldadığı, “Sen bir

şey yapmış olmayasın? Belki söylediğin bir şey onu tetiklemiştir?” sözlerinin acılı köklerini duyumsadı. Kocasının orada olup her şeyi açıklamasını diledi çaresizce. Şimdi orada olmasını, ev işlerine yardım etmemesini, aklında her ne varsa onun daha önemli olduğunda ısrar etmesini diledi. Kendinden emin, ilgili tavırlarla onu da kendisiyle birlikte güneşe çıkmaya ikna etmeye çalışmasını. Ona doğruyu söylerdi. Giderek yayılan bu acılı ihaneti içinden çekip alırdı.

“Ben sadece... onu özlüyorum. Onu özlüyorum ve...” Kucağında kenetlediği ellerine baktı. “Biz mutluyduk,” dedi. “Artık o burada olmadığı için her tartışma çok... küçük görünüyor.”

“Kocanızı merdivenden aşağı ittiniz mi?”

Cevap verirken polisin gözlerinin içine bakmasının önemli olacağını düşündü.

“Hayır,” dedi sessizce. “İtmedim.”

“Peki,” dedi polis sandalyesinde arkaya yaslanırken, “umarım ölümünün kaza olduğuna kanaat getirmiş olmamız sizin için küçük de olsa bir teselli olacaktır.”

“Ah,” dedi çözümün beklenmedik hızı karşısında afallayarak. Bu soruların ilk değil son adımlar olmasına şaşırmişti. “Kayınpederime söylediniz mi?”

“Evet.” Polis başını iki yana salladı, dudaklarında alaycı bir tebessüm belirir gibi oldu. “Pek mutlu olmadı. Bize, *Kanıtın yokluğu, yokluğun kanıtı değildir*, dedi.”

“Bir zamanlar avukattı.”

“Ondan da bahsetti.”

“Her zaman eder,” dedi. “Nasıl karar verdiniz? Kaza olduğuna?”

“Ceset. Düşüş şekli. Kan. Merdiveninizin şekli, yukarıdan sağlam bir itilmenin neredeyse imkânsız oluşu. Özellikle de sizin ne kadar minyon olduğunuz düşünülünce. Merdiven yeterince yüksek değil. Normalde bu merdivenden düşmek böyle bir hasar vermez. Başını masanın köşesine çarpmış olması şanssızlık.”

Polis darbenin yerini göstermek için parmağıyla başının yanına pat pat vurdu. “Masanın köşesine denk gelmesi yüzünden. Ve tabii, çocuklarınızın söyledikleri de var.”

Bunun üstüne gözleri büyüdü. “Çocuklarımla mı konuştunuz?”

“Tabii ki, olay gününde. Hatırlamıyor musunuz?”

“O gün çok bulanık.”

“Elbette.” Başıyla onayladı ama altında bir yargılama, “nasıl bir anne öyle bir günde çocuklarını unuttur?” iması hissetti.

“Peki... peki ne dediler?”

“Sizinle aynı şeyi. Babalarının erken çıkacağını. Uyuduklarını. Kocanızla aranızın iyi olduğunu. Mutlu aile. Tabii bir de tepkiniz vardı.” Kadın şaşkın görünmüş olmalı ki adam ekledi. “Üzgündünüz. Ama iş birliği yaptınız.”

Kan içinde ileri geri sallandığını hatırlıyordu. Çırılçıplak soyunmak zorunda kaldığını. Bacaklarının ve omurgasının tüm gücü çekilmişken ayakta durmaya çalıştığı sırada fotoğraflarının çekildiğini. Ve görünüşe bakılırsa polisin yukarı çıkıp çocuklarıyla orada, o yanlarında değilken konuşmasına izin vermişti. Tüm bunların tam olarak nesinin doğru, şüphe çekmeyen bir durum olduğunu merak etti.

Bir süre daha mesafeli bir sessizlik içinde oturdular, ikisi de kahvelerini yudumlayıp kayınpederinin suçlamalarını düşündü. Merdivenlerin dönemeçlerini ve açılarını. Düşen bedenleri.

Kendini şaşırtıp, “Bunu düşünmeden duramıyorum. Onu, orada öyle tek başına. Belki yardım çağırmaya çalıştı. Benim yukarıda hareket ettiğimi duydu. Paralize olmuş hâlde. Çok korkmuş olmalı. İşkence gibi,” deyiverdi.

“Nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Muhtemelen bilincini yitirmişti.” Polis amiri ruhsuzca, “Sizin suçunuz değil,” diye ekledi.

Adamın da en az kendisi kadar bunun onun suçu olduğunu bildiğinden emindi. Çünkü kısa bir süreliğine de olsa her şeyin farklı sonuçlanmasını sağlama gücünü elinde tutmuştu.

Bluzunun koluyla hızlıca gözlerinin kenarlarını sildi.

“Çocuklarınız okulda mı?”

“Evet.”

“Nasıllar?”

“İyi sayılmaz. Onun gittiğini anlamıyor gibiler. Onu gördüklerini düşünüyorlar. Sevdiği ağacın yanında ya da ormanın içinde. Kâbuslar görüyorlar. Her şey çok hızlı oldu. Gerçek gibi değil. Hastanede onu görmemize izin vermediler. Telefonda veda etmek zorunda kaldık. Bir televizyon dizisi izlemek gibiydi. Ona dokunamamak, veda edememek... bu denli önemli birine. Okuldan bir psikolojik danışman önerdiler. Yas danışmanı. Bilgisayardan görüşüyorlar.”

“Çok üzgünüm,” dedi. “Ya siz? Kötü rüyalar görüyor musunuz?”

Omuz silkti. “Bazen uyku felci yaşıyorum.”

“Ah. Nedir o?”

“Uyanıyorsun ve hareket edemiyorsun. Bazı insanlar bir silüet görüyor, odanın içinde bir karaltı. Bir süre sonra yok oluyor. Sonra yavaşça kendine geldiğinde yeniden hareket edebiliyorsun.”

“Ah, kulağa korkunç geliyor.”

Polis amirinin kaşları çatılmıştı, ifadesinde acımayla tiksinti arası bir şey vardı.

“Sık olmuyor,” diye yalan söyledi, adamın tepkisinden rahatsız oldu ve eski bir alışkanlığa yenilip bir şeyi yüksek sesle söylerse gerçek olacağı ümidine kapıldı. “Uzun zamandır olmadı.”

“Siz de silüet görenlerden misiniz?”

Yine yalan söyledi. “Bazen. Her zaman değil.”

“Neye benziyor?”

“Bir adam sadece. Bir adamın silüeti.”

“Ama korkutucu, öyle mi?”

“Evet. Korkutucu.”

Polis amiri yine gözlerini evin içinde yavaşça gezdirdi, bakışları parkelerin arasındaki boşluklarda hâlâ görülen kan lekelerine takıldı. Bakışlarını dik merdivene çevirdi.

“Çok genel bir şey,” dedi kadın, adamı ve kendini teskin etme, bunun normal olduğuna, kendisinin normal olduğuna, dünyada hayalet ya da yaşayan gölgeler diye bir şey olmadığını ikna etme ihtiyacı duyarak. Bazen objeler düşerdi, bazen kaybolurlardı, kilitleri açılırdı, kırılırlardı. Ölümü o kadar yakından hisseden, sevdikleri birinin başına aç şekilde tünemiş ölümü gördükten sonra kim olsa tuhaf şeyler hayal eder, bir şeylerin belirdiğini ve kayboluverdiğini görürdü.

“Şu uzaylı kaçırma hikâyelerinin buradan çıktığını düşünüyorlar,” dedi adama. “O hikâyelerin hepsinin bu kadar benzer olması... Yani... Hareket edememe, konuşamama, gözleri parlayan silüetler görme, sonra birdenbire kendini yatağında bulma. Aynı hikâye. Uyku felci yaşayan insanlar sadece. Onları uzay gemilerine ısınlayan ve onlar hareket edemezken üstlerinde deneyler yapan küçük yeşil adamlar yok.”

“Hı hı.” Polis başıyla onayladı. “İlginçmiş.”

Hiç konuşmadan oturdular. Kadın temizlenen patikayı, ağaçların ardında hareket eden şeyi düşündü. Babalarının onları izlediğini ya da birtakım şeyler yaptığını düşünen çocuklarının umutla dolan seslerini. Son zamanlarda yer değiştiren objeleri. Sanki burası, arazileri, evleri farklı bir yerçekimine tabiymiş gibi.

“Herhâlde birçok şeyin aslında basit bir açıklaması vardır,” dedi kendi kendine. “İlk bakışta en tuhaf görünenlerin bile.”

“Evet.” Polis düşünceli şekilde çenesini sıvazladı. “Ben de kendime hep aynı şeyi söylerim.”

Gün ışığını her görüşünde kendini hastane yatağında uyanmaya zorladı. Durmadan odasına girip çıkan maskeli yabancılar onu rahatsız etmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı, onlara neşeyle, “Merhaba!” dedi ve acısına rağmen gülümsedi. Onu her uyandırdıklarında şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Bu ardı arkası kesilmeyen, hepsi birbirine benzeyen beyaz önlüklü, hemşire üniformalı ve maskeli insanlara daha iyi, daha iyi ve daha iyi olduğunu kanıtlamak için var gücüyle çabaladı. Artık gitme vaktiydi!

Çocukları o adamın elinden kurtarma vakti.

Biri gözünün bandajını değiştirdi ve şiş göz kapağının aralığından ışığı gördü.

“İyiye işaret,” dedi doktor ona.

“Emin olabilirsiniz!” dedi mutlu-ve-daha-iyi-hisseden hâli.

Noel günü, hastaneye yatışının üstünden dokuz gün geçtikten sonra bir hemşire, altı yapışkanlı çoraplarla koridorlarda dolaşmasına yardım etti.

“Çok iyi gidiyorsun!”

“Ne sandın!” diye onayladı. Başkalarının önünde küfreden, onlara sırtan, eğlenceli ve gözü pek türden biri olduğuna az daha kendini bile inandıracaktı.

“Beni yakında taburcu ederler mi?” diye sordu psikiyatriste.

“Bu karar bana bağlı değil,” dedi adam. “Ama ben taburcu olmanız için gerekli imzayı atacağım. Siz de istediğiniz sürece birbirimizi düzenli olarak görmeye devam edeceğiz.”

Kadın başıyla onayladı.

“Son konuşmamızda bana ruhsal durumunuzla ilgili polisle konuşmam için onay vermiştiniz. Hatırlıyor musunuz? Çünkü sizin eve gitmenizin güvenli olup olmadığını sordular.”

“Evet. Böylece bir tür... psikiyatrik onay alabilirim.”

“Aynen öyle. Kilonuzun çok düşük olması ve onlara yaralanmalarınızın eve giren kişiyle ilgisi olmadığını söylemeniz onları güvenliğiniz konusunda endişelendirmiş. Kendinize zarar vermenizden endişelenmişler.”

Kalbi endişeyle hızla çarpmaya başladı. “Siz ne dediniz peki?”

“Büyük aşama kaydettiğinizi ve tedavi planını takip etmeye onay verdiğinizizi hatta bu konuda şevkli olduğunuzu söyledim. Başınıza gelenleri yaşayan herhangi biri kadar güçlük çektiğinizi söyledim. Mental olarak eve gitmeye hazır olduğunuzu.”

“Teşekkürler, Doktor,” dedi ağlamamaya çalışarak. “Polis... Bana inandıklarını sanmıyorum. Dediğiniz gibi, hikâyeyi iyi anlatamıyorum sanırım? Her şey... birbirine girmiş hâlde. Size bunları benim –nasıl desem– benim hayal etmiş olabileceğimi düşündüklerine dair bir izlenim verdiler mi?”

Psikiyatrist başını yana eğdi. “Sizce bunları hayal mi ettiniz?”

Kapanan bebek monitörü, kırılan salıncak, ormanda tıslayan geyik.

“Hayır,” dedi elinden geldiğince kendinden emin bir tavırla. “Ben ne gördüğümü biliyorum.”

“İyi o zaman. Dediğiniz gibi. Ben onlara sizde herhangi bir sanrı ya da psikoz belirtisi görmediğimi söyledim. Size de söylediğim gibi onlara büyük bir travma yaşadığınızı, bu yüzden

olanları tutarlı bir şekilde hatırlamanızın, o da hatırlarsanız, zaman almasının normal olduğunu söyledim.”

Kadın başıyla onayladı, en sonunda gözyaşları süzülüp yaralı yüzünü yakmaya başladı.

Sana inanıyor. Ve onun anlaması gerek çünkü o bir psikiyatrist. Senin normal olduğunu söylüyor, normal, normal. Sen normal hissetmesen de hiçbir şey normal gibi gelmese de öyle. Ve sen de öylesin.

Doktorlara, hemşirelere, herkese, “Telefonunuzu çok kısa kullanabilir miyim? Çocuklarımı aramak için?” diye soruyordu.

Kayınpederi telefonu hiç açmıyordu.

Acı daimi bir zonklamaydı ama ona rağmen devam etmenin yollarını buluyordu. İlaça bağımlı olma, hafızasındaki boşluklar, uzuvlarını güçlendirecek kadar kullanamama korkusuyla dolu olduğu için küçük kırmızı butona basmayı kesti. Çok daha az dozları hap olarak aldı.

“Sizce ne zaman araba kullanabilirim?” diye sordu doktora. Doktor ona yukarı, aşağı, sola, sağa bakmasını söyledi, dikişlerin altında kalan şişik, yaralı gözü adamın emirlerini takip etti.

“Cerrahınız da onaylarsa bence taburcu olmaya hazırsınız,” dedi doktor. “İlaç almadığınız sürece araba da kullanabilirsiniz.”

Yaralı gözüyle yalnızca soluk gölgeler görebildiğini düşününce adamın şaka yaptığını sandı ve keyifsizce güldü. Adam şaşırp ona bakınca hepsinin ortak bir amacı olduğunu anladı.

Onlar da buradan gitmeni istiyor. İlgilenmeleri gereken fazladan bir kişinin sonuçta. Hastane dolup taşıyor, neredeyse bir yıldır böyle. Tabii ki gitmeni istiyorlar.

Böylece cerrahı sormaya başladı. “Cerrah ne zaman gelir, ne zaman taburcu olurum bir fikriniz var mı?”

“Gerçekten mi?” dedi cana yakın bir hemşire. “Ben olsam bana yardımcı olacak biri olmadan eve dönmek istemezdim. Hele ki olayın gerçekleştiği yere.”

“Çilingir çağırdım. Bir de alarm şirketi,” dedi. “Üyelik yaparsam, elektriği dışarıdan çekmelerine izin verirsem, her yere kamera, her cama alarm koyabilirlermiş.”

“Onu demek istemiyorum, tatlım. Kocanla olanlar? Birinin öldüğü bir evde rahatça uyuyamazdım.”

“Belki,” dedi ama bir yandan da işinin bir parçası olarak insanların öldüğü bir hastanede çalışan bu hemşirenin birçok evde birinin ölmediğine inanarak altmış küsur yıl yaşamayı nasıl başardığını merak etti. “Belki,” dedi, birinin hâlâ kocasının anılarıyla dolu tek yeri, kocasının hâlâ var olduğu tek yeri terk etmesini nasıl önerebildiğine şaşarak.

“Belki haklısındır,” dedi hemşireye.

Herkese söylediği buydu, tüm insanların duymak istediği şey. “Muhtemelen haklısın, ben ne bilirim ki? Ne kadar zekisin, ne harika bir öneri, çok haklısın, haklısın, haklısın.”

“Çocuklarınız iyi,” dedi polis amiri telefonda. “Ekibimden biri onları dün gördü. Bu sabah da bir sosyal hizmetli oradaydı. Sizi aramadı mı? Siz onu arasanız? Mesaj mı bıraktınız? O zaman sizi geri arar. Sabırlı olun.”

En sonunda adam ona ciddi olduğunu belli eden bir soğuklukla, “Beni bu mesele için aramaktan vazgeçmelisiniz,” dedi.

“Bu mesele” dediği çocuklarıydı. Bu haksızlık, kayınpezerinin onlar üstünde hak iddia etmesi, başını ince hastane yastığına gömüp ağlamasına neden oldu. Odaya yeni bir kadın girince gözyaşları yarıda kesildi.

“Hemşire misiniz?”

“Asistanım.”

“O ne demek?”

“Doktor asistanı? Cerrahınızın.”

Hastane hiyerarşisi hakkında hiçbir fikri yoktu ama “cerah” kelimesini duyunca yüzünü silip doğruldu, bu son derece genç, son derece sarışın şahsı memnun etmek zorunda olduğunun farkındaydı. Kadın ona kollarını kaldırtıp ellerini sıktırdı.

“Affedersiniz, sizi hemşire sandım,” dedi. “Bir arkadaşım var. Doktor. Onun da sürekli başına geliyormuş. Ama erkek doktorların başına gelmiyor.”

Öyle bir arkadaşı yoktu ama bu hikâyeyi bir yalan olarak görmedi. Çünkü kuşkusuz bu yaşıyordu.

“Evet,” dedi asistan içini çekerek. “Çok oluyor.”

“Taburcu kâğıtlarımı imzalayacak kişi siz misiniz?”

“Evet.”

“Harika! Çok iyi. Gitmeye hazırım.”

“Kalacak yeriniz var mı?”

“Tabii, elbette.”

“Sadece,” –asistan ona anlayışlı bir tavırla omuz silkti– “polis onların onayı olmadan evinize gidemeyeceğinizi söyledi. Değerleriniz iyi, sizi taburcu edebiliriz, yarın çıkabilirsiniz ama gidecek bir yere ihtiyacınız var. Tabii bir de sizi eve götürecek birine.”

Polis amirini aradı. Adam telefonu sertçe “Ne?” diyerek cevapladı, yine çocukları hakkında aradığını düşünmüş olmalıydı.

Bu kadar iyi davranmış olmana, onu iki gün hiç aramamana rağmen. Kendi çocuklarıyla ilgili.

“Taburcu edileceğimi söylüyorlar ama evime gitmem için sizin onayınız gerekiyormuş?”

“Ah, evet,” dedi sesi rahatlayarak. “Eve geri taşınmadan önce sizinle birlikte evde dolaşmak istiyoruz. Anıları tetikleyebilir ya da gözünüze sıra dışı bir şey çarpabilir, yeri değişmiş, eksik ya da farklı bir şey.”

Hepsini tekrar yaşama düşüncesi onu bezdirmişti, bitmek bilmeyen sorulardan, polisle birlikte o adamın kirlettiği odalarda yürümek zorunda olmaktan.

Belki de cesaret dedikleri sadece acıya katlanmaktır.

“Evet,” dedi zoraki bir neşeyle, “elbette! Yarın yapabilir miyiz? Beni yarın taburcu edebileceklerini söylediler. O işi halledersek sonra çocukları alıp eve getirebilirim.”

Polis amiri duraksadı. Adamı takvime bakarken hayal etti. “Evet, yarın yapabilirim. Bakın ne diyeceğim. Hazır olunca beni arayın, sizi eve ben götürürüm.”

“Teşekkürler, teşekkürler!”

Günün geri kalanını bir amacı olmasının verdiği enerjiyle geçirdi. Çilingir ve alarm şirketiyle Noel tatilinden sonraki gün yeni yıl için tekrar tatile girmeden buluşmak üzere sözleşti. Kayınpederine yarın hastaneden taburcu olacağını ve çocukları alacağını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı.

Neredeyse hiç uyuyamadı. Gün doğar doğmaz hemşire butonuna bastı ve “Taburcu edildim mi? Gidebilir miyim?” diye sordu.

Ama hayır. Evraklar vardı, formlar, hemşirelerin ziyaretleri, estetik cerrahla randevu tarihi belirlenmesi (“İz kalmasını istemezsiniz, değil mi?”), cerrahla (elleriyle kafatasını diken bu kişiyle tanıştığından ya da onu gördüğünden bile emin olmadığını fark etti) ayrı bir randevu, psikiyatristle düzenli olarak yapılacak çevrimiçi görüşmelerin tasdiki (“Sizinle tekrar konuşmayı dört gözle bekliyorum!”) ve göz doktoru ziyareti (“Kör olmak istemezsiniz değil mi? Ha ha.”). Ağrıları, uyumasına yardımcı olması, enfeksiyonu önlemesi ve diğer ilaçların yol açtığı mide bulantısını kesmesi için ayrı ilaçlar verildi. Birkaç saat içinde o kadar çok insanla muhatap oldu ki başı döndü, yapmacık cana yakınlık gösterisinden yüzü ağrıdı.

En sonunda polis amirini arayıp hazır olduğunu söyledi. Bir hasta bakıcı onu tekerlekli sandalyeyle hastane kapısına kadar çıkardı. Üstüne komşunun ona verdiği kıyafetleri giymişti. Çamaşır yumuşatıcısı kokuyorlardı. Hemşirelerden birinin kıyafetleri yıkamayı kendine vazife edindiğinden şüphelendi. Kürk mantonun nereye gittiğini merak etti.

“Sizi almaya gelecek kişiyi görüyor musunuz?” diye sordu hasta bakıcı.

“Henüz değil. Ama sorun değil, siz gidebilirsiniz.”

“Emin misiniz?”

“Evet.”

Adam gözden kaybolur kaybolmaz ayağa kalktı ve kapıdan çıktı, yaralı ayağında altı yapışkanlı hastane çorapları vardı. Yavaşça ama kendinden emin adımlarla kocasının beyin ölümünün gerçekleştiğini öğrenince yere yığıldığı noktaya gitti. Hava buz gibiydi, gökyüzü kapalıydı. Bir tentenin altında kalan bir banka oturdu ve bekledi.

Dışarıda olmak güzeldi, çok güzeldi. Üzgün küçük ağaçların sıralandığı çıplak, rüzgârlı otoparka mutlulukla baktı, çocuklarına bir adım daha yaklaşmıştı.

Polis amirinin yolcu koltuğunda toy polis oturuyordu. Arka koltukta otururken diğer arabaların sürücülerinin ona baktığını fark etti. Muhtemelen, *Acaba ne yaptı? Neden darbe yemiş?* diye düşünüyorlardı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu.

Amir hafifçe omuz silkti. “Muhtemelen birkaç saat.”

“Ondan sonra evde kalabilirim, değil mi?”

“Ne gördüğünüze bağlı olarak daha fazla zaman gerekebilir. Bu akşam bir arkadaşınızda kalabilirsiniz.”

“Tabii,” derken aklından kendisi ve çocuklar için oda bulabileceği civardaki otelleri geçirdi.

Dikiz aynasında amirin mavi gözleriyle göz göze geldi.

“İnternette biraz araştırdım da,” dedi adam, “sizin durumunuzu.”

“Affedersiniz... Ne?”

“Kayınpederiniz annenizde de olduğundan bahsetti.”

Alnını ovalayıp camdan dışarı baktı.

Bahsetmiştir tabii. Eminim benimle ilgili bir sürü şey söylemiştir.

Polisin gözlerini teninde hissedebiliyor, her zamanki şeyleri düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Adamın bakışlarında

onun farklılığından, benzersizliğinden duyduğu huzursuzluğu görebiliyordu.

“İlginçmiş,” dedi polis.

“Öyle mi?” Camdan dışarı bakmaya devam etti.

“Tabii. O kadar genç yaşta başlaması zor olmuştur.”

Kesilip iki cam arasına sıkıştırılmış bir numune gibi hissetmenin her zamanki yılgınlığı çöktü üstüne. Her ne kadar kendi kendine, *Sessiz kal*, diye telkinde bulunsa da “Evet. Harika olduğu söylenemez. Ama insan alışıyor,” dedi.

“Hımm,” diye mırıldandı polis, bir kez daha bakmak için gözleri dikiz aynasına kayd, çok tanıdık bir bakışla, “İnsan böyle bir şeye nasıl alışır?” diye sordu.

İnsanlar her şeye alışabilecek canlılardır. Bizi en iyi tanımlayan şey budur.

Yanağını soğuk cama yasladı. Aracın püfür püfür esen sıcak kaloriferine rağmen camdan gelen soğuğa odaklanmaya çalıştı.

Evine çıkan yola saptılar. Polis motoru durdurdu ve polis aracının pleksiglas bölmesinin ardından ona bakmak için arkasına döndü.

“Hâlâ birtakım...” –elini ona doğru salladı– “medikal şeylerle başa çıkmaya çalıştığınızın farkındayım. Yardıma ihtiyaç duyarsanız, biraz mola vermek isterseniz, söylemeniz yeterli. Burada amacımız sıra dışı bir şey görürseniz bize söylemeniz. Size ait olmayan, yerinde durmayan, kayıp olan herhangi bir şey. Yeri değiştirilmiş bir şey ya da yeni bir şeyler hatırlamanızı sağlayacak herhangi bir şey. Ne olursa, tamam mı? Buna evin dışı da dâhil, tamam mı?”

“Tamam, tabii.”

Adam eve giden yolda polis aracıyla yavaşça ilerlemeye başladı, arkasına döndüğünde kadının ağaçlara, kara baktığını gördü.

“Kar süpürülmüş,” dedi. “Umarım kar küreyici her şeyi mahvetmemiştir. Kanıtları. Kar yağdığında hemen gelmesi için anlaşmıştık.”

“Merak etmeyin. Yoldaki kar süpürülmeden bakmıştık. İçeriden başlayacağız.”

Aracı park ettiler. Sokak kapısına giden yol kürenmemiştii ama bot izleri karları ezip eşit olmayan ancak yürünebilir bir alan sağlamıştı. Toy polis memuru evin içine girdi ve ona botlarından birini getirdi. Yaralı ayağına botu giyerken acısını saklamaya çalıştı.

Garajdan başladılar. Polisler ona kocasının arabasının aküsünün bittiğini söyledi.

“Muhtemelen akü biteli epey olmuş, arabayı kullanmadığınızı söylemişsiniz,” dedi polis amiri ona. Garajda her zamanki yerinde duran kendi arabasının lastiklerinden birinin patladığını işaret etti. “Bunu not aldık. Ama kasıtlı yapılmışa benzemiyor, gördünüz mü?” Polis arka lastikte bir noktaya dokundu. “Çivi batmış.”

İyi ki arabaya koşmamışsın, en azından bu doğru bir tercih olmuş. Ama... bunu Köşe yapmış olamaz mı?

“Arabamı o günün sabahında kullanmıştım, hiçbir şeyi yoktu. Sizce...” Boğazını temizledi. “Sizce o yapmış olamaz mı? Fazla büyük bir tesadüfe benziyor.”

“Olabilir ama bilemeyiz. Geçen hafta benim de lastiğim patladı. Hep olan bir şey.”

İçeri girdiklerinde ilk önce çocuklar olmadan odaların fazla büyük geldiğini fark etti. Evin her zamanki kokusunu, her zamanki gibi yeterince-sıcak-olmadığını hissetti. Ama gözüne tuhaf gelen, adını koyamadığı, uzak bir şey vardı. Belki de nemli havayı içeri sızdıran açık bir pencere. Farelerin aktif olduğu anlamına gelen bir karışıklık.

Köşe.

Kes şunu. Odaklan.

Botlarını çıkarmak için oturup ev terliklerine bakındı ve onları karın içinde kaybettiğini hatırladı. Yapışkan tabanlı has-

tane çoraplarını çıkarmadı, ev turunun hâlâ şiş olan ayaklarını daha da kötüleştirecek kadar uzun sürmeyeceğini umdu.

“Botlarınızı çıkarır mısınız lütfen?” dedi polisler. Adamlar birbirine baktı ama dediğini yaptılar.

Birlikte bodruma indiler. Her zamanki gibi rutubetliydi ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

“Burada farklı olan bir şey varsa da söyleyemem. Mecbur kalmadıkça buraya hiç inmiyorum. Fazla tiksiniç ve karanlık.” Duraksadı. “Bir dakika. Burnuma... Size de sigara dumanı kokusu geliyor mu?”

Polisler av köpekleri gibi burunlarını havaya kaldırdı, sonra başlarını iki yana salladı. “Yoo,” dedi amir. “Ama umarım buralarda bir yerlerde rutubet gidericiniz vardır. Küf kokuyor.”

Mutfağa geçtiklerinde her zaman tertemiz tuttuğu, kan lekelerini temizleyip çıkardığı çam ağacından parkelerin üstünde derin çizikler vardı. İçi acıyarak, “Aaah!” dedi hasara bakıp.

“Evet, kusura bakmayın,” dedi polis amiri, hiç de özür dilermiş gibi gelmeyen yapmacık bir ses tonuyla. Önemsiz bir şeye aşırı tepki verdiğini düşünüyordu besbelli. “Adamlarım içerde gezinirken olmuş.”

Onlara nutuk çekme. Yardımlarına ihtiyacın var.

Evin içine bakındığı sırada sessizliği sordukları yeni sorularla doldurdular (“Size karşı kin güden biri var mıydı? Bu kapının sürgüsü her zaman çekili mi?”) ama genellikle polis amirinin ona hastanede sorduğu soruları tekrarlادılar (“Evde reçeteli ilaç var mı? Neden şu, bu, o tarafa gitmediniz? Neden şunu, bunu ya da onu yapmadınız?”). Zonklayan beyni berrak kalsın da çocuklarını almaya gidebilsin diye almadığı ağrı kesiciler için yanıp tutuşuyordu ve bu adamların aptal olduğunu, her şeyi unutup aynı soruları farklı şekillerde sorup durduklarını düşünüyordu.

İlerlemeye devam ettiler. Polisler sorularını yineledi: “Bir şey görüyor musunuz? Bir değişiklik görüyor musunuz? Kayıp bir şey? Farklı bir şey?”

“Hayır,” dedi tekrar tekrar, “hiçbir şey, hiç, hayır.”

Onların önünden merdiveni çıkmaktan çekindi. Arkasında bir adam varken basamak çıkmak oldu olası ona kendini savunmasız hissettirmişti. Ama her şeye ilk kez onun bakmasını istiyorlardı, bu yüzden basamakları tırmanırken bacakları onların göz hizasında ilerledi. Onu çoktan görmüş olduklarını, hafızalarında kıyafetlerinin içindekini görebildiklerini hatırlayınca midesine bir taş oturdu.

Tavan arasının tozunda ayak izleri görecekerinden emindi. Bunlar işe yarar ipuçları olacaktı. Ama orası da beklediği gibi çıkmadı.

“Yine adamlarımızın işi.” Polis amiri omuz silkti. “Öncelik çocukları aramaktı. Onların güvende olduğundan emin olmak. Bir de tabii evde birinin olmadığından emin olmak.”

Bir özür beklediğini söylemeye, onları beceriksizlikle suçlamaya cesaret edemedi.

Onlara çocukların tam olarak nerede olduğunu söylemiştin.

Üst katta gözüne belli belirsiz küçük şeyler çarptı. O kadar ufak değişikliklerdi ki neredeyse dikkatinden kaçacaktı. Bir halı ya da zemindeki hasarı her gösterdiğinde, “O da bize ait, adamlarımızın izi,” diyorlardı. Müdanasız hâlleri, yol açtıkları hasarı göz ardı edişleri, boğazını ateş gibi yaktı. Öfkesini boğmak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

İlk fark ettiği değişiklik çocukların banyosundaydı.

“Tuvalet kapağı açık,” dedi polislere.

“Yani?”

“Yani mi? Burada bir erkek yaşamıyor.”

“E ama küçük oğlunuz var.” Polis amirinin sesi endişeliydi, oğlunun varlığını unuttuğunu düşünüyormuş gibi.

“Oğlum tuvaletini oturarak yapıyor ya da kapağı kaldırmadan etrafı mahvediyor. Çünkü daha çok küçük.”

“Benim de küçük bir oğlum var, hanımefendi. Ben de uzun zaman önce küçük bir oğlan çocuğuydum. Dünyadaki hiçbir küçük erkek çocuğu tuvaletini her zaman oturarak yapmaz... annesine ne derse desin.” Polis amiri ve toy polis memuru birbirlerini başıyla onaylarken gözleri maskelerinin altına gizlenmiş bilmiş gülümsemelerini ele veriyordu.

“Olabilir, benim oğlum oturuyor.”

“Hımm.” Polis amiri mırıldandı. “Not alıyorum.”

Ama bunu yapmak yerine ona bakmaya devam etti, hiçbir şey yazmadı, sanki onu sorgulaması için meydan okuyordu. Kadın burnundan nefes alıp ondan geriye saydı.

En belirgin değişiklikler kızının odasında idi. Normalde komodinun üstünde duran kumbarası yerdeydi ve birtakım eşyalar eksikti.

Polisler birbirine bakış atıp eksik eşyaların listesini yaparken âdeta, “Bu elle tutulur bir şeye benzemiyor, eminim eşyalar başka bir yere konmuştur ama yine de yazıyorum çünkü kadın bizi izliyor,” der gibilerdi.

İzci kampının kırmızı tişörtü. Oyuncak ayıcık, on beş santim, boynunda kırmızı papyonu var. Haftanın günleri iç çamaşırlarından Pazartesi ve Perşembe. Bale taytı. Yarış arabası şeklinde küçük teneke kutu, kırmızı, yaklaşık on beşe beş santim ebatlarında, içinde bilyeler, saç tokaları ve çakıl taşları var.

Dengesini sağlamak için bir şifonyere tutundu. Köşe'nin neden bu eşyaları seçtiğini düşünüp bale taytının yumuşak kumaşını, puantiyeli koton kumaştan “Pazartesi” ve “Perşembe” yazılı iç çamaşırlarını onun kocaman elinde hayal edince buruk safranin kusuğu tadı boğazına yükseldi ve ağzına geldi.

“Kızınızın yanına aldığı eşyaların listesine bakacağız. Bunları büyükbabasına giderken yanına almış olabilir. Ya da çamaşır sepetinde olabilirler.”

Köşe'nin başparmağıyla kumaşı okşarken, kızının en sevdiği eşyalarını koyduğu küçük teneke kutuya dokunurkenki görüntüsünü silmek için gözlerini kırptırdı.

Yutkunup mide bulantısını bastırdı. "Anlamıyorsunuz. Kızım o kutuyu çok sever. Çocukları bilirsiniz, küçük şeyler toplarlar. Silgiler, özel taşlar. Kızım kutusunu kaybetmezdi. Ve onu asla yanında bir yere götürmezdi. O kutu buraya ait."

"Peki. Kontrol edeceğiz."

Yatak odasında baş ucunda duran komodinden yılan gibi aşağı uzanan şarj aletinin kablosunu görünce aklına telefonunu ne zaman geri alacağını sormak geldi.

"Bugün, buradaki işimiz bitince," dedi polis amiri, telefon ayrıcalığını hak etmesi gereken bir ergenle konuşur gibi.

"Telefonu nerede buldunuz?"

"Şu komodinin orada."

"Ama benim telefonum orada durmaz. Yatağın o tarafı kocamın. Kocamındı yani. Şu da onun şarj aleti."

"Emin misiniz? Oraya takmış olmayasınız?"

Emindi. Emindi, emindi, emindi.

"Ah!" dedi yatağın baş ucundaki küçük ekranı görünce. "Bebek monitörü! Kızım uyurgezer, bunu alarm olarak kullanıyorduk, onu yakalayabilmek için. Kaydediyor mu emin değilim ama..."

"Kapalıydı," diye sözünü kesti amir.

"Ama ben onu hiç kapatmam?"

"Kapalıydı. Kamera tuşundan kapatılmış." Amir elleriyle bir düğmeyi kapatır gibi yaptı.

Kocasını öldükten sonra monitörü kapalı bulduğu zamanları hatırladı. Kızının monitöre dokunmadığını inatla söylediği zamanları. Belki de kocam düşmeden önce monitörü kapatmıştı diye düşündüğünü.

"Be-ben monitörü kontrol ettim, birkaç hafta önce açıldı. Adam kapatmış olmasın? Ama belki de kızım yapmıştır?"

“Hımm.” Polis amiri not defterine bir şeyler karaladı.

Kocasının dolabına gelince kasanın şifresini hatırlamakta zorlandı, orada bir süre dikilmek zorunda kaldılar. En sonunda toy polis ondan talimatların ve şifrenin olduğu kâğıdı aldı ve birkaç saniye içinde kasayı açınca kendi beceriksizliğinden utandı. Hiçbir şey eksilmemişti. Tabanca kocasının alyansının ve Utah’a son ziyaretinde babasının, “Olur da paraya sıkışır-san,” diyerek alması için ısrar ettiği altın kartal madeni paraların yanında, naylon kılıfının içinde duruyordu.

Babasının gönlü olsun diye paraları almıştı ama geçen yılın ardından, babasının paranoyak olmasına rağmen haklı olduğunu itiraf etmesi gerekti. Hayat, toplumun kendisi, bir yıl önce inandığına nazaran çok daha müphem geliyordu artık.

Polis amiri silahı kılıfından çıkardı. “Smith & Wesson M&P 2.0,” dedi, şarjörün boş olduğunu teyit etti. Bu şeyin mat siyahlığı, şarjörün kayarken çıkardığı metalik sesler onu gerdi.

“Ah, evet, kocamda oldu olası vardı bu. Buraya taşınmadan önce de. Hobi gibi bir şeydi...”

“Mermileri ayrı mı tutuyordu?” diye sözünü kesti amir.

“Evet, şurada.” Dolabın en üst rafını gösterdi, polis kutuyu alıp inceledikten sonra yerine koydu.

“Kutu dolu.” Silahı kılıfına geri koydu. “Ruhsatınız var mı?”

“Kocamın vardı.”

Polis başıyla onayladı, şaşırmamıştı. “Çevrimiçi formu doldurdunuz mu? Tabanca miras kaldığı zaman bildirim yapmanız gerek.”

“Bilmiyordum. Silahlarla aram yoktur,” dedi.

Adam gözlerini kısıp ona bakınca kendini açıklamak zorunda hissetti.

“Yani, evde çocuklar var, istatiksel olarak daha tehlikeli...”

Polis amiri onu eliyle savuşturdu. “Evet. İsterseniz silahı teslim edebilirsiniz. Eyaletin kursları var ama. Bu model kolaydır. Hem ucuz da değil, yani size kalmış.”

Tabancaya bakmak bile onu rahatsız etse de kocası ona sık sık, “Bu sadece bir gereç. Her türlü gereç güvenliği tehdit edecek şekilde kullanılabilir,” dese de ve o da sık sık, “Çoğu gerecin amacı birini öldürmek değildir ama,” demiş olsa da gizli odadayken herhangi bir silaha ne kadar ihtiyaç duyduğunu hatırladı. Düşünce akışını bölmek için kafasını iki yana salladı.

Sanki silahın evde olması bir işine yaradı. Sanki o gece silaha ulaşabilseydin birden mucize eseri bir keskin nişancıya dönüşecektin.

“Koskoca bir hedefi bile vuramıyor,” diye mırıldandı büyükannesinin sesi hafızasında. On bir yaşındayken babasının ona atış yapmayı öğretmeye çalışmasını izlerken söylemişti bunu. Utah’ta etrafında büyüdüğü neredeyse herkes gibi babasının da bir değil, birçok silahı vardı. Dudağını ısırды, bir gece koridordan tuvalete doğru gittiği sırada babasının onu hırsız sanıp tüfeğini ona doğrultuşu geldi aklına. O zamandan beri herhangi bir silahın yanında olmayı reddediyordu ve kocasını bu tabancadan kurtulmaya ikna edememiş olmak onu huzursuz ediyordu.

Belki de Köşe yakalanana kadar tabancayı tutabilirsin. Güvenli bir yerde. Bu bir makine. Makinelerle başa çıkabilirsin.

“Be-ben şimdilik tutacağım,” dedi polis amirine.

Adam ona hızlı, okuması zor bir bakış attı ve tabancayı kasaya geri koyup kilitledi.

Aşağı indiler.

Oyun odasında kızının Legolardan yaptıklarının parçaları odanın içine saçılmış, hepsi darmaduman olmuştu.

Polisler dağınıklığa bakıp, “Bunları adamın kırdığından emin misiniz? Nasıl anladınız?” diye sordular.

“O gece onu duyduk. Bunları... o dağıttı. Duvara fırlattı.”

“Hımm,” dedi amir.

Kocasının çalışma odasının kapısında durdu, odanın köşelerine bakarken çenesinin kasıldığını, dişlerini sıktığını fark etti.

Çalışma odası evin karanlık bir köşesinde kalmasına rağmen aydınlık ve sevimliydi, akşamüzeri güneşi camlardan içeri vurmuştu. Gizli bölmenin paneli açıktı, gün ışığında bile içerisi zifiri karanlıktı. Kokuşmuş sirkemsi koku gözlerini yerde duran kendi kusmuğuna çevirmesine neden oldu. Kusmuk kurumuş ve kararmıştı. Kimse bunu temizlememişti. Temizliğin polislerin işi olmadığını –olmaması gerektiğini– bilmesine rağmen bu ona zalim ve düşüncesizce geldi.

“Neden 911’i internetten aramadınız?” diye sordu toy memur çenesini bilgisayara doğru kaldırıp. Ona kocasının işine daha iyi konsantre olmak için bilgisayarın internet bağlantısını kestiğini söyledi. Adamlar başlarıyla onaylayınca onların bunu zaten bildiğini anladı ve onu neden bu şekilde test etmek istediklerini merak etti.

“Eminim sizde burasıyla ilgili bir sürü ürkütücü hikâye vardır,” dedi toy memur.

“Hayaletlere inanmıyor,” dedi amir. “*Doğaiüstü* şeylere inanmıyor.”

Kadının suratı ekşidi. Dinle ilgili ağzından kaçan yorumu belli ki adama dokunmuştu.

Din ve batıl inancın aynı şey olduğuna dair söylediklerinle ilgili ondan özür dilemeni istiyor. Tekrar özür dilemeni istiyor. Affedersiniz, affedersiniz, affedersiniz deyip duruyorsun. Sakın tekrar özür dileyeyim deme.

“Gerçek dünya hayaletler olmadan da yeterince korkunç,” dedi elinden geldiğince sakın bir sesle.

“Bu... bu son odaydı, değil mi? Bitti mi?”

“Dışarıya da bakmanızı istiyoruz,” dedi polis amiri.

Bu kulağa mümkün gelmiyordu. Fiziksel olarak acıyı, kendi kanının durgunluğunu göz ardı etmeye çalışıyordu. Zihinsel olarak, bu polis memurlarının günlerdir yanında olduğu, aynı soruları yüzlerce kez sordukları, asla gitmeyecekleri ve sonsuza dek ensesinde olacakları hissini bastırmaya çalışıyordu.

Ama dışarıdaki ışık daha yeni yeni akşam sarısına bürünmeye başlamıştı. Hastaneden çıkalı çok olmamıştı. Evi aramaya, soruları cevaplamaya, adamların boş gözlerine bakmaya başlayalı çok olmamıştı.

“Sadece... yorulдум. Başka zaman yapsak?”

“Biraz mola versek, sonra nasıl hissettiğinize bakarız?”

Kendi evinde, kendi koltuğuna oturmasının söylenmesi ruhaftı.

“Bir bardak su ister misiniz?” diye sordu polis amiri, kendi evi, kendi bardakları, kendi suyuymuş gibi.

“Çocuklarımı arayabilir miyim? Siz arayınca açıyor.”

“Eee...”

“Lütfen.

“Tabii, olur, tamam.”

Amir telefon etti. Kayınpederi hemen açtı.

“Memur bey, geri aradığınız için teşekkürler. O deli kadın mesaj bırakmış, çocukları bugün alacağını söylemiş. O deli orospunun ölümü çiğnemesi lazım...”

“Benim.”

Sesi cılız ve yorgundu ama aslında güçlü, onu hor gören, onu utandıracak bir sesle cevap vermek istemişti.

Kayınpederi ağzından tükürükler saçarak, “Bana ne? Bura *gelmiyorsun*. Onları lanet olası bir iblisin eve girdiğine, onları yakıp yiyeceğine inandırmışsın? Tanrı aşkına, senin için böyle düşünmeleri...”

“Beyefendi?” diye araya girdi polis amiri, yorumlayamadığı telaşlı bir sesle. “Beyefendi? Bu kadar yeter, onunla daha konuşmam gerekenler var, tamam mı? Çocukları verin.”

“Kusura bakmayın memur bey ama hayır,” diye çıkıştı kayınpederi ve telefonu kapadı.

“Bazen tam bir göt olabiliyor, değil mi?” dedi amir düz bir sesle.

Kızının eli elinde, o küçük el. Öyle küçük ki. Oğlunun tıknaz bacakları, etli butlu bebek hâli. Yanakları, gamzesi. Kızının yumru yumru dizleri, siyah, ısl ısl gözleri. Babalarından aldıkları hafif çilleri, onun geniş alnı.

İçini çekti. “Evet. Öyle. Bu iş ne kadar erken biterse onları o kadar çabuk görebilirim, o yüzden şu işi bitirelim, olur mu?”

Toy polis memuru onun gözlerine bakamadı. Amir sahte bir öksürükle karşılık verdi.

“Hı hı, evet. Dışarıda bir yürüyelim, olur mu? Eğer size ağır gelirse bize söyleyin.”

Amirin sesinden artık bir şeylerin ağır geldiğini söylemenin gerçek bir seçenek olmadığı anlaşıyordu.

Botlarını güçlkle geri giydi, mantosunun fermuarını sargılı eliyle çekti. Amir yardımcı olmak için elini uzatınca geri çekildi.

“Hallettim,” dedi ona arkasını dönüp fermuarı yukarı çekerken.

“Karın içinde açtığımız yolu takip edeceğiz, tamam mı?”

“Tamam.”

“Buradan çıktınız öyle mi?” diye sordu amir, çift kanatlı sokak kapısını gösterip.

“Evet.”

“Şunlar.” Eliyle işaret etti. “Şunlar sizin ayak izleriniz mi?”

Gözünü kısıp kardaki belli belirsiz izlere baktı. O günden bu yana kar yağmış ya da etraftaki karlar uçuşmuş olmalıydı çünkü neredeyse kaybolmuşlardı.

“Sanırım.”

Ayak izlerini takip edip evin yan cephesinde ilerlediler, oturma odasının, mutfak camlarının ve garajın önünden geçip bahçeye ve oradan mezarlığa doğru ilerlediler. Ondan kaçışını bir kez daha tarif etmesini istediler. Bakıp Köşe’nin merdivenden aşağı indiğini gördüğü camı, karın içinde izlediği rotayı gösterdi.

İç i kırılı gandı, normalde gizli olan yerleri yara almıştı. Töke zlediğinde toy polis ona kolunu uzattı. Onun ellerini yakınında istemiyordu, yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi, teşekkür etti.

“Burada bir yerde düştüğünüzü söylemişsiniz, değil mi?”

Mezarlıkta duruyorlardı.

“Evet, elimi kestim. Şurada sanırım? Şu da benim kanım olsa gerek, mezar taşının ön tarafındaki? Oraya takıldım.”

“Tam hatırlamıyor musunuz?”

“Karanlıktı ve koşuyordum.”

Amir evi işaret etti. “Yani burada durup şu üst camdan birinin dışarı baktığını gördüğünüzü söyleyebilir miyiz?”

“Evet. Yatak odamın camı.”

“Yani şu anda da orada biri duruyor gibi görünüyor, değil mi?”

Amirin sesinin çalılışmış bir düşüncelilikle dolu olduğunu hissedince rahatsız oldu. Gözünü kısıp giderek azalan akşam ışığında pencereye baktı.

“Öyle mi? Yaralı gözümle görmem zor.”

“Evet,” diye onayladı toy polis yine prova edilmiş bir tavırla. “Perdenin deseni, içeriden vuran ışık? Bir insana benziyor.”

“Ben perdenin o gece kapalı olmadığından eminim. Yani... listenize ekleyeceğiniz bir şey mi? Değişmiş şeyler listesi?”

“Çok mu eminsiniz?”

“Eminim.”

Dönüp patikadan ileri baktılar. Her zamanki gibi orada daha az kar vardı. İçi titredi, patikadan esen rüzgârı hissetti, yüzüne vurmasın diye yanağını çevirdi.

“O zaman şunlar da sizin ayak izleriniz,” dedi amir. “Patikanın şu tarafında da sizin ayak izlerinizi bozmamak için kenardan dolanan adamlarımın ayak izleri var. Tuhaf, sıra dışı, farklı bir şey?”

Kardaki izleri güçlkle seçilebiliyordu. Onların paralelinde amirin adamlarının bıraktığını söylediği ayak izleri vardı. Bunların arasında kalan kısımda geyiklerin küçük, belirgin izleri.

“Orası çok... çok daha uzak gelmişti. Daha uzak.”

“Ayağınızda terlik varken epey uzaktır.”

“Yani beni takip etmedi mi? Ettiğini düşünmüyordum ama emin değildim. Ya da benim ayak izlerimi takip etmiş olabilir mi?”

Sorgulayan gözlerle memurlara baktı. Adamlar kollarını kavuşturmuştu, yüzleri duvar gibiydi. Arkasını dönüp her yönde uzanan karın boş pürüzsüzlüğünü izledi. Yalnızca araç yolu açılmıştı, polislerin yürüdükleri rotada karlar ezilmişti, o geceden kalan kendi küçük ayak izleri ve polislerin ayak izleri dışında her yer eşit yükseklikte karla kaplıydı.

“Anlamıyorum,” dedi. “Onun ayak izleri nerede? Arabasının lastik izleri var mıydı? Buradan ayrıldığı zaman?”

Polisler yine cevap vermedi, hareket etmedi.

“Başka bir yere mi park etti?”

Zihninde oğlunun sesi yankılandı. *Polis onun ayaklarının bile olmadığını söylüyor.*

“İyi bir gözlem,” dedi amir. “Lastik izi yoktu. Sizinkiler dışında ayak izi de yoktu.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Biz de sizin açıklamanızı umuyorduk.”

“Benim mi?”

“Evet. Belki buranın gizli bir girişi vardır, o gizli oda gibi.”

Kafatasının içinde bir şey yerinden koptu. Parmağını kulak kanalına sokup onu çıkarmamak için direndi. *O bir buldurma* dedi oğlunun sesi.

“Öyle bir şey yok,” dedi adamlara.

“Yani sizce bu adam buraya, evinize hiçbir iz bırakmadan ulaşmayı başarmış olabilir mi? Arabasız?”

“Bilmiyorum. Belki...” Evinin çizilmiş, toz toprak kaplı zeminini görmüştü. Tavan arasında yerinden oynamış tozu. “Belki adamlarınız buraya onun lastik izlerinin üstünden geçip gelmiştir? Onun ayak izlerine basmışlardır?”

Amir ona bakıp başını iki yana salladı, gözleri sert mavi birer bilyeydi. “Hayır.”

“Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Adamlarım buraya gelir gelmez fotoğraf çektiler. Karla kaplı garaj yolu, sıfır lastik izi. İlk aramayı yaptıklarında ayak izi de göremediler.”

“Buraya yürümüş olabilir. Başka bir yere park etmiştir? Sonra da izleri karla kaplanmıştı. Üstündeki karlar uçmuştu.”

“Ama sizin izleriniz hâlâ burada. O gece kontrol ettiğimizde sizin izlerinizin üstünde daha büyük ayak izleri görmedik. Evinizin etrafını da kontrol ettik. Sokak kapısının önündeki ve patikadaki izleriniz dışında hiçbir şey yoktu.”

Kadının midesine boğucu bir panik hissi doldu.

“Belki de... daha önce gelmiştir? Evde bizi bekliyordur? Saklanıyordur?”

“Olabilir. Ama fırtınadan önce de yerde kar vardı. Yani herhangi bir iz olması gerekirdi. Siz bir şey gördünüz mü? Herhangi bir iz, ayak izi, o gün?”

Düşündü. Çocukları sabah bilgisayardan derse bağlamıştı. Her zamanki gibi on iki buçukta çocukları alıp öğleden sonra yüz yüze yapılan dersler için okula götürmüştü. Marketten yemek siparişi vermişti. Çocukları okuldan alıp yemekleri almıştı. Onların yemek yiyişini izlemişti, kendi iştahı hâlâ yoktu.

“Ayak izi hatırlamıyorum. Ama olsa da fark etmezdim. Eve sürekli birileri geliyor sonuçta. Paket teslimatı için ya da başka bir evi ararken yanlışlıkla buraya gelenler.”

“Yani bir şey görmediniz?”

“Hayır ama... dediğim gibi. Fark etmezdim.”

“Hımm.”

“Adam... evde saklanmış olamaz mı? Sonrasında? Gitmenizi beklemiştir?”

Bunun üzerine amir ona sert bir bakış attı. “Evde başka gizli oda var mı?”

“Hayır.”

“O zaman evinize gittiğimizde orada kimse yoktu. Tüm evi aradık. İyice.”

“Doğru. Tabii.”

Bir bağlantı kurmaya, bir açıklama bulmaya çalıştı ama başaramadı. Aklında fikirler belirip soldu, belirip soldu, nasıl olabileceğini anlamaya çalışırken aklında elektrik kabloları birbirine değip sonra uzaklaştı.

Ayak izi yok. Lastik izi yok. Sigara kokusu dışında bir iz yok. Tuvalet kapağı kaldırılmış. Kızının kayıp eşyaları. Kapatılmış bir perde. Patlak bir lastik. Belki.

“Peki,” dedi amir. “İçeri girelim mi? Size sormak istediğimiz birkaç soru daha var. Burada soğukta kalmayalım.”

Karın içinden yavaşça evine yürürken etrafına bakındı. Karların böyle dümdüz olması imkânsızdı. Işıl ışıl pürüzsüzlüğü bir ihanetti, bir şekilde açıklanmamış ve açıklanamayan bir diğer şeydi. Patikanın temiz güzelliği gibi. Bebek monitörü, kapalı, işe yaramaz. Baş ucuna geri dönen telefonu.

Dünyanın ısıltısının uyuşmazlığı, aklının geri dönülme-yecek şekilde zarar görmüş olabileceği korkusuyla güçten düşmesine neden oldu.

Saç köklerindeki acıyı masaj yaparak gidermeye çalıştı ama başındaki çatlağı sızlatmaktan başka işe yaramadı, biyolojik bir fay hattı gibi birbirine sürtünen kemikleri hissetti.

Polis amiri koltukta ondan öteye oturmuştu, toy polis memuru da şöminenin yanındaki tekli koltuğa geçmişti.

“Kafedeki adam dışında sizi hedef alabilecek başka biri var mı? Mesela parasını ödemediğiniz biri ya da çıkma teklifini geri çevirdiğiniz biri? Kendisine borcunuz olduğunu düşünecek biri?”

“Hayır,” dedi tekrar tekrar. “Öyle biri yok.”

Daha fazla soru cevapladı, bitmek bilmeyen sorular, havanın kararıp kararmadığını görmek için kederle dışarı baktı.

Artık kayınpederinin evine gittiğinde çocuklar uyumuş olacak.

Birden irkilerek çocukları alamayacağını fark etti, lastiği patlattı.

Bunu neden daha önce düşünmedin? Hemen fark etmedin? Neyin var senin?

Amirin cümlesini yarıda keserek, “Yedek lastik takabilir misiniz? Çocukları almaya arabayla gitmem lazım, yardımcı olabilir misiniz? Tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

Amir homurdanarak, “Hanımefendi, önce bir odaklansanız, olur mu? Burada işimiz bitince bunları konuşuruz,” dedi.

Adamın onu geçiştirmesi canını yaktı, bir kez daha çocuklarını dikkat dağıtıcı bir unsur, önemsiz bir detay gibi gördüğünü belli etmişti. Çocuklarını bu gece göremeyeceğini anlayınca kalbi söndü, iyice büzüldü. Yedek lastiği taksalar bile lastiğin yaşı ve gidebileceği mesafe düşünölünce onunla kayınpederinin evine kadar gidemezdi.

“Kusura bakmayın ama sormak zorundayım, kötü bir ayrılığınız, evlilik dışı ilişkiniz oldu mu? Ya da kocanızın evlilik dışı ilişkisi? Bazen insanlar böyle durumlardan sonra kendilerine borçlu olunduğunu düşünürler,” dedi amir.

Bu soruyla çocuklarını göremeyecek olmanın üzüntüsünün yerini öfke aldı ve sertçe, “Hayır! İlişki falan yok. Hayır,” dedi.

“Kocanızın gün boyu uçtuğu o günler? Hiç mi şüphe uyanıdırıcı bir şey yoktu?” diye araya girdi toy memur.

Evlilik dışı bir ilişki kaçınılmazmış gibi konuşuyorlardı.

Emin misin? Haberin olur muydu ki? İnsanlar nasıl anlıyor? Kocanın babasıyla konuştuğunu bile bilmiyordun.

“Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsunuz? Birini mi buldunuz?”

“Hayır,” dedi amir gizemli tavrıyla. “Bir şeyden şüphelenmiş olmanız normal olurdu, hepsi bu. Çoğu evli insan bir noktada bir şeylerden şüphelenir, değil mi?”

“Ben şüphelenmedim. Asla.”

Amir ona bir tahtası eksikmiş gibi baktı. Kendini yüzünü kaparken, yüzündeki en büyük lekeyi avucuyla örterken buldu, kendinden şüphe ederek lekenin beyazlığını hissetti, *kocasının elbette bir ilişkisi olmuş olabilir çünkü kadın ne hâle gelmiş imasını fark etti.*

“Hımm. Peki,” dedi amir. “Size göstermek için birkaç şey getirdim.” Bir spor çantasının fermuarını açıp koltuğun üstüne iki parça koydu. Büyük, şeffaf plastik poşetlerin içindelerdi.

“Bunlar adamın giydiği ayakkabılar mı? Tişörtü?”

Poşetlerin birinde bir çift beyaz Reebok vardı, 43 numara. Siyah çizgisi ve kahverengi kauçuk tabanları vardı. Diğer poşette üstünde taşlı, siyah gözlü kafatası baskısı olan katlanmış, siyah bir tişört.

“Bunlar kocamın eşyaları.” Poşetleri yerine koyup gösterdi. “Bu tişörtü bir müzeden almıştı. Yazıyor, gördünüz mü? Köş-Adamın giydiği tişörtün baskısı arkasındaydı, önünde değil. Kafatasının dağınık saçları, sarı gözleri vardı. Spor ayakkabılar da kocamın. Adamın ayakkabılarında bu siyah kısım yoktu. Eskimiş, çatlamışlardı. Beyazdı. Ama sararmıştı. Ve bilekliydi. Söylemiş miydim? Ayrıca... daha büyüklerdi. Ayakları o kadar büyüktü ki basamaklara yan basıyordu.”

Amir başıyla kısaca onayladı, sonra poşetleri spor çantasına geri koydu. “Dolaşırken fark ettiniz mi bilmiyorum ama eve zorla girildiğine dair bir iz yok. Camlar kırılmamış, kapılar tekmelenmemiş, kilitler kurcalanmamış.”

“Ah, ben... evet.” Aklında evi dolaştıkları anları canlandırdı, camların, kapıların hâlini hatırlamaya çalıştı.

Neyin var senin? Kafan bunları fark etmeyecek kadar dağınık mı?

“Peki, biri eve nasıl girmiş olabilir?” diye sordu amir.

Acı şimdi arka dişlerinin ardına sızmıştı. Ağzını genişçe açıp esnetti, sonra tekrar kapadı.

“Ben... bilmiyorum. Tüm kapıları kilitledim. Camları. Polis içeri nasıl girdi? O gece?”

“Kapı açıktı,” dedi amir sakince.

Beyninin bu yeni bilgi karşısında yerinden sıçradığını hissetti, bunu algılamaya çalışmış ama başaramamıştı.

İmkânsız.

“Bir dakika, ne? Hangi kapı?”

“Sokak kapısı. Belki kilitlemeyi unutmuşsunuzdur.”

Bazen yatakta yerinden sıçrayıp açık kapıları düşünürdü. Kocasını uyandırıp, “Paranoyaksın sen! Kilitli değilse ne ola-

cak?” lafını işitmek için sessizce karanlıkta aşağı inip kapıları kontrol edene kadar uyuyamazdı. Kontrol etme, emin olma ihtiyacı duymasının nedeni kapıları kilitlediğini asla hatırlayamamasıydı. Öyle otomatikti, rutinin öyle bir parçasıydı ki farkında bile olmuyordu. Her gün işe giden ama o sabahki araba yolculuğuna dair hiçbir şey hatırlamayan biri gibi.

“Mümkün değil,” dedi. “Kapıları asla açık bırakmam.”

“O gece kapıları kilitlediğinizi hatırlıyor musunuz?”

Hayır, diye düşündü.

“Evet,” diye yalan söyledi. “Belki de gizli anahtarı bulmuştur?”

“Şu kayayı mı?”

“Evet.”

Amir başını iki yana salladı. “Yok. Onu söylediğiniz yerde karların altında bulduk. Yerinden oynamamıştı. Anahtar da içindeydi.”

“Ama, kulağa biraz şey gelebilir...” *Delice.* “Tuhaf? Ama kocam öldükten sonra onun işleriyle ilgili bir makale çıkmıştı? Ondan sonra biri bizi izliyor olabilir gibi hissettim... düşündüm.”

“Neden?” Amir ve toy memur birbirlerine baktılar.

Kocam hâlâ buradaymış ve bize göz kulak oluyormuş gibi. Eve ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

“Şey. Yani. Size bahsetmiştim sanırım, çocuklar birini, bir adam gördüklerini düşünmüşlerdi. Ben onun babaları olmasını umduklarını düşünmüştüm ama belki de değildi? Çocukların birkaç eşyası, bir şapka, bir peluş oyuncak, ortadan kayboldu. Ben de çimenlikte birini gördüm gibi geldi. Kızım da öyle, başka bir gün ama. Sonra salıncak? Biri vidasını gevşetmiş. Ve...”

Tereddüt etti. Bebek monitörünün kapalı konuma getirilmesini düşündü. Ormana doğru hırlayan geyikleri. O dağ aslanının sarı gözleriyle aynı hissi.

Onlara ne kadar paranoyak, ne kadar delirmiş görünmek istiyorsun?

“Ve gizli anahtar kayası bir keresinde yerinden oynamıştı. Kapının yanı yerine odunların oradaydı. Anahtarı kopyalamış olamaz mı?”

Amir parmaklarını kenetledi. “Ama bunların hiçbirini rapor etmediniz.”

“Hayır. Yani, neyi rapor edeceğim ki? Kızımın şapkasını bulamadığımı mı?”

“Sıra dışı bir durum sayılmaz,” dedi toy memur, “eve girmeden önce bir süre izlemesi.”

“Çocukların böyle şeyleri kurcalaması da sıra dışı değil.” Amir arkasına yaslanıp, “Yani bu adamın evinizi izlediğini düşünüyorsunuz?” dedi.

Kızıyla ikisinin, kocasının ölümünden sonra yaşanan bu tuhaflıkları onun hâlâ burada olduğuna yormalarını hatırlayınca üstüne bir kayıp hissi çöktü. Saçmaydı tabii ama tuhaf şekilde huzur veriyordu. Köşe'nin onları yakından, sessizce takip etmesi olasılığıyla taban tabana zıt bir histi.

“Tek düşünebildiğim bu. Bizi izlediği. Plan yaptığı. Biliyordu, o gece evde üçümüzün olduğunu. Demek ki izliyordu. Anahtarı kopyalamış olmalı.”

“Çok iş,” dedi polis amiri.

Kadın nasıl cevap vereceğini bilemedi, sessiz kaldı.

“Peki. Şimdi netleştirmemiz gereken bazı tutarsızlıklar var.” Amir elini önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi havada salladı. “Ufak şeyler.”

“Tutarsızlıklar mı?”

“Evet. O gece hiçbir şey içmediğinizi söylediniz. Alkol almadığınızı.”

“Doğru.”

“Bu yalan söylemenizi gerektiren bir durum değil, hanımefendi. İçki içmek yasal. Önemli değil.”

“Biliyorum.” Rahatsızlığını sesine yansıtmamaya çalıştı. Sabırsızca camdan dışarı, elinden kaçıp giden zamana baktı.

Amir ellerini pantolonunun sıkıp kat yaptığı üst bacaklarına sürdü. Gözlerini kısıtı.

“İşte bu pek güven vermiyor,” dedi. “Çünkü hastaneye geldiğinizde kanınızdaki alkol seviyesi...” Orta sehpadan not defterini alıp bir şey arıyormuş gibi yaptı. Ama durduğu sayfa bariz bir sarı yapışkan notla işaretlenmişti.

“Evet, işte burada. Kandaki alkol seviyesi...” Gözlerini kısıp sayfaya, sonra ona baktı. “Sıfır nokta yetmiş beş.”

“Affedersiniz, bilemiyorum... Çok mu bu?”

“Sıfır değil,” dedi amir.

“Ağız gargarasından olabilir mi? Bazen gargara kullanırım.”

Amir alaycı bir tavırla güldü. “Hayır, hanımefendi.”

Burada bir terslik var, değil mi? Tingırdayıp vızıldayan bir şey. Belki o gece beyninde bir şey yerinden oynadı. Hareket ediyor, hissetmiyor musun?

“Anlamıyorum. Mümkün değil.”

“Bu rakamlar?” Amir defterini kaldırıp gösterdi. “Kanınız? Yalan söylemez.”

“Ama içmedim,” diye itiraz etti, kulaklarındaki uğultuyu bastırmaya çalışarak. “Hiçbir şey içmedim.”

Geniş, üniformalı gövdeleriyle polislerin üstünden ayırmadıkları bakışları altında odanın içindeki havanın değiştiğini hissetti. Isınmak için kollarını göğsünde kavuşturdu, kalp atışları hızlanmaya başladı.

“Peki o zaman. Devam edelim. Hiçbir şey alınmamış...”

“Kızımın eşyaları...”

Amir başını iki yana salladı. “Onları kızınız başka yere koymuş olabilir.”

“Hazine kutusunu koymaz,” diye ısrar etti, başını inatla iki yana sallayarak. “O yarış arabası şekilli kutu hani? Onda hazineleri var. Onlara öyle diyor. Hazinelerim.”

“Çocuklar eşyalarını kaybeder.”

“Onu değil! Kızım kaybetmez.”

Amir derin, rahatsız edici bir iç çekişle karşılık verdi ve parmağıyla teker teker saymaya başladı. “Parmak izi yok, ayak izi yok, lastik izi yok. Arabaya dair iz yok. Zorla girme işareti yok. Bu kişi tarafından darbedilmemişsiniz.”

“Eldiven giyiyordu. Beyaz. Plastik.” Sesi nefes nefeseydi, normale döndürmeye çalıştı. “Dediğim gibi bizi bekliyordu belki. Biz uykuya dalana kadar evde saklandı. Çok fazla ipucu olmayabilir ama... size onun kim olduğunu söyledim! Tuvalet kapağı da kaldırılmıştı. Patlak lastik. Ayrıca onu çocuklar da gördü. O gece.”

“Adamın sandviç dükkânını işlettiğini söylediniz.”

“Evet, doğru.”

Amirin gözleri sert ve soğuktu. “Oranın sahibiyle konuştuk, hanımefendi. Orada hiçbir zaman bir işletmeci olmamış. Sadece sahibi olan hanımefendi ve diğer kızlar. Maaş bordrosunda hiçbir zaman bir erkek yoktu.”

Zihni o ağustos gününe geri gitti, anılarını bir filmi hızla ileri sarar gibi oynattı, işletmecinin söylediklerini, kendini tanıttığını, bakışlarını hatırladı. İçinde hissettiği o içgüdüsel korkuyu.

Oydu. Oydu.

“İmkânsız, işletmeci olduğunu söyledi, demek ki...”

Amir ona doğru eğilince kendini geri çekme ihtiyacı hissetti. “Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musunuz?”

Evet, diye düşündü.

“Hayır,” diye yalan söyledi. “Oradaydı. Onu gördüm. Çocuklar da gördü. Çocuklarım ne dedi?”

Amir kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. “Onlara evde bir canavar olduğunu söylediğinizi. Bu *Köşe*’nin” –amir “*Köşe*” derken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı– “rüyalarından fırladığını. Onlara böyle söylemişsiniz. *Canavarlar gerçektir ve evde bir canavar var.*”

Başını öne eğdi, parmaklarını açıp kapadığı yaralı eline baktı. Çocukları amire, büyükbabalarına umut dolu gözlerle

bakarken hayal etti. Onların özlemini anladı. *Belki de gerçek değildi*, diye düşünüyorlardı. *Güzel olmaz mıydı? Belki bir rüyaydı. Belki de başından beri güvendedydik.*

“Çocuklar onu duydu, onu gördüler,” diye mırıldandı. “Büyükbabaları onları neye inandırmış olursa olsun.”

“Daha çok sizi hatırlıyorlar,” dedi amir. “Ürkütücü olduğunuzu söylediler. Saldırgan.”

Yüzünü adama döndü, ağzı açık kalmıştı.

“Hayır!”

“Hanımefendi, kendiniz de itiraf ettiniz.”

“Onlara zarar vermedim. Ben sadece... onları kendimden uzaklaştırmak için ittim. Dışarı çıkabilmek için. Yardım çağırmak için.”

“Onlar öyle hatırlamıyor.”

Sen de öyle hatırlamıyorsun. Korkunçtu. Çok korkunç.

Boğazı sıkıştı.

Ağlama! Ağlarsan seni asla ciddiye almazlar.

Bandajlı eliyle sağlam gözünü ovaladı.

“Gerçektir,” dedi amire, kendine. “O gerçektir. Bana inanıyor musunuz?”

Sana inanmıyorlar.

Amir yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştı ama yine de sesi sert çıktı. “Bakın. Çok şey yaşadınız. Kocanızı kaybetmenizi kastediyorum. İyi değildiniz. Konuşacak kimseniz yok, yemek yemiyorsunuz. İçki içiyordunuz.”

“Hayır, içmiyordum.”

“Peki. Yine de.” Not defterine dokundu. “Kandaki alkol seviyesi yalan söylemez. Bu kişinin kimliğiyle ilgili söyledikleriniz tutarsız. Size güvenmeyi zorlaştırıyor. Ya da hafızanıza güvenmeyi zorlaştırıyor diyebilirim.”

Kandaki alkol oranı onu altüst etmişti. Kafede hiçbir zaman bir erkek çalışmamış olması. Köşe'nin anahtarı kopya-

lamış olması mümkündü ama karda hiç iz bırakmadan nasıl kaybolmuştu?

Amir kandaki alkol oranı hakkında yalan söylüyor olabilir. Kafe hakkında. Bunu yapabilirlerdi, değil mi? Polisler? Sana bunları uydurduğunu söyletmek için.

Aklında bu olasılığı evirip çevirdi.

Ama bunlar... çok detay. Köşe'yi bulmak istemiş olmalılardı. Kafedeki insanlarla konuşmuş olmalılardı. Sonra kandaki alkol. Bunu neden uydursunlardı ki? Belki hastane bir hata yapmıştır? Senin sonuçlarını başkasıyla karıştırmışlardır?

Nazıkçe yüzünün yanına dokundu. Elinin etrafındaki bandajı düzeltti. Acısı ona hâlâ orada olduğunu doğruladı. Aklının fiziksel dünyayı algıladığını.

Başına darbe aldın. Detaylar çatlakların arasına sızabilir. Psikiyatrist her şeyi doğru hatırlamayabileceğini söyledi. Her şeyi hatırlamayabileceğini. Adam buradaydı.

Hiçbir şey içmediğinden emindi. Köşe'yi ağustos güneşinde kendini kafe işletmecisi olarak tanıtırken de hatırlayabiliyordu.

Sana inanmıyorlar.

Ama bu oldu. Hepsi yaşandı. Bir şekilde. Nasıl? Düşünmen gerek. Dinlenmen.

“Kocanız öldüğünde, bana uyandığınız zaman bir şeyler gördüğünüzü söylemiştiniz. Halüsinasyonlar. Doğru mu?”

Başı amire doğru öyle hızlı döndü ki köprücük kemiğinden saç köklerine doğru bir acı saplandı.

“Hayır... Halüsinasyon mu?”

“Evde karanlık bir silüet gördüğünüzü söylemiştiniz. Korkutucu bir adam.”

“O... Hayır, o sadece bir rüya değil. Bir uyku sorunu. Halüsinasyon değil.”

“Korkunç bir adam gördüğünüzü söylemiştiniz.”

“Bazen kâbuslarda, hepsi bu,” diye mırıldandı. “Ben... ben çok yorgunum. Ve başım. Acıyor. Yarın konuşabilir miyiz? Olur mu?”

“Hayır, hanımefendi,” dedi amir. “Korkarım burada daha çok işimiz var.”

Kadın alnını sağlam eline yasladı. Kızının, “Uyuduğumu sandığı zamanlar beni köşeden izliyor,” dediğini hatırladı.

Parmağının ucuyla vurduğu yaralı gözünün ızdırabıyla odaklanmaya çalıştı. Acının, Köşe’nin o gecenin öncesinden beri evde olabileceği düşüncesinin paniğini bastırmasını istiyordu. Kocasının ölümünden sonra onu ziyaret eden gölgelerden birinin gerçek olabileceği düşüncesini... Köşe’nin onu uyurken izlediği.

Polis amiri sağ elinin her eklemine başparmağıyla çatırdattı.

“Occam’ın usturasını duydunuz mu?”

Kadın başıyla onayladı, çatırdayan eklemlerin sesi ve adamın sesindeki küçümseme karşısında irkilmemeye çalıştı.

“En basit açıklamanın muhtemelen doğru olduğu teorisine dayanır. Şimdi, benim bu işteki tecrübelerim de bunun kesinlikle doğru olduğunu söylüyor. En basit olan genellikle doğrudur.”

Amire çoğu şeyin basit bir açıklaması olduğunu sen söylemiş-tin. Ama bir sonuç yalnızca basitliğiyle doğrulanamaz.

“Duruma bir bakalım. Kocanızı özlüyorsunuz,” diye devam etti amir. “Sonra kocanızın düştüğü merdivende bir adam beliriyor. Kocanızın gitarını çalıyor. Kocanızın dolabındakileri giyiyor.”

Seni haksız çıkarmak için bir şeyler aramış olmalılar.

Cevap verecek oldu ama amir elini kaldırıp onu susturdu. “Bir de yalanlar var, hanımefendi. Evet, yalan söylüyorsunuz. Kandaki alkol basit bir gerçektir. Kendi kendime sormadan edemiyorum, *Belki de kocasının ölümü onu öyle sarstı ki yemek yemiyor, uyumuyor, içki içtiğini de unuttu?*” Onun beyninin nasıl raydan çıktığını göstermek için parmağıyla kendi şakağına dokundu.

Kendinden şüphe etmeni sağlamaya çalışıyor. Bir açıklama bulamaman onun var olmadığı anlamına gelmez. Tüm gecenin gerçek üstü gibi gelmiş olması, öyle olduğu anlamına gelmez. Acın gerçek. Patlak lastiğin gerçek. Eşyalar kayıp. Hepsi yaşandı.

“Hayır, öyle değil...”

“İçmenizin haricinde, hanımefendi, o kafede hiçbir erkeğin çalışmamış olduğu gerçeğinin haricinde, bir de bize telefonunuzu çaldığını söylediniz, onu da baş ucunuzda bulduk. Bebek monitörünü hep açık bıraktığınızı söylediniz. Kapalıydı. O yaşta bir çocuk için bebek monitörünüz olacağı eve giren kişinin aklına gelmez. Evden kaçtığınızda sizi takip edip etmediğinden bile emin değildiniz. Çok korktuğunuzu söylediniz ama adam merdivende otururken uyuyakaldınız. Çocuklarınız küçük, korkmuş ama onların sözünüzü dinlediğine, sizi ele verecek bir ses çıkarmadığına inanmamızı bekliyorsunuz. Çocukları, oyuncaklarını, su, yastık ve battaniye alıp –bir mutfak lavabosunu almadığınız kalmış– gizli odaya muhtemelen beş dakika içinde gittiğinize inanmamızı bekliyorsunuz. Bu size mantıklı geliyor mu?”

“Evet, ben...”

“Bir de sizinle her konuştuğumuzda buz gibisiniz. Hiçbir duygu belirtisi yok, bu kadar travmatik bir olaydan sonra. Öyle bir deneyim çoğu insanın *bir tür* tepki vermesine neden olurdu.”

Ama ne kadar çok ağladın. Başından beri ağlıyorsun.

“Ben...”

“Bir de üstüne, hanımefendi, çocuklarınız sizden farklı bir hikâye anlatıyor. Onlara bir canavar olduğunu sizin söylediğinizi. Onları asıl sizin korkuttuğunuzu söylüyorlar. Onlara zarar verdiğinizi.”

O ânı bir daha yaşıyormuş gibi utançla doldu.

Nasıl yaparsın? Bunu nasıl yapabildin?

“Bir de şu *silah* var.” Amir sözcüğü öyle bir şüpheyile söylemişti ki sanki dünya üzerinde silah diye bir şey yoktu, bunu

kavraması imkânsızdı. “Esnek, küçük? Bıçak değil, tabanca değil, halat da değil? Küçük, sallanan bir şey?” Hayali saçmalığı yakalayıp onun görünmezliğini bükteği bileğiyle salladı.

“Bir ses çıkarıyordu, ağır...”

“Ama hepsinden önemlisi, hanımefendi,” diye sözünü kesti, “deneyip görünce iyice aklımız karıştı. O gizli odaya girdik. Adamlarım evde yürüdü, doğruyu söylemek gerekirse ben bir bok duyamadım. Ama siz? *Ah, şu odaya girip bağırdığını duydum. Merdivenden indiğini duydum. Oyuncakları tekmelediğini duydum. Üst kattaki gardırobun kapağını açtığını duydum.* Görünüşe bakılırsa *doğüstü* bir duyma yetiniz var, hanımefendi.”

Yine o kelime, doğüstü. Resmen kin tutuyor! Çünkü mutlaka bir şey duymuş olmalı. Sen hepsini duydun.

“Kasten yaptığınızı söylemiyoruz,” dedi şöminenin yanındaki koltukta oturan toy memurun sakın sesi.

Amir derin bir nefes aldı. İçinde birikmiş enerjiyi salmak, kendine daha nazik olması gerektiğini ve ona suç işlemeye meyilli, yoldan çıkmış biri değil de ruhsal açıdan hasar görmüş biri olduğunu söylemesini hatırlatmak ister gibi bacaklarını ovalayıp yine parmaklarını çıtlattı.

“Tabii. Tabii! Bunların hiçbirinin *kasıtlı* olduğunu söylemiyorum. Yani, büyük bir badire atlattınız. Belli ki hafızanızda boşluklar var. Ruh doktorunuz da bunu doğruladı. Mesela bize ilk görüşmemizi kaydetmemiz için izin verdiğinizizi hatırlamadınız. Belki içki içtiğinizi de unuttunuz. Yeterince içtiğiniz zaman unutması kolaydır. Hem çocuklarınız da kendinizde olmadığınızı söyledi. Tanıdığım çoğu kişi hasta olmaktan korkuyor, tabii ki. Ama siz? Kocanızı kaybettiniz, o yüzden normal davranmamanız, doğru düşünememeniz anlaşılır. Belki dört duvar arasında delirdiniz. Fazla içmeye başladınız. Yalnızlaştınız. Geceleri bana söylediğiniz gölgeleri görmeye, çocuklarınız için endişelenmeye başladınız.” En başından itirazlarını engellemek

ister gibi avuç içlerini kaldırıp ona doğru tuttu. “Anlaşılır bir durum tabii, anlaşılır.”

Kadın polis memurlarına bakmamak için başını eğmiş, yaralı eline bakıyordu. Kendini aynı anda hem ağırlaşmış hem içi boşalmış hissediyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir? Polis amirinin gizli yerden hiçbir şey duyamaması, kanındaki alkol, kilitlenmemiş kapı, lastik izi olmayışı, restoranda işletmeci olmaması, sonra...

“Sonra şu eve giren adam. Çok gevezeymiş, değil mi?” Amirin sesinde aşağılayıcı bir tını vardı. “Evinizin ne kadar korkunç olduğunu, kendisinin ne kadar korkunç olduğunu söyleyip durmuş. Kapınıza kadar gelmiş, masallardan fırlamış bir Koca Kötü Kurt. Şu işe bakın ki çocuklarınızı tüm bu kötülükten koruyabilecek tek kişi sizsiniz. Ama siz de itiraf ettiniz, kendiniz söylediniz, kendine Köşe demesinin” –not defterinde bir sayfayı açıp büyük harflerle yazıp altını çizdiği kelimeyi gösterdi– “saçma olduğunu. Gördünüz mü, hanımefendi? Adamın kendine böyle demesinin saçma olduğunu siz söylediniz. Yüksek sesle konuşmasının.”

Amirin sakinliğini korumaya çalışmasına rağmen öfkesinin giderek yükseldiğini görebiliyordu. Hafızasını yokladı ama Köşe’nin “saçma” olduğunu söylediğini hatırlayamadı. Göğsünde giderek büyüyen korkuyla, sesini duyuramamanın, anlaşılmanın ve ona inanılmamasının ağırlığıyla omuzları öne çöktü.

Bunlar yaşandı, yaşandı, onu dinleme. Gerçektir. Kaybolan eşyalar, tuvalet kapağı, sigara dumanının kokusu, patlak lastik...

Amirin sesi daha kısık, hırıltılı bir hâl aldı. “Kendinizi kahraman yerine koydunuz, değil mi? Dolaba saklanmış kürk montunuzla. Ama karın içinde yol almanın ne kadar kötü olabileceğini düşünmediniz. Ayak izlerini, eve zorla girme işaretlerini hesaba katmadınız. Ama şimdi ilgiyi üstünüze çektiniz, değil mi? Ben, adamlarım, doktorlar, hemşireler. Çocukların

büyük kahramanı. Koca Kötü Kurt'la savaşıyor küçük kadın. Çok basit değil mi sizce de?"

"Yaşadıklarınız düşünülünce aklınızın karışması kolay," diye onu rahatlamaya çalıştı toy polis.

Amir boğazını temizledi.

"Kesinlikle. Üstelik tek başınasınız. Yakınlarda aileniz yok, pislik kayınpederiniz hariç. Yeni bir yerdesiniz, arkadaşınız yok. Belli ki başınıza gelenlerle başa çıkamamışsınız. Bir deri bir kemik kalmışsınız. Hastanede sizi yatağa bağlamak zorunda kaldılar."

"Ama psikiyatrist..."

Amir onun itirazını bastırdı. "Evinizde yabancı bir adamı ilk görüşünüz değil, değil mi, bana söylediğiniz gölge adamlar? Ayrıca sürekli uyanıksınız, durmadan evi arşınılıyormuşsunuz, çocuklarınız öyle dedi. Bütün gün televizyon izlemelerine izin veriyormuşsunuz. Onlara yapışıkmişsiniz, öyle dediler, dizleri kanasa histeri krizi geçiriyormuşsunuz. Korktukları sırada da sizin tabirinizle, onları *ittiniz*."

Sen korkunç bir annesin.

Amir ona doğru eğildi, dirseklerini genişçe açtığı dizlerine dayadı, çenesini birbirine kenetlediği parmaklarına yasladı. Gözlerinin buz mavisi kadının içini deşiyordu.

"Tüm bunlar nasıl oldu gördünüz mü, hanımefendi? Ne kadar basit olduğunu?"

"Yalan söylemiş olmalı?" Başını iki yana salladı, sesinin daha yüksek, daha güçlü çıkmasını istiyordu. Aklı en ufak bir olası açıklamayı bulup çıkarmak için çabalıyordu. "İşletmeci olduğunu söylediğinde..."

Amir artık sabırlı numarası yapmıyordu.

"Hanımefendi, yanıldınız, gerçek bu. Bunları uydurdunuz. Rüya gördünüz. Bize yalan söylüyorsunuz. Aklınız yerinde değil. İlgi istiyordunuz. Bunun nasıl da ortada olduğunu görmiyor musunuz?"

Adam şimdi o kadar yakınına girmişti ki kokusunu alabiliyordu. Parfümün altından gelen spre y ütü kolası ve çiğ soğan.

Zihni içine kapandı, üniversitedeyken aldığı psikoloji dersinden bir hikâyeye döndü. Bir zamanlar, diye başlıyordu hikâyeye, adamın biri komşusunu ondan ödünç aldığı çaydanlığı kırık olarak iade etmekle suçlamış. Oysa aslında adam aldığında çaydanlık zaten kırıkmiş ve onu zarar vermeden geri getirmiş, hatta aslında onu hiç ödünç almamış. İnsanların rüyalarda nasıl düşündüğünü göstermek için anlatılan bir hikâyeydi bu. *Buradaydım ama burası burası değildi. Seninle konuşuyordum ama o sen değildin.*

Bu mantıksızlık amirin birbiriyle çatışan argümanlarıyla kusursuz bir uyum içindeydi.

Aslında delisin. Ama aslında bunu bilerek planladın. Aslında yalan söylüyorsun ama aynı zamanda bunları hayal ettin. Gerçekte bunlara bir suç izlenimi vermeyi başaramadın ama aynı zamanda öyle bir niyetin de yoktu. Paranoyaksın, histeriksin ama yeterince duygusal da değilsin. Hikâyeyi fazla doğrusal ama anlamsız konuşuyorsun. Kendini nasıl bir kahraman gibi gösterebileceğini hesapladın ama aynı zamanda bu işten yakayı sıyrırman için gereken tüm detayları unuttun. İşlev göremez hâldesin, kendini dünyadan soyutlamışsın ama tek istediğin yabancıların ilgisi. Çocuklarını yalnızca kendinin koruyabileceğinden eminsin ama aslında onlara zarar verdin.

Tüm bu çelişkili gerçeklikler birbiriyle aynı anda var olamazdı ama yine de hepsi amirin argümanını desteklemek için birbirine dolanmıştı.

Köşe'nin var olmadığını düşünüyor. Sana inanmıyor.

“Ben çaydanlığım,” diye mırıldandı. Yaralı gözü çözünüp teninin altındaki boşlukları dolduran bir sıvıya dönüşür gibiydi. “Ben çaydanlığım.”

Amir ve toy memur birbirlerine en sonunda aklını tamamen kaybettiğini düşündüklerini belli eden bir bakış attı. Tüm

tanıdık objeler, eşyaları, bu yabancıların arka planını oluştuyordu. Şöminenin yanındaki koltuğun altında küçük bir pelüş at vardı. Halıda kül izleri görülüyordu.

Kazanamazsın. Bir oyun oynuyorsun ama kazanma şansın yok.

“Neden bize gerçeği söylemiyorsunuz?” Toy memur sesine nazik bir tını katmak için çok çabalıyordu. “Anlaşılabilir bir durum bu.”

Acısı dayanılmazdı. Kafa karışıklığı, beyninin kayıtları atlaması, parçaların eksikliği ona fazla geliyordu. Görünürdeki sonsuz çelişkileri, tüm gerçekleri ve amirin ya tutarsa diye duvara fırlattığı alternatif gerçekleri ve *belki olabilecekleri* nasıl çürütebilirdi? Kafatası böyle yumuşamış ve zedelenmişken bunu nasıl yapabilirdi?

“Bu olamaz. Bu bir kâbus.” Başını titreyen ellerinin arasına aldı.

Amir kollarını göğsünde kavuşturdu, onun hakkındaki fikirleri uzun zaman önce bir yerlerde zarar görmüştü. Belki kanındaki alkol seviyesini gösteren testi ilk gördüğünde. Belki kafede bir işletmeci çalışmadığını öğrendiğinde. Belki dini doğüstü bir şey diye tanımladığında. Belki, ta kasım ayında onu ilk gördüğünde... belki.

“Kâbus,” dedi adam sertçe. “Kesinlikle doğru. İtiraf ettiğiniz için teşekkürler. Akıllı davrandınız. Zeki bir kadınsınız. Kesinlikle öyle. Bunlar yaşanmadı.”

“Zeki” kelimesini bazen büyükannesine ters cevap verdiği zamanlar kadının söylediği gibi alaycı bir tonla söylemişti. “Bak sen, ne kadar *zekisin*.”

“Yaşandı. Bu sizin işiniz. Bana inanmak sizin işiniz,” diye mırıldandı.

Amir sikkın bir tavırla ofladı.

“Açıkçası, hanımefendi, insanlar bize hep yalan söyler. Bizim işimiz dinlemek. Gerçekleri ve ipuçlarını takip etmek. Bu

size gerçek gibi gelmiş olabilir. Ama yaşandığı anlamına gelmez. Kendiniz de söylediniz, sadece bir kâbustu.”

Bitap düşmüş gözlerini kapayıp uyumayı öyle çok istiyordu ki.

“Hayır,” dedi, uzak bir fısıltı gibi çıkan sesi. “Rüya değildi. Gerçekten yaşandı.”

Hazine kutusunu düşün, gördüklerini düşün, çocukları düşün, çalışma odasında seninle birlikte durup onu dinlediler. Onlar da duydu, onlar da gördü.

“Rüya değildi,” dedi tekrar, daha yüksek sesle. “Patlak lastik, tuvalet kapağı, kayıp eşyalar...”

“Hanımefendi, önce saçma olduğunu, kâbus olduğunu söylüyorsunuz, şimdi gerçekten yaşandığını mı? Hadi ama.” Polis amiri hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi başını yavaşça iki yana salladı. “Yeter artık.”

Amir duraksadı, sonra öyle uzun bir nefes verdi ki kadını huzursuz etti çünkü bunu az sonra elindeki önemli bir kartı oynayacağını belli eden, kötü şeyler olacağına dair bir his yaratmak için tasarladığı belliydi.

“Bunu söylemek istemiyordum ama doğruyu söylemek gerekirse mecburum. Belki bize doğruları söylemenizin ne kadar önemli olduğunu anlamanıza yardımcı olur.” Kadın başını kaldırıp amire, onun gökyüzü mavisini cam gözlerine baktı. “Aile Hizmetleri’ne bir ihbar yapıldı. Çocuklarınızı geri almadan önce sizi ve evinizi değerlendirmeleri gerekecek.”

Çatlak göz çukurunun, acılı kafatasının zonklayan ağrısı öne fırladı.

“Ne?” dedi boğuk bir sesle. “Ne?”

Adam kasten yavaş yavaş konuşuyordu. “Onları geri almadan önce Aile Hizmetleri’nin sizi, çocukları, evinizi görmesi gerek.”

“Ben... ne?”

Gözünün önünde parlak benekler belirdi. Onların arasından amiri görmeye çalıştı, görüşünü netleştirmek için gözlerini hızla kırptırdı.

“Bildiğim kadarıyla bu ilk değerlendirme olacak ve konunun bir üst makama taşınıp taşınmaması gerektiğine karar verecekler.”

“Üst makam mı?”

“Düzenli denetim ya da velayet değişikliği gerekip gerekmediğine karar vermek için.”

Gizli odada kollarını çocuklarına doladığını hissetti. Onların çaresiz ve korku dolu bir sesle, *Annecim!* diye bağırma-larını duydu.

“Nasıl?.. Neden?”

“Biri sizin uygun olmadığınıza dair bir ihbarda bulundu.”

“Ne?.. Kim?” diye kekeledi.

“İsim veremiyoruz.”

“Kayınpederim mi?”

“Kayınpederinizin o gece çocuklara zarar vermiş olmanızdan rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Yani sizi o ihbar etmiş olabilir. Ama başkası da olabilir. Hastaneden biri mesela. Çocuklardan birinin öğretmeni.”

Amirin, kimin onun anneliğe uygun olmadığını iddia etmiş olabileceğine dair gevşekçe birilerini sıralaması algısını açtı.

Bu planlıydı.

“Bir polis olabilir mi?” diye sordu.

Amir hafifçe omuz silkti ama bakışlarını üstüne dikip onu suçlaması için âdeta meydan okudu. Amir, gözlerinde annesinin mahkeme salonundaki memurlardan birine, kurbanları ve hayatta kalanları rahatça yok sayan çok başlı bütünün bir parçasına dönüştü.

Senin suçun olmasını istiyorlar çünkü onlar için en kolayı bu.

“Memurlar böyle durumları yetkili mercilere bildirmekle yükümlüdür,” dedi amir soğukkanlılıkla. “Demek istediğim, Aile Hizmetleri’nin bizimle iş birliği yaptığınızı, doğruyu söylediğinizi, gerçeklerin farkında olduğunuzu bilmesi gerek. Bu çok işinize yarar.”

Evet, bu şantaj. Polis, kayınpederin, hepsi çocukları senden almak için birlikte çalışıyor.

Çocukken annesi öldüğünde ve kocası kanlar içinde kapıdan çıkarıldığında olduğu gibi bedeni göğsünün içindeki sızılı özlem hissinin etrafına kıvrıldı. Kolları yaralı bacaklarına sarıldı, alnı dizlerine yaslandı ve gözleri refleks olarak kapandı.

“Travma, travma bitince sona ermez,” dedi psikiyatristin sesi.

“Hanımefendi?”

Onlara söz verdin... Söz verdin! Onları alacağını söyledin. Peki şimdi, şimdi ne olacak?

“Anlamıyorum,” diye mırıldandığını duydu.

Anlıyorsun.

Amirin sesi alçak ve sakindi. “Bir mektup gelecek. Sosyal görevli size telefon edecek. Size söylemeye çalıştım. Çocuklarınızla ilgili aramanız gereken kişi o. Ama henüz erken. İşlerin yoluna girmesi için daha çok zaman gerek. Hemen hemen her zaman çocukları anne alır. Hem güzel bir eviniz var. Hâliniz vaktiniz yerinde. Size bir şey olmaz. Çocukları geri alırsınız. Dediğim gibi olanları bir daha düşünürseniz. Mantıklı olanı görürseniz.”

Gözlerini ve bedenini kapalı tutmaya devam etti.

“Su ister misiniz? Herhangi bir şey?” diye sordu toy memur.

Midesi telaşlı bir çaresizlikle bulanmaya başladı. İnlemelelerini duymasınlar, boşluğa düşüşünü görmesinler diye kendine daha sıkı sarıldı.

“Siz iyice bir düşünün, tamam mı?” dedi amir. “Bir daha düşününce cevapları, açıklamaları bulabilirsiniz.”

“Gidin.”

“Emin misiniz? Söylemek istediğiniz başka bir şey yok mu?”

“Çıkın.”

Amir yine iç geçirdi. “Peki. Sonra konuşuruz.”

Cevap vermedi.

“Anlıyor musunuz, hanımefendi? İdare edebilecek misiniz? İyi hissetmezseniz o ruh doktorunu ya da bizi arayabilirsiniz, tamam mı? Şimdi zor geliyor biliyorum ama...”

Bu defa, daha önce kendi kendine gösterme izni vermediği öfkesiyle yaralı yüzünü çarpıtarak adama baktı.

Sesi içinden bir tıslama gibi çıktı. “Dışarı. Çıkın. Derhâl.”

Amirin gözlerinde kısacık bir an şaşkınlık gördü. “Tamam,” dedi adam. Kendini toparladı. Spor çantasından bir şey aldı. “Alın. Telefonunuz. Buraya, kartvizitimin hemen yanına koyuyorum. İrtibat hâlinde olacağız.”

Toy memur, amirin peşinden oturma odasından çıkarken ona endişeli gözlerle baktı. Botlarını giyerlerken, “Sence yalnız kalmalı mı?” dediğini duydu genç adamın.

“Bize ne. Onu hastaneden psikiyatrist çıkardı. Neyse, ona düşünme şansı verir.”

Kapının kapandığını duydu. Arabanın uzaklaşmasını dinledi. Bir yastığın içine doğru çığlık atmak için arkasına döndü. Yalnızken bile kendini bastırmak için eğitilmiş olmasına sinirlenip yastığı odanın diğer ucuna fırlattı.

Ağzını açıp derin, ilkel bir ses yansımasıyla bir hayvan gibi feryat etti.

Bunca zaman sonra en sonunda çığlık atabildin.

Sesi kısılmıştı. Şimdi ne olacağından emin değildi ama içinde, ona bir söz hakkı bile vermeden onu yukarı kaldırıp sonra yere çakacak bir dalganın üstündeymiş gibi mide bulandırıcı bir his vardı. Ancak bir duygu patlamasının yol açabileceği bir yorgunlukla kendinden geçti. Ama her uykuya dalacak gibi oluşunda Köşe'yi duyuyordu. Gözlerini hemen açıp kapılardan birine sarınmış çatal bir dil, hırpani pençeler görmeyi bekliyordu.

Korkuyorsun çünkü bu yaşandı. Korkuyorsun çünkü gerçektir.

Polisin üstünden geçip halıda iz bırakacak kadar derine işlemesine neden olduğu kül izlerine baktı. Aklına kocasının küllerinin dolaptaki bir kutunun içinde olduğu geldi. Ateşten bir öfke boğazını yalamaya başladı ve sinirden düşünceleri birbirine girdi.

Çocuklar yok, kocanın külleri, her yerde küller. Önemli olan her şey yandı. Yalan söylediğini düşünüyor. Deli olduğunu. İçmediğin hâlde içkiye bağlıyor. Nasıl olduğunu anlamıyor. Nasıldı? Gerçekten nasıldı? Köşe senin için "kadın engeli" dedi. İşte o amirin gözünde de busun. Uygunsuz, akıl sağlığının yerinde olduğunda

ısrarcı. Burada böyle bir şey yaşanması onu kötü gösteriyor. Tuhaflığı, korkunçluğu bunu başından savmasını kolaylaştırıyor.

Amir, Köşe, mahkeme salonundaki hatırlanması zor katil, onu savunanlar, annesini savunmakta başarısız olanlar birbirine girdikçe öfkesi daha da alevlendi.

O katil içinden gelen en kötü güdülerini dizginleyememişti. Köşe, kuralları hiçe saymakla gurur duyuyordu. Yine de ikisi de açıkça küçümsedikleri, kendilerini bir şekilde üstün gördükleri kurumlar ve gelenekler tarafından korunuyorlardı. Polis amiri ve onun gibilerin koruduğu aynı yazılı ve yazılı olmayan kodlar.

“Seni yumuşatmak, seni bir koyuna dönüştürmek için yaptıkları onca şey,” demişti Köşe. “Ama ben onların üstüne basıp geçiyorum.”

Köşe’nin bu dünyada olması karşısında annesinin, büyükannesinin, kayınvalidesinin ve kocasının göçüp gitmiş olduğu gerçeği kalbine oturan bir taşı, adaletsizliğin ve sorumsuzluğun öfke veren varlığı.

Geriye sadece sen kaldın. Bu, önemli olan her şey için. Bunların hiçbirisi üstesinden gelinemez değil. Bunların hiçbirisi henüz bitmedi. Psikiyatrist haklıydı. Lanet olası Köşe haklıydı. Tek engel sensin.

Doğruldu. Kolunun ucuyla yüzünü sildi.

Sana bakıyorlar ve seni tanıdıklarını düşünüyorlar. Ama seni görmüyorlar. Göremiyorlar. Kendilerini üstün görüyorlar. Daha iyisini bildiklerini düşünüyorlar. Ama “daha iyi” diye bir şey yok. Yalnızca insanlar var, tercihler yapan insanlar. Onlara dağıtılan elle idare etmeye çalışın. Oysa sen avantajlarını kullanmayı seçeceksin. Lanet olasıca, işinde çok iyi bir avukat tutmayı seçeceksin. Savaşmayı seçeceksin. Ve kimsenin kendi aklını sorgulamana yol açmasına izin vermeyeceksin. Çünkü bunu yapacak olsaydın o dağ aslanını gördüğün zaman yapardın, Köşe’yi gördüğün zaman yapardın ve şimdi ölmüş olurdun.

Telefonunu amirin kahve sehpasında bıraktığı yerden aldı. Yalnızca bir tane sesli mesaj vardı, o da resmî bir kurumdandı. “Reşit yaşta olmayan iki çocukla ilgili mektubumuza istinaden... değerlendirme... denetim... bize ulaşın...”

Onları aramak için çok geçti. Kar botlarını ve mantosunu giydi. Bir şeyler yapmaya, savaşmaya karar vermiş olmasına rağmen kapıya ulaşınca tereddüt etti.

O dışarıda olabilir.

Girişteki camlardan dışarıdaki alacakaranlığa baktı ama içeriden cama vuran ışık dışarıyı görmeyi zorlaştırıyordu. Karda yeni ayak izleri yoktu.

Amir haklı. Köşe muhtemelen geri gelmez. Çok riskli.

Yavaşça evin önündeki yoldan posta kutusuna gitti ve içindekileri aldı. Zarfları, dergileri ve ıvır zıvır broşürlerini kucaklamış eve geri yürürken gözüne sol tarafındaki çayırda bir şey takıldı. Ne olduğunu anlayana kadar kalp atışları giderek hızlandı. Bir dişi geyik ve yavru geyik yumuşak kulaklarını ona çevirmiş, kıpırtısız duruyordu.

Yavru, yılın bu zamanına göre küçüktü. İlk kışını atlatmaya çalışan geç doğmuş bir yavru olmalıydı ve bu kış şimdiden zor geçiyordu.

Geyikler onu bir süre süzdükten sonra havada görünmeyen bir akım koşmalarına neden oldu. Anneyle çocuğu arasında bir ip varmışçasına aynı anda hareket ediyorlardı. Kahverengi sırtlarının peşinde sallanan beyaz kuyruklarını, karın içinden mezarlığa zıplarkenki zarafetlerini ve patıkada gözden kayboluşlarını izledi.

Gördün mü bak? Şimdi bile her şey ne güzel.

Geyiklerin peşinden, “Bol şans,” dedi yüksek sesle.

Bir şey unutmuş, bir odaya girmiş ama ne için geldiğini hatırlayamazmış gibi kaşlarını çattı. *Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?* diyen sesi takip etmeye çalıştı ama ucunu kaçırdı ve sonunda *Kes şunu, kes şunu,* diye düşündü. *Bir şeyleri*

unuttuğunu düşünüp kendine eziyet ediyorsun. Ya da unutmaya devam ettiğini.

İçeri girip kapıları kilitledi. Alt kattaki tüm pencerelerin kapalı olduğunu iki kez kontrol etti. Ondan sonra postaları incelemeye başladı. Aradığı mektubu bir kez, sonra bir kez daha okudu.

“İhbar edildi... reşit olmayan çocukların bakımı ve korunması... değerlendirmeden sonra bir üst makama...”

Mektubu kolunun altına sıkıştırdı. Mektubu, telefonunu ve hastaneden aldığı bir torba dolusu ilacı yukarı çıkarıp banyo tezgâhının üstüne koydu. Üst kattaki tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Evde kimse yok, dedi kendi kendine. Evde senden başka kimse yok.

Polisin üstüne diktiği yargılayan gözleri olmadan kasayı açması kolay oldu. Altın paralar, kocasının yüzüğü ve silah yan yana duruyordu.

Güçlerini içine çekebilecekmiş gibi parmaklarını her birinin üstünde gezdirdi.

Acil bir durumda güvenliğiniz için sakladığınız tüm bu eşyalar? Hepsi soğuk metal. Hiçbiri yumuşak değil, hiçbiri sıcak değil.

Madeni paralardan biri kenara kaymıştı, paraları düzeltti. Tabancanın kılıfında pantolon ya da kemere takılabilmesi için metal bir klips vardı. Amir silahı klips aşağı bakacak şekilde, tuhaf bir açıyla bırakmıştı ve tabancanın yarısı kılıfından dışarı çıkmıştı. İkisini de kasadan aldı. Tabanca onun titrek, birleştirilmiş avuçlarında bir tuhaf görünüyordu. Amirin rahat ve becerikli tutuşunu, şarjörü *klik* diye yerine koymasını ve onun elinde silahın ne kadar küçük göründüğünü düşündü. Kadın içinse büyüklüğünden ötürü tutması rahatsız ediciydi. Tabancanın metal olmadığını fark etti, kalıplanmış polimerden yapılmıştı, sapı sertti ama tutmasını kolaylaştıracak kauçuk ma-

teryalden yapılmamıştı. Şarjörü çıkaran butona baktı, amire kıyasla bu kadar beceriksiz olmasına sinirlendi.

Titreyen elleriyle şarjörü çıkarmayı başardı ve mekaniği inceleme kısmına geçince bu işe aşına olduğundan sakinledi. Tabancanın dışı reçineydi ama iç kısmı metaldi. Ellerinde tuttuğu şeyi parçalarına ayırmak açıklama gerektirmeyecek kadar kolaydı. Gözlerini kısıp tabancanın içindeki yaylara, vidalara ve dübellere baktı. Basit bir aletti. Tetiği çekince bir çubuk havaya kalkıyor, mermiye çarpıp ateş etmesini sağlıyordu.

Metodik hareketlerle tabancanın parçalarını tekrar birleştirdi, parmakları hünerli ve sakindi. Aleti parçalarına ayırmak onu rahatlatmıştı. Tabancayı daha az canlı bir şey, pusuda bekleyen öngörülmez bir hayvan olmaktan çıkarıp korkunç bir amaç için tasarlanmış basit bir zarif mühendislik örneğine dönüştürmüştü. Tabancayı dikkatle naylon kılıfına yerleştirdi, komodine koydu ve kocasının alyansını çıkardı. Yüzük başparmağına bile büyük geliyordu ama yine de onu da komodinun üstüne koydu. Kasayı kilitledi, babasının altın madeni paraları parıldayıp sonra gözden kayboldular.

Parayla ilgili tüm endişelerin, dolandırıcı gibi kocanın fotoğraflarını imzalaman ama yine de şu anda içini en az rahatlatan şeyin para olması ilginç değil mi?

Banyo çekmecelerini karıştırdı. Çocuklar için aldığı, üstünde Sünger Bob Kare Pantolon deseni olan yara bantları vardı yalnızca.

Güzel aslında, renkleri, çocukları hatırlatıyor.

Yara bantlarından birini kocasının platin alyansının etrafına sarıp yüzüğü parmağına geri taktı. Ancak bir yara bandı daha sardıktan sonra yüzük en sonunda orta parmağına oturdu, yüzük parmağındaki kendi alyansına değmesi güven verdi. Başparmağıyla yüzüğün platin ışıltısını ovaladı. Koca dişli sünger karakterin canlı renklerine dokundu.

Gördün mü? Biraz yumuşaklık. O kadar soğuk değil. O kadar yalnız değilsin.

Tabancayı da yüzükle aynı şekilde sarıp çizgi karakterler sayesinde yumuşadığını hayal edince alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde. Silahı çocukluğundaki öğle yemeği kutuları gibi yapışkanlarla kaplı hâlde bulsa amirin nasıl sıkılıp kaşlarını çatacağını hayal etti. Aletin soğuk mat siyahlığının etrafında azıcık bir renk olsa neden biraz olsun rahatlayacağını merak etti.

Misafir odasındaki çizim masasına kocaman bir kâğıt serdi. Onun yanına bir pusula, kalemler, silgiler, şablonlar, bir cervel ve gönye koydu. Eskizlerinin çoğunu bilgisayarda yapsa da her projeye kalemle başlamayı severdi.

Oturunca arkasındaki açık kapıyı soğuk bir nefes gibi hissetti. Kasayı kontrol ederken, kocasının yüzüğünü sararken, sırtını duvara dönmüş olduğunu fark etti.

Kimse sana arkandan gizlice yaklaşmasın diye.

Çizim masasını oynatmak şaşırtıcı şekilde kolaydı. Açısını yüzü odanın kapısına bakacak şekilde ayarladı. Bu defa oturduğunda ensesindeki tüyler diken diken olmadı ve odaklanabildi.

Karelerden oluşan bir şablon çizdi. Atılacak kesin adımları (*avukat tut*) ve muğlak olanları (*doğruyu söylediğini kanıtla*) renklerle kodladı. Becerikliliği, çizdiği çizgilerin kendinden eminliği, net, mimari harfler... Hepsi ona, *Sen deli değilsin. Hepsi gerçektir. Onları geri alabilirsin. İyileşeceksin. Onları koruyabilirsin*, diyordu.

Çoktan planlanmış olanlara noktalı bir çizgi çizdi. Alarm şirketi ve çilingir ertesi sabah gelecekti. Yeni sorunu hareket edemez durumda olan arabalardı ve bununla ilgilenmesi gerekecekti.

Ne zamandan kaldığı belli olmayan hazır bir yemeği mikrodalgada pişirip yedi. Sonra misafir odasından yastıkları ve battaniyeyi alıp kendini banyoya kilitledi; burası evde içeriden sürgüsü olan tek odaydı.

Bir an için sürgüyü taktığı zamanı hatırlayınca eli havada asılı kaldı. Çaresizce kendiyle ailesi arasına bir tür bariyer çekmek, kısacık bir an yalnız kalabilmek istemişti. Şimdi onları delicesine özlerken bu istek başka bir hayata aitmiş gibi geldi.

Dökme demir banyo küvetine battaniyeyi serdi.

Bir sert şey daha yumuşadı.

İlaçlarını yuttu. Kulak tıplarını taktı. Küvetin duvarları etrafını sarmışken uykuya iyice dalıp bilincini tamamen yitiremedi.

Banyonun camından giren ilk ışık kırıntısı onu uyandırdı. Kasları feci hâlde kasılmıştı. Sırtı geceyi bir yumruğun üstünde yatarak geçirmiş gibi ağrıyordu. Kocasının yüzüğünü taktığı parmağı alışkın olmadığı yüzükten dolayı sızlıyordu.

Metal şeylerle uyursan böyle olur.

Telefonuna baktı. Çilingirin ve alarm şirketinin gelmesine bir saat vardı. Elinden geldiğince kıpırdamadan durup evi dinledi. Kulağını banyonun kapısına yasladı. Basamaklardan gıcırtı gelmiyordu. Dışarıdaki rüzgârın sesi dışında çıt yoktu. Yine de uykusunun derinliğinde onu banyodan çıkmak konusunda endişelendiren bir şey vardı. Henüz rüyalara cesaretini toplayamayacak kadar yakındı. Duş aldı, dişlerin fırçalandı, küvetin kenarına oturup birkaç telefon açtı, aynı sesli mesajı bıraktı.

“Merhaba, aile hizmetlerinin durumumu değerlendireceği konusunda bilgilendirildim, internette ailelere bu konuda yardım etmekte tecrübeli olduğunuzu gördüm. Acilen bir avukata ihtiyacım var...”

Her aramanın arasında, *Hastane kanındaki alkol oranı konusunda hata yapmış olabilir. Teneke kutunun kayıp olduğunu biliyorsun. Oyuncak ayının da. Kızının kıyafetlerinin. İzlendiğini hissetmiştin. Anahtarı kopyalamış olabilir. Lastiğine çivi sokmuş olabilir. Ve belki de bir şekilde saklandı ve gizlice dışarı çıkmayı başardı.*

Alt katta kapının çalındığını duyduğunda on altı mesaj bırakmıştı bile. Banyo kapısının sürgüsünü açtı, kıpırtısız ve boş koridora baktı, dikkatle dinleyerek kendini gölgelerin içinde ona saldırmak için hazır bekleyen bir Köşe olmadığına inandırmak için kocasının yara bantlı alyansını sıktı. Üstünde bol bir tişört ve kocasının hırkalarından biri vardı, hassas bacaklarına yumuşak bir eşofman altı geçirdi, belindeki büzme ipini iyice sıktı. Bol giysilerin morluklar, şişlikler ve sert, doğal olmayan yumrularla dolu vücudunu gizlemesini umdu. Aşağı inince çilingirden onu beklettiği için özür diledi. Ondan az sonra da alarm şirketinin ekibi geldi.

“Tüm kilitler,” dedi. “Her kamera, her pencere, her kapı. Evet, istediğiniz kadar elektrik kullanın. Evet, oradaki kablolar olur.”

Evin içinde başka insanların sesi ve hareketi, kendini güvende hissetmesini, etrafı peşinde dolaşıp ona sorular soran işçilerle çevrilmişken Köşe’nin bir yerden fırlamayacağını, ona bir şey yapamayacağını düşünmesini sağladı. “Yeni paneli nereye istiyorsunuz? Jeneratöre de bağlayalım mı?”

Ellerini dikkatle ama becerikli tavırlarla evin içindeki her şeyin üzerinde gezdirdi, Köşe’nin varlığına dair bırakmış olabileceği izleri aradı. Şablonunda *bulgu* diye işaretlediği yeri dolduracak herhangi bir şey. Bir diğerine *kanıt* yazmıştı.

O vardı. Yaşayan her canlı iz bırakır.

Bodrum katında burnuna yine sigara dumanı kokusu geldi. Alarm şirketinde çalışan adamlardan birine kokuyu alıp almadığını sordu.

“Ah, evet,” dedi adam. “Sigarayı bir yıl önce bıraktım ve şimdi sanki ona karşı altıncı bir his geliştirdim.”

Duyularının bu şekilde tanınması ve onaylanması gözlerine yaşlar dolmasına neden oldu ama aynı zamanda içinde bir öfke hissetti.

Ne kokusu aldığını biliyorsun. Bunun gerçek olduğunu birinin sana söylemesine ihtiyacın yok.

Köşe'nin varlığına dair başka izler vardıysa bile hiçbir şey bulamadı. Köşe bir yokluktu. Kaynağı olmayan bir koku, kaybolan objeler, hatıralar. Bir yer değiştirdi: yanlış komodine konulan telefonu, açık bırakılan tuvalet kapağı, kapatılan bebek monitörü. Tavan arasında, bodrum katında ayak izleri bıraktıysa bile polis evi ararken farklı boyutlarda adımlarla yer değiştiren toz yüzünden çoktan silinip gitmişlerdi.

Polisler dikkatsizdi. Baştan savma.

Hiçbir iz bulamamak cesaretini kırmıştı, dikkatini başka şeylere verdi. Öğleden sonra birkaç battal boy çöp torbasını çerçöple doldurmuş, garajdaki eski kıyafetleri bir kutuya yerleştirmiş ve evini aylardır yas tutmanın yol açtığı bakımsızlıktan kurtarıp derli toplu bir ev olmaya bir adım daha yaklaştırmıştı.

Bir sosyal hizmetlinin evine geldiğini ve evi doğal ama temiz ve pırıl pırıl gördüğünü hayal etti. "Ah evet," diyordu hayalindeki kadın. "Burası çocuklar için harika bir yer."

Ama kanıt yoktu. Yalnızca kayıp eşyalar vardı. Yeri değişmiş eşyalar. Bir koku.

O bir hayalet.

Onu arayan ilk avukatla anlaştı, kadının gerçekçi tonundan ve polisle alay etmesinden hoşlanmıştı.

"Polisler," diye homurdandı avukat. "Tekrar gelirlerse –ki gelecekler, bundan emin olabilirsiniz!– hiçbir şey söylemeyin. Onlara benim adımları ve numaramı verin, hepsi bu. Ben aile departmanı ile irtibata geçeceğim, onları harekete geçirmeye çalışacağım. Bu dosyanın hızlıca kapatabilecekleri bir dava olduğunu açıkça söyleyeceğim. Ama sizi uyarmam gerek, onların da sırada bekleyen bir sürü işi var, çalışanlar hasta olup izin alıyor, yeterince personelleri yok. Çocuklarınızın eve dönmesi, istediğinizden ve olması gerekenden uzun sürecek. Bu sırada

psikiyatristle görüşün. Yardım aldığınızı göstermeniz gerek. Birinin yetkinliğinizi teyit etmesini isteyeceksiniz.”

Çeki yazarken çilingir onun hırpalanmış, lekelerle kaplı yüzüne kaçamak bakışlar attı ama hiç soru sormadı. Alarm şirketinden gelenler onunla birlikte evi dolaşıp yeni sistemi tanıttı. Anladığından emin miydi, gerçekten emin miydi?

“Evinize biri girdi, öyle mi?” Ekip lideri yüzündeki hasarı açık bir merakla inceliyordu. “Ne oldu?”

“Adamın biri eve girdi.” Omuz silkti.

“Bu sistemi *önceden* kurmuş olmayı dilemişsinizdir herhâlde,” dedi adam sorar gibi. “Kötü adam hiçbir şey yapmaya kalkışamazdı. En kötü, onu kameradan yakalardınız.”

“Yani eve girmiş olmasının benim suçum olduğunu söylüyorsunuz,” dedi kadın sakince, sonra da bir kavanozun içindeki böceği izler gibi adamın tepkisini görmeyi bekledi. *Tık, tık, tık.*

“Ah, şey, hayır, hayır! Öyle demiyorum tabii ki. Kimse böyle bir şeyi hak etmez...” Elini onun vücudunu, yaralarını göstermek ister gibi havada salladı. “Ama ne derler bilirsiniz, tedbir tedaviden iyidir!”

“Kötü bir şey olduğu zaman hiç kimse yaptıklarınızı yeterli bulmuyor,” dedi.

“Sizi üzmemiştim.”

Ona bakarak çenesini havaya kaldırdı, sakince, “Üzgün mü görünüyorum?” dedi.

“Belki... Kocanız burada mıydı? Sistemi ona da göstermemi ister misiniz?” Gözleriyle arkaya bakındı, bir erkeğin, mantıklı birinin belirivermesini umdu.

“Kocam öldü,” dedi.

“Aman Tanrım,” dedi adam, ona bakarken nihayet insani bir ifade belirdi gözlerinde. “Eve giren adam mı yaptı?”

“Hayır.”

Adam huzursuzca yerinde kıpırdandı, ev virüslüymüş gibi etrafa bakındı, gözleri yüzündeki lekelere takılınca irkildi, “Hastamıydı?” diye sordu.

“Ayağı takılıp düştü.”

“Bu yüzden mi öldü?”

Adamın acıma ve suçluluk hissiyle onun yetersiz olduğunu düşünmesinden faydalanmasını sağlayacak bir fırsat gördü.

“Aküsü biten bir arabayı çalıştırabilir misiniz? Ya da yedek lastik takabilir misiniz? Kocam yok, ben de yaralıyım, kendim yapamıyorum.”

Yirmi dakika sonra arabasının yedek lastiği takılmıştı ve kocasının aküsü yeniden hayata dönmüştü. Alarm şirketinden gelenler giderken başı dertte olan bir kadına yardım ettikleri hissiyle koltukları kabarmıştı. Yeni alarm sistemini aktive etti, tüm evi yeni anahtarıyla kilitleti.

Daha fazla metal. Daha fazla güvenli metal.

Milattan kalma yedek lastiği patlatmamak için oto tamirhaneye saatte otuz kilometrenin altında hızla giderken arkasındaki arabaların öfkeli kornaları, sollayan araçlardan savrulan küfürler arka plan gürültüsüydü. Radyodaki şarkılara eşlik etti. Doktorun görüşünün yeterince iyileşmiş olduğu konusunda haklı olduğunu fark edip kendini güvende hissetti ve gülümsedi. En azından bildiği bir yoldaydı. En azından yavaş gidiyordu.

Hayat her zaman böyle mi olacak diye düşündü. Camlardan biri açık kalmış olabilir mi paniği ve korkusu, kalp atışları hızlanarak kendi evinin seslerini dinlemek, uyuyabilmek, iş görebilmek için metal konforlara tutunmak ama ya geri kalanlar? Her şey çok basit, çok kolay görünüyordu. Sinirli şoförleri neden umursuyordu ki? Parasını verdiği, evinde iş yaptırdığı adamların küçümsemesini? İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü? Sırtındaki sızlayan basınçtan kurtulmak için şoför koltuğunda daha dik oturdu. Kocasının omuzlarına masaj yapışını, kulunçlarını ezmesini özlemle hatırladı.

Artık alarm sistemi kurulduğu için daha iyi olacaktı. Yeni kilitler sayesinde. Daha iyi olmak zorundaydı. Direksiyona sıkı tutundu.

Köşe'nin evini senden almasına izin veremezsin. Bu konforu senden almasına izin verme. Anılarını kirletmesine.

Aklından son iki yılı geçirdi. Yaprak yığınlarının arasında zıplayan çocuklar. Kocasının çimenleri kusursuz yapma konusundaki sevimli ama şaşırtıcı takıntısı. Kızının yaz bahçesinden domates yiyişi. Çocukların kardan kaleleri, yastık kaleleri, battaniye kaleleri. Taş fırında pizza pişirmek. Devasa şöminede yakılan kış ateşleri.

Hayır. Bunu benden alamaz. Almasına izin vermeyeceksin.

Tamirhanede bardak bardak kahve içti, çalışan kadının ağzı açık onu izleyişini fark etti ama göz ardı etmeyi seçti. Tuhaftır, insanların vitiligosunun beyaz lekeleri yerine yaralarına baktığını varsaymayı yeğliyordu.

Yeni lastiğini beklerken önceki yılın aralık ayından kalma bir derginin sayfalarını karıştırdı.

Kapaktaki yıldız ellerini kalçasına dayamış, öne eğilip poz vermişti ve fotoğrafın üstüne, "Hep tehlikeli şeyleri istiyorum," alıntısı yazılmıştı.

Arkasına yaslandı, sandalye sırtının alt kısmındaki sert yumruya bastırınca rahatsız olup yerini değiştirdi. Böyle bir şey söylemek için dünya ona ne kadar güvenli geliyor olmalıydı. Hiçbir zaman böyle hissetmemişti.

Eve döndüğünde güneş turuncuya dönmüş, ağaçların arasına doğru alçalmıştı. Garaja yaklaşırken mezarlığın ötesinde, patikanın başladığı yerde kıpırtısız duran, ıslak siyah burunlarından nefeslerinin buharı tüten dişi ve yavru geyiği gördü.

Kocasının eski esprisi geldi aklına: "Buralarda geyik görmiyorsan yeterince dikkatli bakmıyorsun demektir."

Alarmı kuran adam, "En kötü, onu kameradan yakalarsınız," demişti.

Önceki gün geyikleri patikadan uzaklaşırken gördüğünde onu huzursuz eden ama ne olduğunu çıkaramadığı anı birden aklına geliverince ağzı kurudu. Motoru durdurdu, elleri titriyordu. Aracı park konumuna alamadığından geri geri kaymaya başladı, aniden frene asılıp darbenin yaralı ayağını acıtmasıyla yüzünü buruşturdu. Ön camdan anne ve bebeğini izledi.

Doğal hayat kamerası hâlâ ormanda bir yerlerde, patikayı kaydediyor olmalıydı.

Köşe'nin eve patikadan gelmiş olması mantıklıydı. Araba yoktu, lastik izi yoktu. Yürümüş olmalıydı. Malikânelerin oradaki çıkmaz sokağa fark edilmeden park edip orman yolundaki kestirmeden geçerek eve ulaşmak kolaydı.

Fazla umutlanma. Muhtemelen kameradan hiçbir şey göremeyeceksin. Muhtemelen şarjı bitmiş olacak. Ne zamandır orada? Bir yılı geçti. Çalışsa bile adam o tarafa gitmemiş olabilir. Ama belki. Belki, belki, belki.

Köşe'yi ormandan evi izlerken hayal etti. Ama orada ne kadar süre durup beklemiş, izlemiş olursa olsun güneş enerjisiyle çalışan doğal hayat kamerasını kamuflaj kılıfının içinde, patikanın üç metre ötesindeki ağaçların arasında gizlendiği yerde göremezdi.

Ama kamera onu görmüş olabilirdi.

Arabayı garaja park edip hızla eve koştı, spor ayakkabılarını çıkarıp kar botlarını giydi, az daha alarmı kapamayı unutup güvenlik şirketini ve polisi alarma geçirecekti. Alarmı kuranlar onu ilk haftalarda bunun unutulabildiği konusunda uyarmıştı.

“Karın alışverişten dönüyor, değil mi? Elleri torbalarla dolu, onları açmak için sabırsızlanıyor, sonra bizim aramamızı da duymuyor ve polis evine geliveriyor.”

“Hatırlarım.”

“Tabii, tabii,” demişti adam. Adamın çalışma arkadaşına dönüp onun geri dönülmez şekilde hasarlı ve fazlasıyla aptal olduğunu düşündüklerini belli eden kuşkulu bakışmalarını fark etmiş, ilgilenmemişti.

Al işte, diye düşündü ve kendi kendine gülümsedi, az daha onları haklı çıkaracaktın.

Heyecanı, iyileşmemiş bedenine rağmen daha hızlı hareket etmesine yardımcı oldu. Açık garaj kapısından çıkıp patikaya doğru yürüdü. Gece yarısı ormanda ayakkabısız koşturduğu zamana ve önceki gün tepesinde dikilen memurlar olmadan polisin karları ezdiği kısımda yürümek hafif ve kolaydı. Alçak akşam güneşinin altında mezar taşlarının arasında dikkatle ilerledi, önceki düşüşünü hatırladı. Patikanın girişine ulaştı

ve kocasının doğal yaşam kamerasını nereye taktığını hatırlamaya çalıştı.

Hava rüzgârlıydı. Her esintide ağaç tepelerinden kar kütleleri düşüyor, açtıkları çukurlar ormandan, patikadan, hatta arkasındaki çimenlik ve mezarlıktan tuhaf ayaklı bir ordu geçmiş de ardında düzensiz ve kesik ayak izleri bırakmış gibi bir izlenim veriyordu.

Arazinin alçak karlı kısmından çıkıp ormanın karanlık köşelerine doğru ilerledi, fazla derin bir kar yığınının bastığında botlarının içine buz parçacıkları giriyordu. Heyecandan ilk başta rastgele bir ağaçtan öbürüne giderken eşofmanına takılan gizli çalı çırpı ve dallara küfür etti.

Nerede olduğunu hatırlamıyorsun. Bu normal. Ne kadar oldu, bir yılı geçmiştir? Pilleri bitmiş olmalı. Hafızası dolmuştur. Solar paneller bile bu kadar süre dayanamaz. Fazla umutlanma. Metodik hareket et.

Kocasının kamerayı taktığını düşündüğü alana aklında hayali bir şema çizdi. Çizgileri takip edip elinden geldiğince düz ilerlemeye çalıştı, adımları ardında dikkat çekici şekilde eşit bir iz bıraktı.

Kocasının kamerayı yerinden çıkarıp bunu ona söylememiş olabileceğini düşünmeye başladığı sırada onu gördü. Bağlandığı ağaç gövdesinde neredeyse görünmez olan kamera oradaydı, göz seviyesinin hemen altında. Tepesindeki güneş panelinin kısmen karla kaplandığını, kar taneciklerinin kameranın lensinin kenarında biriktiğini görünce umutları iyice söndü.

Kamerayı çıkarmaya çalıştı, en sonunda cırt cırtı ağacın etrafından sökmek için sağlam olan elindeki eldiveni çıkarmak zorunda kaldı.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye dua etti kime ettiğini bilmeden, bir şey, herhangi bir şey olsun içinde!

Alet dijital kameraya benziyordu, arka tarafında açılır kapanır kapaklı, beş santime yedi-sekiz santim kadar bir ekranı

vardı. Hatırladığından daha kullanışlıydı, daha ufaktı ve tutması kolaydı. “OK” butonuna basınca ekran aydınlandı, kalbi umutla çarpmaya başladı.

Sol tarafı gösteren ok işaretli butona basınca en son video oynamaya başladı. Kayıt onun saat 16:08’de ormanda ileri geri koşturup kamerayı aramasıyla başlıyordu ve ekrandaki küçük haneler toplam sürenin yirmi dakika olduğunu gösteriyordu.

O kadar heyecanlanmıştı ki parmaklarını kocaman açıp elini salladı, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, sonra geri sarmaya başlayıp Köşe’yi görebilecek mi diye izledi.

Bir sonraki videonun saati 16.02’ydi. Arabadan uzağa kaçan anne ve yavru geyik. Kameranin lensindeki kar görüntüyü yalnızca kısmen örtüyordu ve geyikler yükseğe sıçrayıp kareden çıkıyordu. Neredeyse tamamen kararmak üzere olan gökyüzüne baktı. Kamerayı yalnızca yirmi dakika kadar aramış olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Bir sonraki videoya atladı, geyiklerden yalnızca iki dakika önce çekilmişti. Video kaydını tetiklemiş olabilecek bir hareket ya da bir hayvan yoktu. Minik ekrana iyice yakından baktı. Yalnızca boş patika, ağaçlar, kenarında dev, yaşlı çam ağacı olan çimenliğin köşesi görünüyordu. Belki düşen karlar kamerayı tetiklemişti? Bir sincap?

Ya da bu aptal, yaralı gözüün düşündüğün kadar iyi görmüyor. Muhtemelen dallardan düşen karlar kaydı başlatmak için yeterli olmuştur.

Başını kaldırdı, etrafına bakındı, etrafında düşen karların pat sesini, rüzgârdan kırılan donmuş odunların çıtırtısını duydu. Koyu laciverte dönmüş gökyüzüne uzanan dallar simsiyahtı.

Fark etmez ki, ne önemi var? Olayın olduğu güne git! Önemli olan bu.

Sabırsızca geri gitmek için hızla butona iki kez bastı. Ama görüntü atlarken bir an belirip kaybolan şey nefesinin kesil-

mesine, önceki gün akşam 21.00'da yavaş yavaş dolanan anne geyikle yavrusunu göz ardı etmesine yol açtı.

"Neydi o?" diye fısıldadı ormana. "Neydi o tanrı aşkına?"

Aynı gün saat 07.03'ü gösteren videoya tıkladı.

Köşe, polisin patikada açtığı ayak izleriyle kaplı taraftan eve doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Saat 07.04'te kareden çıkıyordu.

Eve geldi. Bu sabah.

Delirmiş gibi etrafına bakındı, nefesi ânında hızlandı, kamera ellerinde titriyordu.

Şimdi nerede peki? Eve mi girdi? Burada mı?

Kanının akışı öyle yüksek sesliydi ki kulaklarındaki çarpıntıdan başka bir şey duyamıyordu. Ormandaki her şey bir gölgeye dönüştü ama geriye bir tek kamera ışığının loş maviliği kaldı. Sonra atladığı videoya, ikinci, daha yeni olan kayda tıkladı.

Saat sabah 07.28'i gösteriyordu. Çilingirin geldiği sıralar. Banyodan çıktığı zaman.

Köşe kareye girdi. Karda hafifçe kaydı, kendini toparladı ve durdu. Arkasını döndü, boynunu evin bulunduğu tarafa doğru çevirdi. Kadın onu çilingiri, alarm şirketinin kamyonetini izlerken hayal etti.

Bu demek oluyor ki... ne? Belki eve girmeye çalışıyordu, hatta belki de girdi? Sonra çilingirin geldiğini duydu ve kimseye görünmeden koşup kaçtı.

Köşe sekiz dakika boyunca karede durdu, arada daha iyi bir görüş yakalamak ister gibi hareket ediyordu. Kadın hızla ileri sardı, onun ne yaptığını, videonun nasıl bittiğini görmek için çaresizce otuz saniye ileri sarıp durdu. Nefes almak için kendini zorlaması gerekti. Sanki yalnızca zihninde oynaması gereken bir kâbus filme alınmış gibiydi.

Banyoya girmeye çalıştı mı? O cüssesiyle istese girebilirdi. İstese kapıyı kırabilirdi. Neden yapmadı? Kızını mı arıyordu? Eve dönüp dönmediğini görmek mi istiyordu? İçeri girdi mi?

Cesur davranmış olsaydı yaşanabilecekleri düşününce kalbi duracak gibi oldu. Mantıklı davranıyordu. Kilitleri değiştirmekle, alarm sistemi kurdurmakla uğraşmıyordu. Kendi yatağında uymuş olsaydı. Kendisi içerideyken çocukların sürekli banyoya girip durmasından bıkip o sürgüyü onların uzanamayacağı bir hizaya takmış olmasaydı. O kadar çok şey bir anda bir araya gelmişti ki orada, karın içinde donmuş ve dehşete kapılmış olmasına rağmen kendini şanslı hissetti. Sürgüye şükretti. Çocukların sinir bozucu olmasına. Her ne tuhaf neden, dürtü, mantıktan ötürü ya da dehşet verici, mideye kramplar girdiren bir doğru zamanı bekleyişten ötürü Köşe eve girmediyse ve banyo kapısını kırmadıysa buna minnettardı.

Ekranda bir değişiklik olunca ileri sarmayı durdurdu. Köşe'nin sırtını dikleştirip dev boyuyla belirişini izledi. Profili görünüyordu. Ağzı hareket ediyordu. Hayalinde onun dişlerinin arasından tıslayan hırıltılı sesini duyabiliyordu.

Köşe yumruğunu sıkıp ciğerlerindeki kötülüğü dışarı salmak için göğsüne vurdu. Ağzı hâlâ hareket ediyordu. Kendi kendine küfür mü ediyordu, plan mı yapıyordu?

Soğuk terler sırtından aşağı indi, bel çukuruna metalik ve donmuş bir his oturdu.

Köşe arkasını dönüp kameradan uzaklaştı. Ağaçların arasından ilerliyordu, evden o yöne biri bakacak olsa onu göremezdi. Uzun adımlarıyla karda kolaylıkla ilerleyip yaklaşık yirmi beş metre ötede ormanın kıyısındaki dev çam ağacının ardında gözden kayboldu.

Otuz saniye daha hiçbir hareket olmadı ve video kaydı bitti. Telaşla bir sonraki kayda geçmek için tıkladı. Çimenliğin boş görüntüsü, ağaç, orman, saat 16.00.

Bu defa izlerken gözleri yalnızca çam ağacındaydı. Minik ekrandaki pikselleşmiş, uzak görüntüsüne gözlerini dikti. Gözünü bile kırpmaya cesaret edemezken bir hareket gördü.

Aklına kızının camdan yaşlı çam ağacını gösterip, “Belki babamdır? Babam orayı hep çok severdi. Ağacın orayı,” deyişi geldi.

Mutfak penceresinin mozaikli camına rağmen o çamın yanında bir hareket görmüştü. Dışarı çıktığında bir şey bulamamıştı.

Ama oradaydı. Oradan izliyor.

Ekranda Köşe olması gereken bir karaltı ağacın arkasından çıktı. Karaltı bir an durdu, sonra yine ağacın arkasında gözden kayboldu. Adamın ne yaptığını anlamak zordu çünkü çok uzaktı. Ama o biliyordu. Biliyordu.

İzliyordu. Hep oradaydı. Adamların geldiğini görünce evden kaçtı. Bekledi. Onların gittiğini gördü. Senin gittiğini gördü. Sonra çıktı, şimdi, sen tamirhaneden geldiğinde. Buraya geldiğini gördü. Tam buraya. Ormanın içine.

Titreyerek “off” butonuna bastı ve kameranın ışığını gizlemek için onu göğsüne bastırdı. Soğuk havayı öyle hızlı yuttu ki içini yaktı. Karanlığa bakarken gözlerini kırıştırdı, gözleri videonun loş ışığından körleşmişti, boş gri benekler görüşünü kapatıyordu.

Nerede peki? Bana doğru mu geliyordu? Takip mi ediyordu? Az ötede, hemen tepende, az sonra seni öldürecek.

İlk ay ışığının altında karlar mavi beyazdı. Gözlerini elinden geldiğince kocaman açmaya, Köşe’nin nerede olabileceğini görmeye çalışırken kafatası sızlıyordu ve hâlâ ekrana uzun bakmaktan gözleri tam görmüyordu. Onun kardaki ayak seslerini, ormanda ilerlerken kırılan küçük dalları duymak için çabaladı. Ama yalnızca dalların siyahını, karın beyazını görebildi, buz tutmuş ağaçların arasından esen rüzgârı ve ağaç tepelerinden düşen ağır karların sesini duyabildi.

Neyi bekliyor? Seni görmüş olmalı. Ne yapıyor olabilir? Nerede olabilir?

Tıpkı anne ve yavru geyiğin onu görünce donakaldığı gibi ilk başta hareket etmemek tek güvenli seçenek, düşünmesine, peşinde olup olmadığını anlamasına izin verecek tek şey gibi geldi. Boynundan içeri giren soğuk hava onu ürpertiyor, her defasında onu bir bıçağın pürüzsüz yüzeyi sanıyordu.

Hasarlı gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Önünde ağaç üstüne ağaç üstüne ağaç uzanıyordu. Ay ışığında herhangi bir insan silüeti göremiyordu. Kimse ona doğru elini uzatmamıştı. Soğuk terden ıslanmış beli üstüne dikili gözler varmış gibi kaşındı. Arkasına bakmak için hızla döndü, Köşe'nin etrafından daire çizip arkadan yaklaştığını sandı ama hareket eden tek şey yüksekteki dalları sallayan rüzgârdı. Elini beline bastırdı ama o korkunç his geçmedi.

Bir anda idrak etti, bunu daha önce düşünemediği için kendinden utandı.

Polisi ara! Ne yapıyorsun? Polisi ara!

Telefonunu yokladı. Ağırlığını sağ cebinde hissettiğine yemin edebilirdi ama orada değildi. Doğal yaşam kamerasını kara bıraktı, delirmiş gibi üstünü aramaya başladı.

Nerede bu? Nerede? Burada değil, burada da değil! Düşürdün mü?

Eşofmanının ceplerine bakmak için paltosunu yukarı sıyırdı. Minnetle, dualarının kabul olması arasında bir hisle telefonu buldu. Ekranın ışığı acı vericiydi. Yüzüne yansıyan ışık Köşe'nin onu bulmasına neden olabilir miydi? Eli öyle kötü titriyordu ki telefonun kilidini açamadı. Kendini sakinleştirmek için kocasının alyansını sıkıca avucuna bastırdı ve en sonunda telefonu yüzüne tutmayı başarıp kilidi açtı. Numarayı çevirdi.

“911, acil durumunuz nedir?”

Ses öyle neşeliydi ki aklındakini unuttu, onu karanlık ormanla, tehditle, korkuyla bağdaştıramadı.

“Alo, acil durumunuz nedir? Alo?”

Hattın diğer ucundaki seste beliren rahatsızlık onu uyardı.

“Evet, evet! Buradayım. Peşimde. Lütfen!”

“Adresiniz nedir?”

Adresini verdi, tekrar etti, adını söyledi ve her bilgi kırıntısının sonunda kuruyan diliyle, “Ormandayım. Evin arkasında. Lütfen birini gönderin. Lütfen, o burada, geri geldi, lütfen,” dedi.

Kadın sorular sormaya devam etti, ona hatta kalmasını söyledi ama korkudan dudakları ve dili şişerken konuşmak giderek zorlaştı. Burada durmanın riski, telefonun ışığı, beyninin uyuşması tüm bedeninin titremesine ve kontrol edilemez şekilde ürpermesine neden oldu. Telefonu kapamadı ama ekranı kapadı, sesi kısıtı, cebine koydu, ışığa ve sese tahammülü kalmamıştı.

İlk başta titremesinin, durumunun yol açtığı korkudan, panik hâlindeki zihninin ne yapacağını bilememesinden kaynaklandığını düşündü. Ama karanlık ve sessiz orman etrafını sardıkça üşüdüğünü fark etti. Çok üşüdüğünü. Yirmi dakika boyunca karla kaplı ormanda yürümüştü. Son on beş dakikadır hareketsiz duruyordu, tek eldivenini çıkarmıştı, bacakları donmaya başlamıştı. Karanlık ormanda botlarının içine buz taneciklerinin girdiği büyük bir kar küresinin içinde duruyordu.

Sersemlemiş hâlde eldiveninin tekini aldı. Telefonunu ararken kara düşürmüştü. Eldiveni donmuş eline taktı. Elini ısıtmak için çocukların yaptığı gibi yumruk yaptı.

Şimdi ne? Şimdi ne? Ne yapacaksın? Nerede bu?

Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Her hareket edip etrafına baktığında tek hissedebildiği içine çektiği dondurucu havaydı, belinde ağrıyan yumrunun terle kaplı soğukluğu.

Bekle. Polisi bekle. Bazen en zoru beklemektir.

Yarısı kara gömülmüş doğal yaşam kamerasını ayağının yanından aldı.

Kamerayı bırakman aptallıktı. Sakın kaybetme. Onu korumak zorundasın. Kanıt bu.

Çatlak göz çukuruna lanet etti, görüşünün kenarlarının özellikle karanlıkta tozlu oluşuna. Kendini Köşe'nin gözünde minik, kırık bir şey gibi hissetti. Var olmak için fazla küçük ve yumuşak olan ona o acayip silahıyla arkadan yaklaşacaktı ve duyduğu son sözler "leziz" olacaktı.

Üstüne ağaçların kestiği ışık vurdu ve ilk önce bu bir fenerin ışığıydı, Köşe'ydi, onu köşeye sıkıştırmıştı, gözlerini ışıkla kör etmişti, kaçış yoktu.

Ama sonra bir araba kapısının metalik sesini duydu. Bir ses.

"Merhaba? Hanımefendi? Neredesiniz?"

Rahatlama hissi midesine yumruk gibi indi, sonra karda debelenip polis amirine doğru koşmaya başladı.

“O burada! O burada!”

Paniğine rağmen karanlıkta bile amirin sert ifadesini gördü. Adam maske takmamıştı ve çenesini sinirden öyle sıkıyordu ki adamın aracının yanında aniden durdu.

“Hanımefendi. Buna bir son vermeniz gerek.”

Çıldırılmışçasına etrafına bakındı.

“Diğerleri nerede?”

Adam kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi, ona baktı.

Destek çağırmamış. Yalan söylediğini düşünüyor. Histerik olduğunu.

“Ben evime gidiyordum. Onlara size uğrayacağımı söyledim. İçeri girelim mi?”

“Ama orada olabilir. İçeri girmiş olabilir. Çıktığımda garajı açık bıraktım, gördünüz mü?” Durdukları yerden görünen açık garaj kapısını telaşla işaret etti. “Bu demek oluyor ki kapıları kilitlemedim ve ormana gittiğimde yeni alarmı kurmadım. Düşünmüyordum... Onun orada olabileceğini düşünmedim!”

Deli gibi konuşuyorsun. Yavaşla. Açıkla.

Ama titremesini durduramadı, düzgün bir açıklama sunamadı. “Buradaydı!” dedi kalınlaşmış, çaresiz sesi. “Görebilir-

siniz... Bakın, bakın!” Titreyen elleriyle kamerayı amire vermeye çalıştı.

Adam kameradan hastalıklı bir şeymiş gibi uzaklaştı. “Ne bu?”

“Yakaladım onu. Kamerada.”

Amir cihazı eline aldı. Kendine çevirdi. Ekranın ışığı yandı. Adamın butonlara basışını izledi.

“Okları kullanın. Benim görüntümü geçin. Geyikleri geçin. Göreceksiniz.”

O etrafına bakınıp gözleri karanlıkta Köşe’yi ararken adam kameraya bakıyordu. Faydasızdı. Evden gelen ışık onu ve amiri sarı bir haleyle çevrelemiş, gözlerini dışarıdaki her şeye körleştirmişti.

Vahşi yaratıklar kamp ateşinin başındaki insanların etrafını sararken görünmezler.

Amirin sıkıdığı çenesi gevşedi. Ona baktı, sonra tekrar tıkladı, izledi. Üçüncü kez tıkladı, sonra başını yavaşça kaldırdı, gözlerine baktı.

“İçeri girsek iyi olacak,” dedi.

“A-ama... orada olabilir! Anlamıyor musunuz? Garaj kapısını açık bıraktım.”

Amir bir şey söylemedi, sadece arkasını döndü ve garaja girdi.

Korkusu kadını eviyle orman arasındaki eşiğe hapsetti, adamın peşinden gidemedi. “Orada olabilir,” diye seslendi.

Amir durup yüzünü ona döndü. Kamerayı gösterdi ve sakince, “Videoyu gördünüz değil mi? Görünüşe göre bu her kimse hâlâ dışarıda. Kamera onu evin içine girerken yakalardı,” dedi.

Zihninde videoları *tık tık* basıp tekrar oynattı. Köşe’nin çam ağacının ardında son kez gözden kayboluşu, o saat dörtte eve vardığı zamandı. İçgüdüsel olarak ağaca doğru baktı ama gece göğünde yalnızca sağa sola salınan tepesi görünüyordu. Mantıklı düşünmediğinin, korkudan ve soğuktan etkilendiğinin farkındaydı.

Bir şey mi atlıyorsun? Bir şey unutmuş gibisin. Ama amir haklı olmalı. Senden daha net düşünüyor olmalı. Köşe dışarıda ve tehlike de orada. Dışarıda!

Karanlık, bir anda daha tehditkâr göründü, evin ışıkları ve sıcaklığı güvenli geldi. Amirin peşinden içeri girdi, garaj kapısını kapamak için butona bastı. Garaja açılan kapıyı arkasından kapadı ve bahçe kapısının camından dışarı bakmak için koştururken aklına o gece Köşe'yi görmek için evlerinin camından bakan komşuları geldi. Oturamıyordu. Endişeli enerjisi, adrenalin onu ellerini sallamaya, kapının önünde telaşla bir ileri bir geri yürümeye zorluyor, kapılar kilitli mi diye kontrol edip alarmın devreye girdiğinden emin olmak istiyor, sonra tekrar tekrar gece karanlığının içine bakıyordu.

Amir mutfağa yakın olan girişteki küçük banka oturdu, beş metre ötesindeki telaşlı koşturmayı görmez gibiydi. Küçük ekrana bakarken büyük başparmağı butonların üstünde geziniyordu. Kayıtları incelerken iyice öne eğildi, girişin karşı tarafından bir şeyler geveleyip açıklama yapmaya çalışan kadına hiç bakmadı.

“Kamerayı hatırladım, ormandaki. Geyikleri izlemek için? Hayvanları? Kocam koymuştu. Geçen yıl? Çocuklar için. Unutmuşum. Sonra onu gördüm. Videoda? Polisi aradım. Saati görüyor musunuz? Oradaydı, bekliyordu, ağacın arkasına saklanmış. Bence... bence yakınlarda olmalı. Ağacın arkasında? Ya da ormanda? Her yerde olabilir. Bilmiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi amir sakince, gözleri hâlâ ekrandaydı. “Peki.” Yüzü kararmış, gördüklerini kabullenirken giderek yaşlanmıştı.

“Birini arasanız mı?” diye sordu. “Onu... onu bulmanız lazım?”

Amir başını kaldırıp ona baktı. “Orada,” diye mırıldandı. “Gerçekten buradaydı.”

Bir şey söylemedi ama amirin ses tonu o kadar değişmişti, öyle kaybolmuş bir çocuk gibiydi ki telaşla volta atmayı kesti.

“Ve siz... o çocuklar. Tanrım.” Başını iki yana salladı. “Lanet olsun. Tamam.”

Sanki görüntüler onu fiziksel olarak güçsüz düşürmüş gibi amir kamerayı güçlkle banka bıraktı. Cep telefonunu çıkardı ve telefon etmeden bir an tereddüt etti.

“Evet, benim,” dedi telefona. Dirseğini bacağına dayayıp başını avucuna yasladı ve alnını ovaladı. “Tüm ekipleri buraya gönderin.” Amir dinledi. “Evet. Biliyorum. Ne dediğimi biliyorum ama.” Derin bir nefes aldı. Nefes verdi. “Burada oturmuş ne izlediğime inanamazsın. Lanet olası bir video kay—”

Amirin arkasındaki karanlık mutfaktan Köşe çıkıverdi. Böyle bir imkânsızlık, Köşe'nin amirin tepesinde sanki bambaşka bir türmüş gibi dikilen kocaman silüeti çılgılığının boğazında donmasına neden oldu. Ne olduğu belli olmayan silahı elinde, tek adımda amirin yanına geldi. Hiç düşünmeden, tek hamleyle amirin kafasına, bir kez, iki kez, üç kez vurdu, *tak-tak-tak*.

Amir bir an için bankta dik durdu, ağzı sessiz bir O şeklini aldı. Yoğun, siyah kan yüzünden aşağı aktı. Telefonu tutan eli yanına düştü, gevşedi, telefon yere düştü, girişin tuğla zeminine çarpınca çıkardığı ses olağanüstü yüksekti. Amir sağa kaykılıp banka yığıldı. Sanki içinden önemli bir parça alınmış da içi boşalmış gibi, gövdesi kameranın üstünde küçüldü.

Kadın hareket edemedi. Korkudan, ne olduğunu anlayamamaktan durduğu yere mihlanmıştı.

Ama o dışarıda. Sen güvendesin.

Köşe dönüp ona baktı. Hareket edemeden, kaskatı kesilmiş hâlde, yalnızca korkudan döktüğü terin toplandığı belindeki sert, buz gibi yumruyu hissederek onun dudaklarındaki gülümsemeyi izledi.

“Sen,” diye hırladı. “Kıpırdama.”

Bu hem bir emir hem basit bir gerçeğin dile getirilişiydi. Her bir zerresi donmuş gibiydi, herhangi bir hareket imkânsızdı.

Tıpkı rüyalarındaki gibi. Ama bu gerçek. Bu nasıl gerçek olabilir?

Köşe'ye, amirin bedenine ve kanına bakarken kendisi ya da amir yirmi dakikalık video kaydını sonuna kadar izlemiş olsaydı Köşe'nin arka plandan gizlice eve doğru ilerleyip pusuya yattığını görececeklerini fark etti.

Bu senin suçun. Düşünmedin. Düşün!

Köşe amire baktı, doğal yaşam kamerasına uzandı. Bir anda onun neden ortaya çıktığını anladı. Amirin evden gitmesini beklemek yerine neden onu öldürdüğünü. Konuşmalarını duymuştu. Amirin onu gördüğünü biliyordu. Görüntüsünün bu kamerada olduğunu biliyordu.

Önce amir, sonra kamera, sonra sen. İnanırlılık sırasına göre tanıkları yok ediyor.

Amir şu anda küçük ve içi boşalmış görünmesine rağmen Köşe cihazı onun sönmüş gövdesinin altından almakta zorlandı. Amirin kanı kameranın üstüne akmış, bankın üstünde birikmiş, yere damlamaya başlamıştı. Köşe kayganlaşan kamerayı alamıyor gibiydi. Ayağında ayakkabısı yoktu, bu sayede onlara sessizce yaklaşmıştı ve yerdeki kan, beyaz çoraplar içindeki ayak parmaklarında parlak kırmızı bir leke oluşturmuştu. Eldivenli eliyle amiri itip diğer eliyle kamerayı gövdesinin altından almaya çalıştı.

Köşe'nin beceriksizliği, insani öfkesi, kan bulaşmış çorabının yan tarafındaki küçük delik, soluk parmaklarının kamerayı yakalayamaması havada adını koyamadığı bir şeyi değiştirdi ve kasları harekete geçti. Beyninin bir köşesinde Köşe'nin ölümlü olduğunu, avların kaçabildiğini, her şey yanlış olmasına rağmen, henüz her şeyin bitmediğini idrak etti. O kırgın bedeni gerildi, o anda onu yalnızca harekete geçmenin kurtarabileceğini söyleyen içgüdüsel bir kendinden eminlikle doldu.

Arkasını dönüp kapıyı açtı, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi arkasından çarptı ve gecenin içine koştu.

Bacakları yaralarından ve kardan ağırlaşmıştı. Ciğerleri, kasları öyle yorgundu ki ağırlaşmış, yapış yapış bir havanın içinde ilerler gibiydi. Hasarlı gözleri karanlıkta görmeye çalışırken önündeki her şey dümdüz görünüyordu.

İlerle. Koş. Arkana bakma.

Yolda kan var.

Ayak izlerinin olduğu yoldan mezarlığa ve patikaya doğru eşit olmayan adımlarla koşuyor, daha hızlı gitmek için kendini zorluyor, acıyı, rüzgârı yenmeye ve korkunun eklemlerini doğal olmayan şekilde büküp yumuşatmasına direnmeye çalışıyordu. Gitmek için seçtiği yön bilinç dışıydı; ormanın ilkel sığınağına kaçan, avlanmak üzere olan bir yaratıktı.

Ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusu, ciğerlerine dolup boşalan donmuş havanın sesinin arasından bir kahkaha duydu, Köşe'nin alay eden sesi. "Koş, koş, var gücünle koş!"

Beni yakalayamaz ben...

Ama bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyordu.

Leziz.

Bakma. Sadece koş.

Kanını, kaslarını daha fazla, daha fazla, daha fazlasını yapmaya zorlarken kendisinin, amirin ve kameranın tek tanıklar olmadığını hatırladı. Köşe'yi gören yalnızca onlar değildi.

Çocuklar. Sırada onlar var. Yoksa neden geri gelsindi? Onlar için de geri gelecek.

Daha büyük bir amaç için çabalaması gerektiğini düşünmek beynini yalnızca içgüdüleriyle hareket etmeye son vermeye zorladı. Birden en eğitimli moduna geçti, mesafelerin haritasını çıkarmaya, mekânı parçalara ayırmaya, değişkenleri, seçenekleri hesaplamaya ve hayali boyutlarla seçenekleri görmeye başladı.

Ondan hızlı koşamazsın.

Ne kadar arkasındaydı? Onun kaçıışı karşısındaki şaşkınlığı ne kadar sürmüştü? Onu kovalamadan önce botlarını giymesi gerekecekti. Kamerayı parçalamakla zaman kaybetmiş miydi? Muhtemelen hayır. Muhtemelen onu kovalamak için cihazı arkasında bırakmıştı. Muhtemelen yakındı. Çok yakın.

En iyi ihtimalle on beş metre arkadadır. Muhtemelen daha yakın. Bu kadar. Tek başınasın. Artık kimse sana yardım edemez.

Koş.

Patika şimdi tam karşısındaydı, karla kaplı ağaçlar girişi saran siyah bir ağız oluşturmuydu.

Onu merkeze al. Onu yut. Onu görebileceğin bir yere getir. Hepsi bu. Başarısız olamazsın. Bu kadar. Koş.

Mezar taşlarının arasından koşup ormandaki patikanın korunaklı karanlığına doğru ilerlerken eldivenlerini çıkarıp kara fırlattı. Mantosunu kaldırdı, fermuarını açmaya çalışırken yaralı ellerinin onu yavaşlatacağını biliyordu. Hırkasını, içliğini kaldırdı, karnı ve sırtı koşarken açıkta kaldı.

O sadece bir adam. Kendi gücüne fazla güveniyor. Üstünlüğüne. Oysa bilmediği şey ona zarar verebilir. Bunu yapabilirsin. Çünkü başka seçeneğin yok. Çünkü başarısız olamazsın.

Patikanın en karanlık noktasında aniden durdu, dev bir beyaz çamın dalı onu ay ışığının gölgesinde bırakıyordu. Arkasını dönüp Köşe'nin geldiği yöne baktı. Onu patikanın girişinde, yaklaşık on metre ötede karın içinde kolaylıkla, sakince ilerlerken gördü. Bir an için dağ aslanını görür gibi oldu, bu avcı da onun gibi kolaylıkla onu yakalayıp yok edebilirdi. Onun planını ve bedenini bir anda paramparça edebilirdi.

“Bekle!” diye bağırdı ve sesi korkudan incelmış, yorgunluktan zayıflamış olmasına rağmen Köşe bu ağlamaklı çağrı karşısında koşmayı kesti. Karanlıkta adamın ifadesini göremiyordu ama şimdi uzaktan gelen evin ışıkları arkasından vururken başını merakla yana eğdiğini, yüzündeki boşlukta ay

ışığında parlayan sarı aslan gözlerini seçebiliyordu. Onu ilk kez gördüğü günü hatırladı, ağustos güneşindeki silüetini.

Onların kıpırtısız gövdelerinin etrafında rüzgâr ormanın içinden esiyor, tepelerindeki yüksek dallardan karları düşürüyor, kar tanecikleri yakasından içeri girip ensesinde eriyor, tuhaf şekilde açıkta olan karnında ve belinde eriyor, mantosu, hırkası ve içliği üstünde kıvrılmış garip bir can simidi gibi geliyordu.

Seni görebiliyor mu? Ne yaptığını merak edecek kadar görebiliyor mu?

“Akıllı kız,” dedi. “Koşmanın anlamı yok.”

Köşe ona doğru yürümeye başladı.

“Seni hatırlıyorum,” dedi.

Uzun bir duraksama oldu, yalnızca aralarındaki rüzgârın sesi işitiliyordu ve hızlı soluğunun, boğucu korkusunun arasından fısıltı gibi çıkan sesini Köşe’nin duyduğundan emin değildi.

“İnsanlar bazen hatırlıyor,” dedi en sonunda Köşe, hem umursamaz hem hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

“İnsanlar?”

Yaklaşık sekiz metre ötedeki karanlık formu hâlâ yavaş yavaş ilerlemeye devam ediyordu. Karın beyazlığına doğru uzattığı kocaman eli ürkek bir ata uzanır gibiydi. Arkasındaki soğukluğa, belindeki sertleşmiş noktaya uzandı.

Görebiliyor mu? Görebiliyor mu?

Görebilene kadar bekle.

“İnsanlar,” diye tekrarladı. “Boyum. İriliğim. Beni hatırlanır kılıyor. Tabii bu... sakıncalı. Ama şimdiye dek bir şey fark ettirmedi.”

Köşe konuşurken sağlam olan elinin titrek parmaklarını tabancanın soğuk sapına tuhafça sardı ve çekti. Tabanca beline bağlı kılıfından yumuşak bir sesle çıktı. Onu sıkıca tuttu, iç tarafı küvette uyurken, çilingir ve alarm şirketi evin güvenliğini sağlarken, tamirhaneye gidip gelirken tenine değdiği yerde terle ıslanmış ve ısınmıştı. Tabanca kıyafetlerini kaldırıp tenini

soğuk havaya maruz bıraktığı zamandan daha da dondurucu bir his bıraktı üzerinde, sapının sarı beyaz yara bandını yapıştırdığı kısmı hariç.

Tabancayı yavaşça gövdesinin yanına indirdi, Köşe'nin gölgelerin içindeki bakışlarından saklamak için bacağına mümkün olduğunca yakın tuttu. Köşe yaklaştıkça elinin titremesi artıyordu, öyle şiddetli titriyordu ki yurt odasının linolyum zeminini gördü. Yanağına değişini.

Hayır. Tekrar olmaz. Dayan. Sık dişini. Korku yalnızca fiziksel bir tepki, yüze atılan bir tokat, kafatasına inen bir darbe kadar gerçek. Şimdiye kadar çok şey atlattın. Bunu yapmak zorundasın yoksa kaybedeceksin, öleceksin. Onlar da ölecek. Bu seninle ilgili değil. Adam çok ama çok ciddi. Ya şimdi ya hiç.

Başparmağını yara bandına bastırdı. O yumuşak şeyin hissi, canlı renklerini bilmek, çocukları, onların tertemiz sevgisini hatırlatması korkunç titremesini biraz olsun azalttı. Tabancayı daha sıkı tuttu. Adam hâlâ yaklaşıyordu, hâlâ üstüne atılabilirdi.

Hayır. Hızlı davranmıyor çünkü bundan zevk alıyor.

Altı metre ötede. Beş metre.

"Aferin. Bekle orada. İşe yaramaz." Köşe'nin hırıltısı ona yine onun gözünde tedirgin, öngörülemez bir hayvan olduğu hissini verdi. Adam dikkatle, yavaş yavaş ilerliyordu ama üstün olan yaratığın kendisi olduğundan emin bir özgüvenle kuşanmıştı. Arzusunu tatmin etmek üzere olduğundan emindi.

Dört metre. Üç metre.

"Kaç kişi? Kaçı seni hatırladı?" diye sordu onun dikkatini dağıtmayı ve sesinin nişan almasına yardım etmesini umarak.

Şimdi o kadar yakındı ki ay ışığı yüzüne vurduğunda onun kırpmadığı gözlerindeki yoğunluğu, dudağının köşesini yukarı kıvıran heyecanı görebiliyordu.

"Birkaçı," dedi başını yana eğip.

"Kaçı... hatırlamadı?" diye kekeledi, sözcükleri zorlukla söyleyebiliyordu, sesi iyice kısılmıştı.

“Çoğu.” Sözcüğü hissederek, kötücül bir hisle söylemişti Köşe. “Ama önemi yok. Artık hepsi benim.” Duraksadı, gururla sırtını dikleştirdi ve emir verir gibi, “Bu işler böyledir,” dedi.

Zihninde onu Köşe’nin kendini gördüğü gibi gördü. Gölgesi verdiği acıyı, kullandığı gücü ardında bir pelerin gibi sürük-lüyordu. Onu hayalete dönüştürdüğü, hapsettikleriyle dokun-muş pelerinine sarınırken, nostaljik hislerle kızından çaldığı teneke kutuyu, diğerlerinden çaldıklarını düz parmaklarıyla okşarken hayal etti.

Sonra zihnindeki görüntü kayboldu. Yalnızca kar vardı. Orman. Yalnızca o ve Köşe.

“Hayır,” dedi, ağzından çıkan sözcük cılız ama sakindi. “Öyle işlemiyor. Onlar sana ait değiller,” dedi.

Adam bir an şaşırıp ona doğru ilerlemeyi kesti. “Sen nasıl işlediğini bildiğini mi sanıyorsun?”

Gözünün önüne annesinin yüzü, kirpiklerinin, kaşlarının bir kısmını beyazlatan lekeleri, yürürken elini sıkan eli geldi. *Güm-güm, güm-güm*, bir kalp atışı; “Seni seviyorum” demenin gizli bir yolu, tıpkı şimdi kendisinin de çocuklarına yaptığı gibi. Temiz çizgiler ve köşeli harfler çizen beyazlamış elini izledi. Gizli odanın panelinin kapanışını hissetti. Arıların kusursuzlu-ğunun baş döndüren güzelliğini gördü. Yer çekimi silahı aşağı çekiyordu. Mekanizmasının nasıl çalıştığını hayal ederken de-monte edip tekrar birleştirdiği parçalar, onu ateşleyen adımlar...

“Nasıl işlediğini biliyorum,” dedi ve sanki her biri tek ba-şına önemli bir cümlemiş gibi kelimelerin arasında farkında olmadan bıraktığı boşlukları duydu.

“O zaman ne kadar... önemsiz olduğunu biliyorsun.”

Derin bir nefes alıp kızının kulağının arkasındaki yumu-şacık ayva tüylerini düşündü. Oğlunun bacağındaki minyatür fasulye şeklindeki doğum lekesini.

Sizi seviyorum. Sizi seviyorum.

Gözlerini açtı.

“Kimse önemsiz değildir,” dedi. “Zaman var. Özen var.”

Adam durdu, onu inceledi. Köşe'nin onun ne demek istediğini anlayıp anlamadığını merak etti, herhangi bir paha ve kıymet, yaratmak ve yetiştirmek için yaşamın gerektirdiği gayrete dair bir algısı olup olmadığını.

“Sıradaki ziyaretimin kime olacağını biliyorsun,” dedi pis pis sırtarak. Köşe'nin, onun değerli şeylerin sonunu getirmekle tehdit edildiğindeki tepkisini görme ihtiyacını, çaresizliğini kabullenişini izleyip bunun tadını çıkarmaya olan isteğini havadaki bir titreşim gibi hissetti.

Kadın cevap vermeyince adam tekrar harekete geçti. Adımları sağlamdı ve bakışları sabitti, sanki o kaçınılmaz son gelip de en sonunda ellerini boğazına dolayacağı ânın beklentisinden zevk alıyordu.

İki buçuk metre. İki metre.

Kadının zihni tek bir noktaya odaklandı.

İzleyen sensin. Çocuklara göz kulak olan sensin. İşlerin nasıl işlediğini bilen sensin.

Köşe seni gördüğünü düşündü. Ama asla görmedi. Oysa sen onu görüyorsun.

Tüm bedeni kabulleniş moduna geçti.

Köşe aslında sensin.

Silahı kaldırdı ve acemice sürgüyü çekti. Net bir *klik* sesiyle yerine oturdu. Beklenmedik derecede yüksek sesi, anlık bir sessizlik takip etti, ikisi de donup kalmıştı. Bu ânı bozan o oldu, titreyen elleriyle silahı adamın devasa, karanlık formuna doğrulttu ve mümkün olduğunca sabit tutmaya çalıştı.

Köşe ileri atıldı, tüm dünyayı ortadan kaldırdı.

Kadınsa, “Hayır,” diye soluk verdi. “Hayır.”

Amirin öldürülmesine rağmen, Köşe'nin varlığı onun hastane odasına bir bakış atacak kadar korkunç bir meraka kapılmış herkes için kanıtlanabilir olmasına rağmen, evine yapılan bir ziyarete ve Aile Hizmetleri'yle bir görüşmeye katlanması gerekti. Çocuklarını geri almasını sağlayacak izni almak için polisin onun kanındaki alkol oranına bir açıklama bulmasını, en sonunda komşularla görüşüp o gece ona verdikleri sıcak içeceklerde viski olduğunu öğrenmelerini beklemesi gerekti.

"Onu ısıtmak için," diye açıklamıştı komşu, "kurtarma köpeklerine kanyak varilleri taşıtmazlar mıydı? Yardım oluyor."

"Amir endişeliydi," dedi toy polis memuru safça. "Gerçek bir endişe içindeydi. Sizin çocuklara zarar vermenizden endişe ediyordu ve içki içtiğinizi düşünüyordu. Bu konuda yalan söylediğinizi. O amaçla yapmadı, sizi Aile Hizmetleri'ne ihbar etmesinin nedeni size zorla bir şeyler söyletmek değildi. O öyle biri değildi. İyi bir polisti. İyi bir adamdı."

Toy memurun kendini bunun doğruluğuna inandığından şüphesi yoktu kadının.

En sonunda çocukları geri vermesi gerektiği hâlde, kayın-pederi hâlâ aradığında telefonlarını açmıyordu. Sosyal görevli

ve toy memurdan yardım istedi, çocukları almaya adamın evine gittiğinde olabileceklerden korkuyordu.

Memur ona çocukları almaya birlikte gideceklerine söz verdi.

“Yardımcı olmak istiyorum. İyi bir şey yapmalıyım,” dedi toy memur kederli bir gülümseme ve dalgın bakışlarla.

Onun gerekçelerine inanmayı seçti ama aslında polisin onu memnun etmeye çalışmasının nedeni açıktı. Onları başarısızlıklarından ötürü dava etmesinden endişe ettikleri gibi hastanenin, polis karakolunun ve evinin sınırlarının etrafını saran muhabirlerle konuşmasından korkuyorlardı.

Silah seslerinden kulakları sağırlandığında, polisin Köşe’nin ambulansa bindirilmesine yardım edişini, olay yerinin fotoğraflarını çekmelerini izlerken etrafının giderek yükselen bir gelgitle sarıldığını hissetti. Polislerin, sonradan adının cop olduğunu öğrendiği siyah, ağır deri silahı bir torbaya koyuşunu izledi. Köşe, amiri öldürmek için bu uzun, ağır objeyi kullanmıştı. Sağlık görevlilerinin işi bittikten sonra memurlar onu karakola bırakmış, onu adamakıllı sorgulamak için duruşmayı beklemişlerdi.

Toy memur hastaneye gidip Köşe’ye haklarını okumuş, sonra saçlarını kökünden çekerek herhangi bir kanıt bulmak için vücudunu aramıştı. Kadın Köşe’nin ellerini vücudunun iki yanında paralize olmuş, onu durduramayacak kadar güçsüzken hayal edebiliyordu.

DNA’smın görünmez kalıntıları Köşe’nin New England’ın farklı yerine yayılmış izlerine işaret ediyordu. Maine’in kırsal bölgesinde başlarına vurularak öldürülmüş bir büyükanne ve büyükbaba, onların hâlâ kayıp olan on yaşındaki kızları, bir cam pervazındaki ayak izi. Hyannis’de ölü bir anne, ortadan kaybolmuş kızları. Kuzey Vermont’ta hayatta olan bir anne, ölü bir kız çocuğu. Rhode Island’da koskoca bir ev, temiz ve boş. DNA ile eşleşen tek bir saç teli. Minicik bir sıvı kalıntısı.

Bir de hiçbir fiziksel kanıt olmayan, bağlantılı olması muhtemelen onlarca çözülmemiş suç vardı. Arkadaşlarına izlendiklerini hissettiklerini söyleyen insanlar. Kaybolan ufak eşyalar. Cinayetten önce. Bir çocuk ortadan kaybolmadan önce.

“Birçoğu” derken Köşe’nin sesindeki gururu hatırladı. Onun, DNA örneği alınırken tüm dünyaya korku saçan bir ilgi odağı olma ihtimali karşısında heyecanlanıp heyecanlanmadığını merak etti. Belki kendisine açılacak olan yeni kontrol alanlarını düşünüp keyiflenmişti. Emniyet teşkilatıyla nasıl oynayacağını düşünüp. Cesetleri gizli tutacak, ardında bıraktığı dehşete dair belli belirsiz ipuçları verecekti. Görüşmeler yapacak, sonra onları inkâr edecekti. Hayatta kalanların acısını izleyecek ve vahşetini yeniden yaşayacaktı.

Ama Köşe’ye ateş ettiğinde, gövdesinin merkezine nişan aldığı anda, titreyen, yaralı elleri, tecrübesizliği, tabancanın fiziksel özellikleri, tetiği üç kez çektiğinde tabancanın geri tepmesine ve mermilerin daha yukarı gitmesine neden olmuştu. Adam o kadar uzun ve kendisi o kadar kısa olmasaydı muhtemelen onu tamamen ıskalayacaktı. Ama adam çok uzundu. Ve o da çok kısaydı. Böylece tek bir mermi boynuna isabet etti ve ânında omuriliğine hasar verdi. Amirin yarıda kesilen araması ekiplerin sıra dışı bir hızla ve büyük bir endişeyle oraya gelmesine yol açmasaydı, Köşe’nin oracıkta kan kaybından öleceğinden neredeyse emindi. Polisler ve sağlık ekipleri kanamayı durdurmuştu ve silahı o ateş ettikten ve adam yere yığıldıktan çok kısa süre sonra elinden dikkatle almışlardı. Şok içinde, sağır ve afallamış bir hâlde kara oturup kalmıştı.

İnternette omurilik filmlerine baktı, bu sonucu elde etmek için hangi omuru zedelediğini öğrendi. Uykuya dalmadan önce merminin izlediği yolun, silahın geri tepmesinin, Köşe’nin onun elinde ne tuttuğunu anlayınca hafif yana kaçarak ona doğru atılışının, bu yaralanmayı ve hayatta kalmasını mümkün kılışının şemasını hayal etti. Sahnenin fiziksel özelliklerini zihninde

çizmek kâbuslardan sonra onu sakinleştiriyordu. Evde sıra dışı bir ses duyduğunda onu yatıştırıyordu.

Köşe'nin boynundan aşağısı felç olmuştu.

Adam bunu ne kadar çabuk kabul etmişti? Şimdi paraya, yardıma, yakın ve sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu anlaması ne kadar sürmüştü? Onu tamamen savunmasız kıldığını? Eğer Köşe azıcık ona benziyorsa, her sabah uyanıp hâlâ eski dünyasında olduğunu düşünecek ve sonra neleri kaybettiğini hatırlayacaktı. Ama Köşe ona benzemiyordu, o yüzden belki daha hızlı adapte olmuştu. Toy memur polislerin Köşe'yi yalnız bıraktığını, doktorlar ve hemşirelerden de güvenli olacak şekilde aynısını yapmalarını istediklerini, ona artık tamamen sistemin insafına kaldığını göstermek istediklerini ima etmişti. Bunun ardından da Köşe'nin yeni gerçekliğini anladığını ima etmişti. Soruları cevaplıyordu. Cinayetleri tarif ediyordu. Ama bazı şeyleri atlıyordu. Yalnızca ufak bilgi kırıntıları veriyordu. Bunun onun karakterine uygun olduğunu düşündü kadın. Köşe polislerin işine ne kadar uzun süre yararsa, davaları kapatmalarına olanak sağlarsa sistem onu o kadar güvende tutacaktı. Peki artık bir yararı kalmadığında? Sistem ona da acımasız davranmış olmasına rağmen bu *kadar* kötülüğü üstlenmiş, kısa süre önce savunmasız kalmış birine karşı çok daha kötü olacaklarını, diğer suçluların da ona karşı çok daha kötü davranışlar sergileyeceğini gayet iyi biliyordu.

Muhabirlerden birkaçı evinin sınırlarını ihlal etmişti.

“Hanımefendi, onu tanıyor muydunuz? Neden sizi hedef aldı? Neyi farklı yapardınız? Ailesi, işi, geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?..”

Bu sorularda duyduğu şey aslında, “Neyi yanlış yaptınız? Lütfen bana söyleyin de kendi kendime benim başıma asla kötü bir şey gelmeyecek diyebileyim. Bu adam nasıl böyle biri oldu? Lütfen bana söyleyin çünkü o sizden daha önemli. Kendi kendime onu tespit edebileceğimi, onu önleyebileceğimi, onunla

asla yolumun kesişmeyeceğini söyleyebileyim. Ben, ben, ben. O, o, o,” idi.

Bekledi. Korkunç adamlar ve onların dehşet verici suçlarında her zaman ne olduğunu zihninde canlandırdı. *Y* ekseni, kamunun ilgisi. *X* ekseni, zaman. Bir çizgi kurbanlar ve hayatta kalanlar için. Bir diğeri canavar için. Onun tahminlerine göre bu çizgiler kıl payı kesişiyor, onunki ve çocukları, tüm kaybolanlar ile kahrolmuş ruhlar aşağı doğru inip kaybolurken Köşe'nin çizgisi hep yükseliyordu. Bir hafta içinde muhabirlerin çoğu onun sokağındaki kamplarını söküp Köşe'nin yaşadığı, görünüşe bakılırsa hiçbir suç işlemediği güvenli bir yer olan göz alıcı New Hampshire'a taşıldılar.

Musallat olduğu, hedef aldığı, yok ettiği insanların hikâyeleri ona yok oluş ve cevaplanamayan sorularla dolu alternatif bir gerçekliği, ondan ve çocuklarından incecik bir perdeyle ayrılmış bir yeri gösteriyordu.

Polise diğer davaları sormayı bıraktı.

Farklı gerekçeleri olsa da toy memurun onu aracıyla çocuklarını almaya götürmesine minnettardı. Yaşlıların yaşadığı binanın dışında bekleyen kayınpederi kollarını kavuşturmuş, kin dolu bir ifadeyle çocukların tepesinde bekliyordu. Ama polis aracının yanaştığını gören yaşlı adam yumuşadı. O kaldırıma diz çöküp çocuklarını kucaklarken kayınpederi memura amir için taziyelerini ilettiler.

Dizlerine değen betonun soğuğu canını yakınca bunun gerçek olduğunu anladı kadın. Onların kokusunun, saçlarının, nefeslerinin yeniden yakınında olduğunu kabullenmesine yardımcı oldu. Hem onundular hem değildiler.

Onlar sana da ait değiller. O iş öyle olmuyor.

“Sizi özledim, çok özledim, gelip sizi alacağımı söylemiştim!”

Çocukların parmaklarını iyileşmekte olan yüzünde gezdirmelerine, gözü ve sararmaya başlamış morluklarıyla ilgili sorular sormalarına izin verdi.

Yaşlı adamın sert bakışlarından onun, “Bunu hak etmek için bir şey yapmış olmalısın, biliyorum,” dediğini düşündü. Adam, kayıplarına rağmen ıstırabın ve talihsizliğin tıpkı kar gibi, geniş bir alana eşit şekilde düştüğünü, eriyip görünürlüğüne kaybettiğini ama ardında acısını bıraktığını hâlâ anlamıyordu.

Eve döndüklerinde toy memurla kahve içerken çocukların mutfak merdiveninden aşağı gelen neşeli saklambaç çılgınlıklarını duydu ve ister istemez gerildi.

Trauma sona erdiğinde travma bitmiyor.

“Şu anda onlara kanıt olarak ihtiyacımız var,” dedi memur, “ama sonra kızınızın eşyalarını geri getireceğiz. Onun aldıklarını.”

Kıyafetleri, oyuncak ayıyı, kızının iç çamaşırını ve bale taytını düşündü. Teneke araba hazine kutusunu. Köşe'nin onları kirlettiğini.

“Hazine kutusu dışında hiçbirini geri istemiyorum.”

Bazı şeylerin yeri doldurulabilir. Bazılarının doldurulamaz.

Toy memurla şans hakkında konuştu. Oğlunun hayaletlerden korkması, bunun üstüne kocasının doğal yaşam kamerasını oraya koyuşu, cihazın solar panelle tasarlandığı için uzun ömürlü oluşu, Köşe'nin mutfak merdiveninin tepesinde bir taraf yerine diğer yöne dönmesi, merminin izlediği milyonda birlik yol. Hayatını kurtaran neredeyse sonsuz sayıda şans sayabildi. Onu onca diğer ailenin mahvoluşundan ayıran o ufacık perdeyi oluşturan şans.

Toy memur boğazını temizledi, kahve bardağıyla oynadı. “Onu haklamanız sadece şans değildi. Mücadelecisiniz. Kendinizi hafife almayın.” Omuz silkti. “Her şeyin bir nedeni vardır.”

Toy memura karşı çıkmadı, doğası gereği kendi hakkında iyi düşünme eğiliminde olmadığıнын farkındaydı. Memurun aksine diğer herkes başarısız olurken kendini onlardan ayıran bir beceri, bir tür güç görmüyordu. Hiçbirinden daha iyi değildi, hayatta kalmayı daha fazla hak etmemiştii. Bu yüzden,

insanların şansın hayatlarında –ya da daha kötüsü, ölümlerinde– ne kadar büyük bir yer kapladığını itiraf edip kabullenmekten nasıl nefret ettiklerini bildiği için sessiz kaldı.

“Sonuçta,” diye devam etti toy memur, “siz de şanssızlıktan nasibinizi almışsınız. Eliniz kötü dağıtılmış. Kocanız. Size kafayı takan bu adam. Onun bu... tercihleri nasıl yaptığını açıklayamıyoruz. Ayrıca hiçbir kanıt, iz, parmak izi olmayışı? Kanınızdaki alkol seviyesi.” Toy memur onu güvenilmez kılan olaylar silsilesini düşünüp başını iki yana salladı. “Açıklama bulmaya çalışmak? Adamı gözaltına aldıktan sonra bile? Zordu. Komşunuzun o gece sizi ısıtmak için içkinize viski koyması. Böyle bir şeyi kim yapar ki? Sormak bile kimin aklına gelir? Adamın o kafede çalışır gibi yapması, bu yüzden onu yanlış teşhis etmeniz? Cop? Sık gördüğümüz bir silah değil. Evet. Kesinlikle siz de şanssızlıktan nasibinizi aldınız.”

Kadın dişlerini gıcırdattı. Sesini normal tutmaya çalıştı ama yine de kesik ve soğuk bir sesle konuşabildi. “Bunların çoğu sadece şanssızlık değildi ama, değil mi? Çünkü lastiğime çivi girmişti. Sigara dumanı. Kızımın kayıp eşyaları. Yedek anahtarın yer değiştirmesi. İzlendiğimizi hissetmemiz. Kaldırılmış tuvalet kapağı. Telefonumun yanlış tarafta olması. Kapalı bebek monitörü. Tüm bunları görmezden gelmek, bir kenara itmek bir tercihti.”

Sizin sorumluluğunuzda olan bir yerde kötü şeylerin yaşandığına inanmaktansa bir kadının yalan söylediğine inanmak daha kolay. En basit açıklamanın her zaman doğru olduğuna inanmak daha kolay. Ve bir kadının deli olduğunu söylemek de bir o kadar basit.

Toy memurun yüzü buruştu. Memurun ne kadarını itiraf edebileceğini merak etti. Ona ne talimatlar verildiğini. Adamın kendine ne kadarını itiraf edebildiğini.

“Bunlar... talihsizlikti,” dedi memur. “Bir dizi talihsiz... beklenmedik, düşük ihtimalli şeyler.” Konuyu değiştirmek için

bariz bir çaba sarf ederek, “Çocukların büyükbabalarını ziyaret etmelerine izin verecek misiniz? Bunu istiyor gibiydi,” dedi.

“Ona teşekkür ettim. Ona çocukların yanında kaldığı süre için bir çek göndereceğim.”

“Yani, sonuçta üstüne düşeni yaptı. Belki ona bir şans verirsiniz?”

Başını yana eğip toy memura baktı, kayınpederinin çocuklarını ondan almaya çalışmasının, onu cinayetle suçlamasının, çocuklarını sözle taciz etmesinin, sürekli azarlamasının, güya fısıldayarak yaptığı yorumların ve ona vurmasının birkaç haftalığına kendi kanından olan çocuklara bakmasıyla geçiştirilebileceğini düşünmesine şaşırdı. Ama tabii sonra o kendini tamamen değişmiş hissetmesine rağmen dünyanın değişmemiş olduğunu hatırladı.

“Yeterli değil,” dedi. “Hem de hiç.”

Toy memur onu azarlayacakmış gibi baktı ama sonra bunu yapmaması gerektiğini fark etti.

“Davanızla ilgili bazı gelişmeler var.” Gergin bir tavırla parmaklarını kahve bardağına hafifçe vurmaya başladı.

Kocasının ölümünden birkaç hafta sonra aynı yerde oturmuş, polis amiriyle kahve içtikleri ânı anımsayıp *deja vu* hissine kapıldı. “Az önemli olandan başlarsak nerede saklandığımı bulduk.”

“Bana zaten söylemiştiniz? Bodrumda?”

“Yani yüzde yüz değil. Ama olay günü bodrumda saklandığını düşünüyoruz. Görünüşe bakılırsa... sizin ve alarm şirketi çalışanının bahsettiği sigara kokusundan.”

“Hımm.”

“Evet. Kameranızın SIM kartını kurtardığımız için o gün eve öğleden önce girdiğini biliyoruz. Her zamanki gibi çocuklarla evden çıkmanızı beklemiş. Sonra, dediğim gibi, muhtemelen bodruma saklanmış. Eşyalarının arasında sizin anahtarınızı bulamadık ama yedek anahtarı koyduğunuz kayanın altından

alıp onu kopyalamış olabilir. Ne zaman yaptığını bilmek imkânsız ama muhtemelen kar yağmadan önce. Söylediğiniz zaman dilimine bakılırsa gece yarısı gibi üst kata çıkmış olmalı. Komşularınız sabah beş civarı telefon etti. Tabii video da onu ertesi gün sabaha karşı ikide patikadan giderken, sizin ve bizim adamlarımızın bıraktığı ayak izlerine basarak, böylece izlerini saklayarak uzaklaştığını gösteriyor.” Toy memurun kaşları, polisin yanıldığına işaret eden bu ifadeler karşısında çatıldı. “Bu da demek oluyor ki biz aramamızı tamamladıktan on iki saat sonra evden ayrılmış. Yani, o gizli odayı gördükten sonra, oldukça detaylı bir arama yapıldı. Anladığımız kadarıyla taş fırınının içine tırmanmış. Oraya saklanmış. Bir saç teli bulduk ve tabii ki onunla eşleşiyor.”

Mahvolmuş bir hâlde koltukta ağlarken şöminenin oradaki kül izlerini ve halıdaki ezilmiş külleri fark ettiğini hatırladı. Polisin evindeki umursamazlığının bir işareti daha.

“Bu mümkün mü ki? Fırının kapısı minicik.”

“Evet, aynen!” Memur heyecanla başını salladı. “İşte bu yüzden gözden kaçırdık. O ebatta bir adam detaylı bir polis aramasından nasıl saklanır, değil mi? En sonunda düşündük ki... belki oradaydı. Sonra arama yaptık ve saçı bulduk. Ekibimizden biri, iri bir adam, fırına girmeyi denemeye gönüllü oldu. Epey sıkıştı ama başardı. Acayip klostrofobik olduğunu söyledi. Dışarı çıkmak? O daha da beterdı.” Toy memur kırdadı. “Neredeyse sıkışıyordu. Bayılacak sandık. Ama... başardı. Bir ara onu davanızla ilgili yeniden sorguya çekeceğiz ve bunları doğrulayacağız. Ama tabii şimdi, diğer davalar da...”

“Tabii,” dedi, hâlâ kayıp olanlar, ölmüşler, mahvolmuşlar için önceliğinden feragat ederek. Her ne kadar tüm bu bilgiler gözünün önünde ışıklar çaktıran ve acı veren imgeler görmesine neden olsa da. *Işık çakması*, bir mağara örümceği gibi uzuvlarını katlayan Köşe. *Işık çakması*, gizli odadaki çocuklarının

sesini duyan Köşe. *Işık çakması*, dişlerini gıcırdatıp çocukları avlayacak zamanı olup olmadığını merak eden Köşe.

“Bu demek oluyor ki çocukların sesini duydu, değil mi? O gece. Ben koşup kaçtıktan sonra? Çocuklar hemen fırının yanında saklanıyordu.”

“Muhtemelen. Ama çok uzun sürmemiş olsa gerek? Hepsinin şöminenin arka kısmında saklanmaları? Ama bizim çocukları bulduğumuzu kesin olarak duydu. Onu aradığımızı da duymuştur. Biz gittikten sonra evde o kadar uzun kaldığına göre ödü bokuna karışmış olmalı.”

“Geri gelmesini önleyecek kadar korkmamış demek ki,” dedi kadın.

Ağzının payını alan toy memur başını iki yana salladı. “Doğru. Ama anladığımız kadarıyla siz banyoda uyurken kapıyı zorlamamış.” Memur omzunu silkti. “Kim bilir aklından ne geçiyordu? Kim bilir neden geri geldi?”

Kaşlarının arasındaki ağrıyan noktayı ovaladı. “Geri geldi çünkü kızımın burada olup olmadığını görmek istiyordu. Muhtemelen saklanıp onu beklemeyi planlıyordu. Bana zarar vermesi onun gerçekten var olduğunu ispatlayacaktı. Kızıma ulaşma şansını ortadan kaldırmak istemezdi. Ve o gece... bana önemsiz olduğumu söyledi. Anlıyor musunuz? Buraya benim için gelmemiştii.”

Toy memur başıyla onayladı, sonra boğazını temizledi. “Evet. Şimdi size söylemek istediğim önemli şeye gelirsek.” Bariz bir huzursuzlukla gözlerini yana kaçırıldı. “Videonun ne kadarını gördünüz? Doğal yaşam kamerasından?”

“Fazla değil. O gün çam ağacının arkasında saklandığını görünce polisi aradım.”

“Peki. Başka... videolar var. Videolar eylül ayına kadar gidiyor. O kadar zaman sonra hâlâ hafızasında yer varmış çünkü hafıza dolduktan sonra kartı silip üstüne kaydetmeye başlamış. Yani eylülünden öncesine dair bir şey bilmiyoruz. Ama ekim or-

tasında da kayıtlarınızda görünüyor. Evinize doğru gelirken. Bu da demek oluyor ki sizi izliyordu. İçeri girmiş olabilir. O gecedен önce.”

“Anlamıyorum,” dedi.

Ama anlıyordu. Toy memur birinin eve girmeden önce orayı izlemesinin sıra dışı olmadığını söylediğinde onlara musallat olanın kocası değil Köşe olduğunu soğuk bir ürpertiyle anlamıştı. Hedef alınan diğer kişilerin de izlendiklerini hissettiklerini, eşyalarının kaybolduğunu söylediklerini gazetelerde okuyunca bir kez daha anlamıştı. Bebek monitörünün açıklanamaz şekilde kapalı olmasını düşünmüştü. Kızının Köşe’nin sesini ve şeklini tanımasını.

Ama Köşe’nin onları takip ettiği ve daha da kötüsü daha önce de eve girmiş olma ihtimali fotografik kanıt olduğunu bilmenin yanında solda sıfır kalıyordu.

Köşe’yi başında dikilmiş onu izlerken, bir karabasanın vücut bulmuş hâli olarak hayal etti. Kızının, “Ama onu tanıyorum. Sesini biliyorum. Köşe’deki adam. Rüyalarımındaki,” deyişini duydu. Küçük kızının çam ağacını gösterip, “Yine bir adam gördüm. Beni izliyordu, oradan,” deyişini gördü.

Gerçektir. Haklıydın. Başından beri oydu.

“Kamerada eve gelip giderken görüntüleri var. Başkalarına da aynısını yapmış. Eve girmiş. Eşyaları kurcalamış. Bazen eve girip çıkma işini uzun süre devam ettirmiş. İnsanları takip etmiş. Demesine bakılırsa... Bundan zevk alıyormuş. Ben... bizden duymanızı istedim. Başka... başka birinden duymadan önce.”

“Kaç kere?.. Eve kaç kere girdiğini söyledi mi? Yani daha önce?”

“Ekim ayında bir kez kamerada görünüyor. Sonra kasım ayında. Sonra da geçen ay bir kez. Olay gecesinden üç gün önce.”

Kendini toparlamak için bir süre durdu.

“Ama... başını merdivene çarptı? Tavan arasını bilmiyordu. Eve daha önce girmiş olsaydı bilmez miydi? Ve ben... normalde

çok kolay uyanırım. Evin sesleri... beni uyandırırды, onu duyardım... Her şey fazla gürültülü.”

Toy memur omuz silkti. “Belki o gece normalden daha fazla ses çıkardı. Ya da belki sandığınızdan daha derin uyuyorsunuzdur.”

Belki, belki, belki. Uyumana yardımcı olması için kulak tıkacı kullanıyorsun sonuçta. Ama kızın onu görmüş. Onu hatırlıyor. Köşeden izleyişini. Belki de evin içinde dolaşmıyordu. Belki de yalnızca onu izliyordu. Belki uyanık olmasaydın o gece de yalnızca izleyecekti.

“Bu düşünce hoşuma gitmedi,” dedi. “Hiç hoşuma gitmedi.”

Kızına inanman gerekirdi. Küçük kızına inanmalıydın.

Toy memur yavaşça başını salladı. “Evet. Ama artık güvendesiniz.”

Güvende.

“Bir... bir şey daha var. Muhtemelen bir şey çıkmayacak ama.”

Kadının midesi kasıldı. “Ne?”

“Yani ekipten bazıları mümkün olabilir mi diye düşünüyor? Kocanızı merdivenden aşağı itmiş olabilir mi diye. İfadesi alınırken sordular. İnkâr etti. Ama... o sıralarda videoda görünüyor. Kocanızı bulduğunuz gün değil ama ekim ayında, dediğim gibi. Evinize farklı bir yönden gelmiş olabilir. Eve videoda görüldüğünden daha sık gelmiş olması mümkün.”

“Ama amiriniz kocamın itilmiş olamayacağını söylemişti?”

Toy memur başını olabilir de olmayabilir de der gibi iki yana eğdi. “Daha çok sizin onu itmiş olamayacağınız sonucuna varmıştı. Ama daha iri bir adam? Dosyayı yeniden açmayı düşünüyorlar. Dediğim gibi, inkâr etmesine rağmen.”

Ellerini kahve bardağının etrafına sarıp düşündü.

“Ortaya çıkmış olsaydık oğluma bir şey yapmayabileceğini söylemişti, aksi hâlde ellerimde *daha fazla* kan olacağını. Peki *daha fazla* derken ne demek istedi? Kocamı kastetmiş olabilir

mi? Bir nedenden ötürü beni suçlamış olabilir mi?” Başını iki yana salladı. “Ama... ne önemi var ki? Sonuçta artık... aciz durumda. Kocam öldü. Olan oldu. Asla kesin olarak öğrene-meyebiliriz. Gerçeğe ulaşmak söz konusu olduğunda hayat tat-min edici değil.” İçini çekip bilinmeyenleri düşündü, Köşe’nin asla cevaplamayabileceği soruları, kimsenin aklına gelmeyecek soruları. “Her hâlükârda, kocam olmadığı için, savunmasız ol-duğumuzu düşündü.”

“Kendi hatası,” dedi toy memur. Kadın, onun sesinde gu-rurlu bir tını duyduğunu düşündü.

“Merak ediyordum da... Amir gizli odaya saklandığı zaman hiçbir şey duyamadığını söylemişti. İnsanların hareket ettiğini duymamış. Bu yüzden yalan söylediğimi düşünmüş. Kısmen, en azından. Bu nasıl mümkün olabilir anlamıyorum. Hepsi çok... O sırada tüm sesler bana çok net geliyordu.”

Toy memur az sonra söyleyecekleri onu kaşındırmış gibi ku-lağının arkasını kaşdı. “Yani, evet. Videoyu gördükten sonra... olanları gördükten sonra? Ben de denedim. Başka birkaç kişi de denedi. Oraya girdik, evin içinde ses çıkardık ve sesleri du-yabildik. Sizin kadar iyi değil ama sonuçta siz evi daha iyi bi-liyorsunuz.” Duraksadı, kederlendi. “Bence amirin duyma yeti-sinden. Sanırım işitme kaybı yaşamaya başlamıştı ama farkında değildi. Yoksa o adam ona arkadan sinsice nasıl yaklaşabilirdi?”

Tabii eğer amir gayet iyi duymasına rağmen sana baskı yap-mak için yalan söylemediyse.

“O gece onun sinsice yaklaştığını ben de duymadım. O... sessizdi. Sadece amire benden daha yakındı. Fark bu.”

Bir süre sessiz kaldılar, yukarıda oynayan çocukları din-lediler.

Toy polis alçak sesle, “Belki delidir? Bu yüzden yapmış-tır?” dedi.

Kadın kahvesini yavaşça yudumlayıp iç geçirdi. “O ânı yaşarken, *Böyle bir şey yapabilecek birinin akıl hastası olması*

gerekmez mi? diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama mantıksız değildi. Bizi seçti, kafede kızımı görüp orada çalışır gibi yaptığı anda. Fişimizi aldı, muhtemelen üstünde adımız yazılıydı. Sonra bizi izledi. Gizli anahtarı çalıp kopyaladı. En başından planlıydı. Görünüşe bakılırsa eve daha önce de girmiş.” Biraz soluklanıp bu yeni bilginin yol açtığı içsel acıyı azaltmak için şakaklarını ovaladı. “Ama benim kaçtığımı, yardım çağırmaya gittiğimi anladığı anda ne yaptı? Hep bunu düşünüyorum. Beni yakalama olasılığını hesaplamış olmalı. Koşarsa arkasında iz bırakacağını fark etmiştir. Bu evde oturdu ve hesabını yaptı. Telefonumu geri koydu. Her şeyi ya da neredeyse her şeyi normal yerine geri koydu. Saklandı. Öyle iyi saklandı ki tüm evi aradınız ama onu bulamadınız. Siz onu ararken saatlerce bekledi. Siz gittikten sonra yarım gün bekledi. En sonunda kardaki izlerinizi takip etti. Öyle az iz bıraktı ki varlığına inanmadınız. Anlıyor musunuz? Hepsini, tüm olasılıkları oturup düşündü.”

Toy memur onu başıyla onayladı.

“Yani. Düşünsenize. Akla bakın. Tüm bunları yapabilmek. Nasıl deli olup da tüm bunları yapabilirsin? Üstelik tüm bunlar sadece bu sefer yaptıkları. Uzun zamandır başkalarına zarar verip paçasını kurtarmayı başarmış. Hasta olmalı. Muhtemelen öyle. Ama yaptığı şeyi kendisi seçti. Anlık bir dürtü değildi. Ona ait olmayan şeyleri kendine hak görüyordu. Kimseye ait olamayacak şeyleri. Sonra da onların peşinden gidiyordu.”

Toy memur ellerini sıcak bardağının etrafına sardı. Kadın, memurun sesindeki titremeyi duyunca şaşırdı.

“Ben onun deli olduğuna inanmak istiyorum, anlıyor musunuz? Birinin böyle şeyleri yapabileceğine, yapmak isteyeceğine inanmaktansa.”

Bu ona yine memurun ne kadar genç olduğunu hatırlattı. Memurun üniformasına rağmen, kendi naifliği ondan annesinin ölümüyle koparılıp alınmış olmasına rağmen tecrübelerin, masumiyeti farklı kişilerden farklı zamanlarda aldığını hatırladı.

“Böyle şeyler her gün oluyor,” dedi. “Başka insanların başına geliyor. Başka yerlerde. Üstelik tehlike genelde tanıdıkları insanlar oluyor. Kötülük illaki akıl hastalığı anlamına gelmiyor.”

Memur yine başıyla onayladı. Biraz durup kendini topladıktan sonra, “Burayı satacak mısınız? Taşınacak mısınız?” diye sordu.

“Hayır,” dedi.

“Neden?”

“Burası bizim evimiz. Bizi korudu.”

“Ama onca anı? Zor olmayacak mı? Çocuklar için?”

Kendi gülümsemesinin ruhsuz acılığını hissetti kadın.

“Onları nereye götürürsem götüreyim yaşadıklarıyla mücadele etmeleri gerekecek.”

“Evet,” dedi polis tam ikna olmasa da. “Sanırım öyle.”

*

O gece çocukların aynı odada yatmasına izin verdi. Ertesi sabah çöp toplama günü olduğunu hatırlayıp mantosunu giydi ve çöp bidonunu garaj yolundan aşağı çekti. Botlarının içinde olmalarına rağmen ayakları acıyla karıncalanıyordu; soğuk ısırmasının iyice derine indiği yerlerde soğuğa karşı kalıcı hassasiyeti olacaktı.

Fiziksel yaraları yüzleşmesi en kolay olanlardı. Ayak tırnaklarının hepsinin yeniden uzaması düşük bir ihtimaldi. Doktor onu gözünün asla eskisi kadar net görmeyebileceği konusunda uyarmıştı.

Ama Köşe daha derin hasar bırakmıştı. Panik beklenmedik şekilde kalbini ele geçiriyor, soluğunu kesiyordu. Çocuklar, tavşanlar gibi sürekli tetikteydi, hiçbir yerin gerçekten güvenli olmadığından endişe ediyorlardı.

Belki de insanlar haklıydı. Belki çocuklarla yeni bir ev bulmalıydı. Sınırlarının ihlal edilmediği, çektikleri çileyi hatırlatan şeylerin yanı başlarında olmadığı bir yer.

Çöp bidonunu yolda bıraktı. Geri yürürken ağaçların arasından evi gördü. Durdu, anıları fotoğraf makinesinin içine sıkışmış bir film gibi birbirinin üstüne bindi, pozlama ardına pozlama. Kocasını çimleri biçerken. Çocukları bahçede kovalamaca oynarken. Yemekler, sıcacık ateşler, şarap kadehleri. Günlük yaşamın sessiz konforları. Muazzam bir mutluluk.

Sorun buydu, değil mi? Burayı terk etmek onları kötü anılardan uzaklaştırabilirdi ama aynı zamanda iyi olanları da alacaktı. Oysa çok fazla iyi anı vardı. Gözlerini kısıp eve baktı, huzursuz olan baca temizleyicisini, evin hayaletli olduğunda ısrar edişini hatırladı.

Evet, şimdi o da görebiliyordu. Kararmış bir aura, eski bir bilgelik ayın beyaz ışığının altında evden dışarı sızıyordu. Farklı bir gözle bakıldığında korkutucu görünebilirdi. Ama onun aklında o kadim bilmece yankılanıyordu: Bir şeyin ne kadarını değiştirirsen o artık kendi olmaktan çıkar?

Çünkü ev kesinlikle ilk inşa edildiğindeki ev değildi. Çok fazla hasar görmüş, onarılmış, elden geçirilmişti. Tüm odalar ıskartaya çıkmış, kirişler eklenmiş, ahşap böcekler tarafından kemirilip toz hâline getirilmiş, yerine yenisi gelmişti.

Ama onun evi diğerlerinden daha çarpıcı, daha canlıydı çünkü insan gözüyle onun o bin dokunuşla nasıl lanetlendiğini görebiliyordu; kimlerin gelip kimlerin geçtiğinin, evle ilgilenip onu sevdiğinin kanıtları ortadaydı. Ev, bu izlerle titreşiyordu. Tıpkı ev gibi kendisinin ve çocukların da hasarla değil, onarımla değişim geçireceğini anlıyordu.

Yaralı elini avucundaki yara izinin üstüne kapayıp yumruk yaptı, kararlıydı.

Yarın çocukları ona yardım eden komşularla tanıştıracaktı. Hatta tüm komşularla tanışmak için çaba sarf edeceklerdi. Sonra, söz verdiği gibi, çocukları Noel ağacı almaya götürecekti. Henüz satılmamış olanlardan, yakınlardaki bir bahçecilik mağazasının arka tarafa kaldırdığı seçilmemiş ağaçlardan birini alacaklardı.

Tatilden bu kadar zaman sonra hâlâ yılbaşı çelengi ve süsleri kaldıysa onları eve getirecek, evi kış ortasında bile yeşil kalacak kadar güçlü bir hayatın kokularıyla dolduracaklardı. Asacakları ışıklarla, kocasının, kaybettikleri babalarının anısıyla huzur bulacaklardı. Birlikte günlerin uzayışını seyredeceklerdi.

Ve bu gece onları korumuş olan evin içine girecekti. Bu gece, yüzyıllardır orada duran, hayatta kalmaktan doğan güzelliğin kanıtı olan bir yerde uykuya dalacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Daha ilk konuştuğumuz andan itibaren bu kitap için gösterdiği heyecanla hayatımı değiştiren Helen Heller’a çok teşekkürler. Onun anlayışı, fikirleri, her zaman yerinde olan eleştirileri ve sarsılmaz desteği benim için dünyalara bedel.

Editörlerim Jeramie Orton ve Harriet Bourton’la çalıştığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Düşünceli yorumları beni her zaman etkiledi ve bu kitabı bugünkü hâline getirdi. İçtenliğiniz, nezaketiniz ve bu hikâyeye olan inancınız için her ikinize de gerçekten teşekkür ederim.

Beni gerçekten harika bir yayıncılık ailesine kabul ettiği için Pamela Dorman’a teşekkürler.

Saliann St-Clair ve Marsh Agency ekibi, uluslararası alandaki yorulmak bilmez çalışmalarınız için teşekkür ederim.

WME’deki herkese, bu kitabı temsil etmek adına yaptığınız her şey için minnettarım.

Tüm desteği için Jane Glaser’a teşekkürler.

İlk okurlarım; Courtney Stephens, Nachel Mathoda, Liz Wendell, Sian Gilbert ve Jamie Sogn –sıralama gözetmeksizin söylüyorum– geri bildirimleriniz bütünü tamamlayan parçalardı, ne kadar teşekkür etsem az.

Christine Pride, Laurie Edwards ve Rakesh Satyal; en paniklediğim ve umutsuzluğa kapıldığım anlarda “bilmediğim

bir diyardaki bu yabancıya” karşı sabırlı teşvikleriniz ve tavsiyeleriniz benim için çok değerliydi.

Harika akıl hocalarım Yvette Yun ve Marith Zoli; bana çok şey öğrettiniz, yazılarımı bir yığının arasından çekip çıkaran ve bendeki potansiyeli gören ilk kişiler sizlerdiniz. Size sonsuza dek minnettar kalacağım. Yazarlık topluluğuma –siz kendinizi biliyorsunuz– bu zorlu yollardan birlikte geçtik; bazı günler ilerlemeye ve sayfaya bir şeyler karalamaya devam etmemi sağlayan tek şey sizlerdiniz. Her zaman teşekkürler.

Rye, nezaketin, cesaretlendirmen ve bana kendimi her zaman daha iyi hissettirme becerinle dünyanın en iyi kız kardeşi olduğunı kanıtlıyorsun. Sadece harika bir insan olduğun için değil, aynı zamanda anlayışlı bir okur olduğun için de teşekkürler.

Dördüncü sınıfta yazdığım tüm o kitapları saklayan ve bir dağ aslanıyla karşılaştığımda tam olarak ne yapmam gerektiğini bildiğimden emin olan babam Robert’a; bana bir ömür boyu destek ve kahkaha verdin.

Kayınvalidem ve kayınpederim Ruth Anne ile Randy’ye; her zaman benimle gurur duyup bunu her yerde anlattıkları ve bebek bakıcılığından beton dökmeye kadar yardıma ihtiyaç duyulan her an yanımızda oldukları için teşekkür ederim.

Büyükannem Lil ve annem Catherine, kitaplara ve kurgu olan her şeye duyduğum sevgiye ilham veren, ömür boyu iflah olmaz birer okurdunuz. Benim “şu avukatlık meselesini” seçip seçmemeyi sorguladığımı gördüklerinde, yukarıdan bakıp, “Biz sana söylemiştik,” dediklerini biliyorum. Her zamanki gibi haklıydınız, hanımlar.

İlham konusuna gelince, birkaç teşekkürüm daha var. İlki elbette evime; seni ısıtmak imkânsız ama yıllara meydan okuyan muazzam bir güzelliğin var. Eğer içinde hayaletler varsa bile kesinlikle iyicil ruhlar. Bir hırsız girerse ne yaparım diye beni endişelendirmeye başlayan o müteahhide de koca bir “te-

şekkürler-ama-kalsın”. Ve tabii ki anksiyetime çok teşekkürler; bir işe yarayacağını biliyordum.

Thomas ve Eleanor, eğer bunu 2032 yılından önce okuyorsanız, henüz çok küçüksünüz demektir. Lütfen kitabı yerine koyun. Ama sizi sevdiğimi ve sizin anneniz olma şansına eriştiğim için her an hayretler içinde olduğumu bilin.

Son olarak da kocam Jason’a; hayatımda yaptığım en akıllıca şey, on yedi yaşındayken doğru kişiyi bulduğumu fark etmektir. Bu güzel hayat için teşekkür ederim.

